

A. P. BALODIS

KOSMOZOFIJA

MĀCĪBA

E. BALODIS

Joga
Jnigaes Noimantagara
mācība

KOSMOSOFIJA

Atreferējumi iz otrā lekciju cikla:

Dievs,
pasaule un cilvēka
stāvoklis tanī

1935.

Autora izdevums
RIGĀ, BUĻĻU IELĀ 12

Grāmatu spiestuve „LATVIJA”
Rīgā, Merķeļa ielā № 15.

Visas tiesības patura autors.
Alle Rechte vorbehalten.
Tous droits réservés.

PRIEKŠVĀRDS

Pirmo reizi joga zināšanas un iekšējā pieredze atklājas eiropiešu izteiksmē. Līdz šim ir iespēstas tikai jogas mācības, metožu kopojumi un aicinājumi pielietot tās. Līdzīgu darbu nav nevien latviešu, bet arī cittautu eiropējiskā literatūrā. Šī grāmata puslīdz sistematizēta neliela daļa no joga Iniga es Noimanta garāmācības. Viņas priekšrocība ir tās lielā skaidrība. Tagadējās mācības par garīgo pasauli klibo miglāiņībā. Daļa šādu publicējumu rodas aiz nezināšanas, tiešo piedzīvojumu trūkuma dēļ. Daļa aiz pilnīgi saprotamas apmaldīšanās bezgalīgajā kosmisko parādību plašumā. Parasti uzķerto daļu pieņem par veselu, par galveno, īsto, vienīgo; tad vairs nekā jauna nemeklē, negaida, pat apkaņo. Tomēr lielākā daļa rodas kā īpatnējs ļaunās pasaules cīņas paņēmieni, kā intriģējoši noslēpumi lasītāja domu saistīšanai vampiriskos nolūkos.

Kosmosofijas radītājs, līdzīgi Ramakrišnam, varētu teikt, ka pats redz, runā ar Dievu. Viņa izteiksmes un tēlošanas veids ir tāds, kas mūs pa lielākai daļai apmierinās. Viņa mācība par bezgalīgo attīstību, pretēji tagad parastām t. s. filosofiskām skolām, mācībām un t. t., nekad nav, nevar būt nobeigta. Tāpēc tā atver mums un visiem citiem neaprobežotas darbī-

Kosmosofija ir mācība par Dievu, pasauli un visu, kas tanī atrodas.

bas, līdzradīšanas un aktīvitātes iespējas. Tagadējā okultisma un vispār gara zinātņu sasniedzumi, mācības un reliģijas kosmosofijā noder kā elementi, kā sistēmas sastāvdaļas. Zinām, ka tagadnes okultismā trūkst koordinētu sistēmu, skaidru pārskatu par garīgo pasauli un nav īstu mērķu. Gluži otrādi tas šinī mācībā. Patiesībā visi skārtie jautājumi prasa bezgala daudz pētījumu viņu noskaidrošanai un konkretizēšanai. Tas ir darbs daudzām paaudzēm un tautām. Šī darba plašumu varbūt nojēgsim, ja atcerēsimies, ka visu mūsu tagadnes zinātņu ietvertais horizonts ir maza, visai maza daļiņa no zināšanu nākošās pakāpes aploka — kosmiskām zināšanām, kosmosofijas.

Redzēsim, ka arī joga pieredzei ir robežas, kuŗas gan tāļu pārsniedz ikdienas cilvēka sasniegtās. Jūtīsimies aicināti nevien šīs robežas sasniegt, bet pārsniegt! Tas baltās rāsas, un sevišķi latvju, uzdevums. Dievs lai piepilda šo mūžības dvēsmu mūsos!

Blakus tam ar izbrīnu atklāsim, ka absolūti brīvās gribas princips, atrasts joga tiešzināšanas ceļā — pilnīgi loģiski noved mūs pie kosma iekārtas, kas attēlota turpmāk.

Pozitīvi noskaņotam cilvēkam var likties, ka šī grāmata pārāk pildīta negatīviem tēlojumiem: elle, chaoss, u. t. t. Mūsu sfairas stāvoklis, cilvēces grūtības, prasa taisni šos atklājumus vispirms. Un ar to mūsu Guru mums atklāj mūsu pretinieku, ļaunā principa izveidēju noslēpumus. Šīs domas, pat ja skaram

tās neticot skolotāja spilgti-konkrētiem tēlojumiem, rada mūsu dvēselē šermuļus. Ja ne par mums pašiem, tad par vājiem un mūsu aizsardzībai palāvušamies, mūsu brāļiem, māsām un bērniem. Un pāri visam — par mūsu garā nabadzīgāko līdzcilvēku daļu.

Par domu un ideju trūkumu mūsu dienās nesoda, un iekams paši neredzam, un neviens mums nesaka — mūsu sirdsapziņa klusē. Bet tikko ir radies cilvēks, kas sakas redzam, zinām kautko, — mums vairs nav tiesību teikto ignorēt. Mūsu pienākums meklēt, kontrolēt sacīto, — bet vairāk taču neprasa arī Guru! Tikai kad mūsu «es» mācību atzīst, tikai tad mums mūsu dzīve jāpārveido, — bet tad gan negrozāmi, ar visu mūsu spēku un pieķeršanos, ar sirdi un dvēseli. Ja mūsu pašu piedzīvojumi — kaut sapņos, jo sapnis pa lielākai daļai ir dzīve augstākās (parasti astrālā) pasaulēs — kādā punktā saskan ar Guru tēlojumiem, — neaizmirstat iedomāt, ka tā ir likteņa labvēlība Jums. Turpinat kontroli jo cītīgāk! Lai nebiedē mūs iespējamie maldi. Maldu maiņa ir cilvēces attīstības ceļš. Bet Jūs, kas noturēsiet šo domu inspirētāju par kādu murgotāju — neaizmirstat, ka Nīče, piem., bij garīgi slims cilvēks. Viņa domas tomēr apsver ikviens garīgi vesels cilvēks, kurš pretendē uz kautcik aptverošu pasaules uztveri. Un neviens lai nedara tagad tik parasto kļūdu: prāta nozīmes pārspīlēšanu cilvēka dzīvē. Jūs redzēsāt, ka prāts ir tikai 1/7, aug-

stākais $\frac{1}{6}$ daļa no visa cilvēka. Piegriežat vē-
rību arī citām savām cilvēka būtnes spējām,
citām Dieva izpausmēm. Sajūtas, jūtas, iztē-
les vara, nojautas, sapņi, intuīcija, kosmiskā
apziņa, iekšējā ticība, tiešzināšana — «ģenija
dzirksts» u. d. c., taču arī pelna mūsu ievē-
rību! Neprasisim tapēc pierādījumu, bet
būsim pateicīgi arī par parādīšanu.

Autors nepolemizē. Kritizēt visas pastā-
vošās teorijas un uzskatus aizņemtu tūkstots
reiz lielāku lappušu skaitu. Kā skaņa pāriet un
pieaug rezonancē noskaņotā stīgā, tā tēlotās
ainas radniecīgās dvēselēs izsauks, inducēs,
intuitīvi rosinās lieliskas atskaņas. Atvieglot
nojautu izlaušanos garīgi dīgstošās dvēselēs,
tāds ir autora — un Guru — nolūks pirmā iz-
devumā. Mūsu laikmetu sauc par radio,
auto laikmetu. Tad arī uztversim bez vadiem
un brauksim bez sliedēm! Vārds «saprast» lie-
tots šīnī grāmatā vairāk nozīmē: prasme iz-
saukt sevī līdzīgu jūtu, sajūtu, parādību, —
nekā parastā bazēšanā uz jau zināmo, saka-
rībā ar pazīstamo.

Ir daudz slinku cilvēku, kas mūsu dienās
saka: pierādat man! Viņi aizmirst, ka jā pierā-
da sev. Kas «pierādīja» pirmam meklē-
tājam viņa atziņas? Kuņa atziņa cilvēcē dzi-
musi pierādīšanas ceļā? Mūsdienu daudzsla-
vētā «loģiskā domāšana» tāpat sastāv no in-
tuīcijas graudiņiem. Katrs mūsu vārds, katra
doma pa sevi ir intuīcija mazā mērogā. Arī
soļojot kājas jāatdala no zemes. Kāpēc vairi-

ties vesela, atzīt tik drumslas? Kāpēc nedomāt bez vārdiem? Vai nespējam vairs paskrīēt?

Meklējošiem cilvēkiem, kas parasti gadiem alkst cita dzīves satura, kuŗu sirdis plosa tagadnes bezcerību padošanās bezmērķa dzīves uztverel, — šādiem cilvēkiem noskaidrosies ļoti daudz, varbūt pat viss, bet katrā ziņā pašas bezcerību dzīves veida iemesli.

Guru lieto salīdzinājumus, bilžainus tēlojumus, lai aizpildītu garīgo jēdzienu trūkumu, kāds Eiropas valodām raksturīgs. Ja nav jēdzienu, nav arī vārdu, bet radīt jaunus vai ievest sanskrita nosaukumus — iepriekš vajadzētu nodrukāt otru grāmatu, pirmās tulku.

Dabīgais izteiksmes veids būtu tāds, kādā tiek saņemtas inspirācijas. Tas būtu simboliski-allegoriskā forma, pieietama vienīgi tīri intuitīvi domājošiem, «lidojošā prāta» cilvēkiem. Tā būtu apm. Bībeles izteiksmes forma, atmetot tās archaismus, vai Nīčšes lietotā utml. Savrūp paliktu mūsdienu izplatītā saprāta veida pārstāvji, loģiski-matēmatiskās, soļos ejošās domas cilvēki. Tas apstākļi, ka skolotājs cenšas apvienot abus izteiksmes veidus, kas vienai personai īsti nemaz nav veicams, — spiež mūs daudz piedot un, galvenais, daudz domāt. Kas pieraduši pie tagadnes zinātņu tradīciju norobežotiem saprāta līdzekļiem un metodēm, tiem silti ieteicam grāmatīņu (latv. val.): prof. O. Chvolsons. «Zinātne, un reliģijas problēms.» Tur Dievs uzskatīts par d o m u

avotu. Domājams, autors bijis ierobežots politiskiem apstākļiem. Varbūt kosmosofijā lasītājs skatīs soli tālāk: k ā d ā c e ļ ā domas nonak mūsos.

Šī grāmata sastāda daļu no nodomātās sērijas otrā cikla. Pirmā ciklā tiek apskatītas mūsu materiālās pasaules, Eiropas kultūras attiecības ar garīgo, un skicēta pāreja uz jaunu, sintezētu veidojumu no abām minētām. Trešā ciklā sakopota visas mācības praktiskā, pielietotā pusē. Tā skar psihisko spēku attīstīšanu, atdzimšanu kā personīgā nozīmē, tā sabiedrības un cilvēces apmēros, cīņu ar launo pasauli un launo pasaulē.

Kā pirmās nodrukātas svarīgākās domas un atzīmes iz otrā cikla — lai parādītu priekšā stādamās mācības īpatnības. Interesei mostoties varēs parādīties 1., 3. cikli, iztrūkstošais 2. ciklā un tālāk, pēc vajadzības. Mūsu gara nabadzības laikmets, vadošo ideju trūkums, steidzina un nedod iespēju sakopoties kādā pakāpeniskā saskanīgā sistēmā. Labāk kaut kas, nekā nekas. Nav iespējams visu nodrukāt. Kosmosofija ir pati dzīve, — izejot no tās kodola. Vai censties visu dzīvi pārdrukāt uz papīra?

Rīgā, 1935. g. jūlijā.

Aura.

Jautājumam — «kas ir Dievs un kāda garīgā pasaule?» — bezgala daudz atbilžu. To starpā daudz skaistu, zinātniski pamatotu darbu, bet mūsu laika cilvēki ar to neapmierinas un nepacietīgi sauc: «Mums — ikdienas cilvēkiem, kas esam vairākums, nav laika nodoties lielo rakstu kaudžu izpētišanai un iestudēšanai; mums nav iespējams iegūt saprātīgu ticību uz Dievu un garīgo pasauli zinātniskas pētišanas ceļā. Dodiet mums bildi par Dievu un garīgo būtību īsā, skaidrā, viegli un ātri uztveramā veidā. Arī to, kā iegūt pārliccinātu skaidri izjustu ticību uz Dievu, dodiet mums īsiem viegli saprotamiem vārdiem un rādiet to visīsāko ceļu uz Dievu un debesīm!»

Šī prasība dibināta, un zinātne neradīs mieru cilvēkos agrāk, kamēr ātri un viegli uztverama «debesu bilde» netiks parādīta. Gara pētniecības sasniegumi pēc Indijas jogu mācību virziena dod iespēju uzgleznot dažas ainas no tā, ko var saredzēt cilvēks, kas ieguvis pilnīgu garīgās uztveres spēju. Bet te jāsaprot, ka arī visspilgtākā un vispareizākā «debesu bilde» nevar cilvēku atsvabināt no rūpēm par izjustas ticības iegūšanu, kaut arī tie būtu stingri

Dieva un
garīgās
būtības
jautājums.

racionāli zinātniski atklājumi, vai arī abstrakti loģiska saprāta slēdzieni, vai nepamatoti minējumi un tēlojumi. Viss tas var cilvēkam dot tikai atziņas ievirzi, bet pati atziņas izjūta jāiegūst paša personīgiem spēkiem mācoties, pētot, iedziļinoties un iejūtoties dotā patiešībā ar reāli izjūtamam ticības pārliccību. Prasības pēc tādas «debesu bildes», kuŗa varētu ātri, viegli un skaidri iedot ticamu un izjūtamam sajēgu par Dievu un debesīm var apmierināt tikai pa daļai. Mācīšanos un meklēšanu var atvieglināt. Var parādīt īsāku un vieglāku ceļu, var iedot līdzekļus ātrākai ceļa gabala veikšanai, bet nevar no tā atsvabināt. Un tad arī viens ceļš neder visiem. Daudzi šo ceļu, kuŗu šeit rādīšu, uzskata par visīsāko, visātrāko, bet arī par visbīstamāko un visvairāk apdraudēto. Viņi saka, ka tā esot iešana pāri bezdibenim pa drāti un atvērtām acīm. Piekrītu, ka viņiem taisnība, un tamdēļ iepriekš brīdinu šī virziena atziņu meklētājus, ka praktiski okultā veidā ieteicams iet tikai tiem, kas sevī sajūt pietiekošu garīgu stiprumu. Vājākiem labāk iet aizsegto, intuitīvās ticības ceļu un apmierināties ar «gleznas» apskatīšanu. Arī tas var dot ļoti daudz vērtīgu atziņu. Pateicoties tām kļūs skaidri daudzi citi ceļi, kaut gaŗāki, bet drošāki. «Gleznas» apskatīšana dos daudz skaidrības dažādu tagad nesaprotamu dzīves parādību izprašanai un intuitīvās dievticības atīstīšanai un stiprināšanai. Daudz norises un lietas, kas tagad liekas dzīvē nenozīmīgas un

nevērtīgas, pateicoties redzētai «bildei» iegūs lielu nozīmi un vērtību. Tās varēs bagātīgi pakalpot dzīves miera iegūšanai, tās satura izprašanai un reliģijas nostiprināšanai.

Tas, ko var parādīt kā garīgās pasaules bildi, ir līdzīgs tam, kad rāda ar pirkstu tumsā un saka: «Lūk, skatāties, redziet tur šai melnajā tumsā ir interesanta ainava spožām gaismas svītrām, spilgtām krāsām un daiļām formām!» Ja uzmetuši paviršu skatu teiksiet: «Tur ir tikai tumsa un vairāk nekā, viss tēlojums tukša fantāzija,» — tad, bez šaubām, arī nekā neredzēsiet. Ar rūgtas vilšanās vaibstu novērsīsieties un turpināsiet savu izmisušo gaidīšanu, kad pārdabīgais nāks pie jums un pārvērtīsies dabīgā. Bet šinī gadījumā — cilvēka un Dieva attiecībās — tas nevar notikt. Tas var gan notikt cilvēka un velna attiecībās, bet tad tam vairs nav nozīmes, jo cilvēks jau pazudis. Kā kalns pie cilvēka neiet, tā arī tas, ko saucam par «pārdabīgo pasauli», nenāks pie mums bez pūlēm. Pūloties cilvēks pats ies pie tā. Cilvēkam sava «dabīgā daba» jāveido uz «pārdabīgo» un jāklūst par pārdabīgu. Tad pārdabīgais viņam kļūs dabīgs. Mums jāklūst garīgi redzīgiem! Tikai tad redzēsīm cauri šķietamai tumsai un skatīsimies garīgo pasauli.

Bieži dzīvē atgadās, ka cilvēks, no gaišas telpas piepeži iekļuvis tumsā, nekā neredz. Ja viņš apmierinas ar to domu, ka šai tumsā nekā nav, tad arī neka neredz. Bet ja viņš sāk visiem spēkiem ar skatu urbties tumsas bie-

zoknī, drīz vien sajūt, ka acis pierod pie tumšas un viņš sāk redzēt. Pamazām kļūst redzami tuvākie priekšmeti, tad tālākie: ceļi, mājas, pilsētas, torņi u. t. t.

Kādreiz skatoties dzidrajā debesu velvē, gaišā saulainā dienā, kad nav neviena mākonīša, mums liekas, ka zilajā izplatījumā nekā vairāk nav, kā tikai dzidrais gaiss. Te sākam dzirdēt no «tukšās augšas» rūkoņu. Tas ir lidmašīnas troksnis, bet viņas pašas neredzam. Sākam piespiest redzi, ar skatu urbjamies tukšajā dzidrumā un tiešām ieraugām ne tikai vienu, bet pat vairākas lidmašīnas.

Ja no gaišas telpas iekļuvuši tumsā mēs atsacītos piepūlēt acis un teiktu: «Pierādiet, ka mūsu tuvumā ir ceļš, kas ved uz kādu pilsētu, un ka tāda pilsēta patiesībā ir!», ko citu gan varētu sniegt kā pierādījumu, ja ne vienīgi: stāstīšanu un tēlošanu par ceļa un pilsētas izskatu? Vai tas dotu pārlicenošu ticības izjūtu? — Nekādā ziņā! — Izjust šīs reālītātes īstenību varētu tikai tad, ja to paši ar savām acīm redzētu. Nebūtu nekāda cita līdzekļa šīs izjūtas iegūšanai, kā piepūlēšanās, piespiest savu skatu ieurbties šķietamā tumšā tukšumā tik dziļi un tāli, lai acis saskatītu tos priekšmetus, kurus rādītājs saka tur esam. Tad arī var apskatīt šos priekšmetus un aplūkot tik tālu, cik tas vajadzīgs un izlemt, vai pa to ceļu iet, vai neiet, un vai no tā var jemt atziņas citam ceļam. Tāda analogija pievedama attiecībā uz turpmāk rādāmo.

Iesaksim no pieskaršanās pie vistuvākā un visvieglāk racionāli uztveramā garīgās esamības priekšmeta — domu un jūtu faktoriem. Domas un jūtas redzam, dzirdam tik reāli, ka to reālās eksistences patiesībā esam jau iejutušies ar pilnīgi pārliecinātu ticības izjūtu. Mēs sakām: «Domas un jūtas parādās neredzamā enerģijā. Kā da izskatītos šī enerģija, ja mēs varētu to redzēt?»

Atbildot uz šo jautājumu gluži tā, kā tas uzstādīts un formulēts, jāsaka, ka cilvēkam, kuŗš spēj pilnīgi redzēt, dzirdēt un just ar garīgiem maņu orgāniem, atverot acis uz mums parasti neredzamo, «nefizisko» sfairu, «garu pasauli», pie domu un jūtu enerģijām, ir redzams, ka šīs enerģijas caurauž cilvēka galvu un visu ķermeni, vilņo pa to un apkārt tai, kā krāsaina gaisma, gāze, vai uguns svītras bezgalīgi daudzās krāsu un formu variācijās. Lieļākai daļai no šīm gaismojošām krāsām un formām nav mūsu fiziskā sfairā atbilstošas līdzības, lai tās varētu aprakstīt. Krāsu ziņā varētu nosaukt sekošas izšķirības: violeta, zila, rozā, zeltīta, dzeltena, ugunīgi balta, vienkārši balta, zaļa, sarkana, rūda, pelēka, melna. Šādu mums pazīstamu izšķirību apjomā var apzīmēt viņu galvenākos veidus, bet bez tiem ir vēl daudz tādu, kādus mēs savā fiziskā krāsu izjūtā nevaram stādīties sev priekšā. No formām varētu rādīt šādas līdzības: stars, staru svītra, gaismas svītras, gaismas plankumi, krāsainas gāzes strūklas, sabiezējums, viesuļi,

Domu un
jūtu enerģijas
izskats.

virpuļi, mākoņi, tvaiki, sniega pārslas, lietus pilieni, peldoši pa gaisu gāzveidīgi visādās krāsās vizuļojoši viļņi, liesmas u. t. t. līdz neizsakāmai formu bezgalībai. Krāsas satur sevī gaismu un spīd pašas no sevis. Visas šīs krāsas un viņu formas nemitīgi vizuļo, vibrē, kustas, viļņo, griežas viesuļos, traucas kā bultas, kā lodes un gredzeni apkārt un cauri cilvēkam. Tās laistas kā ūdens strūkļas, kā liesmas šaujas zibeņātrumā prom, tad lēni kustas un beidzot stāv uz vietas nekustīgi, kā pie kaut kā piekaltas. Visvairāk tās vijas ap cilvēka ķermeni, sevišķi ap galvu. Vienā vietā un laikā, pie viena cilvēka tās ir skaisti mierīgi, ritmiski viļņojošas, sakarīgas, harmoniskas kustības. Citā vietā un laikā pie cita cilvēka tās ir mutuļojošas, nesakarīgi verdošas, liesmojošas, dūmojošas disharmonijā, haosa neglītumā un riebjumā. Daudzreiz cilvēka domu un jūtu enerģiju darbības izskats ir kā riebiņš čūsku un dažādu tārpu mudžeklis. Druscīņ šeit varētu atrast līdzību ar cilvēka fizisko stāvokli, ja pie visa redzamā vēl pieliktu klāt sev priekšstatu par to, kas apslēpts cilvēka ķermenī. Viens cilvēks ir skaists, apgarotu seju, mierīgs un gracioss ķermeņa kustībās. Viņš ir noteikts, patīkams, tīrs un glīts. Otrs, turpretī, ir neglīts, uzbudināts, izķēmotu, zvērīgu sejas izteiksmi, nemierīgs, nesakarīgs, neveikls, rupjš un riebiņš. Kā šinī, mums «dabīgajā» stāvoklī varam saskatīt pie cilvēka dažādu nokrāsu-noskaņu parādību, tāpat arī tanī

auras gaisma pie cilvēka neizskatas it kā tā būtu viņā vai ārpus viņa. Tā ir i viņā, i pie viņa un ne viņā un ne pie viņa vienā un tanī pašā brīdī. Tas nav tāds izskats, kādu mēs esam paraduši redzēt «iekš» vai «ārpus» priekšmeta. Varētu teikt, ka abos reizē, t. i., i iekšā, i ārpusē, bet tas nebūs tas, ko no šāda teiciena varētu izjust un stādīties sev priekšā ar to uztveri, kas kalpo fizisko priekšmetu aptveršanai. Es gan lietošu izteicienus: (jo citādi nav iespējams par šo priekšmetu nemaz runāt) «galvas aura», «sirds aura», «ķermeņa aura», «galvā», «virs galvas», «ap galvu», «ap sirdi», «sirdī», «ap acīm», «acīs» un t. t., bet jāzin, ka šie apzīmējumi neatbilst mūsu sajēgai «ap», «iekš», «virs», «apakš» u. t. t. Tas ir kaut kas tāds, ko nevar ietērt mūsu valodas vārdos tamdēļ, ka mums nav ne-maz tādu vārdu, ar kuriem varētu izteikt šos jēdzienus. Tikai to nevajag saprast tā, ka tur, garīgā pasaulē mūsu jēdzienu un formu nav. Nē! Tur absolūti viss tas pats, kas pie mums, bet bez tā ir vēl kaut kas vairāk, kā pie mums nav. Un tieši šis vairākais ir mums grūti saprotams.

Jūs jautāsi: «Kāda tad nozīme šim stāstījumam, ja to nevarēs saprast un stādīties sev priekšā?»

Lūk, tāda: attīstot sevī domāšanu par auru, par domu un jūtu auras krāsām, formām, domājot par «viņpasaules auras» izskatu pēc ga-

tava nobildējuma un vērojot ar šādu domu dzīvi, dabu, apkārtņi un cilvēkus, psihē pamazām izaugs un izveidosies auras sajušanas un redzēšanas spējas. Dzīvojot ikdienas parasto dzīvi un turot prātā, ka apkārt visu, mirdz, laistas, bango un virpuļo dažādu auru enerģijas, ka ap mums esošā neredzamā pasaule ir redzama, nemanot, pamazām sāks attīstīties intuīcija un maņu orgāni garīgās sfairas uztverei. Tad varēs to saprast un iegūt vajadzīgās aptveres sajēgu. Tikai tad paši zināsi un redzēsi to, kas tagad neredzams, nejūtams un neaptverams. Šinī darbībā liela līdzība piemēram par tumsu un dzidro gaisu. Viņos skatīdamies ar negrozāmu pārlicību, ka tie tukši, patiesi neko neredzam. Pielaižot varbūtību, ka tur kaut kas ir, piespiežot redzi, ieraugām, ka tiešām, ne tukšā necaurredzamā tumsā, nedz necaurredzamais tukšais gaiss nav tukši. Necaurredzamo tumsu tomēr varam caurredzēt, tāpat arī neredzamo «viņas pasauli», ja tikai piespiežam savus redzes, dzirdes un citus maņu orgānus un vingrinām šinī virzienā savu intuitīvo izjūtu. Pēc tam iegūstam spējas uztvert un sajūst «neredzamo». Domu un jūtu aura un daudz citu krāsainu gaismas vielu auras pārklāj cilvēka ķermeni un visus priekšmetus, kā drēbes, lapas, spalvas, salmi, zāle, uguns liesmas, tīkli, gļotas, striķi, spalvainas ādas u. t. t., neskaitāmās formās un izskatu variāci-

jās, sākot no visskaistākām līdz visneglītākām un izķēmotākām. Cilvēka ķermeni viņas pārklāj, apņem, ietin un caurauž vienā un tanī pašā laikā. Gluži tāpat šīs krāsainās gaismas vielas apkļāj, apņem un caurauž visus priekšmetus, visu apkārtņi — mājas, kokus, drēbes arī dzīvniekus u. t. t. Ir krāsas, kas neatdalāmi viennēr paliek pie cilvēka vai priekšmeta. Ir krāsas, kas peld, tek, no viena priekšmeta vai cilvēka pie otra. Ir arī tādas auras, kas, palikdamas savā vietā, atdala no sevis daļiņas, un pat veselas kopijas. Šo krāsaino gaismu-auru saturs, zemes virsas apkārtņē līdzinas elektriskās strāvas laukumam ap elektrisko mašīnu, magnetiskam laukumam ap magnetu, vieglam šķidrumam, kas it kā pārklāj visu zemes virsmu un tajā viss peld kā gāzē, ūdenī, tvaikā, dūmos, skatoties pēc auras nokrāsām, biežuma, šķidruma, retuma, blīvuma u. t. t. Dažās vietās šīs auras masa ir dzidra, tīra, gaiša, dažās saduļkota, tumša, netīra, kā dūņains ūdens. Auras masas krāsu un formu nozīme ir bezgala dažāda, bet visas viņas redzami padodas, pakļaujas tām strāvām, kas sastāv no domu un jūtu enerģijas. Var redzēt, ka cilvēks sevī rada un no sevis izstaro dažādas krāsainas gaismas strāvas, dūmus, fluidus. Fluids — nozīmē šķidru strāvu jeb plūsmi, bet okultisti ieveduši viņu savā lietošanā auras sabiezējumu apzīmēšanai. Magnetizētāji praktizē no sevis dziedinošas auras izstarošanu un

viņus vērojošie, gaišreģi stāsta, ka redzot savādas, smagas, blīvas, gāzveidīgas masas izplūsmi no magnetizētāja uz slimnieku. Šo blīvo gāzveidīgo masu okultisti nosaukuši par fluidiem. Tā kā auras masās ir ļoti daudz tādu veidu, kas izskatās kā blīvas smagas gāzes masas, lietosim šo termiņu arī šinī apcerējumā.

Auras masas, plūsdamas pa zemes virsmu un pieskardamas pie cilvēkiem un priekšmetiem, dažreiz no tiem atlec atpakaļ, dažreiz atstāj, pielipina vai iespiež viņos daļiņas no sevis, dažreiz visas salien vai aplīp ap šo priekšmetu vai cilvēku. Piekļuvušas pie kāda priekšmeta vai cilvēka, bieži tās rada ap viņu un viņā daudz tādu pašu fluidu. Šeit liela līdzība raugam un uguns dzirkstelēm, piem., ņemsim zilās auras daļiņu. Tā, līdzīgi uguns dzirkstelei, iekļuvusi cilvēka aurā, bieži izsauc tur zilās auras uzliesmojumu tik lielā mērā, ka cilvēks viss ar viņu pārklājas un ietinas tanī, kā mākonī. Gluži tāpat ir ar citām auras krāsām. Bieži novērojami šādi auras procesi. Cilvēks pārklāts, apņemts ar lielu sarkanās auras liesmu, kas mutuļo kā vārošs ūdens. Tanī brīdī nāk no otra cilvēka cieta zila dzirkstelīte, ieskrien sarkanā mutuļī un no tā notiek kaut kas līdzīgs sprādzienam. Sarkanā liesma momentā apdziest. Tās vietā rodas šķidru pelēku pelnu masa un cilvēks sabrūk, paliek slābs, nokar galvu un jūtas slims.

Auras izskati ir tāpat bezgalīgi dažādi, kā paši cilvēki fiziskā izskatā.

Auras plūsmu īpatnības.

1 Ir cilvēki, kuriem auras izskats ļoti skaists: krāsas vibrē, mirdz, laistās apžilbinošā spīdumā, kā drānas, izaustas no dārgakmeņiem; krāsu sagrupējums kārtīgs, sistēmatisks un nozīmīgs; ķermenis apņemts ar skaistu mirdzošu mantiju, ap galvu mirdzošs auras krāsu pinums līdzīgs kronim; sejas aura spilgti apgarotas izteiksmes savādā apmirdzumā.

2 Ir cilvēki, kuriem auras izskats nav skaists. Krāsas nemirdz, bet gaismo pietiekoši stipri, vibrēšana un sagrupējums apmierinoši kārtīgs. Ķermenis apņemts ar ovālveidīgu vai apaļu lodveidīgu, caurspīdīgu mākonī.

3 Ir cilvēki, kuriem ķermeņi izskatās kā iebāzti auras cilindros, podos, spaiņos vai salmu kūļos. Krāsas nesakarīgas, bālas, nespīdīgas, galvas un sejas pārklātas it kā novītušām lapām.

4 Ir ķermeņi, kuriem auras izskats neglīts un krāsu juceklī. Viņi izskatās kā iebāzti maisā. No viņiem pastāvīgi atdalās gļotas, kvēpi un pelni. Paši viņi it kā aplipuši ar mālu, piķi un darvu. Sejas līdzinas saburzītam papīrim.

5 Ir ķermeņi, kuriem auras izskats drausmīgs un nepanesams. Viņus apņem kaut kas līdzīgs lielai netīru lupatu pikai, piebāztai žagariem, akmeņiem un tārpiem. Viss auras ķermenis noklāts strutojošiem trumiem, vātīm, kārpām un netīru gļotainu vilnu.

Starp šiem attēliem ir bezgala daudz variāciju tāpat kā pie cilvēka fiziskās miesas

un drēbēm. Starpība tikai tā, ka auras skaistums pārsniedz visas iespējamās domas par skaistumu. Cilvēka prāts nevar pat fantazijā iedomāties šo skaistumu, tāpat kā neglītumu. Tas sasniedz tāda izkēmojuma pakāpi, kurū nemaz nevar attēlot. Bet par visu to vēlāk.

Tagad izskaidrosim auras krāsu nozīmi attiecībā uz domu un jūtu enerģijām.

Violetās krāsas auras ir visur, kur producējas tā izjūta, ko mēdzam apzīmēt ar vārdu «intuīcija». Šīs krāsas aurai vienmēr ir kaut kāda noteikta un skaista forma. Cilvēki, kuriem galvas aurā šī krāsa, spēj viegli sajust un aptvert dažādu būtību esamību, bez redzamas aplūkošanas, vai izpētišanas. Šādi cilvēki bieži saka: «Es zinu, ka tur ir tas un tas, ka ar to lietu ir tā un tā, bet es nezinu, kā es to zinu.» Pozitīviem, harmoniski noskaņotiem cilvēkiem intuīcijas izjūtas vienmēr izteicas ar violetās domu auras enerģiju. Stiprie violetās auras tipi vienmēr ir intuitīvā kontaktā ar kosmisko harmoniju un absolūto kosmisko saprātu — radošo spēku.

Auras krāsu
nozīme.

Melnā auras arī ir galvenā kārtā intuitīvās izjūtas enerģija pie negatīviem cilvēku tipiem, kas noskaņoti uz ļaunu. Viņi arī ir ļoti asi priekšnojautēji, kas ar izjūtu atmin daudzas lietas un saprot tās. Viņi intuitīvi aptver dažādu lietu būtību, bet tikai disharmiskā, ārdošā virzienā. Melnās auras cilvēki ir kontaktā ar kosmiskā haosa ģēniju, ārdošo sākumu. Tamdēļ viņi ļoti spējīgi darīt nozie-

dzības. Melnā aura (tikai jāievēro, ka šī melnā auras krāsa un tāpat visas domu auras krāsas nav pilnīgi identiskas parastai fiziskai melnai krāsai ne pēc izskata, ne nozīmes) izteic visu to, ko var apzīmēt vārdiem: «noziedzības gudrības», «ārdošais ģēnijs». Šīs auras stipri pārstāvji veikli visādās noziedzībās, ģeniāli viltībās un noziegumu apslēpšanā.

Zilā aura ir pieklāvības, padevības, paklausības, dievināšanas un pielūgšanas izjūtu izteiksme. Katrā stāvoklī, kur cilvēks griežas pie kāda cita cilvēka vai simbola ar izjūtu: «Ēs tev piederu, paklausu, es tevi lūdzu» — ir zilās auras iedarbība. Šī aura piespiež padoties kāda cita cilvēka vai spēka rīcībai un līdz ar to izteic mīla, padevīga lūguma jūtu izplūsmi. Dievlūgšanā, reliģiozā ekstāzē, sevis atdošanā Dievam, cilvēki pārklājas un bieži pavisam ietinas zilā aurā. Tāpēc tie, kas spēj auru redzēt, ir iesaukuši to par lūgšanas auru.

Zaļā aura nozīmē padošanos, bet negatīvā nozīmē. Zilās auras padošanās, pieklaušanās, lūgšana, dievināšana tīra un patiesa, kas nāk no sirds, bet šīs auras padevība viltīga, nepatiesa, lišķīga. Tās izjūtai pamatdoma ir: «Ne es tevi atzīstu, ne mīlu, bet gan nicinu, nīstu, labākā gadījumā tu man esi vienaldzīgs. Tā kā man zināmu interešu dēļ tev jāparāda padevība, draudzība, pielūgšana, tad ņem manu vārdu un mākslīgu izjūtu, padevību un godināšanu. Sirds dziļumos savai rīcībai ne-

piekritu, domāju citādi.» Zaļā aura ir vienmēr viltības, lišķības un krāpšanas domu enerģija. Gaišos, tīros un dzidros toņos tā nozīmē gan harmoniju, saskaņu, mīlestību, bet ne īstu. Cilvēki, kuņi izjūt viens pret otru draudzību, mīlestību un labvēlīgu harmonisku noskaņu pret citiem cilvēkiem un pasauli, daudzkreiz var gan būt paši pārliecināti, ka viņi to patiesi tā izjūt, bet ja šīs izjūtas izteicas zaļā aurā, pamatu pamatā izjūtas nav tādas, par kādām viņas tur. Pie pirmā pārbaudījuma tās pierādīsies par neīstām. Gaiša dzidra zaļā aura ar vieglu rozā nokrāsu ir tīrām erotiskām tieksmēm, bet ar melni sarkanu nokrāsu izvirtībai un seksuālam sadismam.

Rozā aura ir īstas patiesas harmonijas, saskaņas un tīras mīlestības jūtu aura. Lab-sirdība, līdzcietība, žēlsirdība, žēlošana, iecietība, gādība, draudzība, uzticība un viss tas, kas rada un uztur cilvēku esību harmonijā saskaņā ar kosmosu, izteicas rozā auras krāsā.

Uzpurēšanās idejas un mīlama cilvēka labā izteicas spilgtos rozā uzliesmojumos.

Sarknā aura ir pretstats rozai aurai. Tā nozīmē naidu, dusmas, nicināšanu, niknumu, neiecietību, nepacietību, cietsirdību un egoismu. Cietsirdībai ir melni zaļgans tonis, egoismam melni iedzeltens, melni rūds.

Zeltītā aura nozīmē domāšanas, prātošanas un plānošanas enerģiju. Viss, kas cilvēka psihē izteicas kā prātošana, loģiska domāšana pozitīvā virzienā, t. i., domāšana par

labām radošām lietām, radošu darbību, izpaužas gaiši mirdzošā zeltītā aurā.

Rūdā rūsas netīri dzeltenā aura ir savāds netīrs, melni-iesarkans, duļķains dzeltenums, kas atgādina joda plankumus uz miesas, dzeltēnu trūdošu sūnu un visvairāk rūsu. Tā nozīmē, tāpat kā zeltitais dzeltenums, prātošanas, domāšanas, gudrošanas enerģijas izplūsmi un darbību, bet tikai negatīvā, ļaunuma virzienā. Te ir domāšana, gudrošana par lietām un darbībām, kuŗu noiūks blēdība, krāpšana, noziedzība. Melnā aura ir noziedzības dvēsmē, bet rūdā, rūsaini-dzeltenā — noziedzības izdarīšanas, plānošanas un gudrošanas māka.

Baltā aura izpauž spēku. Visur, kur producējama spēka izplūsmē, piespiešanās, centība, tur izstarojas ugunīgi balta gaisma. Ķermeņa veselības spēka sajūta, muskuļu vingrums, gribas spēks, izturība — viss tas ir baltās auras krāsās. Krievu valodā šim baltās auras apzīmējumam ļoti labi iederas vārds «usiļje».

Pelēkā aura ir — vājums, slimība, pagurums, izmisums, bailes. Slimnieki, piedzērušie, izmisušie, bez gribas, bez rakstura, glēvuļi, bailīgie — visi zināmā mērā apņemti, caurausti vai papildīti ar šo pelēko auru. Visvairāk tā ietin slimniekus. Slimo vietu aurā pelēkās krāsas sabiezējumi bieži pēc formas atgādina miesā iekodušos sikspārņus, zirnekļus un dēles.

Visas šīs domu un jūtu enerģijas auras krāsas pie, ap un iekš cilvēka ķermeņa izpaužas bezgala daudzās nokrāsās un formās, un sastāda cilvēka garīgās miesas formu. Auras gaismojumu audus ap cilvēka ķermeni var salīdzināt ar drēbēm. Kāda doma, kāda izjūta, tāda auras forma ap cilvēku. Arī fiziskā sfairā varētu saskatīt to pašu: kā cilvēks domā, tā viņš ģērbjas. Drēbes varētu uzskatīt par cilvēka domu un jūtu atspoguļojumu, jo tās ir domu produkts. Tā tad drēbes ir domu aura fiziski sabiezinātā drēbju veidā. Tomēr šis pielīdzinājums ir neizdevīgs. Ar viņu bīstami operēt, jo var sastādīt nepareizu jēdzienu. Garīgā nozīmē gan to tā var uzskatīt. Domas un jūtas producē auras enerģisko staru vielu un šīs vielas audumus. Audumi saskaņā ar domu un jūtu saturu uzbūvē starvielas ķermeni. Starvielas ķermenis zināmu apstākļu dēļ sabiezē līdz fiziskās pakāpes blīvumam un mums ir bieza miesa, cieti kauli, šķidrās asins. Sākums ir tomēr domu un jūtu enerģijā.

Vērojot auras dažādo domu un jūtu stāvokļus, var redzēt, ka ikkatram cilvēkam viena auras daļa stāv mierā, nekustoši vienā formā — audumā. Tad sākas pakāpeniska kustība. Ir tādas auras, kas lēni kustas. Ir arī tādas, kas ātri vibrē un beidzot nonākam pie tādām, kuŗas mirdz, vizuļo, zibēno un zvaigžņo bezgalīgā ātrumā. Vērojot domu iespaida izskatu aurā, var atzīmēt sekošus attēlus.

Cilvēkam, kas lūdz Dievu, izstaro no galvas un no sirds zilās auras krāsas. Šīm auras krāsām ir visādas formas: viegli uz augšu lidojošas sniega pārslīņas, skaisti tvaiki, spilgti cieti stari u. t. t. Stiprā ekstāzes lūgšanā zilā aura it kā izrūgst no ķermeņa, izplūst kā dzidra zila gāze, ietin lūdzēju un plūst uz klātesošiem. Tie, kas to uzņem, sāk ar viņu pārplūsties, sevī tālāk viņu radīt paši un, izplūdinādami pa savu apkārtni, piepilda to ar zilu gaismu. Šī gaisma apņem visus klātesošos, kā ūdens. Viņa atmiekšķē ķermeņos cietās sabiezējušās auras daļas, izkausē sarkanos, melnos, zaļos, pelēkos un rūšainos audus, izdeldē, izdedzina tos un nogludina, sakārto rozā, violeto, zeltīto un balto auras krāsu audus un vietas. Lūgšanas ekstāzē, kad cilvēks ietīts zilās auras tvaikos, garīgais ķermenis it kā izmazgājas, iztīras, izremontējas. Ja līdz lūgšanai cilvēkam domu un jūtu stāvoklis aurā bija neglīts, nekārtīgs, saķepis, slimis, pelēks, pēc lūgšanas redzams, ka viss tas ir izlabots un auru strāvas savestas kārtībā. Var redzēt, ka, pateicoties tam, cilvēks vieglāk, labāk, gudrāk domā, spēcīgāk, enerģiskāk strādā. Viņu neņem bēdas, nesaprašana, šaubas, bet prieks, prāta asums un ticība valda pār to. Daudzreiz aura pirms lūgšanas līdziņas skaistam, lapām un ziediem klātam kokam, kas saburzīts, applāts netīrumiem. Lapas tam pieķepušas, salīpušas, savītušas, zariņi saliekti, ziedi saburzīti. Pēc tam, kad ar lūgšanas ekstāzes palī-

dzību cilvēks ietinas zilās auras dzidrajā miglā, salīdzinot ar savītušo, saburzīto kociņu, tas kļūst svaigs, izmazgāts, augošs un zaļojošs.

Skaistā saulainā vasaras rītā, pie krāšņas dabas ainavas, kas bagāta zaļojošiem kokiem, briestošām druvām, visur darbības priekā spraigojošu dvēsmi, uz ķebliša, zem liela, balta izplētņa sēd cilvēks un glezno. Viņam aura dzidri roza, kas viņo visapkārt ķermenim kā vizuļojoša mantija, skaistām zilās, violētas un zeltītās auras mirdzošām svītram. Viņa ķermenī spraigo kaut kas līdzīgs zili-baltām liesmām. No sirds apvidus plūst uz galvu spilgta maigi roza gaisma. Galvā viņa sajaucas ar violētām, zilām, zeltītām un ugunīgi-baltām strāvām un izveido ap galvu skaistu mirdzošu kroni, no kura šī brīnišķīgi mirdzošā strāva plūst uz gleznas audeklu. Ar katru pindzeles vilcienu šīs gaismas plūsme iespiežas, ieaužas, iesūcas audeklā un krāsu masā. Pēc dažām stundām ir glezna gatava. Kas tur ir auras saturā? Kaut kas brīnišķīgs! Rozas, zilās, violētas, zeltītās, baltas mirdzošās liesmas, stari un viņveidīgi auras mākonīši vibrē pa visu gleznu, kustas un met no sevis uz visām pusēm šo mirdzošo gaismu.

Iet garām cilvēks, ierauga gleznotāju un pienāk apskatīt gleznu. Viņš pienāk drūms, nervozs, dusmīgs, saviebtiem sejas vaibstiem. Aurā pārsvars pelēkām un sarkanām krāsām. Viņš apstājas un sāk raudzīties gleznā. Pelēkā auras mētelī kaut kas sadreb, sapurinas un sāk izstarot kāda jau-

**Labā
cilvēka aura
iemlesojas
viņa ra-
žojumos un
iedvēsmo uz
labu citus
cilvēkus.**

tājoša izjūta, kuŗu pārvēršot vārdos iznāktu: «Nu, kas tad te nu ir?» Pēc šīs izjūtas atkal viņa aurā kaut kas sakustas un izveidojas, ko pārvēršot konkrētā formā iznāk: «Esmu sagatavojies uzņemt!» Labāk būtu teikt, ka šī doma viņam gan ir, bet viņš to slēpj un grib ārēji parādīt citu, kuŗa būtu: «Nieki vien Jums te ir!» Pēc šīs sakustēšanās gleznas spraigojošie izstarojumi pēkšņi ietriecas pelēkajā aurā, kā elektrība spuldzē pēc slēdzēja podziņas piespiešanas. Pelēkums izgaro, kūst kā sniega, vai vaska dūmi. Izteiciens «sniega vai vaska dūmi» liksies gluži nesaprotams, bet jau sākumā aizrādīju, ka auras izskats ir dažreiz tāds, ka to nevar fiziskiem attēliem izteikt. Šinī gadījumā lūkojiet iedomāties dūmus no sniega, vaska un pelēkā krāsā. Grūti tas ir, bet ticiet, ka piespiežoties šinī domā galu galā radīsies patiess priekšstats par šādu auras stāvokli. Galu galā pelēkums sāk izgarot, notecēt un tā vietā iestājas burtiska gleznas auras kopija. Cilvēka sejas vaibsti izgludinas un drūnā dusmu izteiksme pārvēršas smaidā. Acīs iemirdzas labsirdība. Viņš pastāv vēl brītiņu, tad izstiepas visā augumā, saslienās, vairāk reizes ievelk dziļi elpu. Pēc tam izdara kustības it kā kaut ko purinātu no sevis. Viņš nezina, ka ar šo kustību tas nopurina sadegušās pelēkās auras pelnus. Pateicis dažus laipnus vārdus māksliniekam, viņš aiziet vingrs, smaidošs, rozi-balti-zili zeltītas auras ietinumā. Pārvēršot šo stāvokli domu izskaidrojumā iz-

nāk, ka šis cilvēks bija pārpūlējies, noguris un apbēdināts no neveiksmēm. Tādā stāvoklī viņš nevarēja nekā atrast, kas viņu apmierinātu un turpināja uzbudināties, nervozēt un uztraukties. Gleznas auras staru iespaids, kurš bija ņemts, pateicoties mākslinieka starpniecībai, no kosmiskās enerģijas plūsmes, ievadīja viņa aurā savu kopiju. Auras stariem piemīt ugunij līdzīga īpašība. Maza dzirkstelīte, aiznesta no sārta uz citu vietu, radā tur tādu pašu liesmu jūtu. Šis gleznas auras uguns izdedzināja pelēko un sarkano auru. Tā iznīcināja pagurumu, uzbudinājumu, iztīrīja domu mehānismu, iedeva no jauna cilvēkam enerģiju, prieku un saprašānu, ko tālāk darīt.

Šī glezna nokļūst kādā istabā pie sienas. Ienāk ļoti sagurusi sieviete, kas redzami cieš no slimības un izmisuma. Viņa atlaižas dziļā mikstā krēslā, aizver acis, nokar galvu un iegrimst drūmās, bezcerības pārdomās. Skatoties viņas aurā, redzams tikai pelēkums un vietām pat melnums. Krūtis piepildītas zaļmelnī-pelēku, netīru gaismas gruzdoņu, līdzīgu tam, kā purvā gruzd kūdra. Tā ir plaušu slimība. Bez visa tā, ap sirdi liela, gaļa pelēki-zaļa lenta. Tā kustas, staipas kā tārps un žņaudz sirdi. Šī ir kāda cilvēka pārestība. Pa galvu šaudas mazi iesarkani-iedzeltēni-pelēki burbulīši. Tās ir atriebšanās, dusmu, izmisuma, pašnāvības domas, vēlēšanās izbeigt dzīvi, bet ne nopietnas. Iegrimšana dusmīgās pārdomās, rūgtumā, kurnēšanā visam šim

Gleznā var
izatarot
fluidus,
kuņģi
izklidina
izmisumu,
iedvēsmo
un
dziedina.

auras maisījumam piedod lielu spēku un tas sāk mutulot kā vērdošs dūņains ūdens. Pēc dažiem mirkļiem auras vārīšanās attīstas tik stipra, ka liekas, cietējas galva tūlīt pārsprāgs un sirds nožņaug pati sevi. Viņu pārņem izjūta, ka nu būs jāmirst. Prātā iedrāžas šausmīga bailu sajūta. No šīs sajūtas kaut kur sirds dziļumos kaut kas it kā atmostas. Tā ir maza, maza varavīksnas krāsas dzirkstelīte. Zibēnātrumā viņa iemirdzas. Šis iemirdzējums, pārvērsts domās un jūtās, ir kā kliedziens. Vārdos to varētu izteikt: «Palīgā, glābjiet!» un izšķēļ no sevis zilu liesmiņu, bet tā tūlīt nodziest un atkal pazūd. No zilās liesmiņas tomēr viss sievietes ķermenis nodreb. Viņa saraujas, plaši atver muti, acis un... skats sastopas ar gleznu. Notiek atkal kaut kas līdzīgs elektrības ieplūdimam spuldzē pie kontakta ieslēgšanas. Gleznas stari sāk plūst uz sievieti. Viņa atkrit atpakaļ un pagībst. Ģibonis pamazām pāriet miegā, bet stari no gleznas turpina plūst un piepildīt viņas ķermeni. No šīs plūsmas pelēkie fluidi, lenta, sulas un dūmi sievietē kust, dziest, izgaro, iztek, izzūd. Gruzdošā liesma krūtīs pilnīgi neizdziest, bet ievērojami samazinas. Pēc dažām minūtēm viņa lēni uzmostas un jūtas atspirgusi. Izmisums pārgājis pilnīgi. Ir pat prieks, cerība, ticība un gudras domas, kā glābties no nelaimes. No šī brīža viņa bieži nāk šai istabā, liek krēslu tanī pašā vietā, atlaižas un šad tad palūkojas gleznā, bet nekā nezina no tā, kas te ir noticis un notiek auras stāvoklī.

Vējaina, putekļaina diena, sasmacis, netīrs, nepatīkams elpošanai gaiss. Pie skaistas dabas ainavas sēd uz ķebliša zem liela balta izplētna mākslinieks un glezno. Ieskatoties viņa aurā, ieraugam ap galvu netīri-oranžas rūdas krāsas ragainu vaiņagu. Šī ir lepības, iedomības, egoisma, cilvēku nicināšanas, izsmiekla aura. Vaiņags laistas un mirdz oranži sarkanās un sarkani-zaļās krāsās. Tas nozīmē, ka viņš ir ļoti aktīvs un varens savā stāvoklī. No vaiņaga uz zemi nokaras zaļi-raibs plīvurs, ar neglītu, saplucinātu, saburzītu un saķepušu, zaļām gļotām pārklātu garu vilnu. Tam arī sava nozīme. Tā ir ļoti izvirtušas dabas seksuālitate. Ap viņu vijas spēcīgas, netīri-zaļgani-baltas iesarkaniem plankumiem svītras un mutuļi. Tā ir viņa spēcīgā auras izteiksme, iespaids, vara, dvēsmē. Viņš spēcīgi ziež ar pindzeli stiprus, biezus krāsu traipus uz audekļa. Audeklis un krāsas iesūc šo auru un pieņem pilnīgi sāva gleznotāja auras kopiju.

Arī šī glezna ir nokļuvusi kādā dzīvoklī pie sienas. No viņas uz visām pusēm plūst auras izstarojumi. Tiklīdz kāda cilvēka aura sastopas ar šo gleznu, tūdaļ starp viņiem iesākas cīņa. Gleznas izstarojumi, ietērpti vārdos, skan: «Es esmu ko vērts! Es tikai esmu kaut kas, bet tu esi nieks, muļķis, nabags auša! Nekas tu nebūsi!» Cilvēks nezina no kā un kā, bet viņš jūt sevī šīs balsis kā savas domas un pretojas. Ja tās viņu pieveic, viņš padodās šim iespaidam, saplok, sāk sevi suģestēt, ka

Jauns cilvēks savus ražojumus piesātina ar jaunu auru.

Gleznās var būt auras, kuņas izstarojumi nomāc cilvēka garu un iedvēsmo uz jaunu.

viņš ir muļķis, nieks, nelga un nabags visu stipro priekšā. Un gadās vēl ļaunāk. Gluži vājas gribas un bezrakstura cilvēks pārņem šo plātības un iedomības auras kopiju savā raksturā un paliek pats par tādu pašu uzpūtīgu ķēmu. Stipras gribas, noteikta, nosvērta rakstura cilvēks kļūst tādas auras staru sfairā nervozs. Viņš sajūt kaut kādas neizprotamas netīrības, apvainojuma pieskārsanos un cenšas izkļūt no tās. Šādas auras izstarojumi ir ļoti bīstami vājiem cilvēkiem, sevišķi ja tie slimi. Tie nokauj katru mēģinājumu pretoties slimībai.

Niknā no-
skaņojumā
taisīts
priekšmets
izstaro
auru, kuņa
var radīt
slimību.

Galdnieks taisa krēslu. Viņa auras stāvoklis nikns. Viss viņš deg sarkanās auras liesmās, kuņas griezdamās virpuļos, rada čūskveidīgas zaļas, sarkanas, melnas, pelēkas lentas, striķus, bultas, kvēpus u. t. t. Viss šis maisījums virpuļo, griežas un sprakst ap taisāmo krēslu un ieiet viņā. Krēsls gatavs, pārdots un ievietots kādā dzīvoklī. Viņā ir niknā cilvēka dusmu un lāstu mutuļu kopija. Tā sprakšķ, mutuļo un vijas. Kuņš cilvēks pie viņa pieskaras, tam nikuās auras mutulis brūk virsū. No uzbrukumiem auras krāsas sāk vīst, aplipt riebiģiem taukiem, gļotām, kvēpiem, pelēkiem tārpiem — slimības dīgļiem. Cilvēks, sēdēdams uz krēsla, nekā nenojauž un cīnas šim iespaidam pretīm. Viņš nemierīgi beržas, kustas un brīžiem tam liekas, ka viņā lien kādi kukaiņi, brīžiem trūkst gaisa, nevar elpot. Piecēlies no krēsla, viņš ilgi purinas, tīras un, aizgājis mājā, grib mazgāties. Vājas gribas un

bezpretestības spēka cilvēks pieceļas no tāda krēsla jau saguris un jūtami slims. Gluži pretējs stāvoklis, ja mīļš, labs, priecīgs un vēlīgs cilvēks pagatavojis krēslu. Tanī ieplūst rozā, zili, balti, gaiši auras fluidi, kuŗi katram dod šīs auras kopiju un viņas iespaida noskaņu.

Ienāk istabā kāds cilvēks. Viņš izjūt lielu erotisku kaislību un viss vārās zaļās auras izstarojumos. Tie sviežas no viņa uz visām pusēm, bet sevišķi uz tiem priekšmetiem, pie kuŗiem pieskaras un uz to cilvēku, kuŗu viņš tur par savas kaislības objektu. Uz to plūst, peld, velkas pa gaisu, pa zemi zaļie fluidi, spiežas viņā un cenšas izsaukt tādas pašas izjūtas. Bieži zaļā aura ir kā degoša liesma, kā raķete un iet ļoti tālu. Ja šis cilvēks paņem no galda zīmuli, patur viņu rokās un noliek atpakaļ, tas pārpildas ar šī cilvēka zaļo auru, jo ir uzņēmis sevī zaļās auras fotografiju. Tiklīdz kāds pie tā pieskaras, šī kopija tūlīt spiežas viņā un modina, kairina erotiskas kaislības.

Mīļš, labs, vēlīgs cilvēks mīl ar tīru, rozu auru un deg, laistas rozās, zilās, baltās un skaidri zeltītās auras izstarojumos. Stiprā dievišķīgo jūtu izplūsmes momentā viņš saķer savā kabatā kādu mazu priekšmetiņu, saspiež viņu stipri rokās, noglauda, noskūpsta un sniedz savam draugam sacīdams: «Lai šis ir tev par talismanu. Viņš tev nesīs laimi!» Kas tanī brīdī notiek auras enerģijas darbībā? Lūk, kas! Šis priekšmetiņš iedegas un staro gluži tādā pašā mīlas, labas, velīgas auras liesmā un

Auras lādīgi
talismanos.

apmirdz to cilvēku, kam viņš veltīts. Pajet labs laiks. Kā viens, tā otrs no draugiem aizmirsuši talismana iedošanu. Bet te kādā brīdī talismana turētājam uzbrūk liels, melnas auras mākonis. Tas rada ap viņu neveiksmes, izmisumu un slimības. Jau viņa sirds sažņaudzas pelēkā izmisuma lentē un viņš sāk grimt pazušanas domā. Kā tas parasti, dvēselē pamostas kaut kas un iekliež: «Palīgā, glābjiet!» Viss auras saturs nodreb un atveras kaut kā nezināma, bet spēcīga uzņemšanai. Talismana auras lādiņš, kas līdz šim bija pārklāts ar aizmirstības plēvi, kā liekas, to vien tikai gaidījis. Viņš uzliesmo kā brīnumsviecīte un rada pelēkajā masā eksploziju, iekurina cilvēka ķermenī baltas, rozas, zeltītas auras liesmu strāvas. Ne-pajet ilgs laiks, kad izmisušais un bezcerībā iegrimušais atspīgst un sajūt savā prātā svaigu domu pieplūdumu. Tā viņš izglābjas no nelai-mes.

Talismānu
auras
iespīda.

Talismāni, kas iedoti bez karstas, tīras mīlestības un vēlēšanas, vairāk neizstaro no sevis, kā tikai to, ko došanas laikā cilvēks par savu draugu patiesi domājis un jutis. Bieži redzams, ka došanas brīdī talismāna devējs ir pilnīgi vienaldzīgs, kaut gan saka: «Lai tev šis talismāns nes laimi!» Viņš pat nopietni par šo cilvēku nav padomājis, bet dara aiz liekulības. Tam auras lādiņa saturs auksts, glēvs, egoistisks. Tāds devums ne tikai nevar nekā laba izstarot, bet rada sliktu, lišķīgu iztapšanu, glēvumu, vienaldzību, egoismu. Šāds talismāna

lādiņš nenovērš, bet veicina nelaiimes uzbrukumus.

Tāda izskatās mums neredzamā domu un jūtu auras enerģija. Minētie attēli ir mazi gabaliņi no tā neskaitāmā daudzuma variāciju, kādā domu un jūtu enerģija izteicas savā darbībā. Kādas domu un jūtu krāsas no sevis izstarojam, tādas ap mums formējas, vijas un iet uz apkārtejiem priekšmetiem un cilvēkiem. Tās līp pie tiem, iet viņos, iesūcas un ieiet kā kopijas. Kā fotografiski attēli viņas ražo no sevis un ap sevi tādas krāsas un raida uz citiem priekšmetiem. Ja cilvēks pieskaras pie kāda priekšmeta, tūlīt tanī plūst viņa auras izstarojumi un galvenā kārtā tie, kurus viņš sakarā ar šo priekšmetu izjūt. Tāpat priekšmets savukārt raida cilvēkā, kurš pie viņa pieskāries, savus izstarojumus. Notiek vai nu harmoniska auras kopiju-fotografiju apmaiņa, vai cīņa. Priekšmets nelaiž sevī auras krāsu, bet cilvēks to spiež. Varbūt arī otrādi. Cilvēks nelaiž sevī priekšmeta auras izstarojumus un grūž tos prom. Notiek, ka ne viens, ne otrs nekā no sevis neizstaro, nedod citam un neņem. Ir arī stāvokļi, kur viens nedod, bet otrs sūc, rauj, rij kā izbadojies vampīrs. Tāpat ir stāvokļi, kur viens labprāt dod savus izstarojumus, bet sev nekā neņem pretī. Cīņā vienmēr uzvar tas, kam lielāks auras spraiguma spēks. Daudzreiz redzams, ka cilvēks vai priekšmets, sadūries ar otru, izvērd tādu spēcīgu staru liesmu, ka pie šī otrā noslāpē, izde-

dzina, iznīcina visas viņa auras krāsas un to vietā pārnes pilnīgi savas. Gadās, ka viens priekšmets vai cilvēks, pieskāries ar savu auru pie otra, izsūc visus viņa fluidus. Sevišķi interesants šis stāvoklis pie cilvēkiem. Redzam, iet spirts, spēkā spraigojošs cilvēks. Viņa aura mirdz un viļņojas enerģijas plūsmē, bet pie viņa pieskaņas vājš, pelēks, izdēdējis cilvēks. Notiek kaut kas līdzīgs tam, ka no viena piepūsta gumijas maisiņa viss gaiss pēkšņi pāriet uz otru, kas ir tukšs, un ieplūst viņā. Cilvēks piepildas ar enerģiju, bet iztukšotais sabrūk un sajūt pēkšņu nogurumu. Viņam līst sviedri, gribas tūlīt apsēsties, apgulties un aizmigt.

Auras izjūtas
pazīmes

Jūtīgi cilvēki bieži auras saturu izjūt. Tādos gadījumos, ja auras saturs priekšmetā ir slikts, cilvēks saviebjas, nervozē, berzē rokas, slauka seju un meklē mazgāties. Tas viss norit neapzinīgi. Viņš tikai daudzreiz brīnas: «Hm... rokas taču nupat mazgāju, neesmu viņās nekā netīra turējis, bet sajūta tāda, ka viņas būtu nosmērētas taukiem. Liekas, ka seja apklāta zirnekļu tīkliem. Vakar biju vannā, esmu tīrs. Tīras arī drēbes, bet ir tāda sajūta, ka viss būtu piedzīts putekliem, gļotām un kvēpiem. Istaba bagāti, grezni mēbelēta. Visur valda tīrība. Viss spīd un laistas, bet ir nesaprotama netīrības, neērtības un caurvēja sajūta.» Kādreiz satiekoties ar laipnu, smaidošu, glīti ģērbušos, tīru cilvēku, sajūtam, ka no viņa iet kaut kas atbaidošs. Viņš pieska-

ras ar savu labi kopto roku laipni smaidīdams pie pleca, bet sajūta tāda, it kā krupis, varde vai zirneklis uzlikts uz muguras. Gadās ieiet nabadzīgā netīrā istabīņā, bez grīdas, ar māla klonu. Viņā atrodas nekrāsots rupjš galds, blukis krēsla vietā, kaktā divas vistas un aita ar jēru. Logi mazi. Gaisma ieplūst pa saplīsušo rūti, bet viņā valda brīnišķīgi laba, tīrības, ērtības, mājīguma, miera un drošības sajūta.

Tā nav tukša sajūta, nedz iedomā, kā arvien mēdzam to izskaidrot. Visur te reāls auras saturs par iemeslu tādām vai citādām izjūtām. Zinot šo noslēpumu un vērojot ar šādas zināšanas uzmanību dzīvi un tās norisi, ātri vien iegūstam psihisku spēju auru izjust un pat redzēt reālām acīm bez speciāliem vingrinājumiem.

II.

Auras krāsas nozīmē jūtas un izjūtas, bet krāsu forma — domu, t. i. kaut ko konkrētu. Tā ir izjūta ar attiecīgu jēdzienu. Tuvu šai nozīmei ir jēdzieni «percepcija» un «apercepcija». Auras krāsā ir tas, ko varētu saukt par percepciju, bet formā tas, kas atbilst apercepcijai.

Pie auras krāsas un viņas formas jāatzīmē tā īpatnība, ka ne krāsa, ne forma nekad nav viena bez otras. Atšķirība var būt tikai vienas vai otras daudzuma pakāpē un iespaida pārsvarā, kas no tā izriet. Skatoties uz kādu bezformīgu auras krāsu masu sakām gan, ka tā ir bez formas, bet tas jāattiecina tikai uz masas visumu. Viņas sastāvdaļas tomēr ir formīgas. Tāpat novērojot bezkrāsainu, dzidru, ūdenainu auras audumu, kuŗš no izskata ir skaidru un noteiktu šūniņu sakārtojums, tomēr jākonstatē, ka arī šeit ir krāsa. Var saukt viņu par dzidru ūdens krāsu, bet tā ir krāsa. Šeit var minēt salīdzinājumus. Pavirši uzskatot bezformīgu gružu čupu, liekas, ka tā ir «bezformīga», ka tur viss tikai juceklis. Tomēr te atkal jāsaprot, ka arī juceklis ir forma — juceklīga forma. Bez tam šai bezformīgā gružu čupā atrodam daudz priekšmetu, kuŗiem ļoti noteiktas formas. Varam ņemt kaut smilšu graudiņus,

kas tur atrodas. Visiem tiem ir formas. Bezformīgo, bezkrāsaino ūdeni ķīmiski analizējot atrodam formīgas, noteiktas molēkulas, atomus, elektronus u. t. t.

Aplūkojot kādu bezformīgu, piem. sarkanās auras krāsas izplūsmi pie cilvēka un jautājot — ko tā nozīmē, uztveram, ka šis cilvēks pašlaik pārdzīvo pats sev neizskaidrotu niknuma izjūtu. Šī niknuma sarkanā auras masa nekad nestāv mierā. Viņa vienmēr vāras. Rūpīgi apskatot šo «virumu», redzam, ka tam ir neitrāla, ne ar kādu domu jēdzienu vai priekšmetu nesaistīta niknuma izjūta. Līdz ko cilvēks šo izjūtu uzņem, tūdaļ viņš sāk meklēt objektu, ar kura palīdzību dot niknumam formīgu izteiksmi, attaisnojumu. Tā tad niknuma izjūtu auras mutulī tūlīt ieaužas domu audi, kuŗi piedod viņam formu un attēlu uz k o, p a r k o u n k ā niknums darbojas. Apskatot niknuma auras mutuli tanī momentā, kad viņš pieskāries cilvēka izjūtai un nav vēl no pēdējā apersepcēts, ir tikai neitrāls niknums, redzam, ka tomēr tas tā nav. Mutulim nav formas uz āru, bet pašam sevī tā tomēr ir. Izsekojot niknuma fluida izcelšanos redzam, ka viņa bezformīgajā masā slēpjas formas no pirmatnējā avota. Pirmatnējais avots var būt dažāds. Var apskatīt šādu piemēru. Sastrīdējās divi strādnieki. Abi kļuva ļoti nikni. Viņi sāka raidīt no sevis asus liesmojošas sarkanās auras mutuļus. Viens no viņiem pazaudēja apziņu, ķēra lāpstu un sita

Auras formas
un viņu
veldošanās.

otram pa galvu. Otrais izvairījās un lāpstu satvēra. Abi viņi sāka raustīties ap lāpstu, kamēr tos pamanīja darba uzraugs un pavēlēja ķildu pārtraukt. Viens no viņiem vēl paguva dusmās izraut lāpstu no otra rokām un to aizmest prom. Lāpstā tanī momentā sakoncentrējās ķildas niknuma sarkanās auras mutulis, kas tur icaudās un iezīdās. Pēc kāda laika gāja garām lāpstai kāds cilvēks. Ieraudzījis, viņš to pacēla un nolika savā vietā. Šinī īsajā piešķāršanās brīdī niknuma auras dzirksteles paguva ielekt šī cilvēka aurā. No sākuma viņš sajuta tikai nemieru, tad uztraukumu un vēlāk dusmas. Pēc tam viņš šim bezformīgam niknumam icauda formu, atrada iemeslu un uzbruka kādam cilvēkam.

Ir arī otrādi. Ne auras krāsa ir par cēloni formai, bet forma auras krāsai. Iet cilvēks pa ielu. Viņu sastop kāds dauzoņa un apvaino. Cilvēks kļūst dusmīgs un rada sarkanu auru. Šāds apvainojums sastāv no noteikti izveidotās domas un formas. Tā, saduroties ar saprātu, tūlīt viņā izsauc dusmu resp. sarkanās auras producēšanos. Tā tad domas, domu auras enerģija var radīt caur cilvēku izjūtu auras enerģiju. Var būt arī otrādi. Izjūtu auras krāsas var izsaukt cilvēkā un caur to radīt domu enerģijas formas.

Šeit atzīmējami divi raksturīgi auras enerģijas stāvokļi, vai momenti pie viena un tā paša auras priekšmeta: 1) Ikkatrs auras izplūsmes vai iedarbības faktors var izteikties tikai ar

izjūtu iespaidu bez gatava domu jēdziena, 2) auras plūsmes vilnis var izteikties, resp. iedarboties ar gatavu, kopīgu jūtu un arī jēdzienu saturu, radot cilvēkā konkrētu veselās domas, idejas izpratni. Auras faktorā konstatējam īpašību veidoties gatavos izjūtu un domu attēlos. Šie gatavie attēli aptverami kā auras ķermeņi, kuri satur sevī izjūtu un domu vibrāciju lādiņus. Tiem varētu dot dažādus apzīmējumus: «auras viela sabiezejums ar domu un jūtu audumiem», «auras krāsu izveidojums, kas satur sevī domu un jūtu raidviļņus,» «auras fluīds, kas satur sevī domu un jūtu fotogrāfijas,» «runājošas un vibrējošas domas, kas ieaušas auras staros,» «runājošas domu jūtu fotogrāfijas, kas ieaušas auras starveidīgā vielā.» Bez tam, šiem auras domu un jūtu lādiņiem, sabiezējumiem un audumiem piemīt īpašība vibrēt, liesmot, starot, vilņot pašiem no sevis. Pats galvenais tomēr ir tas, ka viņiem piemīt tādas pašas īpašības, kā ugunij. Tie liesmo, peld, kustas, neredzami staro cilvēka apkārtnē un raida no sevis savu attēlu kopijas. Šīs kopijas, līdzīgi uguns dzirkstelēm, traucas uz visām pusēm un tiklīdz saskaras ar kādu priekšmetu vai cilvēku, tuliņ spiežas, aužas, sūcas viņā, un tiecas izplēsties, iedegties un liesmot, kā īsta uguns liesma. Priekšmeti un cilvēki, pie kuriem dzirksteles pieklūst, tiecas viņos iespiesties un ieaušties, pret tām izturas dažādi. Vieni tās, kā izslāpuši, iesūc, otri uzņem tikai

dažas daļiņas, trešie raida, stum prom no sevis, bet ceturtnie tās satver, pieauž viņām klāt vēl kādas domas vai jūtas no sevis un raida izplatījumā. No jūtu un domu auras enerģijas darbības visa pasaules telpa savā eteriskā pildījumā vibrē, viļņojas, vizuļo. Domu un jūtu virpuļi traucas kā zibeņi, peld kā mākoņi, laistas kā ugunīgas krāsainas gaismas svītras, vai stāv kaut kur uz vietas kā nekustamas klintis, stabi, akmeņi. Šie domu un jūtu auras ķermeņi ir tie, kas izteic cilvēka dzīvības saturu, jo tieši tā ir dzīvības izteiksme, ka šie ķermeņi, kā liesmojošas strāvas, kā zibeņojošas dzirksteles spiežas, no kaut kāda neredzama spēka dzīti, cilvēku smadzenēs, pavēl domāt, just un, saskaņā ar šo domu un jūtu saturu, darboties, kustēties un dzīvot.

Auras
klišējas.

Okultisms runā par «astroidejām». Okultisti māca, ka tās ir astrālā sfairā iegravētas gatavas idejas, kuņas vibrē atmosfairā. Cilvēki, kuri ar savu domu aparātu spēj šīs vibrācijas uztvert, atmin tur atrodošās idejas un var viņas pievilkt savā apziņā. Domas un jūtas, ar kuņām cilvēki dzīvo, ir gatavas jau astrālā sfairā kā idejas. Ar vibrāciju veidu, kā radioviļņi tās spiežas smadzenēs un caur tām dod dzīvību. Tas ir viens no dzīvības norises galveniem faktoriem. Tāda ir okultistu pamatdoma attiecībā uz «astroideju» teoriju, bet daudzi okultisti šo domu tulko dažādās variācijās. Vienā no šīm variācijām pie vārda «astroidejas» tiek likts vārds «klišēja». Pēc šīs

teorijas astroidejas iegravējas astrālā sfairā kā klišejas, no kurām var ņemt bezgala daudz kopiju. Šādas kopijas kā domu viļņojumi izplātas pa visu pasauli.

Kā redzams no sacītā, atreferējamai domai pēc būtības gan nav līdzības ar okultistu astroidejām un astroideju klišejām, iegravētām astrālas sfairas, bet ir daudz kopēja ar astroideju klišeju jēdzienu. Domu un jūtu enerģijas aura ir gan nepārtraukta viļņojoša auras plūsme, bet izteicās dažādos krāsu un formu sabiezējumos, bļivumos, retinājumos, strāvās un it kā dalītos ķermeņos, daļās u. t. t. Šie dalījumi katrs par sevi izteic vienu noslēgtu izjūtu un domu kopību. Katra izjūtas kopība atkal dalās dažādos noslēgtos jēdzienos, veidos un variācijās līdz bezgalībai. Visi dalījumi kopā mainas savā starpā ar izjūtu un domu daļiņām un, nokļuvuši kopā organizētā vai neorganizētā stāvoklī, sastāda atkal noslēgtas domu un jūtu vienības. Šīs vienības katra par sevi vienmēr ir līdzīgas attēliem un fotografijām, no kurām cilvēks ņem kopijas. No kopijām atkal rada kopijas un jaunus pārveidotus, izmainītus attēlus, kurus raida no sevis uz visām pusēm, spiež un dzen kur vien tik var tās iemiesot. Tādām domu un jūtu, kā arī veselu ideju kopijām ikkatrai ir oriģināla īpašības un pilnīgas klišejas nozīme citam cilvēkam. Viņām kā apzīmējums labi atbilst, jau šinī virzienā pieņemtais, vārds «klišeja», jo tam ir daudz kopēja ar šī vārda nozīmi. Klišeja ir lieta, kura spēj dot

lielu daudzumu zināma, viņā iegravēta attēla kopiju. Pēc būtības katrs auras graudiņš ar savu domu un jūtu saturu ir ar tādas «klišejas» īpašībām. Tā tad domu un jūtu enerģijas auras «starus», «audumus», «sabiezējumus», «strāvas», «gaismojumus» u. t. t., kas satur sevī noteiktu domu un jūtu kompleksu, apzīmēsim par «klišeju». Lai šo termiņu atšķirtu no parastās tipografiskās klišejas, pieliksim vēl klāt papildus apzīmējumus: «auras klišeja», «domu klišeja», «jūtu klišeja», «idejas klišeja» u. t. t.

Pie šīm auras klišejām vēl jāievēro tas, ka viņu līdzība tipografiskām klišejām ir tikai tanī nozīmē, ka tās var dot neskaitāmi daudz kopiju, bet viss pārējais ir gluži citāds. Vispirms visas auras klišejas parastajām klišejām neatbilst pēc lieluma apmēra. Viņas savā starvielas konstrukcijas īpatnībā var izplēsties lielas kā milzu liesmas un sarauties kā mikroskopiskas dzirkstelītes, paturot katrā stāvoklī savas raidīšanas un vibrēšanas īpašības. Atrazdamās mikroskopiskas dzirkstelītes lielumā un icausta kniepadatas galviņā, auras klišeja, saduroties ar tādu priekšmetu, kas viņu velk, uzsūc, var vienā mirklī izšaut no sevis lielu apžilbinošu liesmu un izmest veselu dzirksteli lietu. Kā lielā apžilbinošā liesma, tā neskaitāmo dzirksteli lietus katrā savā dzirkstošā daļiņā satur gluži tādu pašu klišeju, no kurās viņas tikko izdalījušās un eksplodējušās. Sa-

stapušās ar objektiem, kas viņas uzsūc un pievelk, tās eksplodē no sevis liesmu un dzirkstelņu masas, piesātina ar savām kopijām priekšmetus, kas šīs daļiņas uzsūc. Šīs kopijas, gluži tāpat kā oriģināli, spēj radīt atkal bezgalīgu daudzumu tādu pašu kopiju tos priekšmetos, kas viņas uzsūc. Ir stāvokļi, kuŗos auras klišejas, traucoties kādā iemiesojumā, attīsta sevi ilgstošu eksplozijas liesmojumu, kamēr piesātina ar savu auras klišeju saturu visus tos priekšmetus, kas viņas velk vai arī gadaš ceļā. Noskatoties šādos procesos liekas, ka par tiem priekšmetiem, vai cilvēkiem plūst apzīlinoša liesmu uguns jūra. Tie pārpildas ar šīs liesmas gaismu, bet nedeg. Te sevišķi jāievēro tas, ka auras klišejai ir tā uguns īpašība, ka viņa gluži tāpat kā uguns, kas piekļuvusi degšanai derīgam priekšmetam, ar mazas dzirkstelītes lielumu var izveidot no sevis veselu uguns jūru. Piem., ar sērkociņu var aizdedzināt lielu sausu salmu čupu. Sērkociņa liesma paliks tāda pati maza, bet šī viņas daļiņa, kuŗa aizgāja pie salmiem, drīz izvērtīsies daudzreiz lielāka un varēs dot uguni citu priekšmetu aizdedzināšanai. - Gluži tāda pati īpašība ir auras klišejām. Bez tam vēl jāievēro, ka ar zināmu paņēmienu var no katra priekšmeta, kuŗā ir ieausta kāda auras klišeja, šo klišeju izskaust, izdzīt, iznīcināt, paralizēt viņas iespaidu, iemiesojot tur citu klišeju.

Skaidrākai šī priekšmeta izpratnei var vēl dot plašākus paskaidrojumus. Auras klišeju būtība.

var izteikties kā tīra auras krāsu plūsme un iedarboties uz cilvēka psihi tikai kā percepcijas iespaids, jūtu pamudinājums un izjūtu process. Tā pati auras klišeja var izteikties kā kopējs jūtu un konkrētu jēdzienu komplekss un radīt psihē pilnīgi apersepcētu iespaidu. Tāpat viena un tā pati auras klišeja cilvēka psihē var izteikties, tapt uzņemta no pēdējās pilnīgi bez jūtu pārdzīvojuma tikai ar kailiem, sausiem prāta jēdzieniem. Šis stāvoklis atkarājas no abām pusēm, t. i. no klišejas un no tās uzņēmēja — cilvēka. Ir klišejas, kuŗām piemīt īpašība radīt un izteikt tikai izjūtas plūsmi bez jēdzieniem. Jēdzienus un formas šai izjūtai viņa atļauj radīt cilvēkam pašam no sevis, kuŗā tā ieplūst. Ir klišejas, kuŗām piemīt īpašība izteikties tikai sausiem kailiem jēdzieniem. Tāpat ir klišejas, kuŗas izteicas jauktā saturā, t. i. ievēd cilvēka psihē i jūtās, i domās attiecīgu jēdzienu. Vienas vai otras īpašības daudzums, daudzuma pārsvars variē līdz bezgalībai. Ir cilvēki, kuŗiem piemīt tādas rakstura īpašības, tāda viņu auras konstrukcija, ka viņi visās klišejās uztver tikai jūtu daļu, bet jēdzienu, prāta audus raida prom. Šie cilvēki negrib domāt, gudrot, prātot, bet tikai just, operēt ar auras krāsu plūsmes iespaidiem. Viņi nevēlas zināt kādas šīm jūtām ir formas apersepcijas stāvoklī. Ir cilvēki, kuŗi uztverot klišejas, atmet no tām visus izjūtu elementus un ņem tikai kailu jēdzienu skeletu. Bez miņētiem, ir cilvēki, kuŗ ņem abas klišeju īpatnī-

bas. Arī šeit ir vidus variāciju bezgalība. Dažs uztver jūtas mazāk, bet jēdzienus vairāk. Cits turpreti jēdzienus uztver mazāk, bet jūtas vairāk. Vienam cilvēkam ir īpatnība viegli padoties klišeju iespaidam, otram pretoties. Klišeju divējādās nedalāmās īpašības dažā nozīmē varētu analogizēt sekošiem pielīdzinājumiem. Auras plūsmes krāsas ir vārdi, bet auras plūsmes formas teikumi. Var arī salīdzināt burtu un vārdu attiecības, teikumus un veselus apcerējumus, skaņas un melodijas, grāmatas kā auras krāsu graudiņus un grāmatu komplektus — bibliotēkas, kā auras formu veidojumus. Aura — viela, viņas forma ķieģelis. Auras krāsu graudiņi ir ķieģeļi un auras krāsu formas ēkas no šiem ķieģeļiem. Vienmēr viens enerģijas veids pats sev ir viela un otram vielas veidojums, vai arī sev veidojums, bet otram viela, enerģija un enerģijas formas, materija un materijas formas. Enerģijas plūsme rada jūtu, bet enerģijas forma jēdzienu. Materija vielā rada izjūtu, bet formā jēdzienu. Māls ķieģeļim, bet ķieģelis ēkai ir viela, tās sastāvdaļa — materiāls. Viena ēka veselā pilsētā ir tās vielas elements, sastāvdaļa. Pilsētas pilsētu grupā ir vielas vienība, šīs grupas daļa. Materija, enerģija, viela un forma būtībā ir viens un tas pats, bet izšķiras tikai kustībā, sadarbībā. Tomēr atšķirība ir tikai dominējošā momenta punktā. Ārpus tā tas ir citādi. Gluži tāpat aura, auras krāsu plūsmes, viņu formas, veidi un klišejas. Tās vienā momentā, vienā vietā

ir klišejas, otrā vietā un momentā tikai auras plūsmes vibrējumi un otrādi. Pie kāda momenta un vietas apstājamies, no tāda interešu viedokļa jāuzlūko auras vibrāciju stāvoklis. Šinī apcerējumā esam pie tā momenta, kurš izteic un apzīmē dzīvības sajūtu un norisi. No šī viedokļa apskatīsim un pētīsim auras klišeju saturu un viņu darbības norisi.

Dzīvības faktoram, dzīvības dzirkstelei piemīt spēja radīt auras klišejas. Katra izjusta jūta un izdomāta doma ir auras klišeja. Ar savu pamatorīginālu tā paliek pie cilvēka un iecaužas viņa auras ķermenī. Viņas kopijas plūst ar savu izstarojumu spēku uz visām pusēm, pa visu izplātījumu un spiežas katrā vietā, kur vien var iekļūt. Iespiedušās, viņas visiem spēkiem tiecas pamudināt šo priekšmetu uz tādu pašu darbību, kādu veicis to pirmcēlonis — cilvēka dzīvības atoms «ego». Izsekosim šo darbību reālās dzīves norisēs dažādos stāvokļos.

Auras klišeju
iedarbība uz
cilvēku.

Cilvēks iet pa ielu. Viņš sastop raudošu sievieti ar mazu bērnu uz rokas. No visa redzams, ka viņai bēdas, izmisums un trūkums. Cilvēkam paliek viņas žēl. Viņš tver pēc maka, iedod tai dažus latus un aiziet tālāk. Vērojot šī notikuma auras stāvokli, redzam: vīrietim, kad tas ieraudzīja raudošo sievieti, pēkšņi no sirds apvidus izšāvās spilgta rozā liesma, izmeta uz visām pusēm spožas dzirksteles, pacēlās virs galvas un savijās skaistā mirdzošā vijumā, līdzīgi indiešu galvas segai —

čalmai. Šis vijums, kā starumetējs, apspīdēja bēdu nomākto sievieti. Pēc tam viņš sāka kust un kūstot izveidoja kaut ko līdzīgu mazai, skaisti mirdzošai, rozai dzirkstelītei un lēni iegāja cilvēka ķermenī, ieguļās sirds auras apvidū, kā spīdošs dārgakmens. Katru reizi šo cilvēku satiekot, ieskatoties šai punktiņā un domās koncentrējoties: «kas tas ir»? — garīgo acu priekšā atkārtojas līdz pēdējam sīkumam tā aina, kuŗa pāris gadus atpakaļ norisinājās uz ielas starp šiem cilvēkiem.

Laužu drūzma. Pa vidu spraucas kāds cilvēks. Viņš iebāž tuvāk stāvošā cilvēka kabatā roku, izvelk maku un nozūd. Šī notikuma auras norise pretēja tikko aprakstītam. Cilvēks, kuŗš spraucas cauri pūlim, viss apklāts zaļi melnām gļotām un ar kaut ko līdzīgu dubļiem pieķepinātai vilnai. Te no galvas auras uz sirdi izskrien brūni, netīri iedzeltēns, iemelnš ķermenis, līdzīgs duncim. Tanī pašā laikā no sirds izvijas riebīgi zaļās krāsas čūskveidīgs striķis. Tas triecas preti sarūsējušam «duncim», apvijas ap to un abi pacēlas virs galvas. Tur tie sagriežas savādā formā, kas līdzīga apgāstam podam. Pods pārplīst, izšķīst un izsviež uz visām pusēm zaļu gļotu lāses. No galvas uz leju nokūņojas kāds priekšmets līdzīgs tārpam, krupim vai zirneklim. Šis priekšmets nonāk sirds apvidū un pieplok pie kādas vietas, kā pie audu sienas. Katru reizi šo cilvēku satiekot, ieskatoties šinī riebīgajā kāpurā un domās koncentrējoties: «kas tas ir?» garīgā

skata priekšā pazib un parādas līdz pēdējam sīkumam tā aina, kuŗa notika vairākus gadus atpakaļ pūli, kad viņš nozaga naudas maku.

Auras klīejas
lādīgā, lemle-
sots grāmatā,
palīdz
mācīties.

Vēlā vakarā pie galda sēd students un mācas. Viņš jau vairākas reizes pārlasa kādu mācības gabalu, bet nevar viņu saprast, ne iegaumēt. Ieskatoties aurā redzams, ka viņš ar visiem spēkiem spiež no smadzenēm zeltītās auras starus, bet tie savādi pastiepas, pakustas, tad nodziest un salokas bezformīgā čupā. Students pieliek visas pūles, lai izspiestu no savas auras baltu gaismu. Tas sacel no jauna saplakušos zeltītos starus, kā saliekušos salmus, un iztaisno tos, bet līdz ko viņi kārtībā, no augšas kāds pelēks tvaiks, kā vējš, tos atpūš atpakaļ, sapurina un saspiež kušķī. Students sāk nogurt, klūst miegains, bet negribēdams padoties, pieceļas un pastaigājas pa istabu. Viņa skats izklaidīgi klīst pa istabas sienām un vienaldzīgi apstājas pie kādas mazas grāmatiņas uz plaukta. Viņš paņem grāmatu rokās un, it kā rotaļādamies, ar to pavīcina pa gaisu, pagriež ap galvu, paberž ar viņas cietā sējuma stūri sev pakausi un paklapē par pieri. To izdarījis viņš apstājas, sastingst domā, strauji met grāmatiņu zemē, skrien pie galda, ņer baltu papīra lapu, zīmuli un steidzīgi sāk rakstīt. Viņš raksta arvien enerģiskāk, drudžaināk. Viņa sejā sāk rasties smaids, beidzot prieks un gaviļējoša liksmība. Izrādas, ka viņš uzdevumu izpratis, iegaumējis un tagad labi viņu saprot. Viņš ir pārsteigts par tādu negaidītu

izdošanos. Un, lūk, kas notika šīnī laikā auras saturā. Kad students piecēlās, viss viņa auras stāvoklis bija jautājoša, velkoša, sūcoša, prasosa zīme. No viņa galvas un augšējās ķermeņa daļas stiepās, kā staraini diegi, uz visām pusēm meklējošie domu audi un taustīja katru priekšmetu. Plauktos bija daudz grāmatu. Grāmatas ikkatra pa sevi un visas kopā, kā jau parasti, raidīja no sevis katra savu auras attēlu. No šīs grāmatas, pie kuņas apstājās studenta acis, nāca ārā īpatnējs, violeti zeltītas auras audums — izstarojums. Līdz ko ar šo izstarojumu sadūrās studenta auras pavedieni, tie savā starpā it kā sakusa un saķēdējās. Kad students paņēma mazo grāmatīņu rokā, tās auras klišeja sāka spiesties viņa galvas aurā tanīs daļās, kur bij saplakušo, zeltīto staru kušķis. No šīs spiešanās viņam radās kaut kāda niezoša sajūta. Aurā tā izskatījās tā, it kā pa galvas virsu un seju skraida dzirkstošas zeltītas skudras. Viņš berzēja pakausi un pieri. Pateicoties tam, grāmatīņas violeti-zeltītās klišejas iekļūšana paātrinājās un tā ieplūda saburzītajā kušķī kā šķidra uguns. No šīs tvaikveidīgās uguns saķepušie zeltītie stari pēkšņi sāka taisnoties, celties uz augšu, pieņēma violetu nokrāsu, sāka mirdzēt, vizuļot un laistīties spīdumā. Viss studenta aurā atdzīvojās, it kā uz dziestošā sārta būtu uzlieta degviela. Galvas aura sāka kūstot, skaisti mutuļot. Apmēram pēc stundas tanī vietā, kur bij pakulains zeltīto fluidu kušķis, ieaudās skaisti gaismo-

jošs violeti-zeltītu staru ornamenti. Pēc auduma un formas viņš līdzinājās tam, kāds bij mazajā grāmatiņā. Apskatot grāmatu, izrādījās, ka tā bija kāda slavēna matemātikas profesora īsa biogrāfija. Violeti-zeltītā klišeja bija viņa matemātikās zināšanas klišeja, kurā tur iemiesojusies. Studenta mācības gabals bij saistīts tieši ar matemātikas klišejas nepieciešamību.

Grāmata kā
starpnieks
auras klišeju
apmaiņai
starp
skolniekiem.

Internāts. Vakara stundas klasē, kad skolēni sagatavo savus uzdevumus. Kāds skolēns pūlas ap vēstures gabalu un nevar iemācīties. Viņš nožāvājas un neapmierināts domā. Pāriet brītiņš. Pēkšņi viņš pieceļas, iet uz pēdējo solu pie sava skolas biedra un saka: «Iedod man savu vēstures grāmatu. No viņas vieglāk iemācīties!» Saņēmis grāmatu, viņš aiziet uz savu solu un sāk atkal mācīties. Pēc maza laiciņa viņš apmierināts un aplaimots aiznes draugam grāmatu. Ēsot izmācījies. Paskatīsimies tagad auru, bet vispirms pie pirmā skolnieka. Viņa auras staru izskats mīksts, slapjš, ievīts un caurausts viegli samānāmu pelēku gāzi. Tas ir slinkums. Viņa mācības grāmata pārklāta ar tādu pašu savītušu iespaida, nolaidības auru. Skolnieks pūlas iedarbināt zeltītos starus, lai ieaustu savās smadzenēs vajadzīgo vēstures gabala klišeju, bet slinkuma fluidi, ar kuriem pārklāta grāmata, to stipri traucē. Viņš tomēr grib piespieties, jo ir brīdināts un zina, ka stundas jāgatavo. Viņam ir bailes. Aiz bailēm viņš sāk izstarot

arī meklēšanas klišejas, kuŗas staro pa visu apkārtni un tausta: vai nav te kur līdzeklis, kā pārvarēt slinkuma pelēkos fluidus un šo vēstures klišeju ieaut? Tās saduras ar viņa klases biedra enerģisko, spēcīgo izstarojuma auru un satausta, ka viņa grāmata piesātināta spraigojošiem gribas, spēka un cītības izstarojumiem. Skolnieks to neapzinīgi izjūt, un izjūtas pamudināts iet, un līdz grāmatai. Tiešām, grāmatas spēcīgie cītības izstarojumi, līdz ko aura sāka tos pievilkt, ieplūda viegli smadzenēs, izklaidēja slinkuma pelēkos puteklus un dūmus, ieauda skolnieka saprātā vajadzīgo klišeju.

Divas grāmatas. Abas gluži vienādas. Viens un tas pats autors, izdevējs, vienāds grāmatas formāts, izskats, tā pati drukātava u. t. t., bet auras izskatā pārsteidzoša starpība. Vienā skaista zeltīti-zili-roza aura, kas ir kādas gudras domas klišeja, viļņojošiem maigi glāstošiem stariem, īpatnējā audumā, otrā zaļi-rūsaini, netīri rūda taukaina masa. Tā pārklāj visu grāmatai un caurauž katru lappusi. Pieskaroties pie pirmās, auras plūsme maigi, ar patīkamu aromātu, plūst kā uguņojošs tvaiks pa rokām uz galvu un sirdi, sūcas tur iekšā un iemieso savu attēlu. No šīs plūsmes auras stari sāk it kā atdzīvoties, vairāk un skaistāk gaismot, liesmot un viļņot. Sejā parādas apgarots smaids, acis iemirdzas savādā spēcīgā miera mirdzumā. No tā viss cilvēks kļūst mierīgs, svētlaimīgs un priecīgs. Redzams, ka viņā ir pašlaik harmoniska spēka izjūta. Pie-

Divām, gluži vienādām grāmatām, dažāda satūra aurišķi lādiņi.

skaroties pie otrās grāmatas, no taukainās masas sāk izgarot savāds, biezs riebīgs tvaiks. Tas, kā mikrobu mudžeklis, žigli, zaglīgi stiežas ieplūst cilvēka aurā, apķep ap galvu un iesūcas smadzenēs. No šī tvaika biežumiem izveidojas kaut kas līdzīgs pelēki rūdam piķim un saķepina cilvēka domu starus, no kā seja saraucas nervozitātes vaibstā. Viņš klepo. Kaklā tam kaut kas riebīgi knieš. Acis saraujas, kļūst flegmatiskas, kašķīgas. Šī cilvēka izskats atgādina kaut ko skābu, nepatikami čirkstošu, kā ar pelniem un māliem piebērtu mašīnu.

Pirmo grāmatu lasot, tās satura doma ātri un viegli uztverama, saprotama. Var gandrīz pilnīgi iejusties autora domā un izjūtā. Grāmatas klišeju var pilnīgi ieņemt savā aurā. Lasot otro grāmatu, pārņem vienaldzība, uzmācas miegs un domas nekonzentrējas pie lasāmās vielas. Daudzreiz var lasīt vairākas lapas neapzinīgi un neatminēties ne vārda no izlasītā, ieskatoties otrajā grāmatā dziļāk, redzams, ka ir gan viņā pirmās grāmatas auras klišeja, bet tā tikko saredzama un visa pārklāta ar rūdi-zaļu plēvi. Auras izskats ir tāds, it kā grāmata un visas lapas būtu nokrāsotas ar netīru zaļi-rūdu krāsu, tā kā burtus vairs nevar redzēt. Ja grāmatu labi notīra, var redzēt, ka uz lapām ir bijis agrāk drukāts cits saturs. Izsekojot šo parādību ar aurredzības spēju, atklājas, ka grāmatas īstās klišejas ir aizklātas ar zādzības

un blēdības klišeju — rūdi-zaļo apķepumu. Autors nav savu auru saistījis ar šo grāmatu. Viņš nav devis piekrišanu viņas nodrukāšanai un pārdošanai. Blēdīgi cilvēki to slepeni nodrukājuši, ar nolūku nedot autoram honorāru un laiduši to savas peļņas dēļ tirgū. Pirmā grāmata ir drukāta ar autora atļauju. Viņš tai ir pieskāries ar savu labvēlības domu. Pieskāšanās grāmatā spilgti un spēcīgi ir iegrāvējusi autora ģeniālās domas klišeju. Tādā kārtā visas šī izdevuma grāmatas staro īstā autora klišējā. Slepeni autoram iespiestās grāmatas ir piesātinātas ar blēdības auras klišējām. Tās grāmatās ir iezīdušās, ieķepušas un pilnīgi aizsedz autora klišeju. Viņas izstaro tikai duļķainos tauku, kvēpu un gļotu tvaikus.

Attiecinot šo piemēru uz visumu, jāpiezīmē, ka īstās, autora domu klišejas aizsegšana grāmatās notiek arī tad, ja tās izplāta netīras auras blēdīgi tirgotāji. Šīs aizsegšanas stiprums un biežums dažāds. Dažās grāmatās tas biežāks, grūtāk pārspējams, dažās plānāks, viegli izklaidējams. Citās viņš tikai apgrūtina lasāmā uztvēršanu, bet daudzās raida no sevis iespaidus uz lasītāju. Vājie segumi ir no netīras auras tirgotājiem, kuŗi pieskārušies pie grāmatas bez stipri saistošas domāšanas par to. Stiprie apsegumi un apķepumi ir, ja pie grāmatas pieskārusies zādzības vai blēdības klišeja. Tā raida lasītājam virsū savus netīru-

mus, kuŗi daudzreiz izsauc nelaimi, slimības, ķildas u. t. t.

Aktieris. Viņam pašlaik jāiestudē grūta loma. Viņš uztraucas un baidas, ka nevarēs pietiekoši labi lomā iejusties un to nospēlēt. Šaubas viņu tik stipri nomāc un uztrauc, ka tas sāk krist izmisumā. Viņš staigā pa istabu, murmina savas lomas dialogus, žestikulē un sāk redzami pagurt. Paguruma nomākts, tas sāk sevī gausties un neapzinīgi no kaut kā, kaut ko lūgt. Šī neapzinīgā lūgšana rada zilās auras izstārojumus un tie sāk vilņot, kā mākonīši, ap aktiera galvu un izsauc tur dažas zeltītas svītriņas. Pēdējās «izmirdz» no sevis pa stariņam, kuŗi pazibējuši nodziest. Tā tas turpinas dažus mirkļus, bet tad atmirdzējumi sāk uzliesmot biežāk, ilgstošāk un stariņi kļūst garāki. Tie sāk sasniegt sienas. Te kāds no stariņiem it kā piesienas pie portrejas, kas piekārtā pie sienas. Šinī momentā arī klistošais aktiera skats apstājas pie portrejas. Tā ir slavena aktiera portreja kādas lomas tērpā. Šo lomu viņš kādreiz labi izpildījis. Aktieris, nekā neapzinādamies, piesteidzās pie sienas, noņem ieraudzīto portreju, ieskatās viņā, nes to rokā sev līdzī pa istabu un turpina murmināt kaut ko no savas lomas. Kādu laiciņu pastaigājies ar portreju rokās, viņš to piekaŗ pie sienas, apģērbjas un aiziet no mājas. Aiziedams viņš domā: «Ģan jau būs labi.» Un patiešām, labi arī bija. Lomu viņš nospēlēja teicami.

Ko te varētu teikt par auras klišeju līdz-

dalību? Lūk, to: mākslinieks ar portrejas starpniecību ietvēra savā aurā klišeju, kuŗa ar savu izstarojumu lādiņu radīja viņā vajadzīgo izjūtu un jēdzienu par uzdotās lomas būtību. Tiklīdz aktiera auras izdvēstais stariņš pieskāŗās portrejai, tās auras saturs izplūda uz viņa auru. Pēdējā ieauda sevī ģeniālā mākslinieka klišejas to daļu, kuŗa bija vajadzīga, lai uzdotā lomā iejustos un izprastu to.

Cilvēks stipri pārpūlējies un saguris. Viņam vajadzīga atpūta, bet nevar to sev atļaut. Viņš turpina strādāt un izlieto savas auras spēkus tik lielā mērā, ka viss viņa auras saturs izsīkst. Pie visa tā, viņš vēl ir saukstējies. Pateicoties tam iet bojā dažādi ķermeņa audi — šūniņas, attīstas pelēka slimības tvana aura un cilvēks tuvu nesamaņai. Visiem spēkiem viņš saņemas. Kaut kur auras dziļumos redzams, ka ķermenis cenšas attīstīt kādu nepieciešamu enerģijas veidu, bet tas neizdodas. Pagurušais ir stiprs, bet galu galā sāk nākt pie domām, ka pats saviem spēkiem vairs nekā nevarēs līdzēt. Kā jau parasti tādos gadījumos, viņam sāk pamosties neapzinīgs lūgšanas impulss. Lūgšana neizjusta un ne ar kādu personu nesaistīta, bet izdveš zilu auru. No zilās auras sāk rasties pazīstamie zeltītbaltie stariņi — atmirdzējumi. Ilgi viņi, mirdzēdami un dzisdami klejo pa apkārtējo telpu, līdz beidzot sāk apstāties un koncentrēties pie kādas nenoziņīgas bronzas figūriņas, kas atrodas uz rakstāmgalda. Figūriņa pavisam ne-

Necīga
bronzas
figūriņa satur
sevi
dziedinošas
auras klišejas
lādiņu.

SV nozīmīga — cilvēks cīnas ar zvēri un to uzvar. Piekusušais jau sāk sajūst slimības iestāšanos. Viņš gurdeni paskatas uz figūriņu un lēni paņem to rokās. Nezin kamdēļ, bet viņš sajūt interesi un sāk viņā ilgi un dziļi raudzīties. Viņš cenšas uzminēt, kā viņa te nokļuvusi, bet nogurst, noliek figūriņu un sajūt nepārvaramu miega uzplūdumu. Neizgērbies viņš apgulstas uz dīvāna un aizmieg. Viņš gul ilgi, līdz otram rītam, visu dienu, līdz nākošam vakaram. Pēc tam viņš uzmostas un jūtas vesels, spīrgts un stiprs.

Vai še arī bija auras klišejam kāda loma? Izsekojot šo norisi, redzams sekošais. Enerģijas krājums bija patērēts tik lielā mērā, ka dabīgā ceļā viņa mēchanisms tam vairs to nevarēja piegādāt. Vajadzēja ilgāku laiku atpūsties, baudīt mieru un svaigu gaisu. Organisms jau sāka sabrukt un slimība uzņēmās. Gaidīt vairs nevarēja. Vienīgā izeja bija enerģijas pieplūdumu iegūt kādā neparastā ceļā un ļoti ātri. Figūriņā, vai nu pateicoties attēlotai cīņas klišejai, vai arī tās pagatavotāja iedvesmai, atradās koncentrētas enerģijas klišejas lādiņš. Līdz ko pie tā pieskārās tāda cilvēka auras taustekļi, kuņam enerģija bija vajadzīga, šis lādiņš ar «aurisko» eksplozijas veidu iedeva savu dzīvības uguns raugu tam ķermenim, kuņam tā trūka. Vajadzīgo spēku saņēmis, viņš tūlīt laida darbā visus ķermeņa auriskos mēchanismus, piespieda cilvēku iemigt, atjaunoja pagurušos audus un izdeldēja slimības

digļus. Viss tas norisinājās neticami ātri un fizioloģiskā veidā.

Stiprs, enerģisks, vesels cilvēks. Viņam nodrošināts stāvoklis, gudras domas, labs dzīves plāns un lielas izredzes. Viņa auras tērps spīdošs, kārtīgs, noteikts, harmonisks un skaists. Tas ir parastais mūsu dienu godīgais, turīgais pilsonis. Atnes pastu. Viņš bezrūpīgi pārskata korespondences saturu un apstājas pie kādas vēstules, kuŗa nav nemaz viņam adresēta, bet aiz pārskatīšanās nokļuvusi viņa rokās. Pakavējies pie vēstules dažus mirkļus no savas uzmanības, viņš to atdod kalpotājam un liek nodot pastniekam. Pāiet pēc šī notikuma daži mirkļi. Straujais enerģijas izplūdums cilvēkā un tā darbība kļūst lēnāka. Viņa seja pārklājas ar kaut ko līdzīgu apslēptai uztraukuma ēnai. No šī brīža līksmais noskaņojums kļūst arvien vājāks un grūtāks. Prāta apķērība paliek vājāka, enerģija mazāka, optimisms dziest un pesimisms aug. Līdz ar to arī viņa darbības rezultāti mainas no labiem uz sliktiem. Pāiet ilgāks laiks. Cilvēks jau vājš, saguris, slimības pazīmes redzamas viņa sejā. Vēl pāiet laiciņš un viņš jau ļoti slims ar nezināmu iekšēju kaiti. Drīzi viņš arī materiāli izpostīts. Līdz ar labā noskaņojuma izzušanu, izzudis arī veselais saprāts, apķērība un gudrība. Pateicoties tam pielaistas nelabojamas veikalnieciskas kļūdas, kas pievedušas pie posta un katastrofas.

Kāda nozīme te auras faktoram? Apska-

27
Nejauņa
pieskāšanās
pie svešas
vēstules
ietriec veselā
cilvēkā
ārdošu auras
klāšjas
lādīgu.

tīsim viņa slimību no auras stāvokļa. Redzams kas briesmīgs un nesaprotams. Ap mugurkaulu apkēries pelēks, melni spīdošām sarkanām, mazām, tievām dzīslīnām auras plankums. Ja šo plankumu apskata pēc formas, viņa izskats atgādina ķirzaku, kuņai daudz kāju. Galvas vietā viņai zirneklīts. No visa šī ķirzakveidīgā plankuma stiepjas kā mati pelēkas, melni-sarkana spīduma dzīslīņas. Ķirzakas galva atrodas uz krustiem, pretīm nierēm, bet aste uz augšu. Tā ir pārkārusies pāri galvai, noliekusies pār pieri un karājas virs acīm un deguna. Pelēkās melni-sarkanā spīduma dzīslīņas iet no ķirzakas ķermeņa uz visām organisma daļām. Tās aptinas viņam apkārt kā asi zirga astes sari. Visur, kur šīs dzīslīņas iesēdušās, miesas audi lēnām panīkst, nomirst un rodas augoņi, jēlumi un vātis. Tā tas ir sirdī, aknās, plaušās, nierēs, kuņģī, zarnās un t. t. Gandrīz katrs iekšējais organs lielākā vai mazākā mērā bojāts un sirgst ar kādu vainu.

Iedziļinoties jautājumā «kas tas ir?» un izsaucot garīgā skata priekšā tās auras klišejas, kuņas saistas ar «ķirzaku», redzams sekošais. Vēstuli, kuņai dažus gadus atpakaļ pieskārās nelaimīgais, bija rakstījis kāds politisks fanatiķis. Fanatiķis līdz ārprātam bij pārpildīts ar šausmīga niknuma klišeju pret to ļaužu šķiru, kuņa ieņem dzīvē pie vērtību radīšanas un dalīšanas aktīvu lomu. Citiem vārdiem, viņš bij nikns pret visu darba devēju šķiru. Vēstule bij domāta kādai viņa piekritēju grupai. Tā

saturēja sevī niknus pārmetumus, brēcošus aicinājumus uz asins izliešanu un izteica drausmīgus lāstus pretiniekiem. Šie draudi un lāsti bij producēti ar tādu dvēseles spēku, ka viņi vēstulē radīja drausmīgu auras lādiņu. Brašais pilsonis bija visā juridiskā likumā taisns un humāns cilvēks, bet, kā jau tas dzīvē gadās, bij arī viņš pielaidis dažus mazus morāliskus «grēciņus» pret saviem darba ņēmējiem. Šie mazie robiņi viņa gaišajā sirdī radīja tikai nedaudzus mazus zaļi-melnus kāpurīšus, bet to pietika, lai šausmīga lāsta klišeja iegūtu tiesības un iespēju iemiesot savu kopiju viņa aurā. Sākumā no vēstules ieskrēja viņa aurā tikai maza melni-spīdoša iesarkana, kā čūskas acs, dzirkstelīte. Viņa ietaisīja ligzdu zaļajos kāpuros un sāka aust savu veidojumu. Nemieru un nesaprotamu uztraukumu viņa radīja tūlīt, bet par briesmīgu auras augoni izauga tikai dažu gadu laikā.

Pietiks nedaudzo piemēru, lai saprāts stādītos priekšā auras klišeju jēdzienu. Izteikto var papildināt tikai ar dažiem aizrādījumiem. Domu un jūtu klišejas, launas vai labvēlīgas, cilvēkā iekļūst tikai tad, ja viņa aura tās uzņem. Labas, radošas, iepriecinotšas un progresējošas klišejas uzņem pilnīgi katra tāda cilvēka aura, kurā nav noziegumu kāpuru u. t. t. Pa daļai labās klišejas uzņem arī tādu cilvēku aura, kurā noziegumu tārpu ir samērā maz. Launas klišejas pilnīgi uzņem tādu cilvēku

Auras klišeju
lādiņu lielos
spēkus
cilvēka var
pakļaut savai
gribai un
izmantojot savā
labā.

aura, kuŗa jau pārpildīta ar noziedzības kāpur-
riem un mezglēm. Pilnīgi ļauna cilvēka lāstu
un noziedzības klišejas nevis viņus ārdā, bet
uztur, atbalsta un spēcina. Ļaunas kli-
šejas daļai uzņem arī tādu cilvēku
aura, kuŗa samērā maz noziegumu mezglu
klišeju vai arī kuŗiem ir kādu labu darbu
klišeju spīdumi — liesmiņas. Ārdošās, no-
sodošās, nāvējošās klišejas var iekļūt ik-
katrā cilvēkā, kuŗam ir kāds noziedzī-
bas kāpurīšs. Ja cilvēks izdarījis kaut ma-
zāko pārkāpumu, ieperinājis kaut putekliša lie-
lumā kāpuru, pie viņa var piekļūt un saārdīt,
salaust vislielākā, visbriesmīgākā ļaunuma kli-
šeja. Kā labo, tā ļauno klišeju uzņemšanu aurā
ar sevišķiem auras tehnikas paņēmienu var
veicināt. Tāpat var klišeju iemiesošanu para-
lizēt, novērst, aizkavēt. Iemiesojušās klišejas
var iznīcināt, izdzīt, izdedzināt. Kā ar vienas
domas palīdzību daudzkreiz var iznīcināt vai
samazināt otras domas iespaidu, tā ar vienas
klišejas palīdzību var to pašu izdarīt pie auras
klišejām. Auras klišejas var radīt katrs cil-
vēks ar savas dzīvības spēku, tāpat kā domas.
Auras klišejas var cilvēks ņemt gatavas no
dažādiem priekšmetiem, kuŗos viņas ir iemie-
sotas. Gatavas auras klišejas var ņemt no
citiem cilvēkiem. Stiprināt, vai vājināt auras
klišejas var cilvēks pats ar savu personīgo gri-
bas spēku un arī ar dažādu priekšmetu palī-
dzību, kuŗos iemiesoti auras lādiņi. Var arī to
darīt ar citu cilvēku auras palīdzību. Auras

klišēju iemiesošanās, ielādēšanās un izlādēšanās pie cilvēkiem ir analogiska visai redzamās fiziskās dzīves norises darbībai. Gluži tāpat kā cilvēks sevī var uzņemt labas un ļaunas lietas, dot tās citiem un mainīt vērtības, arī auras klišejas viņš var dot, dāvēt, pirkt, mainīt, ražot un iznīcināt.

Dzīvē vērojam cilvēkus, kuriem bez kāda redzama izskaidrojuma ļoti labi klājas. Viņiem viss viegli izdodas, un pat visbīstamākos stāvokļos viņi laimīgi paliek neaizskārti. Daudzos gadījumos pie šiem stāvokļiem lielu lomu spēlē auras klišejas. Pateicoties nejaušībai vai apzinīgai gādībai, šie cilvēki ir nokļuvuši labu auras klišeju strāvā un tās viņus nes pa dzīves jūrām kā likteņa izredzētos lutekļus. Tāpat bieži sastopam gadījumus, kur cilvēki bez redzama izskaidrojuma perās pa dzīvi kā nolādēti. Nelaipe pēc nelaiemes, slimības, neveiksmes, traģēdijas, šausmas, iznīcība, mocības bez apstājas. Arī šeit tas pats. Papētot auras klišeju stāvokli, atklājas, ka pietiek pagriezt tikai vienu mazu auriskās uzbūves kloķīti, un viss mainīsies uz labo.

Ja ņemsim vērā to, ka katra mūsu pieskārsšanās pie otra cilvēka izsauc auras izstarojumu apmaiņu un katra mūsu doma un jūta, ar pilnīgu savas norises bildes attēlu, iegravējas ķermeņa auras audumos un paliek tur neizdzēšama tā, ka viņu var izsaukt,

skatīt un lasīt kuŗā katrā laikā līdz mūŗa beigām, un varbūt arī vēl ilgāk, atklāsies tādi dzīves noslēpumi, kuŗi visos pamatos pārgrozīs tagadējo dzīves izpratni, likumus, morāli, tikumību un zinātni. Ir tam pienācis arī laiks. Vēlaties lai tas ātrāk iesāktos un veiciniet šīs domas izplatīšanos un piepildīšanos! Tā jaunā dzīve, kuŗa celsies no šīs idejas, būs cilvēces otrā pestīšana.

Egregori

III.

Materiālās dzīves process izteicas vērtību radīšanā un to izlietošanā dzīves uzturēšanai. Izejot no materiālās pasaules un ieejot garīgā, atrodam tur to pašu. Dzīvas būtnes — garīgās pasaules cilvēki rada dažādas vērtības, tās savā starpā maina, uztur ar tām dzīvi un pašā radīšanas un mainīšanas darbā gūst savas dzīves piepildījuma sajūtu.

Auras klišejas
ku maināmas
vērtības.

Garīgā pasaulē, tāpat kā materiālā, viens cilvēks var radīt tikai daļu no visām tām vērtībām, kas vajadzīgas visas dzīves uzturēšanai. Tamdēļ arī tur, tāpat kā zemes virsū, cilvēks viens pats nevar dzīvot. Viņam jādarbojas kopā ar citiem. Sadarbības formas nozīmē to vērtību saturu, kuŗas darbojošies cilvēki savā starpā maina. Ar katras jaunas vērtības vai vērtības jēdziena iegūšanu, kopības uzbūvē rodas vajadzība pēc cilvēku attiecību pārmaiņām. Kādreiz jāpārgroza likumu normas un morāliskie principi.

Auras klišeju jēdziens, pieņemts kā reāla atziņa un ievests zemes cilvēku savstarpējo attiecību saturā, rada jaunu vērtības jēdzienu. Viens cilvēks spēj radīt zināmu «auriskās» enerģijas izplūsmi, otrs gatavas auras klišejas, trešais i vienu, i otru un tie var ar tām savā starpā mainīties. Ar auras enerģijas klišejām

cilvēki var darīt viens otram labu — sliktu, prieku — bēdas, atnest laimi — nelaimi, veselību — slimību, dzīvību — nāvi u. t. t. Šis apstāklis izvirza jautājumu: kā auras un auras klišeju faktors izteicas ar savu iedarbību cilvēku attiecībās un kā cilvēkiem jārikojas savā kopības organizācijā, lai, apzinīgi izlietojot auras klišeju spēkus, gūtu panākumus dzīves veidošanā uz pilnību, labklājību un veicinātu vispārējās kultūras attīstīšanos?

Zemes dzīvē vērtības faktors iesākas no preces jēdziena. Vērtība šinī stāvoklī cilvēku savstarpējās attiecībās ienes tikai aukstas, bezjūtīgas, vienaldzīgas saskāršanās raksturu. Pie vērtību apmaiņas, preces jēdziena pakāpē, cilvēki viens otru var neredzēt, nepazīt un būt savā starpā viens otram naidīgi. Citādi ir ar vērtībām enerģijas stāvoklī. Šeit vajadzīgi jau zināmi noteikumi. Jānorunā, jānolīgst kādā veidā, ar kāda satura enerģiju-pakalpojumiem cilvēki savā starpā mainīsies. Šeit vienam otru vajag pazīt. Tie nevar sadarboties, mainīt savas enerģijas vērtības, ja ir viens otram naidīgi. Vajadzīga, mazākais, formāla savstarpēja cienīšana un tiesību respektēšana. Pie vērtību izmaiņas tanī pakāpē, kur darbojas domu auras klišejas, vajadzīga izjusta, patiesa, ne tikai formāla sadraudzība. Jo dziļāks, augstāks garīgā nozīmē domu un ideju saturs maināmām klišejām, jo dziļākai, patiesākai un sirsnīgākai jābūt draudzībai. Augstākā garīgā rakstura klišejas cilvēki savā starpā nevar iz-

mainīt, nedz arī iegūt bez sirsnīgas, īstas, patiesas un dziļas savstarpējas mīlestības. Šādas attiecības jāattīsta, jākultivē. Zemes virsū kristīgā ticība ir dota šo sadzīves likumu ievēšanai. Sabiedrības iekšējās attiecības, saskaņā ar Kristus mācību, raksturo dziļa savstarpēja harmonija, — tā nosaukta par tuvāko mīlestību. Ja kristīgās ticības noteiktās cilvēku savstarpējās attiecības reālizētos, zemes virsū iestātos pavisam citāda dzīve. Tagad tas tik sveši un tāli, ka cilvēku vairākumam liekas pat neiespējami pārveidoties šinī virzienā. Un tomēr šī saskanīgā dzīve «1000 g. miera valstī» iestāsies. Tā nāks — un, varbūt — Latvijā vispirms! Jo harmonijas likums ir augstāko, garīgo plānu, sadzīves stūrakmens, bet uz turieni mums ceļš nenovēršams. Jautājums vienīgi, kād? Vai tagad, šinī gadu desmitā, vai — ja latvji paliks vienaldzīgi pret kosmosofiju, kā pret visīsāko pārveidības ceļu, tad arī pēc gadu tūkstošiem, vai miljoniem, varbūt pat pēc tagadējās zemes planētas iziršanas un jaunuzbūves. Cilvēces grēks pret kosmisko, dievišķo harmonijas saskaņas likumu ārdā planētas līdzsvaru. Tā vairs daudz izturēt nevar! Vēl viņu lāpa un stutē, kā irstošu trauku, saujiņa harmonisku būtņu, kuŗu sirdis piesaistījušās cietošai cilvēcei ar nolūku palīdzēt un paglābt to no bojāejas, bet cik ilgi tā var turpināties? Ja cilvēce neapstāsies savā grēkošanā un neuzklausīs kosmosofijas balsi, katastrofa var no-

tikt ļoti drīzi. Turpmāk attēlotās reālās dzīves ainas palīdzēs iegūt izpratni par auras klišeju iedarbības nozīmi cilvēku savstarpējās attiecībās.

Auras klišeju
izmaiņa starp
cilvēkiem,
kurī viens
otru mīl.

Cilvēks grūta un pat bīstama uzdevuma priekšā. Viņa auras izstarojumi pastiprināti mirdz, vibrē, kustas, liesmo un, kā staru metēju taustekļi, aizspīd kaut kur tālumā un nozūd apkārtējās auras dzelmēs. Pēc brītiņa viņi atkal atgriežas no auras horizonta smadzenēs. Atgriežas viņi ne vairs tik spīdīgi, bet it kā apdedzināti, apkvēpuši un salocīti. Tas nozīmē, ka cilvēks iespaido savas smadzenes, lai tās raidītu domu taustekļu starus aptaustīt, apskatīt to vietu un apstākļus, kur viņam jāpilda bīstamais uzdevums. Stari atgriežas atpakaļ, bet nav varējuši iekļūt vajadzīgā vietā. Tur ir bijusi nepārvarama pretestība. Tā viņus apdedzinājusi, appūtusi ar pelēko gāzi, salauzījusi un saliekusi. Cilvēks nekā no tā nezina, bet staru atgriešanos un pieskāšanos smadzenēm sajūt kā ievainojumu. Viņš savelk nervozi pieri, iesmēķē papirosu, pastaigājas pa istabu un raida atkal no smadzenēm staru taustekļus-izlūkus. Tie iziet gan, bet, tālu neaizgājuši, sabrūk. Cilvēka aura pamazām kļūst pelēka. Nespēkā viņš pagurst, sāk izmist un krist šaubās. Ienāk apkalpotājs un atnes tēju. Viņš uzreiz pamana sava kunga rūpes un pārpildas ar dziļu sirsnīgu līdzjūtību. Sirds aura izstaro no viņa milzīgu rožbaltu liesmu. Tūlīt tā apņem un aptin izmisušo kungu ar saviem gai-

smojošiem izstarojumiem. No šo izstarojumu izplūsmes viņš atdzīvojas. Viņa drūmā, izmisušā seja pārvēršas apgarotas enerģijas izteiksmē. Viņš pieskaras pie sava kalpa pleca, ļautri pajoko un parāda tam sirsnīgu labvēlību. Ienestā tēja paliek nedzerta. Steidzīgi viņš ņem papīru, zīmuli un sāk taisīt dažādas atzīmes. Pēc tam, kad viņā ieplūda sulaiņa rozā gaismas izstarojumi, kunga asinis aizdegās un sāka riņķot ne kā asinis, bet kā šķidras rozibaltas elektrības strāvas. Viņš atkal raidīja no smadzenēm starus. Tie izlauzās spēcīgāki, mirdzošāki, ugunīgāki, atgriezās no tālēm ātrāk un bija kļuvuši vēl stiprāki. Bez tam, pie viņiem bija pielipuši vēl citu staru audi, kādu klišeju attēli. Tā viņi gāja un ātri atgriezās un kunga galvas aura spraigoja liesmās ilgāku laiku. Pēc tam viņa galvas auras stari noliecās uz zemi. Līdz tam tie bija sacēlušies uz augšu un izplētušies. Skaistā vizuālojumā tie nokārās, kā zīda matu plīvuris pār pleciem. Ko tas nozīmē?

Uzdevuma veikšanai šim cilvēkam bija nepieciešams labi pārdomāts, smalki aprēķināts darbības plāns. Vajadzēja iepazīties kaut drusciņ ar tiem apstākļiem, kādi pretinieka pusē. Protams, cilvēks ar savu racionālo apziņu nevarēja iedomāties, ka viņam būtu iespējams pretinieka stāvokli redzēt. Viņš gudroja tikai par savu darbības plānu, bet šī prātošana iedarbināja tos saprāta centrus, kuri izraidīja no sevis taustošos starus uz to vietu,

kuŗa bija jāizpēta. Pretinieks tāpat neapzinīgi sajuta ienaidnieka domu staru pieskāŗšanos un ar savu auras spēku tos trieca prom. Kad pirmajam nāca palīgā viņa sulaiņa auras enerģija, otrais vairs tā taustekļus nespēja atsist. Tie ielauzās viņa aurā, paņēma no tās aizsardzības plāna klišejas attēlus un aiznesa savam kungam. Tas neapzinīgi to uztvēra un tāpat neapzinīgi, vadoties no šīs nojautas, kā no parastas izjūtas, sastādīja savu uzbrukšanas plānu un juta, ka tas ir pareizs.

Auras klišeju
izmaiņa starp
cilvēkiem,
kuŗi viens
otram naidīgi.

Tagad apskatīsim tā cilvēka auras stāvokli, pret kuŗu norisinājās augšā minētais bīstamās cīņas darbības uzdevums. Pieņemsim, ka viņš bij saņēmis uzdevumu sagatavoties pretinieka uzbrukumam un to atsist. Sava stāvoklis viņam bij skaidrs un stipri nodrošināts pret visām varbūtībām. Tamdēļ viņš nemaz nebij norūpējies, bet gluži otrādi — priecīgs, bezbēdīgs blindāžā spēlēja kartis. Kad pie viņa pirmo reizi pieskāŗās pretinieka raidītie domu stari, viņš tikai sapurināja galvu un tie atlēca. Tanī momentā, kad tie nāca otrreiz, sagadījās, ka arī viņa apkalpotājs tam pienāca klāt. Te bij lūgums, bet kungs savā bezbēdības aizrautībā rupji noraidīja sava kalpa lūgumu un, pie tam vēl, to dziļi apvainoja. Bez šaubām, no kalpa nevarēja izstarot rozā mīlestības aura un savam kungam nekādu fluidisku spēku iedot tas vairs nespēja. Otrādi — no kalpa auras izdrāzās sarkans nikuuma mutulis un metās virsū kunga aurai. Šis mo-

ments sakrita ar to staru pieskāšanos, kuŗus raidīja viņa pretinieks. Cits nekas nevarēja notikt, kā viņa auras staru salocīšana, saplosīšana un aizsardzības klišeju nokopēšana. Mīlestības fluidi deva uzvaru, bet naida un brutālītātes zaudējumu.

Šī piemēra aina rāda auras klišeju faktora lielo nozīmi. Neskatoties uz ārējo, oficiālo kopības saistību cilvēku starpā, ir nepieciešama iekšējā, dvēselīgā saistība. Piemērā apskatītie cilvēki, ar saviem kalpiem, ārēji bij pretinieki, bet iekšēji izrādījās citādi. Ar auras saturu kalps sev nezinot palīdzēja ienaidniekam iegūt uzvaru par savu kungu.

Kaŗa laikā kaujas laukā, kur cilvēku psīche sasprindzināta līdz augstākai pakāpei, daudzreiz kaŗa vadoņi ir pārdzīvojuši brīžus, kur pirms uzbrukuma ilgi, ilgi mocījušies izmisumā un skaidri sajutuši, ka kauju zaudēs. Bet tad pēkšņi sajūta ir mainījusies un pārņēmis nevaldāms prieks, stipra pārlicība, ticība, ka uzvarēs cīņā. Un ir bijuši gadījumi pilnīgi pretēji. Komandieris līdz pat uzbrukuma sākumam ir sajutis mierīgu uzvaras pārlicību, bet tad, uzreiz tā ir zudusi. Tās vietā iestājusies pilnīga pārlicība, ka kauju zaudēs. Lielā kaŗa dalībnieki, pakavējoties pie savām atmiņām, daudzreiz atcerēsies līdzīgus piedzīvojumus. Jūs vaicāsi: «Kāds sakars tam ar auru un auras klišeju spēkiem?» Lūk, tāds: briesmu sajūtas brīžos auras darbība ir pastiprināta un daudzreiz tuvas nāves brīžos pat tik stipra, ka

Auras klišejas
kaŗā.

V
cilvēks kļūst gaišredzīgs-aurredzīgs. Daudzreiz kauju klišejas uzsāk cīņu jau stundas un pat dienas pirms nolemtā uzbrukuma. Komandieri drudzaini domā, prāto, plāno un līdz ārprātam sasprindzinātā uzbudinājumā urbjas ar neapzinīgu izstarojumu taustekļiem pāri pozīcijām pretinieka apkārtnē un nodomos, lai labāk izvadītu savu kaŗaspēku ofensīvi. Pretinieki dara to pašu. Domu stari resp. gatavas klišejas saduras, cīnas savā starpā. Kuŗām izdodas pārvarēt, to raidītājs jau pirms kaujas sajūt savu uzvaru, bet pretinieks nokar galvu, paliek drūms, pelēks. Pienākums dzen, jāiet un jāmirst kaut arī iepriekš zin, ka veltīgi... Šo patiesību kaŗa mākslas lietpratēji ir uztvēruši un atzīmējuši par «morālisku iespaidu». Tie savus kaŗcivjus mēģina iespaidot uzvaras sajūtā, bet pretiniekus iebiedēt un novest pie šaubām un panikas. Šim paŗēmienam ir lieli panākumi, bet ja to izlietos zinot auras un auras klišeju iedarbības likumību, panākumi būs lielāki. Jāpiezīmē iespējamība, ka var radīt tādas auras klišejas, kuŗas ne tikai sabaida pretinieku, bet iznīcina viņu kā kaujas spēku, neaizskarot nemaz ar fiziskiem ieročiem.

Darba cilvēks. Viņš dzīvo savu parasto darba dzīvi un ir pietiekoši gudrs, stiprs un saprātīgs, lai sekmīgi veiktu savu pienākumu un iegūtu vajadzīgās dzīves vērtības. Reiz viņš nejauši sastopas un iepazīstas ar kādu cilvēku. Jaunais paziņa nav godīgas dzīves veidotājs.

Sadraudzība
ar citiem
cilvēkiem
veicina klišeju
izmaiņu tik
lielā mēŗā, ka
izglābj no
nelaimes.

Viņš nodarbojas ar krāpšanu un visādām blēdībām. Arī šeit viņam nolūks izdarīt blēdību — apkrāpt godīgo darba rūķi.

Ieskatīsimies tagad auras attiecību stāvokli. Godīgajam pilsonim auras ietērs dzidrs, balts, zeltīti ziliem un roziem ieaudumiem. Blēdim tas rūdi-zaļš, duļķains melni sarkaniem ieaudumiem, savādā izskatā un atgādina vilka ādu. No blēža uz godīgo pilsoni plūst skrandainas auras zaļuma piki un cenšas viņā ieaut padevības, paklausības un uzticības noskaņu. No blēža galvas uz godīgo pilsoni iet rūdas spalvainas grīstes. Kā āķi tās cenšas savīt viņa galvā kādu zeltīto staru kušķīti un pakļaut to savai gribai. No sākuma godīgais cilvēks ir vēss, atturīgs un blēža runas plūdiem nav panākumu, bet pēc kāda laiciņa viņš sāk pagurt, nervozēt un padoties. Iekšēji viņš gan jūt pret šo cilvēku riebumu, bet ārēji sāk viņam uzsmaidīt. Viss virzas uz to pusi, ka blēdim arvien vairāk izdodas pakļaut zem sava iespaida krietnā pilsoņa saprašānu, kuŗš jau ir gatavs, kā saka, «bāzt galvu cilpā». Blēža rūdi-zaļie striķi sava upura galvas auru jau sapinuši. Visi zeltītie saprāta stari un plankumi vibrē un lokās pēc blēža gribas. Atliek vairs tikai aptīt un sasiet vienu savādu auras izstarojumu virs kreisās auss. Šim izstarojumam ir ozola lapiņas izskats. Tas ir baltā krāsā, apvilks rozā plankumiem un apkalts ar zeltītu malu. No lapiņas atdalās dzirkstoši staru kušķi. Viņi iet un no-

zūd apkārtējās auras dzelmēs un no turienes atkal atgriežas. Atgriežoties tie atnes sev līdzī vėl kādus savādus auras krāsu pieaudumus. Šie pieaudumi iet caur lapiņu cilvēka auras masā, dedzina rūdos striķus un jauc viņu pinumus.

Izsekojot šo parādību, atklājas šāda aina. Daudzās vietās un pie dažādiem cilvēkiem viņu galvas aurā, virs kreisās auss, atrodas gluži tādas pašas lapiņas. Tieši pie šīm lapiņām iet un pieskaņas tie staru kušķi, kuŗus raida no blēža apsēstā cilvēka auras lapiņa. Citi cilvēki visi ir aizņemti kādā darbā, bet līdz ar to no viņu galvas auras uz lapiņām iet kāda zeltīti-balta staru viela. Tā pieaužas pie ienākušiem staru kušķīšiem un aiziet tiem līdzī. Atgriezīsīmies ar gara acīm pie pirmā cilvēka, ap kuŗu cīnas blēdis. Redzam, ka tas raida no sevis pēdējos spēkus. Ar sevišķa nīknuma sparū viņš dzen virsū savam upurim rūdī-zaļās auras masas un runā ar putām uz lūpām. Tomēr, viņa rūdie striķi nētiekt tālāk par lapiņu. Arvien tā pastiprinās un izdod no sevis vairāk un vairāk zeltīti ugunīgo staru — dzirkstelū, pārdedzina rūdos striķus un izjauc viņu audumus. Te pēkšņī visa rūdo striķu un zaļo dubļu čupa atdalās no pilsoņa auras un pāriet uz blēža galvas aurū. Blēdis apmulst, pārtrauc savū sarunū, bīkli paskatas zemē, atvadas un steīdzas prom. Rūdo auras striķu un zaļo pakulū čupa virs viņa galvas kūst un rada savādu dulķainū auras šķīdrunū.

Tas tek viņa galvā, tai cauri uz sirdi. Nonācis pie sirds, tas izsauc sirds auras drebuļus. Tā paliek baigi pelēka. No visa tā blēdis izjūt šausmīgas bailes, apjukumu un bēg paniskās bailēs. Viņš klejo visu nakti. No rīta pārnācis mājās, viņš paliek slimš un noguļ vairākas dienas.

Izskaidrojums. Savādās auras lapiņas pie šiem cilvēkiem ir īpatnējs auras mēchanisms. Visi cilvēki, kuŗiem ir minētās lapiņas, sastāv draudzīgās attiecībās savā starpā. Viņus vieno kāda kopēja dzīves ideja, resp. doma. Viņi ir savienojušies, sabiedrojušies kopīgā darbā un viņiem ir kopīgs mērķis. Pateicoties tam, viņi viens otram dod aurisku palīdzību, ja tāda vajadzīga. Šī lapiņa satur sevī to klišeju, kuŗā izteikts viņu savstarpējais vienības zvērasts-solījums — būt visiem par vienu un vienam par visiem. Kad vienam no viņu organizācijas locekļiem uzbruka briesmas, viņš bija par vāju pretoties. Viņu pievarēja blēža auras izpiūsmes un tā iespaids. Šo cilvēku, kā vienu personu, pieveica, bet vajadzēja vēl pieveikt to klišeju, kuŗa viņu sargāja kā organizācijas locekli. Līdz ko rūdās auras stari pie tās pieskārās, tā tūlīt izsauca citu locekļu palīdzību. Pārējie organizācijas locekļi savā darbā tik uz īsu mirkli domāja par savu biedri, bet ar to pietika, lai no viņu auras atdalītos staru lādiņš un aizsteigtos palīgā tam, kas atradās briesmās. Līdz ko šie lādiņi pienāca pie viņu auras, tie viegli nocēla uzkrauto negantības mudžekli un

Sadraudzības nolīgums izvaldo sevišķu aurisku lādiņu, kas iemiesojau locekļu aurā un tos sarga no naidīgiem uzbrukumiem.

X
uzmeta to blēdim, kas to bija radījis. Blēdis pats izbaudīja savas negantības augļus, baiļu, nemiera, moku un slimības veidā.

Draugu
auriskā pali-
dzība izglābj
no grūtas
slimības.

Cilvēks grūti saslimis. Viņa organisms iz-
lieto visu auras enerģiju cīņā ar slimību un sāk
padoties galīgai iznīcībai. Melni-pelēkās auras
fluidi pārpilda viņa ķermeni un pienāk arī pie
tās vietas, kur ir ieausta tās apvienības klišeja,
kurā viņš ir par locekli. Šoreiz tā nav lapiņa
pie auss, bet savāda, ugunīgi balta stīpa ap
gurniem. Līdz ko melni pelēkās nāves auras
plūsme skar stīpu, tūdaļ tā sāk spēcīgi vibrēt,
raidīt no sevis liesmu kušķišus. Tie atlec no
loka, izzūd apkārtējās auras biežoknī un pēc
britiņa nāk atpakaļ. Viņi atgriežas spožāki,
stiprāki un tūlīt uzsāk cīņu ar pelēko masu.
Pēc dažām dienām viņa jau pieveikta. Tās iz-
skats ir it kā no saules stariem caururbts ledus.
Tā ir trausla un kūst stiepīgā šķidrumā, pār-
vēršas izgarojumos un pelnos. Pēc kādām ne-
dēlām slimais jau staigā un jūtas tuvu izvese-
lošanai.

Izsekojot šo parādību, atklājas gluži tas
pats, kas iepriekšējā gadījumā starp g o d i g o
pilsoni un blēdi. Slimais sastāvēja ciešā drau-
dzībā ar kādu grupu, kurai kopīgs mērķis, do-
mas, idejas un, pats galvenais, savstarpējs solī-
jums palīdzēt cits citam visos dzīves gadīju-
mos. Baltās auras stīpa ap gurniem bij viņu
kopīgā solījuma klišeja. Līdz ko vienam no
locekļiem radās vajadzība pēc palīdzības, tā
nolemtajā uzdevumā darbojās automātiski.

Tuvās pie Dīva, draudzības mērķi

Ja sadraudzības loceklis blēdīgs pret savu organizāciju, kopības klišejas lādina to nepasargā.

Redzam līdz nāvei no slimības nomāktu cilvēku. Arī viņam ir klāt kādas biedrības klišeja. Pie viņa tā ir maza, varavīksnas krāsās, vainadzīva veidā un atrodas uz sirds. Bet savādi, to pārklāj zaļa rūdas auras plēve kā maisiņš. Iet virsū viņai melni pelēkā nāves aura, bet tā uz to ne ar ko nereagē. Pelēkā aura to brīvi apņem un apsedz ar biezu kvēpu kārtu kā elektrisko spuldzi. Tās gaismas spīdums nemaz nav vairs redzams. Slimnieks nomirst. Neviena drauga palīdzības fluidi pie viņa neatnāca.

Tuvāk apskatot šo gadījumu, atklājas, ka organizācija, pie kuņas slimais piederēja, bija gan ļoti stipra, bet viņš pret to slepeni noziedzies, apkrāpis savus biedrus. Nozieguma dēļ, viņā biedriskā klišeja — auras vainags virs sirds, aplipis ar zaļi-rūdo auras biežumu un automātiski šo klišeju paralizējis. Tā nevar nedz palīdzību izsaukt, nedz saņemt, ja tādu viņam sūtītu veselie draugi bez prasīšanas.

Izpētot cilvēku savstarpējas sadraudzības, sabiedrošanās norisi, auras un klišeju pasaulē redzams sekošais. Tiklīdz divi, trīs vai vairāki cilvēki sabiedrojas kādā savstarpējā nolīgumā vai nodomā, apņemās strādāt kopā, noteikta kopēja mērķa sasniegšanā, tūdaļ viņu aurā ieaužas nolīguma klišejas. Tās automātiski regulē šo cilvēku domu un jūtu attiecības ar neizsakāmu precīzitāti un rada pie viņiem nolīguma fluidisko, aurisko uzbūvi. Tā ir savāda auras uzbūve. Kā jau minēts, katra cil-

vēka aurā ir nolīguma klišeja. Bez tam vēl, ārpus visu šo cilvēku aurām ir gluži tāda pati milzīga apmēra klišeja, kas icausta sevišķā auras mākonī, kā kaut kādā telpā, kuŗa atrodas visur tur, kur ir viņas locekļi. Nav iespējams vārdiem to izteikt un izskaidrot. Var tikai dot dažus pieturas punktus, pēc kuŗiem var radīt kādu līdzīgu priekšstatu. Domāju, palīdzēs šādi paskaidrojumi.

Skatoties uz cilvēka auru ar domu: kāda viņam aura? — skata priekšā atsedzas tikai vispārējais auras ietērps. Ja grib zināt ko tuvāk, jāuzstāda sev attiecīgi jautājumi, jāspiež gribas stari, lai tie ietapskatāmā cilvēka aurā, pašķirtās audus un atver skatam vajadzīgās klišejas. Tos gadījumos, kad cilvēks pretojas, negrib savu iekšējo domu saturu rādīt, grūti to redzēt.

Raugoties uz cilvēku ar jautājumu: vai viņš pieder pie kādas apvienības, vai viņam ir kāda organizātoriskas vienības klišeja? — skatam atklājas šī klišeja un no tās redzams: 1) kāds ir viņas idejas saturs un 2) cik sirsnīgs, uzticīgs vai nolaidīgs šīs organizācijas loceklis attiecībā pret savu organizāciju un ideju. Ja tālāk uzstāda jautājumu: kādā stāvoklī pati organizācijas kopība, viņas visums? — vīrs šī cilvēka galvas, vai blakus tam izpeld no auras dzelmēm milzīgs mākonis un tanī, milzīgā apmērā, parādas gluži

tā pati klišeja. No tās var redzēt: 1) kāda viņa pēc idejiskās būtības un 2) kā organizācija pilda savā visumā uzņemto darbību. Ja organizācija stipra, rosīga un uzticīga saviem mērķiem, kopējā auras klišeja mirdzoša, tīra, harmoniska. Turpreti, ja organizācijas visums slinks, nolaidīgs, blēdīgs, arī klišejas izskats apķēpis, apkvēpis, netīrs. Pie visa tā, organizācijas klišejas milzu attēlā atrodas katra organizācijas locekļa auras attēla punktiņš. Ja uz šo klišeju skatas ar jautājumu: kāds ir organizācijas loceklis X. kungs, labs, slikts, uzticīgs? — skats ievielkas attiecīgā punktā un tur var saredzēt šīs personas attēlu, uzzināt kā viņa izturas pret organizācijas visumu un mērķi.

Jūs jautāsiet, kur tad tieši atrodas milzīgais organizācijas klišejas sakopojums-attēls? Lielākais grūtums ir tas, ka to nevar pateikt. Viņš ir izsaukams pie katra organizācijas locekļa, pie visiem reizē dažādās vietās, bet kur viņš mājā, to nevar pateikt. Tas ir visur un nekur. Viņš ir līdzīgs gaismas uzliesmojumam no sērkokļa uguns. Aizdedzinot sērkokli, parādas liesma. Nodzēšot to, liesmas gaisma pazūd. Kaut kas līdzīgs arī te. Ar attiecīgu gribas auras staru palīdzību pagriežams cilvēka auras mēchanismā kāds kloķis, kuŗš tāpat kā sērkokļa liesma, spēj izsaukt un nostādīt cilvēka acu priekšā veselas organizācijas kopības klišejas attēlu-bildi. Viņa rodas kā uguns un tāpat arī nodziest. Jāpielaiž, ka tā kaut

kādā neizprotamā potenciālā veidā atrodas pie katra organizācijas locekļa auras un pie tiem organizācijas priekšmetiem, kas uzskatāmi kā tās simboli. Sevišķi stipras organizatoriskās klišejas ir pie tiem priekšmetiem, kurus tur par galveniem simboliem, piem. pie karogiem, emblēmām u. t. t.

Egregori.

Okultisti šo parādību ir labi izpētījuši un devuši tai nosaukumu «egregors». Sauksim arī mēs to tāpat. Egregors ir kādas organizatoriskas kopības auriskais saturs, attēls, uzbūve. Tas ir arī auras klišeja, bet ar dzīvu būtņu saturu. Egregors ir organizācijas auriskais rāmīšs un auriskā uzbūve, mēchanisms un saturs. Tas ir kolektīva dzīva būtne, kas sastāv no citu dzīvu būtņu sastāvdaļām. Tā varētu formulēt jēdziena «egregors» apzīmējumu plašākā izteiksmē.

Vienas krāsas auras plūsme var dot jūtu vielu daudzām klišejām. Klišejas var dot ideju un vielu daudziem egregoriem. Viens egregors var radīt un izpaust visāda veida auras plūsmes, visādas ideju klišejas. Var teikt: vēstures klišejai ir daudz egregoru, resp. cilvēku apvienību-biedrību, kuŗas nodarbojas ar vēstures klišeju pētīšanu, radīšanu un izteikšanu. Var arī teikt: N. vēsturnieku egregoram, biedrībai ir daudz vēsturisku klišeju. Kristīgā mācība ir ideju klišeja. Šī klišeja ir radījusi daudz egregoru, dzīvu būtņu apvienību, kuŗas sevi uztur no klišeju enerģijas. Visu to dzīvo

būtņu apvienība, kas lieto savai dzīvei kristīgās mācības klišejas, Kristus idejisko enerģiju, ir kristīgais egregors. Gluži tas pats pie visām pasaules idejām, mācībām, ticībām, reliģijām, biedrībām, apvienībām u. t. t.

Auras plūsmes enerģijas, spieždamās smadzenēs, rada dzīvības izjūtu. Dzīvības izjūta rada kustību. Kustība auras plūsmi pārvērš par sajēgu, domu, klišeju. Klišejas spiežas smadzenēs un vieno cilvēkus sadarbības kopībās — egregoros. Neviens cilvēks nevar būt ārpus egregora. Tas jāsaprot — ārpus kādas citas cilvēku grupas kolektīvā iespaيدا. Ja cilvēks saka: «Eš esmu viens pats ar sevi, es esmu ārpus visām cilvēciskām sabiedrībām, ārpus visiem egregoriem,» viņš maldās. Vislabākā gadījumā viņš ir tādā egregorā, kurš saka: «Lai ir mūsu egregoriskā uzbūvē paredzēta speciāla iebūve tādiem cilvēkiem, kuri saka, ka viņi nekur, ne pie kāda egregora nepieder un negrib piederēt. Gan nāks brīdis, kad mēs viņus varēsim izlietot savām vajadzībām.»

Cilvēki, kas domā, ka viņi nepieder ne pie kāda egregora, līdzīgi bezpavalstniekiem, kuri tomēr dzīvo kādās valstīs. Kā tādi viņi ir padoti pilnīgi to egregoru varai, kuriem rodas interese viņus verdzināt. Tā tad arī viņi tomēr ir egregors. Tie, kuriem aurā ir šī bezpavalstnieku egregora zīme, ir atklāti visādiem ļaunu klišeju un arī ļaunu cilvēku domu uzbrukumiem. Tā

Cilvēku
attiecības ar
egregoriem.

kā nevienam cilvēkam zemes virsū nav pilnīgi bezgrēcīgi tīra aura, kurā katrā laikā, ja tas nav egregora aizsardzībā, to var mocīt visi ļaunumi, kādi vien iedomājami zemes virsū. Kas grib dzīvot vientulībā un justies brīvi ārpus visiem cilvēkiem, nesaistoties pie tiem ne ar kādiem pienākumiem, vienīgais glābiņš iestāties tādā egregorā, kas savā uzbūvē paredzējis tādu vientulības stāvokli un tur uzņemtos cilvēkus apsargāt un gādāt par to, lai viņi varētu savu vientulības tieksmi izjust. Visa pasaule ir nepārtraukts egregors.

«Bezregorības» jēdziens var piepildīties tikai ar iepriekšēju norunu starp kāda egregora vadību, ka šinī egregorā tiek iebūvēta sevišķa telpa, kur egregora locekļi var dzīvot un justies kā «bezregoriski». Bez tādas norunas un ārpus tāda egregora visas iedomas par «bezregorību» un vientulību ir rūgti maldi.

Egrogoru locekļi iegūst un bauda tik daudz aizsardzības, apgādības, drošības un dzīves labklājības: 1) cik dzīves gudrības klišeju ir egregora vadonim un visuma kolektīvam, 2) cik viņi kā atsevišķi egregora locekļi var būt paklausīgi vadonim un iekļauties viņa labvēlības aurā, 3) kā egregora locekļi spēj sadzīvot un mīlēt citus locekļus, 4) cik sirsnīgi,

patiesi un cītīgi viņi spēj pildīt egregoriskās likumības pienākumus.

Pasaulē egregoru bezgala daudz. Ir labi, dievišķīgi egregori un ir ļauni, velnišķīgi. Visi viņi ir bezgala daudzās variācijās un nemitīgi cīnas savā starpā. Labie egregori pūlas ieaust, iemiesot cilvēku aurā violētās, zilās, rozā, zeltītās un baltās auras krāsas un izveidot radošās idejas klišejas. Viņi cenšas ievadīt cilvēku dzīvi radošā, harmoniskā darbībā. Ļaunie egregori pūlas ieaust, iemiesot cilvēku aurā melnās, zaļās, sarkanās, rūdās un pelēkās auras krāsas un izveidot ārdošu tieksmju, ideju klišejas. Tie cenšas ievadīt cilvēku dzīvi ārdošā, haotiskā, postošā, noziedzīgā darbībā.

Pēc iekšējās uzbūves starp ļauniem un labiem vēl tā starpība, ka visi, dažnedažādie labie egregori iekļaujas vienā, kosmiskā mēroga bezgalīgā, cilvēkiem nepieietamas harmonijas labā egregorā — Dieva debesu valstībā. Ļaunie egregori nav šādi centralizēti. Viss padotais harmonijai, saskaņai, jau pēc šī principa, iekšēji loģiski, dabīgi, automātiski sakļaujas, sabūvējas vienotā, kopīgā, dziļi saskanīgā centralizētā sistēmā. Ļaunā principa ārdošā daba izpaužas konsekventi arī uz viņa eggorisko iekšieni. Ja redzam arī lielus (bet ne-

Egregoru
stāvoklis
pasaulē.
Labie un ļaunie
egregori.

kad bezgaligus! Tikai tagadnes sīkai cilvēcei (launie spēki liekas lieli, nepārspējami) demoniskos egregorus, tad tik tāpēc, ka šo egregoru centri atkāpjas pa daļai no jaunā principa savā iekšējā jerarchiskā uzbūvē. Viņi lieto tiem pieietamo, no neapzinīgiem cilvēkiem, no Dieva atbalstītām vājām būtnēm — atkritējiem iegūto enerģiju, vai arī savu aurisko, vēl pēc savas krišanas nepatērēto rezervi. Tomēr, cik dabīgi, ka divas dievišķas būtnes, pakļaujoties harmonijas likumam, vienojas vislielākā saskaņā, tikpat dabīgi divi demoni apkaņo viens otru, tikko rodas mazākās izredzes uzvarēt. Uz mūsu planētas, kā labais valdošais ir Aghartas egregors, bet par to turpmāk.

Egregoru organizatoriskā uzbūve.

Egregoru organizatoriskā uzbūve ir tikai jerarchiska. Katram egregoram ir savs vadošais punkts. Šinī punktā kā vadošais elements ir viena, ne vairāk, bet tieši viena vadošā persona — individuālitāte. Ap šo personu koncentrējas visu egregora locekļu domu auras pavedieni un viņu aurā krustojas visas egregora locekļu jūtas, domas, idejas u. t. t. Pie egregora vadoņa glabājas visa egregora auras rezerve. Visa egregora labklājība, stiprums, drošība un darbības panākumi ir absolūtā atkarībā no vadošās personas. Ja tā ir apveltīta ar stipru, apzinīgu personīgu gribu, bagātu piedzīvojumiem pieredzi,

Jerarchija.

Vadonības princips.

gudrām klišejām, egregors ir stiprs, varens, darbīgs un viņa locekļi savus spraustos mērķus sasniedz. Tie dzīvo labklājībā un laimē.

Ja egregora vadonis ir bez personīgas gribas, gudrības un pieredzes, ja tas nespējīgs, viņu nes egregora masu domas un jūtas. Viņš kā nedzīvs robots automātiski laiž caur sevi pūļa domas, turēdams tās par savām un dod tās pūlim, kā vadošās pavēles. Ja tāda vadona iecelšana notiek tanī laikā, kad egregorā gudri, piedzīvojumiem bagāti locekļi, šo apgaroto cilvēku domas iespaido aprobežoto vadoni. Izteikdams viņu domas, kā savas, viņš rada arī kārtību un labklājību, bet tas nav ilgi. Iedamas caur glēvāni smadzenēm, gudrās, stiprās domas apķep ar muļķības auru un ienes tautas masās glēvuma indi. Tautas masas deģenerējas un egregorā rodas juceklis. Egregors galu galā izirst.

Tādos gadījumos masas, runājot par valsts egregoru, egregora «galvu likvidē» un sāk «balsot». Balsojot pilsoņi domā, ka nu viņi paši ir tiešie valdnieki, bet tie ir dziļi maldi. Viņiem tā tikai liekās, bet patiesībā pie kāda no egregora individiem ir koncentrēties visu egregora locekļu domu un jūtu auras mezgls. Cilvēku kopības domu auras plūsme neiespējama kā kopība bez sava kopības centra un apkārtnes — aploka. Tāds centrs izzūd tikai tad, kad izirst kopība.

Kamēr cilvēki domā un darbojas kopībā, tiem ir viens kopējs domu koncentrēšanas centrs. Iedomā, ka tāda nav, neko nemaina. Neskatoties ne uz ko, visa kopības locekļu domu un ideju darbība norit viena individa smadzenēs, smadzeņu aurā. Sliktākā gadījumā tā koncentrējas ap kāda dzīvnieka vai nedzīva elka auru. Daudzreiz šo patiesību nemaz nemana tā persona, pie kuņas egregoriskais mezgls koncentrējies un nezina, ka viņš ir egregora vadonis. Tas dzīvo savu parasto dzīvi, bet caur viņa auru norit visa egregoru locekļu domu un jūtu plūsme. Viņa aurā tā savienojas, apmainas iespaidiem un izplūst uz egregora locekļiem gatavu slēdzienu un klišeju veidā. Egregora locekļi arī nekā no tā nezina. Viņi domā, ka valda parlamenta runātāju pūlis. Gadās arī, ka egregora locekļi par savu vadoni tur vienu personu, bet patiesībā ir otra.

Ir novērots gadījums, kur kādas fabrikas egregora locekļi turēja par savu priekšnieku, fabrikas īpašnieku, bet auriskā nozīmē bij citādi. No fabrikas īpašnieka, viņam pašam nezinot, egregoriskie auras pavedieni bij ar savu mezglu piesaistījušies pie fabrikas vārtu sarga auras. Tas bij vienkāršs, vecs, godīgs, neizglītots, bet piedzīvojumiem bagāts cilvēks. Īpašnieka-direktora aurā ieplūda fabrikas darbinieku domu strāvas. No turienes tās gāja uz veco vārtu sargu un tas, nekā neapzinādamies, klusībā domāja par dažādiem fabrikas darbības jautājumiem. Prātodams viņš pats savām do-

mām deva attiecīgas, sev saprotamas atbildes šīs atbildes gāja uz direktoru-īpašnieku. Viņš tās izjuta neapzinīgi, telepātiski un, vadoties no šīm izjūtām, rikoja fabrikas darbību. Sagādījās, ka sarga spriedumi bij gudri un uzņēmums plauka. Nomira sargs — uzņēmums izputēja. Gandrīz viss fabrikas personāls dvēseles dziļumos izjuta, ka uzņēmuma katastrofa saistīta ar vecā sarga nāvi, bet neviens neuzdrošinājās šīm izjūtām piegriezt nopietnu vērību, jo racionālam uzskatam tā ir neprātīga, absurdīga doma.

Līdzīgi gadījumi dzīvē dažreiz novērojami tik spilgti, uzkrītoši, ka daži egregora locekļi uzdrošinas taisīt pat piezīmes. Zināms, to viņi dara ar iepriekšēju aizbildināšanos, ka šo domu uzskata par joku, bet atzīmē tikai ievērojamāko sakarību. Sevišķi ģimenes egregoru lietās tas bieži atgadas. Ir dzirdēts no vienkāršu ļaužu vidus, sevišķi no zemnieku aprindām, ka sakarā ar kāda mājas kustoņa nāvi, vai kāda veca mājas sētas koka nociršanu ir sākusies ģimenes egregora jukšana, radušās nesaskaņas, ienaids un šķiršanās. Ir arī gadījumi, kur ar kādas jaunas personas vai jauna priekšmeta ierašanos egregora saimē radies miers, saticība, laba noskaņa un vienprātība, lai gan šī persona vai priekšmets egregorā ieņem gluži neievērojamu stāvokli — piem., jauns kalps, gans vai jauna kuļmašīna.

Apskatot šo dzīves pusi ar aurredzības skatu atklāsies daudz jauna un radīsies gudrība

sadzīves jautājumos. Tāda ir egregoru auriskā likumība. Visai egregora auras izplūsmei ir sava forma. Šai formai ir centrs — auriskā mezgla punkts un apkārtne — auriskās plūsmes kolektīvs. Ja egregora kolektīvs apzinas šo patiesību un savas domu auras strāvas raida apzinīgi uz vadošo punktu, kuŗu iepriekš izvēlas kādā zināmā personā, egregors plaukst, veidojas stiprumā, solidāritātē un sasniedz savus spraustos mērķus sekmīgi. Ja egregora kolektīvs šo patiesību ignorē, vai neapzinas, viņa auras plūsmes koncentrējas ap kādu punktu pašas no sevis. Tās savijas ap to priekšmetu, pie kāda neapzinīgums pieved. Tādā gadījumā liktenis ir bēdīgs. Neziņas, nesaprašanas un muļķības klišejas, kuŗas kolektīvs producē (jo bez vadonības principa atziņas, gudras klišejas nevar izstarot), īsā laikā savij ap savu egregorisko mezglu muļķības klišeju centru. Nobriedis, tas raida uz savu kolektīvu nejēdzības domas un vai nu to izārda kā egregoru, vai ievēd fanatiskā stulbumā.

Sevišķi grūti klājas tādiem egregoru kolektīviem, kuŗi ar niknumu raida vadonības principa nosodīšanas domas. Šīs domas tomēr ap kādu punktu koncentrējas un apvienotās klišejas iet atpakaļ uz raidītājiem — kolektīva

Vadonības
principa apzi-
ņas nozīme
pie egregora
locekļiem.

locekļiem. Tā kā vadonības princips ir katrā cilvēkā, kā viņa dzīvības organizācija, cilvēks, kurš šo principu nīst, saņemdamas no nezināmā egregoriskā centra savas domas pastiprinātā veidā ar citu kolektīva locekļu auras spēku, sāk nīst pats sevi un arī savus biedrus. No šīs naida auras plūsmes izzūd katra sajēga par sadraudzību un līdz ar to arī par morāli. Visi kopā cilā dūres, sauc cits citu uz cīņu, viens otru viļ, māna, apzog, un galu galā, piedzīvojuši sāpīgu dzīves vilšanos, ciešanas un mokas, eggregatoriski izirst un izjūk.

Vadoņa personības nozīme un vadošā punkta atšvokļa egregoros.

Nav labāks liktenis tiem eggregatoriem, kurū kolektīvās domas filtrējas caur dzīvnieku smadzeņu vai kādu elku kluču aurām. Tie nevar nedz izirt, nedz iziet no savas fanātiskās apmātibas kopības. Sevišķi bēdīgi tad, ja šinī eggregatorā, kā tas notiek pie mežoņu tautām, gadās aurredzīgi cilvēki. Tie redz, ka ap kādu dzīvnieku vai kluci koncentrējas savādas auras plūsmes pavedienu spīdums, kurš nāk no eggora kolektīva domu enerģijas. Aurredzētāji atklāj šo redzējumu masām un tās sāk dzīvnieku vai kluci pielūgt kā svētu, kā dievu. Fanātisko sektu aizrautība arī izskaidrojas ar šo pašu auras enerģijas koncentrāciju. Starpība tikai tā, ka mežoņu gaišreģi auru redz, bet sektantiskie fanātiķi izjūt.

Tomēr visbēdīgāk klājas tiem, kas domā, ka viņi ir «bezeggregatoriski» paši par sevi. Neapzinīgo eggoru kārtība un visa likumība atkarājas no kolektīvās domas, katras eggora

personas atsevišķi, bet pa lielākai daļai no g a d i j u m a. Apzinīgo egregoru kārtība atkarājas no vadoņa personības. Šeit viss padots vadoņa personīgiem uzskatiem un visi locekļi atkarīgi no vadoņa ieskata. Vienīgi viņš lemj par visu. Šādā egregorā var iekļūt tikai caur vadoņa auru. Nepieciešams, lai katrs loceklis apzinīgi pierādītu vadoņa atzīšanas izjūtu un ieaustos ar savas auras saturu vadoņa aurā tā, ka pēdējais to labprāt uzņem savā izjūtā kā vēlamu.

Kā jau minēts, egregors nevar būt bez vadoņa, bet tiklīdz egregorā rodas d i v i vai vairāki vadošie punkti, pie kuriem egregoru locekļu domu pavedieni saistas ar v i e n l i d z ī b a s s a p r a š a n u — i z j ū t u, tūdaļ egregors savā auriskā uzbūvē sašķēlas, izirst un sabrūk. Tas sabrūk tik daudzās daļās, cik vienlīdzīgu vadošo personu. Pie katras no šīm personām paliek viņa piekritēju auras daļa.

Visa vadonības uzbūve vienmēr jākonstruē tā, lai egregora locekļu apziņā nekad nebūtu divu vienlīdzīgu vadoņu. Vienmēr visiem vadošiem punktiem-personām ikkatra egregora locekļa darbības līnijā jābūt pakāpeniskā kārtībā vienam par otru augstākam. Vistuvāk ir tiešais vadonis, tālāk augstākie tiešie vadoņi. Tā pakāpeniskā svarīguma kārtībā līdz virsvadonim, kā egregora centrālam vadošam spēkam. E g r e g o r s j ā u z s k a t a, k ā v i r s v a d o ņ a a u r a s p e r s o n ī g s s a t u r s, e g r e g o r a l o c e k ļ i k ā v i ņ a

auriskā ietērpā sastāvdaļas - klišejas.

Katrā egregorā ir mazāki egregori, labāk sakot, katrs egregors sastāv no egregoriem. Valsts egregorā atrodas tautu, tautu egregoros cilšu, cilšu egregoros ģints, ģints egregoros ģimeņu egregori. Pēdējie sadalās atkal mazākās daļiņās — ģimenes atsevišķo locekļu nogrupējumu egregoros. Bez tam, valsts egregoros ietilpst vēl dažādi biedrību, savienību, visādu valstiskās darbības nozarojumu, dažādu uzņēmumu un pasākumu apvienību egregori. Kā redzam, viens egregors atrodas otrā vai nu viss pilnīgi, vai daļai. Tie viens otru caurauž ar savu saturu līdz bezgalīgām variācijām, viens otram kalpo par pamatu, mērķi vai saturu. Piem., tirdzniecības klišejas rada daudz tirgotāju apvienību, egregoru. Pēdējie, katrs ar savu attiecīgu daļu, iekļaujas rūpniecības klišeju un razojumu patērētāju egregoros. Dažādu zinātņu klišejas rada bezgala daudz zinātnieku apvienību-egregoru un tie savukārt iekļaujas tirdzniecības un rūpniecības egregoros. Kā atsevišķi cilvēki savā starpā, tā egregori, kā atsevišķas vienības, darbojas ikkatrs sava mērķa interesēs. Atsevišķu tautu un valšku egregoru jautājums ļoti plašs. Tas jāapskata īpaši. Latviski lasošos interesēs latvju tautas egregora stāvoklis, būtība, uzdevums. Tas līdzīgs sveķmalkas čupiņai milzīga, jau sakrauta, ugunsкура aizdedzināšanai. Nedegs skali —

Egregoru
uzbūves
satura.

nebūs uguns; aizdegsies vēlāk — uguns būs tikai vēlāk. Un baltā rāsa nepacietīgi gaida šo gara siltumu no latviešiem. Kļūst saprotams, kādēļ kosmiskās-internacionālās mācības pirmavots parādas vispirms latviski.

Kur egregora vadība apzinīga, gudra un saprātīga, tur darbība sekmīga. Egregors savā visumā saskaužas ar citiem egregoriem produktīvā līdzsvarotā sadarbībā un gūst sekmes. Kur egregoriskā esamība neapzinīga vai ar neprātīgu vadību, tur chaoss, jukas un neveiksmes. Egregora visuma stāvoklis atkarīgs no vadoņa personības, bet atsevišķo locekļu arī no pašiem locekļiem. Kā egregora loceklis pilda savus pienākumus, kurus iestādā mies egregorā uzņēmis, tik labi arī viņam klājas. Še jāsaprot nevis ārējā, redzamā jurisdiskā pienākumu pildīšana, bet iekšējā, dvēselīgā, domās un jūtās. Juridiski daudzreiz var visus nelabos darbus attaisnot, ja tie ir veikli iekombinēti jurisdiskās normas formulējumos, bet te no svara auras stāvoklis. Tiklīdz parādas ikkatra locekļa domu auras klišeja, tā ieaužas viņa aurā un arī egregora klišejas auriskajā būvē. Tādā kārtā katra pārkāpuma auriskie stari tūlīt sastopas ar citu locekļu auras stariem un izsauc savu darbu nosodīšanu. Līdz ar to cilvēks tiek auriski ievainots. Šis ievainojums, auriska traipa veidā, pats no sevis

Egregora
locekļu perso-
nības loma
un nozīme
egregorā.

agri vai vēlu rada vainīgajam ciešanas un nelai-
mes. Viņš no tām nevar tikt vaļā, iekams
tās nav izcietis vai izdzēsis ar piedošanas iz-
lūgšanu — auriski izlabojis savus noziedzīgos
pārkāpumus.

Pie radošiem, labo tieksmju egregoriem,
katra locekļa labā doma — violetās, zilās, rozā,
zeltītās vai baltās auras krāsā ieaužas egre-
gora auriskajā uzbūvē. Tā stiprina, pušķo to
ar savu harmonisko spīdumu, kā ziedu un ceļ
līdz ar to arī visa egregora labklājību. Katra
ļauņa, blēdīga doma rada netīru auras traipu un
pārklāj egregora aurisko uzbūvi ar gļotām, aiz-
sprosto, saķepina viņa izstarojumus. Tas pa-
ralizē visa egregora darbību un rada viņā
klizmas, postu, nelai-
mes. Ļaunie egregori no
savu locekļu labām domām un darbiem kļūst
vājāki. Tiem der, kad viņu locekļi auriskajās
būvēs ieauž izveicīgākas noziedzības un blēdī-
bas klišejas, lai visi egregora locekļi no tām
smeltos gudrības noziedzību izdarišanai.

Katram egregoram labs viss tas, kas:
1) veicina viņa gudrības klišeju rašanos,
2) rada un veicina egregora sastāva, vienības,
solidaritātes stiprumu, uztur sadarbības un
kārtības disciplīnu, 3) sekmē reālo vērtību ra-
šanos un uztur visas reālās dzīves saturu.

Labajiem egregoriem pirmā nepie-
ciešamība — gudrības klišejas. Atziņas
tiek iegūtas ar zilo auru no Dieva, pakļaujo-
ties svētbijības un pazemības noskaņā Dievam.
Atdodams sevī ar visu savu auras saturu Die-

Labā un ļaunā
jēdziens
egregoriskā
nozīmē.

Labo
egregoru
darbības ap-
stākļi aurisko
enerģiju
izmantošanā.

vam, kā visa kosmosa radošā spēka izplūsmi, cilvēks iegūst violēto auru, pēc tam intuīciju. Ar intuīcijas palīdzību viņš uztver kosmosa radošās gudrības klišejas.

O t r o n e p i e c i e š a m ī b u — savstarpējo attiecību un sadarbības likumu, iegūtās gudrības realizēšanai un egregoriskās vienības uzturēšanai, iegūst ar zilo auru no vadoņa. Noskaņojoties cienīgā palāvībā, paklausībā un padevībā, egregora locekļi gūst kontaktu ar vadonisko centru. Pēdējais, pateicoties šai pieklāvības noskaņai, apstaro padevīgos locekļus ar savstarpējas mīlestības rozā auru un dod šim rozajam izplūdušam arī spēku — balto auru, kā disciplināro saturu egregora locekļu savstarpējai harmoniskai saskaņai un sadarbībai.

T r e š o — reālo vērtību, dzīves reālo pamatu, zemi, telpu, kuŗā pirmie — g u d r ī b a un d a r b s sevi realizē, kā redzamas vērtības un gūst spēkus jaunai ierosmei, egregors uztur ar vispārējās rozā auras izplūsmi, tēvzemes patriotisko mīlestību egregora locekļos, prieka un apmierinājuma noskaņu reālo vērtību iedzīves iejūtās.

Visu šo triju egregoriskās izteiksmes kopību (gudrību, darbību, rezultātu) apņem zeltītās un baltās auras rāmis, kā reālās un konkrētās sajēgas un spēka izjūta. Zeltītā aura regulē un pavada visas izjūtu auras strāvas — zilo, violēto, rozo. Baltā aura, kā spēka izjūta, visur pavada un ierāmē zeltīto. Bez zel-

tītās neiespējama zilā, jo piekļaujoties kaut kam, vajaga šo piekļaušanos vadīt kaut ar mazu daļiņu saprāta. Ņemot ar intuīciju no kosmosa violētās auras plūsmes, kā gudrības izjūtas, tām tūlīt jāpiedod attiecīgs saprāta jēdziens: ko? kam? kā? Izplūdinot rozā auru — mīlestību, arī tai jādod kaut mazākais jēdziens: kam? uz ko? kamdēļ? Tāpat arī baltais spēks jāregulē ar zināmu prāta daļu: kurp? kam? kā? Zeltītai aurai — saprātam vienmēr ir pretestības «neprāta» strāvas. Lai šo pretestību pārvarētu, saprāta auras plūsmes jāierāmē baltajā spēkā. Tā auras krāsu plūsmes vibrē, aužas, saplūst un izplūst, vijas, vizuļo viena aiz otras, viena par otru. Egregora auriskā uzbūvē viņas vada, regulē tā locekļu gudrības klišejas, darbību un realizēšanos. Jo pareizāk auras plūsmes tiek vadītas, jo lielākas sekmes egregora darbībai, jo nepareizāk, jo mazākas.

Daudziem egregoriem ir vienas vai otras auras par daudz un citas par maz. Piem., dažiem reliģiozu apvienību egregoriem daudz zilās auras, pakļāvības Dievam, bet maz zeltītās. Viņi gudrību gan saņem, bet nav praktiskā prāta tās realizēšanai un izteikšanai. Dažiem praktiskās dzīves egregoriem daudz zeltītas, praktiskā saprāta auras, bet nav zilās. Viņi nedabū kontaktu ar kosmisko gudrību, jo vada savu darbību pretrunā ar kosmisko ritmu un tāpēc cieš neveiksmes. Dažiem daudz zel-

tītās, zilās, violetās, rozā auras, bet nav baltās. Katra pretestība pie viņu gudro nodomu reālizēšanas tos satriec. Tie krīt nespēkā un maz no savām gudrībām var reālizēt.

Launo egre-
goru darbības
spstākļi
aurisko ener-
ģiju pie-
lietošanā.

Sacītais bija par labo virzienu egregoriem. Labo egregoru sekmes atkarājas arī no tām zināšanām, ko viņi ieguvuši par saviem pretiniekiem — ļaunajiem.

Arī ļaunie egregori savu kopību sastāda no trim pamatveidiem — zināšanas, zināšanu realizēšanas darbības un reālām vērtībām, kā pirmo divu rezultāta.

P i r m o — zināšanu viņi iegūst ar zaļās auras pieklāvību, padevību kosmosa ārdošo klišeju ģenijam. Pateicoties šai zaļai padevībai, viņi iegūst melno nozieguma intuīcijas auru.

O t r o — darbības regulētāju, vadonības principu viņi uztur ar zaļo paklausības auru un iegūst kontaktu ar viņā atrodošos egregorisko mezglu. No tā viņi dabū radošās likumības spēku un darbojas.

T r e š o — reālo vērtību saturu viņi izbauda ar tās pašas zaļās auras mākslīgās mīlestības pašiedvēsto prieku.

40A
40.
Ļaunajos egregoros galveno, savstarpējās saistības un solidaritātes lomu izpilda zaļās auras spēks. Ar zaļo auru viņi neīstā, mākslotā svētbijībā pakļaujas savam elles dievam. Tāpat arī lišķīgā bijībā viņi kalpo vadonim. Savā starpā viņi producē kaislības, erotikas izjūtas un sauc tās par mīlestību. Vērtību, savu darbu rezultātu izbaudīšanas prieku

viņi panāk ar erotiskām, sadistiskām orgijām. Visas viņu vērtības ir vērtības tikai šinī nozīnē — erotiskā pseudomīlestībā, sadismā. Ieskatoties apašu dejās, tās ir mazs atspoguļojums no lielās demoniskās ālēšanās reibuma. Savstarpējs spēks viņiem ir dusmu, niknuma sarkanajā aurā. Ar niknās, nežēlīgās sodīšanas palīdzību viņi uztur savu disciplīnu un paklausību. Ārējais spēks viņiem ir pelēkā aurā. Saviem pretiniekiem viņi grūž virsū pelēko vājuma, slimību, slinkuma, bailu, glēvuma auru un ar to viņus pieveic. Ļauno egregoru devīze ir: «Mūsu spēks ir pretinieka nespēkā. Lai tos veiktu, pretinieks vispirms jādeģenerē.»

Saprāta elementu viņiem izpilda rūdā aura. Tā ir noziedzību izvešanas praktiskā mākslas klišeju aura. Melnā aura viņiem dod izjūtu ierosmi, bet reālizēšanas mākslu rūdā. Rūdā aura, pavadīta un ierāmēta sarkanā niknumā, caurauž un savij ļauno egregoru auriskās uzbūves. Ir pilnīgi tīri un labi egrogori. Tāpat ir pilnīgi ļauni egrogori. Ir arī jaukti, pa daļai labi, pa daļai ļauni, vai ar mazu pārsvaru uz vienu vai otru pusi.

Ar aurredzības skatu uz cilvēku savstarpējo attiecību norisi, skaidrākai egregoriskās būtības izpratnei, attēlosim vēl dažas ainas no dzīves.

Mierīgs mazās dzīves pilsonis. Viņa domu saturs: «Esmu godīgs, mierīgs cilvēks, nevienam ļaunu nedaru, dzīvoju savu mazo dzīvi ar savām mazajām dzīves prasībām un nekā vai-

Cilvēks, kas ledomājas sevi bezegregorisku, padots ļaunai varai, kaut arī viņš pats nav ļauns.

rāk negribu. Man nevajag ne draugu, ne ienaidnieku. Varu iztikt viens pats. Kas ir dzīve, kamdēļ cilvēks dzīvo, vai ir kāds augstāks spēks, vai ir Dievs, par to es neinteresējos. Kaut tik būtu man labi, es neviena neaiztikšu.» Viņa auras izskats iepelēki-balts, liels maiss. Tanī ķermeņa aura noaugusi ar zaļu gludu spalvu, kājās zaļi-iesarkana aura, galvā oranži saķepušu pakulu piki. Pa visu ķermeņa spalvu ložņā kukaiņi, kāpuri. Ko tas nozīmē? Iepelēki baltais maiss — stiprs cilvēks, bet slinks. Tā viņa dominējošā noskaņa. Zaļā spalva uz ķermeņa — pastiprināta erotika. Tas viņa dzīves interešu dzenulis. Iesarkanās kājas — egoisms, cietsirdība, nežēlība un niknums pret citiem. Oranžā galvas aura — mūļķīga iedomība, seklums, cietsirdība, egoisms. Vai ir pie viņa kādas egregora zīmes? Jā, ir gan. Zem krustiem sarkans trīsstūris ar ragiem. No trīsstūra nokarājas rūda striķa gabals. Ko tas nozīmē? Viņu ir apzīmogojis kāds demonisks egregors, kā savu nākošo ieguvumu.

Šis cilvēks mierīgi pastaigājas pa ielu. Tanī pašā apkārtnē klejo piedzēruši dauzoņas. Viņi pielādēti ar sarkanās auras kvēli tik lielā mērā, ka nevar valdīties, un grib jau ķerties pie laternu stabiem un gāst tos. Viņu sarkanie uzliesmojumi, kā prožektoru stari tausta visu apkārtni un saskaras ar sarkano trīsstūri pie cilvēka, kurš pastaigājas pa ielu. No šī trīsstūra izšaujas sarkanu liesmu strūkļa. Tā ap-

viņas ap dauzoņu galvām un sāk sprakšķēt, kā raķetes uguns. Dauzoņas iebrēcas, palecas uz augšu, un ar šausmīgu rēcienu metas cilvēkam virsū. Viņi sit to, plēš, spārda kājām, piekauj līdz nesamaņai, pamet un rēkdami aizskrien.

Apskatīsim tādas pašas mazas dzīves cilvēku, kuŗš tomēr domā citādi: «Ēs gribu turēties sadraudzībā ar citiem cilvēkiem un kalpot ar savu mazo dzīvi lietderīgiem mērķiem. Ēs eju sadarbībā ar citiem cilvēkiem, gribu palīdzēt un vēlos saņemt vajadzības gadījumā palīdzību arī sev.»

Viņa auras stāvoklis pavisam citāds. Ap ķermeni zeltīti-balts plīvuris, galvā violētu, zilu, rozā un zeltītu lenšu pinums, ap krūtīm rozā aptinums, ap gurniem balta josta, kājas iezaļgani rozā ietinumā. Ko tas nozīmē? Zeltīti baltais plīvuris — apzinīgs, saprātīgs spēks, griba. Tas viņa galvenais dzīves saturs. Violēti-zilās, zeltītās lentas — intuīcija, reliģiozitāte, gudrība. Rozais aptinums ap krūtīm — humānisms, laipnība, iecietība, mīlestība pret cilvēkiem. Baltā josta ap gurniem — viņa egregora klišeja. Iezaļgani-rozā kāju krāsa — normāla laulības erotika.

Šis cilvēks, tāpat kā pirmais, iekļūst kādas klaidoņu grupas auras izstarojumu apvārksm. Dauzoņu vairāk un tie vēl niknāki nekā pirmie. Viņi noņēmušies pirmo cilvēku, kuŗu satīks, sadauzīt. Viņu sarkanās auras stari viegli sa-
tausta ejošo cilvēku. Pilnā sparā viņi drāžas uz to pusi, kur to ierauga. Pēdējais no sarkano

Cilvēks,
kas apzinīgi
ir iekļāvies
egregorā,
bauda lielu
aurisku aiz-
sardzību.

izstarojumu pieskāšanās sajūt nemieru, uztraukumu un jūt, ka draud briesmas. Viņš jau redz dauzoņas, kurī brēkdami skrien uz viņa pusi. Uztraukuma auras savilņojums pieiet pie baltās gurnu jostas. Tā uzliesmo, kā no zibeņa spēriena, un met uz dauzoņiem apžilbinoši balti-zeltītas liesmas. No šīm liesmām dauzoņu auras sarkanie mutuļi sasprāgst un izjūk. Viņu vietā paliek pelēks, riebiņš tvaiks un iet uz sirds apvidu. No pēdējā dauzoņam rodas bailes un ar katru mirkli tas tos pārņem stiprāk un stiprāk. Tie vairs neskrien, bet iet. Piegājuši pie izraudzītā upura, viņi kaunīgi paliek tam garām.

Egrecoriskās kopības lielā nozīme cilvēku dzīvē.

No sacītā redzam, ka auras un auras klišeju enerģijas vērtības jēdziens rada cilvēkiem nepieciešamību turēties kopā netik pēc formas, bet arī pēc domu un jūtu patiesā saturā. Tas māca turēties tādās kopībās, kurās patiešām ir vērtīgs auras klišeju saturs un ievēribas cienīgs dzīves mērķis. Visas cilvēka dzīves sekmes atkarājas tikai no tā, cik labi un precīzi viņš var domāt un just. Citiem vārdiem — no tā, kā viņš spēj pievilkt savam saprātam gudras, ģeniālas domu klišejas, un kā pret ar šīm klišejām rīkoties savā dzīves darbībā.

Auras un klišeju plūsmes cilvēkus ielenc no visām pusēm un spiež darboties sev par labu un sliktu. Nekādā ziņā cilvēks viens nevar turēties pretim sliktajām klišejām. Viņas

to nomāks un pazudinās, ja nebūs auriskās saistības ar citiem cilvēkiem. Lai cik stiprs cilvēks arī nebūtu savā auras staruspēkā, tomēr ir tādi auras ļauno klišeju viesuļi, kas stiprāki par cilvēka pretestību. Tik līdz tie pieklūst viņam, tūdaļ lauž to un ārda. Sevišķi bīstams tāds «vientulības» stāvoklis tiem, kam ir ienaidnieki, kas spēj ar domu niknumu radīt ļaunumu. Cilvēks var glābties tikai tad, ja ir saistīts ar draugu auru īpašā egregoriskā nolīgumā. Katrā gadījumā, tad viņu auras spēki var nākt palīgā un atsist ļauno klišeju uzbrukumu. Ja cilvēkam trūkst dzīves padoma, viņa egregora locekļu gudrības klišejas var pamācīt, apskaidrot prātu un vest pie uzvaras. Tikai tad varēs pārvarēt ļaunumu, postu, neveiksmes un tikt pie labklājības. Tad varēs šo labklājību nostiprināt un pasargāt. Līdz ko cilvēks, bez egregora, viņš katru mirkli apdraudēs no visām ļaunām varām.

Izejot no visa teiktā, jāatzīst, ka katra pazīšanās un katra attiecība ar citiem cilvēkiem ir visā nopietnībā jāizpēta. Tāpat nopietni jānoskaidro vai satiksme ar zināmu cilvēku nevar radīt aurā nevēlamas klišejas, vai viņš ar savu domu stariem nesajauks, neparalizēs, neaptumšos veselo domu starus. Ikkatra pie-skāršanās nes cilvēka aurā jaunas auras strāvas un tās var būt labas, vai ļaunas. No visām tām jāprot aizsargāties.

Pirmais solis šinī nolūkā ir noteikti

skaidra, apzināta sadraudzības nodibināšana ar tādu cilvēku kopību, kurai labs, gudrs, spēcīgs idejisko klišeju saturs un kas solidarizējušies stiprā egregoriskā sadraudzībā. Protams, pie tā stingri jāuzmanās, lai, ieejot kādā eggorā, nepieļautu kļūdu un neieietu tādā, kuram sliktas domu klišejas. Te ir risks iekļūt tādu cilvēku auras kopībā, kur var izrādīties daudz sliktāk, nekā atrasties vienam.

Otrais solis ir steidzīga auriskās satiksmes pārtraukšana ar tiem cilvēkiem un eggoriem, par kuriem nav pārliecības, ka to klišejas labvēlīgas. Sevišķi neizdevīga ir pieredze pie organizācijām, kurās pārpilnam slinkuma, glēvuma un muļķības klišeju. Viss šādu eggoru negatīvais auras saturs ar pilnām tiesībām plūst tā cilvēka aurā, kuram ir šī eggoriskā zīme un iespaido viņa raksturu.

Tāds visumā ir stāvoklis cilvēku savstarpējās attiecībās, kurū atklāj auras un auras klišeju atziņas pieņemšana. Protams, viņš tāds ir arī tad, ja šo atziņu nepieņem. Cik šodien vienam dzīve labvēlīga, laimi un prieku nesošā, tik rīt tā var būt nelabvēlīga un pārsteigt ar visdrausmīgākām pārmaiņām. Cilvēks savā attīstībā progresē un arvien iegūst jaunas atziņas, kas ir ierocis cīņai ar dzīves pretestībām. Katru jaunu atziņu cilvēces visums saņem ar neuzticību un naidu, bet patiesība galu galā uzvar un rezultātā skāde tikai no-

liedzējiem. Pašlaik vispasaules egregoriskais stāvoklis traģisks. Cilvēces vienība šķēļas un par nabaga cietušo cilvēci veļas pāri pašiznīcības vilnis. Cilvēku vienību uzbūves brūk, kā šķībi būvēti torņi. Kas viņos paliek, tos aprok drupas. Klišeju stāvoklis vēl traģiskāks. Cilvēks ar tām vairs nevar nodrošināt rītdienu. Pēdējais laiks nākt pie apziņas, ka bez gara materiālā dzīve nedzīva, un atgriezties pie Dieva garā un patiesībā, uzņemt jauno garīgo atziņu klišejas un apvienoties jaunā egregorā.

Kosmos

IV

Tas, ko varam iedomāties un reāli stādīties priekšā kā kosmosu, universumu un visu pasauli, ir tāds, attiecībā uz ko nevaram savā prātā ietvert sākumu un galu. Varam tikai reālīvi iesākt ar kādu prātam aptveramu izejas punktu un nobeigt ar kādu «iedomāto» galu. Par kosmosu varam sākt domāt un to apskatīt no tā punkta, kur sevi sajūtam kā dzīvu esamību. Nobeigt varam ar to robežu, līdz kurai sniedzas mūsu apziņa ar savu prāta aptveri.

Šo reāli apzināto gabalu no vispasaules telpas varam schēmatizēt šādi: mēs stāvam centra punktā A un redzam tā apkārtni ar horiconta loku B. (1. zīm.)

Tad redzam, kas atrodas tanī telpā, kuŗa starp A centra punktu un B loku. (2. zīm.) Šī telpa C ir piepildīta ar kaut ko. Nosauksim šo «kaut ko» par esamību. Mēs stāvam centra punktā. Visapkārt inums esamības un ap tām horiconta robeža, aiz kuŗas neko nezīnam. Visas šīs esamības, kādas redzam centrā un aploka tilpumā arī, ir katra ar savu centru A, aploku B un pildījumu C. Tā tad pildījumu varam gluži tāpat schēmatizēt kā atsevišķus A B C, citos A B C tilpumos. (3. zīm.)

Kas ir dziļāk tanī punktā, kuŗu aptveram kā mazāko izejas punktu A un kas ir aiz hori-

conta B, to nezīnam. Nekādā ziņā nevaram teikt, ka tur ir gals un iesākas «nekas». «Nekas» arī ir «kaut kas».

Космосо-
лскās
pētniecības
izejas punkti.

Attiecībā uz kosmosa pētīšanu mums jāņem mazākais, tuvākais izejas punkts — mēs paši, mūsu dzīvības dzirkstelīte un jāiet no šīs vietas uz abām pusēm — t. i. jāurbjas ar savām domām dvēseles dziļumos un jāpēta. Tad jāiet ar prāta tausti savā apkārtnē, pāri galējām horizonta lokam un jāpēta, kas tur ir. No tā, par cik izpētīsim savu dvēseli un apkārtni, kļūsim gudrāki, stiprāki un dzīvot spējīgāki, valdīsim par likteni un gūsim vairāk laimes, mazāk nelaiemes. Eļot šāda veida atziņu meklēšanā, vienmēr atrodam, ka tas centra punkts, kurš mums likās galīgais un mazākais, izrādās aploka robeža B, kaut kam vēl mazākam A par viņu. Vēl dziļāk ejot atrodam, ka arī šis A punkts ir aploks B vēl mazākam par viņu centram A. Cik tāli ejam, vienmēr atrodam vēl mazākus un mazākus punktus un tas, kurš likās galējais A, izrādās par aploku B vēl mazākam A. Uz otru pusi ejot, aploka B robežām, atrodam to pašu, tikai otrādi. Viss plašais, mums redzamais aploks B, izrādās par mazu centra punktiņu A vēl lielākam aplokam B. Un šim lielākam A ir vēl lielāks B, un tā līdz bezgalībai.

Visas kosmosa esamības, sākot no vismazākās un beidzot ar vislielāko, padotas pastāvīgai kustībai. Mūžīgā esamību ku-

stība ar savu nemitīgo kustēšanos rada savā starpā veidus un formas un ar to izteic kosmosa dabu un izskatu.

Esamību savstarpējās attiecības attāluma nozīmē atklāj cilvēka apziņai telpas, bet kustības nozīmē laika jēdzienu.

Esības telpa, kustības ritms-laiks kopībā izteic kosmiskā procesa būtību-dzīvību un pašu dzīvīkā dzīvības saturu.

Kosmosa pētīšanas nolūkā iziesim no tā punkta, kur konstatējam vismazāko dzīvības sākumu. Tas ir cilvēka domu sākuma punkts. Iesim šim punktam apkārt un pētīsim, ar ko viņš pats sevi, kā dzīvas domas punkts, izteic un kas ir viņam tālāk apkārt.

Atrodam, ka pašas mazākās dzīvības kustības domu punkts ir kāds domu auras graudiņš, kuŗa jūtisko dvēsmi var pārvērst šādos vārdos, labāk sakot, šādu vārdu jēdzienos: «Es esmu», «es esmu dzīvība», «es esmu dzīvības spēka dzirkstelīte». Ar aurredzīgi attīstītu skatu var cilvēka aurā šo punktu saredzēt. Tas izskatās mikroskopiski maza, apžilbinoši mirdzoša, visās varavīksnes krāsās vizuļojoša dzirkstelīte, kuŗa spēj izplesties plaša kā liešma un nodziestot kļūt neizsakāmi maza. (4. zīm.) Ja drīkstētu dot viņam kādu fiziskas esamības salīdzinājumu, būtu jāsaka, ka viņš ir, labāk teiksim, spēj būt tik mazs, ka liekas,

Dzīvības
sākums.

elektrons, salīdzinot ar viņu, ir liela plaša māja.

Ego klišeja.

Atšķirsim šo dzīvības graudiņu «es esmu» kā atsevišķu auras daļiņu un nosauksim to par pirmo dzīvības auras enerģijas ieaudumu klišeju. Okultisti arī te kaut ko uztvēruši un cilvēka dzīvības graudiņam devuši nosaukumu «ego». Atstāsim arī mēs šo termiņu un pirmo dzīvīguma ieaudumu nosauksim par ego personīgo klišeju. Kas seko tālāk? Redzam, ka ego sevi, kā veselu dzīvīguma izdvēsmes klišeju, var apzināties tikai tad, ja tas saskāries ar savu apkārtni un dabu. Šīs apkārtnes pretējā auriskā dvēsmē, pārvērsta vārdos, izskan it kā ego atbalsis un saka: «Jā, patiešām tu esi — «es esmu».»

**Ieteības
klišeja.**

Starp ego un viņa apkārtni ir viena auras klišeja, kuŗa it kā nes ego dvēsni «es esmu» uz apkārtni. Tā pieliek šo «es esmu» klišeju pie apkārtnes sienas un izprasa, saņem no tās atzinumu, apstiprinājumu. Kad ego auras dvēsni «es esmu» otrā klišeja salīdzinājusi ar apkārtnes pretdvēsni un atnesusi atpakaļ pie ego graudiņa, pēdējais sevī izdvēsto «es esmu» it kā iefiksē, iestiprina, ietic. Atzīmēsim šo starpklišeju par ego izdvēsto domu strāvu pārbaudes un reālas atziņas iefiksēšanas apkalpi. (5. zīm.) Līdz ar to jāuzsver, ka bez šīs klišejas ego savas domu un jūtu dvēsmes var gan izdvēst, bet nevar sevī iegravēt, iestiprināt, ieticēt. Šī otrā klišeja it kā kalpo ego izdvēsnu kontrolei-pār-

baudei, vai tie atbilst tai reālītai, kāda ir ego apkārtņē. Ja ego izdvēstais «es esmu» iekļaujas savā apkārtņē, kā iespējams faktors, šī otrā apkalpe to pārbauda un līdz ar to pārlicina, ieticina, ka tas ar savu izdvēsmi var justies kā ar reālīti. Nosauksim šo otro ego klišeju par ieticīguma, ticības klišeju un skatīsimies, kāda klišeja nāk tālāk.

Redzāms, ka ego izdvēš domas. Ieticēšanas apkalpes klišeja nes šo domu auras strāvu uz apkārtņi un pēta, vai tā var iegribēto kustību izdarīt un vai apkārtnes auras blīvums to ietilpinās sevī kā ciešamu iekustēšanos no ego puses. Noskaidrojas, ka to pilnīgi var pielaist. Tas nekā savam ego un tām auras masām, kuŗas ego ielenc, pretešķīga nerada, bet šīm izdvēsmēm stājas ceļā kāds auras kunkulis. Bez kāda dibināta patiesības iemesla, viņš neļauj ieticības klišejai sava ego auras izdvēsmi iefiksēt apkārtņē, kā ego auras ieaudumu. Rodas vajadzība pēc speciāla spēka, kas nāktu ieticības klišejai palīgā, novāktu no ceļa šķērsli un palīdzētu iegravēt ego dvēsmi sevī un apkārtņē, kā abējādi saskaņotu reālīti. Rodas trešā ego apkalpes klišeja, kuŗas uzdevums gādāt par to, lai ego izdvēsmes gribai būtu iespējams savas auras dvēsmes reālīzēt arī tad, ja apkārtnes auras masas tam pretojas. Šī trešā klišeja ir ego gribas spēka sagādātāja, apkalpe. (6. zīm.)

Tālāk atklājam sekošo. Ego no sevis dvēš auras dzīvības strāvas. Ar ieticības un

Gribas klišeja.

Saprūta
klišeja.

spēka apkalpi tās iet uz apkārtni, iespiež tur savus attēlus un, sakarībā ar šiem pieskārieniem pie apkārtnes, no pēdējās arī rodas auras dvēsmes. Tās savukārt iet ar šo divu apkalpju starpniecību pie ego gaudiņa un izsauc viņā jaunas domu enerģijas dvēsmes. Rodas auras iespaidu apmaiņa starp ego dzirkstelītes klišeju, apkārtnes auras masām un veidojumiem. Tas rada ego vajadzību zināt, kā rīkoties ar šo auras iespaidojumu izmaiņā. Šāda vajadzība rada ceturtās apkalpes klišeju. Šī klišeja analizē auras iespaidus un dod ego saprašānu kā rīkoties. Izveidojas ceturtā apkalpe — klišeja, kā ego saprāts. Ar saprātu ego regulē un veido savu auras uzbūvi. (7. zīm.)

Saprāta klišejas uzdevums ir gādāt par to, lai ego iegūtu pareizu apziņu par savas auras dvēsmes izveidošanu veselā apzinīgā dzīvīguma klišeju kompleksā. Saprāta klišejai jāveido ego apziņas saturs. Šo uzdevumu viņa pilda krājot, aužot ego personas, ticības un gribas spēka klišejas sevišķu loģiskas domāšanas auras audumu. Pateicoties šādai saprāta klišejas darbībai, ego iegūst savam pirmdvēsumam «es esmu» vēl daudz citu jēgumu klāt, kuŗi plaši atbild uz jautājumiem: «kas es esmu», «kāds es esmu», «ko es daru», «ko es varu izdarīt», «kas man jādara» u. t. t. Ticības klišejas rāmī saprāta klišeja ieauž sajēgu, kuŗa dod sevis apzināšanos pašai ticības klišejai. Tā var sevī izdvēst «es esmu ego

galvenākā klišejas sastāvdaļa», «es apzinīgi varu izdarīt savam ego ieticības sajēgu viņa auras izplūsmes procesā», «es zinu, kā to izdarīt», «es māku ar saprāta klišejas palīdzību zināt, kas ieticams kā tāds, vai citāds u. t. t.» Gribas klišejas rāmī saprāta klišeja ieauž saprašanu kā gribēt, ko gribēt, kur gribēt u. t. t.

Saduroties ar apkārtņi, ego dvēš uz to savas atziņas. Tās iet ar ieticīguma un gribas spēka klišeju pavadību un saprāta klišejas regulējumu. Saprāta klišeja «iemāca» ticību un gribu, kā ego dvēsto auras plūsmi realizēt par reālu domu un piespiest apkārtējo auras masu un viņas veidojumus padoties ego dvēsmes iespaidam. Ar šo loģikas saprāta klišejas uzbūvi ego ticības un gribas rāmjos, pēdējiem rodas iespēja saprast un pieveikt tās pretestības, kurās turās preti ego auras domu dvēsmēm.

Gadās, ka, tādā kārtā labi izveidots, ego ar gudras ieticības, gribas un saprāta klišeju mākslu, pārvar savas apkārtnes auras blīvuma pretestību un iespiež viņā savu dvēsmju iespaidu. Šis iespaidums, iegājis kā ego auras dvēsmes strāva kosmiskās auras masā, rada tur kādu lielāku pretspēku, kas nāk atpakaļ uz ego un to dragā.

Saprāta loģiskais mēchanisms var līdzēt tikai aprēķina robežās. Tas var ego iegribu realizēt un pārvarēt tās pretestības, kas stājas ceļā. Bet ko lai ego grib dvēst kā domu strāvu, lai iegūtu apmierinājumu, to loģiskais saprāta mēchanisms bez sevišķas pa-

Miestības
klišeja.

pildu klišejas palīdzības aprēķināt nevar. Ego jābūvē vēl viena klišeja — piektā pēc kārtas. (8. zīm.) Šīs klišejas uzdevums ir noskaidrot, kādus domu auras izplūdumus ego var raidīt uz ārpasauli, lai tie, tur ienākuši, neradītu atpakaļsitienu. Izrādas, ka ego nevar raidīt tādas domu iegribu strāvas, kuŗas dragā cita, viņam līdzīga ego auras uzbūvi.

Piektā klišeja katru ego izraidīto domu apskata no tā viedokļa, kā būtu, ja šāda auras strāva pieskartos pie paša ego uzbūves. Ja tā viņa klišejas uzbūvi ievaino, kļūst skaidrs, ka aizgājusi apkārtnē, saņēmusi savas apzinātības akceptējumu, tā nāks atpakaļ kā auras apkārtnes pretstrāva uz to centru, kas viņu izraidījis, un to iznīcinās. Tādu domu nedrīkst izlaist no ego iegribas, lai cik loģiski izdevīga viņa arī neizliktos no pirmsākuma. Ego iegribās jālaiž tikai tādas domu strāvas, kas ieiet kosmosa auras masā, iefiksējas, ieticas un nāk atpakaļ kā ego uzbūvi ceļošas, veidojošas un harmonizējošas. Ego ar visu savu apkārtni uztur harmonisku līdzsvaru. Ja tas no sevis uz apkārtni ko raida, tam jābūt tādām, kas, tur ieķļuvī, nerada nekāda disharmoniska pārsvara.

Piektā ego apkalpes klišeja, līdzsvarotības filtrs, ieaužas ego auras sastāvā kā harmonijas izjūta. Tā dod pie katras ego iegribas sākšanās priekšizjūtu, vai šī iegriba, nākdama atpakaļ kā atbalss no kosmiskās masas, neievainos viņa uzbūvi. Šai klišejai to viegli ap-

tvert. Tā tikai paskatās uz sava ego uzbūvi un to zina. Viņai nevajag iet uz kosmosu un tur pētīt tā bezgalīgās auras esamības. To viņa noskaidro pati sava ego auras uzbūvē, jo ego ir kosmosa mikrokosms, t. i. visa kosmosa kopija mazā apmērā. Kad šī piektā apkalpe stāsta ego par viņa iegribas saturu, tas gūst attiecīgu izjūtu. Ja ego iegribas līdzsvarīgas, tas izjūt sevišķa prieka un laimes noskaņojumu. Laižot no sevis uz kosmosu radošas līdzsvarotības domu strāvas, tas izjūt, ka tās nāks atpakaļ arī pie viņa kā radošas, pie tam vēl daudzkārt pavairotas. Ego, kā personai, tas dod prieku un divu vai vairāku ego starpā rada mīlestības izjūtu.

Tālāk vērojam, ka šīs piecas ego dzīvības izpausmes klišejas, labāk teiksim, ego auras uzbūves klišejas pamatelementi, savā starpā darbodamies, rada sevišķu auras ķermeni. Visu piecu klišeju auras plūsmes aizņemtas ar savu speciālu darbu. Viņām nav laika nodarboties ar citām lietām. Te, lūk, no to auras izstarojumiem, audumiem, fluidiem un no viņām pašām izveidojas kaut kāds auras starvielas kunkulis. Rodas vajadzība šo kunkuli pataisīt par tādu, lai tanī varētu visas piecas klišejas ar saviem ieaudumiem ērti iekārtoties un produktīvi strādāt. Šī vajadzība rada sesto klišeju, kā ego auras formas, uzbūves apkalpi. (9. zīm.) Šī apkalpe ego auras vielu un pirmo piecu klišeju saturu sagrupē tādā formā, ka ego pieņem cilvēka izskatu. Zemes cilvēka stā-

Ķermena
klišeja.

voklī šī apkalpe izveido cilvēka miesu-orga-
nismu un kalpo uzdevumam gādāt par to, lai
šīs auras sakārtojums turētos savā nolemtajā
formā, neirtu, nebojātos un sekmīgi būtu par
ligzdu ego ar viņa auras darbības klišejām.

Ķermes
ietērp
klišeja.

Pēc šīs sestās klišejas — ego ligzdas iz-
veidošanas, rodas vajadzība to ietērt attiecīgā
apģērbā un sagādāt arī viņa mitināšanai
mājas vietu. Rodas septītā klišeja, kuŗas
uzdevums apkalpot ego uzturēšanās ligzdu-
miesu, dot tai drēbes, dzīvokli, rēgulēt miesas
un mājas vietas saskāršanos ar citu ego mie-
sām un mājas vietām, noslēgt ego uzbūves vi-
sumu, kā atsevišķu auras uzbūves kompleksu.
(10. zīm.)

Ego
attīstības
veidošanās.

Ego miesa ar apģērbu un mājas vietu, kā
viņa ārējā izteiksmes čaula, ir ego dzīvības
kompleksa noslēgums. Tālāk visa ego darbība
tiek veltīta tādu vērtību radīšanai, kuŗas sek-
mētu ego septiņu klišeju auras satura veidoša-
nos un padarītu tās pilnīgākas. Ego grib kļūt
mūžīgi dzīvs un laimīgs. Tā ir viņa pilnības
izteiksme. To viņš var sasniegt tad, ja savu
«es», «ietiecības», «spēka», «prāta» un «līdz-
svara» iejūtas klišeju saturu attīsta tik precīzi,
ka spēj just, domāt tā, ka viņa domas un jūtas,
ejot kosmiskā visumā, atgricžas daudzkārt pa-
vairotas ar to idejisko saturu, kas viņu kā ego
dara apzinīgu, gudru, līdzsvarīgu, harmonisku,
daiļu, skaistu un varenu valdnieku par visu
kosmisko dabu. Šādu vērtību iegūšanas no-
zīmē ego darbība notiek tālāk pēc septītās kli-

šejas aploka. (11. zīm.) Tur tas saskaras ar plašāko apkārtni, citām esībām, maina ar tām savas auras un gatavu izveidojumu vērtības. Šinī darbības procesā tas sevi attīsta tālāk.

Redzam, ka auras graudiņš «es esmu» ir ego centrs A savām sešām apkalpes klišejām. Pēdējā no tām, septītā, ir «es esmu» punktiņa beidzamais aploks, apvārksnis B. Vidējās piecas, 2., 3., 4., 5., 6. ir šī aploka pildījums C. Aiz šī septītās klišejas aploka redzam citu aploku B, kurā pirmais septiņu klišeju komplekss B ieiet kā punktiņš A. Šie septiņi klišeju riņķi te kļūst par kopīgu punktu kopā ar ego. Tie sastāda jaunu ego lielāka tilpuma laukumam.

Pēc personas auras uzbūves analizes, ņemsim tūlīt tālākai apskatei cilvēka darbības egregorisko uzbūvi. (12. zīm.) Mūsu priekšā zemkopis. Viņam daudz ģimenes locekļu, kalpu, lopu, māju, mēbeļu, zemkopības darba rīku, plašu lauku u. t. t. Tas ir viņa egregors. Centra sākumā zemkopja persona. Tā ir egregora ego. Viņš izdvēš no sevis: «Es esmu zemkopis X» un tūlīt viņa egregoriskais saturs — kalpi, lopi, māja, mantas šo izdvēsmi atbalso ar apliecinājumu: «Jā, tu patiesi esi mūsu kungs, zemkopis X.» Šis izdvēsmes saskāriens ar zemkopja ārējo saturu un tā atbalss, kas liecina, ka tiešām tā ir, izpilda otras klišejas funkcijas — ieticēšanu. Ja šo izdvēsmi kāds kalps nerespektē un saka: «Nē, tu neesi mūsu saimnieks X», tūdaļ vistuvākie ģimenes locekļi un citi kalpi šo kalpu piespiež atzīt

Ego līdzība
ar egregoru
uzbūves
ziņā.

saimnieka izdvēsmes gribu. Ja tas neatzīst, viņu izmet no egregora un tas vairs zemkopja ieticību netraucē. Šis akts un darbības iespēja šinī egregorā ir gribas spēka klišeja. Pati darbības norise — saimniecības vadīšana, sēšana, pļaušana u. t. t. ir ceturtās klišejas izpausme. Tā ir praktiskā darbība, kuŗā saimnieka «ego» auras dvēsmes dod iespaidus uz apkārtni un saņem pretim. No šīm dvēsinēm rīkojumiem kustas, darbojas saimniecības saturs. Tālāk, šī saimniecība un tās personāls savā visumā saskaras ar kādu citu saimniecību. Šī saskāršanās un vērtību izmaiņa norit pēc kādas pārbaudītas kārtības, kuŗa māca, kā saskārties, lai būtu vērtību un attiecību līdzsvars. Līdzsvaru rēgulējošā saprašana, instrukcija un uzraudzība ir piektā klišeja. Saimniecības personāls un dzīvais inventārs savā kopībā ir sestā klišeja-miesa. Ēkas, dzīvoklis un dzīvais inventārs ir septītā klišeja — miesas ietērps.

Apskatīsim vēl pēc šīs auras schēmas egregorisko uzbūvi. (13. zīm.)

Rūpnieka
egregors.

Rūpnieks-īpašnieks ir ego savai rūpniecībai. Uzņēmuma redzamā realitāte, vērtības un darbojošais personāls ir ieticības klišejas elementa balsts, kuŗš dod īpašniekam pārliecību, ka tā domas par viņa īpašumu ir reālas. Administrācija, kuŗa nodarbina fabrikas personālu un piespiež to izpildīt īpašnieka rīkojumus, ir gribas klišeja. Pati darbība un darbības māka ar attiecīgiem darba izvedējiem spe-

ciālistiem, inženieriem un meistariem ir egre-
gora saprāta klišeja. Darbinieku savstarpējo
sadarbības attiecību instrukciju izpildīšanas
uzraugi ir līdzsvarotības klišeja. Uzņēmuma
dzīvais personāls savā egregoriskajā uzbūvē
un reālajā kopībā ir egregora miesa. Ēkas,
mašīnas, fabrikāti ir septītā klišeja.

Valsts egregorā tās vadonis ir valsts egre-
gora ego. (14. zīm.) Visi valsts pavalstnieki,
viņu reālās esības un apliecinājums, ka vado-
nis viņu valdnieks, ir ego vadoņa i e t i c ī b a s
k l i š e j a. Administrācija, karaspēks, kas pie-
spiež visu egregoru paklausīt ego vadoņa gri-
bai ir g r i b a s s p ē k a k l i š e j a. Izglītība
un viss tas, kas kalpo izglītībai, audzināšanai,
dod saprašānu valsts aparāta pārvaldīšanai un
patī pārvaldīšanas darbība ir s a p r ā t a k l i -
š e j a. Attiecību instrukcija, likumi, morāle un
to realizēšana ir l ī d z s v a r o t ī b a s k l i -
š e j a. Pavalstnieku egregoriskā kopība ir
valsts egregora dzīvā miesa — s e s t ā
k l i š e j a. Valsts inventārs, mantas, mājas,
pilsētas un teritoriālais apgabals ir s e p t ī t ā
k l i š e j a — tās ietērps un noslēgums.

Pēc šāda auras klišeju sakārtojuma uzbū-
vēta cilvēka dvēsele, pats cilvēks, cilvēciskās
apvienības — egregori un viss tas, kam dzīvī-
bas esības raksturs savā būtības kopības no-
zīmē.

Cilvēka dvēseli ir radijīs Dievs. Tamdēl
tā savu dzīvību nezaudē, nemirst un nesairst.
No kādas auras materiāla Dievs to veidojis,

Valsts
egregors.

Cilvēka
dvēsele.

tas Viņa noslēpums. Cilvēka dvēsele, kā atsevišķs ego kosmiskā telpā, ceļ sev apkārt jaunus auras veidojumus, bet tie izirst un sabrūk. Lai tie pastāvētu, cilvēkam jāiemācas tos būvēt pēc savas dvēseles uzbūves parauga. Iemācieties to var meklējot un krājot savā saprāta klišejā atziņas par kosmisko būtību un Dievu.

Kosmiskais
egregors.

Kosmoss savā egregariskā uzbūvē identisks cilvēka auras klišeju uzbūvei, bet Dievs cilvēka dvēseles auras uzbūvei. (15. zīm.) Dieva personības punktiņam A kosmoss ir tas pats B, kas zemes valsts valdniekam A viņa valsts B.

Dievs.

Dievs ir reāla apzinīga personība. Viņš ir visa kosmosa ego A un mājokosmosa telpā B, kā visa kosmosa radošais, pārvaldošais un veidojošais ģenijs, pirmsākums, spēks, saimnieks un valdnieks. Dieva telpiskās atrašanās vietas apzīmēšana cilvēka saprātam riskanta, bet no mēģinājuma ļaunuma nebūs. Nenotiks nekāds ļaunums, ja teiksim, ka Dievs, līdzīgi kādas mums zināmas zemes valsts valdniekam, var mājot kuņģā katrā savas valsts pilsētā, mājā, dzīvoklī, istabā, laukā, mežā, zemē un visur savā valstī. Dievs savu dzīves vietu var izvēlēties uz katras planētas. Viņš var sev uzbūvēt jaunu planēti, vairākas planētas, apmesties katrā laikā uz mūsu zemes planētas un dzīvot tur. Kosmisko pārvaldi Viņš var ierīkot tā, ka tā valda, rēgulē un veido visu kosmisko dzīvi un procesu patstāvīgi. Dievs tikai no tālienes to uzrauga, bet

Dieva
mājošanas
vieta.

pats dzīvo kādāniecīgā būdībā. Katrā laikā Viņš var ņemt personīgu un aktīvu dalību kosmiskā procesa vadīšanā, stāties visas vadības priekšgalā un tā līdz bezgalībai, gluži tāpat kā kāds absolūts monarchs valda zemes valstī.

Visas šīs hipotezes iespējamās. Bez šaubām, Dievs dažādos laikos ir gribējis rīkoties un dzīvot dažādi, ir arī darījis to, ko gribējis un dara to, ko tagad grib. Kur Viņš šodien mājo, rīkojas un dzīvo, kur un kā mājos, darbosies rīt, parīt, par to gan nevar spriest. Tas nav arī vajadzīgs. Mums jāzin tikai tas, ka kosmiskās pārvaldes aparāts darbojas absolūti precīzi, neatkarīgi no tā, kur arī neatrastos Dievs. Kosmiskā pārvalde visas mūsu taisnās un netaisnās prasības visprecīzāki piepilda, kā to Dieva prāts noteicis.

Kāds Dieva izskats, Viņa ego, no kādiem auras elementiem un kādā ceļā Viņš radies, uzbūvējies, par to varam zināt tikai tik daudz, cik izpētām savu dvēselīgā ego uzbūvi, jo Dievs ir teicis, ka cilvēka ego Viņš ir radījis pēc sava vaiga un līdzības. To nav grūti stādīt sev priekšā, ja ņemam vērā, ka Dievs cilvēkā radījis tikai to labo, ģeniālo, gudro, taisno, spēcīgo, mūžīgo, skaisto. Ļauno, neprātīgo, netaisno, vājo, mirstīgo un atbaidošo, kas mājo cilvēkā un ap cilvēku, cilvēks ir pats radījis. Dievs ir gudrības, spēka, milestības, ģeniālītātes, skaistuma, mūžības un pilnības pilnība. Viņš var būt mūžīgi jauns, pieaudzis un arī vecītis ar garu baltu bārdu, kā to tēlo pa-

Dieva
izskats.

sakās. Viņš var būt, kāds grib. Viņa iespējamības neaprobežotas. Savu auras ietēru Viņš var mainīt pēc patikas un vieglāk, nekā zemes cilvēks maina savu apģērbu.

Kosmosa visums ir egregors. Tas ir identisks cilvēka auras klišeju uzbūvei un līdz ar to zemes egregoru uzbūvei. To var izpētīt, ņemot par paraugu cilvēka personību un zemes egregorus. Vislabāk šim paraugam noder zemes valstiskais egregors. Valsts sastāv no valdnieka kā ego, kosmosā no Dieva kā personības, ego. Valsts visums valdniekam sastāda viņa ieticības klišeju. Kosmiskais visums to pašu sastāda Dievam. Valsts pārvaldība, administrācija, izglītība, darbība, likumība, likuma uzturēšana satur gribas spēka, saprāta un līdzsvarotības klišejas. Kosmiskā pārvalde to pašu nozīmē Dievam. Valsts pilsoniskais sastāvs ir valsts miesa — sestā klišeja. Kosmosā brīvā debesu pilsonība — enģeļi ir kosmiskā miesa, sestā klišeja. Valsts teritorija, pilsētas, mājas, zemes, lauki, valsts mantas u. t. t. ir valstiskais miesas ietērps. Kosmosā tās ir saņu sistēmas, planētas, komētas un viss tas, kas uz šīm planētām atrodas, kā reālas vērtības uzbūves, ierīces, iedzīves saturs u. t. t. Ap valsti ir robeža. Pie robežas izbeidzas valsts likumīgā kārtība. Aiz tās sākas jauni likumi. Arī kosmosā tāpat. Dieva mājoklis, kosmiskās pārvaldes un debesu atrašanās teritorija, atrodas normālā kultūrālā stāvoklī. Tur valda dievišķīga kārtība. Šai debesu kārtībai

ir liela atšķirība no zemes kārtības. Zemes kārtība maza un patiesībā var būt tikai par īstās kārtības vāju pakalderinājumu.

Debesu kārtība ir absolūta. Pie šīs kārtības un iekārtas debesu valstības pilsoņi-engēļi savu dzīvi izjūt, kā bezgalīgu svētlaimību. Tur viss tā ierīkots, ka engēļu vajadzības piepildās bez mazākā grūtuma. Nav tur jēdzienu grūti, rūpes, bēdas, slimības, ciešanas, mokas un nāve. Ir tikai vieglums, visa pilnība, prieks, veselība, skaistums, daiļums un mūžība. Zemes planētā ir valstis, aiz kuŗu robežām daudzās vietās nav vairs valstiska, bet mežonīga kārtība, jo valsts kārtības pretstats ir nekārtība, mežonība un chaoss. Tāpat ir kosmiskā egregorā. Aiz debesu kārtības robežām iesākas kosmiskie džungļi, kas ir pretstats debesu harmonijai. Zemes valsts pārvalde sūta uz nekultivētiem, necivilizētiem apgabaliem savus ierēdņus ar uzdevumu kultivēt šo zemi, ievest tur valstisku kārtību un civilizēt tur mītošos mežoņus, kolonizēt tos. Gluži to pašu dara kosmiskā pārvalde. Tā sūta pāri debesu robežām uz chaotisko bezgalību savus darbiniekus ar uzdevumu būvēt tur jaunas planētas, saulū sistēmas, radīt dzīvības iespējamību un kolonizēt.

No izteiktā gūstam saprašānu, ka viss kosmoss ir Dieva valstības īpašums un pats Dievs ir visa kosmosa valdnieks. Dieva mājoklis, kosmiskā pārvaldība un brīvā debesu pilsonība ir kosmosa izkultivētais apgabals. Ap

Debesu
kārtība.

Kosmoss —
Dieva
īpašums.
Dieva un
engēļu no-
darbošanās.

šo kultūrālo, civilizēto kosmosa apgabalu atrodas kosmiskās telpas bezgalība. Šī bezgalība kā telpa ir pildīta ar pirmmaterijas un pirmenerģijas sākumu chaotiskā stāvoklī. Debesu valstības darbinieki, Dieva sūtīti, dodas pāri harmonisko debesu sfairu robežām uz kosmiskajiem džungļiem, tos kultivē un kolonizē. Tā kā šī kosmiskā telpa bezgalīga, šim kultivēšanas un kolonizēšanas darbam arī nav gala. Šis darbs ir mūžīgs. Ar to nodarbojas Dieva enģeļi-darbinieki un enģeļi-pilsoņi. Ar to Viņš vairo savu pilnību. Dieva Tēva vadībā tādā kārtā viss kosmosa evolūcionēšanas darbs nekad nebeigsies. Sagādādams arvien jaunus iespaidus, iedvēsmes, atklājumus Dieva un enģeļu apziņai, kosmiskais process garantē viņiem mūžīgu darbības un līdz ar to mūžīgu pilnības, attīstības, laimes un svētlaimības nodrošinājumu. Tāds ir kosmoss un kosmiskais process pēc savas būtības.

Jāpiezīmē, ka šī nodaļa «Kosmoss», ir galvenākā un visplašākā sastāvdaļa otrā lekciju ciklā. Viņā ietilpst visi galvenie kosmosa elementi: laiks, telpa, materija, enerģija, pamatatomī, kustība, ritms, ego elements, viņa īpatnības, veidi, polāritāte, dzīvās un nedzīvās būtnes un enerģijas kosmosā, evolūcija-involūcija, dzīvības likumi, loģika, prāts, kauzālitate u. t. t. Plašāk par šiem elemen-

tiem šinī nodaļā pašlaik nevar izteikties, kamēr lasītājs nav iepazinies ar pārējām desmit nodaļām no 5.—14. Kosmosa — mikrokosma un makrokosma aprakstīšana pielīdzināma komplicēta mēchanisma apskatīšanai. Vispirms jāmet vispārīgs skats pār mēchanisma kopizskatu, jāievēro galvenākās sastāvdaļas, jāiegūst jēgums par visumu. Pēc tam jāatgriežas pie tās daļas, no kuŗas iesākta apskate un tad jāpēta sīkumi. Tā tas arī šinī gadījumā. Pēc galveno kosmosofijas daļu visuma aptveršanas, atgriezīsimies pie sākuma — auras un atkārtosim visu 15 daļu apskati sīkumos. Nāks klāt vēl daudz papildinājumu, kuŗi noskaidros visus radušos jautājumus. Tas būs trešā izdevumā. Šī izdevuma turpmākās daļās arī tiek izteikts tikai nepieciešamākais kopainas radīšanai.

Dievs, enģeļi, cilvēki
un daimoni.

V.

Dieva personība zemes cilvēka saprātam ir noslēpums. Tas nav tomēr egoistisks noslēpums. Dievs labprāt grib savas personības un visas savas būtības noslēpumus cilvēkam atklāt, bet nevar to paša cilvēka dēļ. Cilvēks to nespēj saprast. Kad tas atkal kļūs par enģeli, viņš to sapratīs. Tagad tam jāiet garām kā noslēpumam un jācenšas aptvert kosmosa visums. Pēc tam varēs atgriezties un nodarboties ar sīkumiem. Dievs rada domu un jūtu enerģijas auras plūsmi un dod to enģeļiem. Tie no šīs auras plūsmes iegūst dzīvības atziņu. Dieva radītā domu un jūtu auras plūsme veidojas klišejās un attīsta enģeļos darbības sajēgu. Viņi sāk darboties. Dievs rada arī enģeļus. Kā Viņš enģeļus rada un to auras domu plūsmi, ar kuŗu tie veido domu klišejas un sevi atzīst, tas arī cilvēkam jāpacieš, kā neaptverams noslēpums tik ilgi, kamēr neatgriezīsies atpakaļ debesīs un neklūs par enģeli.

Enģeļus Dievs rada debesīs tai kosmosa daļā, kuŗa izkultivēta un pārvērsta par paradīzi. Viņš rada tos pilnīgus, sevis apziņā, ticībā, gribā, saprātā, līdzsvarā, formā un ietērpā, visās septiņās ego auras uzbūves klišejās. Debesu sfairu robežās un visur tur, kur kosmiski izkultivēta telpa, enģeļi var rīkoties pilnīgi kā Dievam līdzīgi radoši spēki. Visu

viņi var iegribēt, jo griba viņiem ir absolūti brīva. Visu savai svētlaimības piepildīšanai viņi var iegūt bez mazākā grūtuma vai neēr-tības. Tie var sev par prieku būvēt planētas un radīt uz tām dzīvību. Visu, ko vien vēlas, viņi var sasniegt. Viņi var priecāties par to un liksmoties. Pa visu pasaules telpu, pa visiem džungļiem, viņi var brīvi ceļot bez mazākā riska un būt visās pasaules malās, kur vien ie-patīkās. Tiem ir brīv radīt, veidot, tāpat brīv arī lauzt un ārdīt visu, ko vien vēlas, arī pašu debesu iekārtu. Līdz ar to viņiem ir dota sa-prašana par to, kādas sekas būs radīšanai un kādas ārdīšanai.

Daudzi no engļiem apmierinas redzēdami tās sekas, kas rodas no ārdošas darbības un nekā neārda. Tie dzīvo svētlaimīgi Tēvam par prieku debesīs un liksmojas. Debesu pār-valdes darbinieki brauc uz visām debesu ma-lām. Džungļos no chaotiskās masas viņi būvē jaunas planētas, kultivē tās un rada uz tām dzī-vību, veido to pilnīgu un pievieno debesu val-stībai.

Ar šo rīcību evolūcē pats Dievs, jo katra jaunradīta planēta un viņa darbinieku prakse dod jaunus ieguvumus. Tāpat evolūcē ar šo darbību visas debesis un kosmos. Debesis plešas plašunā kosmosa telpā un kosmosa bez-galības chaoss kļūst kārtīgs, izkultivēts un ci-vīlizēts. Pie visas šīs darbības veidojas visa kosmiskā sastāva saturs un attīstās kosmiskās dzīvības kultūra.

Tagad pacēlas liels jautājums no zemes cilvēka: «Kā rodas tas, ko virs zemes saucam par launumu un kāda tam nozīme?»

Starp visiem radītiem enģeļiem rodas arī tādi, kuŗi grib eksperimentēt ar ārdošiem principiem. Tie dodas uz džungļiem, uzbūvē tur sev planētas, rada uz tām dzīvību un sāk eksperimentēt. Eksperimenti bieži pieved pie tā, ka rodas elle. Tas notiek gluži tāpat, kā pie mums zemē. Lai arī cik labi dažam labam turīga tēva dēlam neklātos paša dzimtā zemē un valsts likuma aizsardzībā, tomēr tam prāts nesās no spožas pilsētas uz mežonīgiem džungļiem. Viņš grib meklēt dēkas un pārdzīvojumus. Daudzreiz šie mūsu zemes dēku meklētāji nokļūst mežoņu rokās un sauc pēc glābiņa no tēva mājām. Cik labi arī neklātos dažam labam civilizētas valsts pilsonim, bet viņa prāts alkst pēc dēkām. Viņam ir veselība, viņu mīloša ģimene, draugi, bagātība, bet viņš iegūst pārdzīvojumus no zagšanas, blēdīšanas, laupīšanas un citādām noziedzīgām darbībām. Tāpat arī pie debesu enģeļiem. Viņi dodas uz džungļiem dēku pārdzīvojumu iegūšanas nolūkā un rada sev apkārt elles mocības. Tad viņi brēc pēc palīdzības no Tēva, lai Viņš sūta atpestīšanu. Tēvs paklausa un sūta glābšanu.

Glābējiem, citiem enģeļiem, jābrauc no debesu mājām uz tām planētām, kur viņu «draugi» sevi iemūrējuši un jāatbrīvo tie. Tas nav viegls darbs un velkas neskaitāmus gadu simteņus. Pie tam, iekams vienā džungļu

Launuma
izcelšanās un
enģeļu
krišana.

malā kāda «iekritušo» grupa tiek atbrīvota, otrā, trešā un t. t. jau divas, trīs, desmit grupas no jauna iekrīt.

Kosmisko džungļu kultivēšanai tiek rīkotas ekspedīcijas uz tāliem kosmiskiem apgabaliem veselu saulu sistēmu ierīkošanai un debesu valstības dominiju nodibināšanai.

Visos šos uzdevumos, kā iekritušo atpestīšanai, tā koloniju un dominiju dibināšanai, džungļu kultivēšanai tiek sūtīti vienīgi tikai brīvprātīgie eņģeļi. Kam nav uz šiem darbiem patikas, tie var mūžīgi dzīvot saulainajās debesu paradīzēs un priecāties svētlainībā.

Ja eņģelis, nonācis chaotiskā kosmosa sfairā, šo chaosu neaiztiek, viņš brīvi, bez briesmām var lidot pa kosmiskās telpas džungļiem un mierīgi vērot materijas un enerģijas chaotisko mutuļojumu. Līdz ko viņš iegrib šo mutuļīgo viesuļveidīgo bezjēgas auras strāvu plūsmi pievest pie kādas kārtības, tūdaļ šīs strāvas auras saturs sitas viņa aurā. Tas notiek līdzīgi tam, kad cilvēks ieiet mūža mežā. Ja viņš nekā nedara, tikai vēro, no stādu dabas viņam nekas pretī nestājas. Tiklīdz viņš iegribēs kādus kokus nogāst zemē, iztaisīt baļķus, būvēt mājas, tūdaļ viņš sajutīs daudz pretestības, protams, neapzinīgas. Pie koka nogāšanas, apstrādāšanas un sakraušanas, kā arī dzīvokļa ierīkošanas, šī pretestība viņam nogurdinās muskuļus, radīs nespēku. Pie kādas neuzmanīgas kustības baļķis var uzkrīt virsū

un ievainot. Tas pats ir enģeļiem kosmiskās auras chaosā, kad viņi no tās grib izveidot ko sakarīgu. Sevišķi spilgti tas redzams, ja no kosmosa puteklīgās masas jābūvē planēta. Darbs grūts, bīstams, prasa ģeniālu zināšanu un augstākās uzmanības spēju. Pie tam, tas turpinas neskaitāmus gadu tūkstošus. Šādā uzdevumā darbošās kosmiskās ekspedīcijas saistītas neskaitāmiem piedzīvojumiem.

Gadās, ka darbinieki pagurst un saslimst. Saslimst viņi, protams, auras nozīmē. Šī auras slimošana zemes cilvēkam grūti aptverama. Tomēr, lūkojiet stādīties sev priekšā šādu piemēru, cenšaties viņā iedziļināties un vēlaties iegūt tā pārdzīvojumu. Jūs tikko pamožaties no veselīga, atspirdzinoša miega. Ceļaties no ērtas gultas, ar stipru spēka sajūtu ejat vannā, mazgājaties, ģērbjaties tīrās, patīkamās, ērtās drēbēs, ēdat garšīgas, veselīgas brokastis. Pēc tam izejat no mājas. Jums ir veselīga miesas spēka izjūta un skaidra, asa prāta sajūta.

Kādā netirā sētas kaktā samesti čupā netīri koka gabali, akmeņi, pudeles un visādi mēsli. Tie jums jāizšķiro, jāsakrauj katrs savā vietā, mēsli jāsadedzina. Tagad, skatieties uz šo netīro gružu kaudzi un cenšaties izjust kādas auras strāvas plūst no smadzenēm uz šo čupu un no tās uz jums. Varu jau iepriekš pateikt, ka tās ir savādu bezvārdu izjūtas, kuŗas vārdos izteiktas skan: «Mēs, X. kunga auras stari, ejam uz šo chaotisko vielas sablīvējumu — gružu čupu un spiežam to, lai tā iz-

formējas no sava chaotiskā stāvokļa kārtības stāvoklī.» No otras puses, t. i. no čupas uz jums skan: «Mēs, gruzu čupas izstarojumi, sviežam sava chaotiskā stāvokļa starus uz visām pusēm. Līdz ko sastopamies ar kādu citu auru, tūdaļ visiem spēkiem cenšamies tajā iegravēt, iefotografēt, iezīmēt, iespiest un icaust savas chaotiskās izteiksmes klišeju. Ar šo chaosa klišejas spēku spiežam tālāk, lai visa mums pretstatīgā kārtības aura arī paliktu nekārtīga, chaotiska.» Uz šo balsi, kas nāk kā auras staru strāvas plūsme no chaotiskās čupas, apzinīgais darbinieks sacis: «Nē, tā nedrīkst notikt! Ar savas kārtības auras formu raidīšu uz šo čupu savu kārtības klišeju, izjaukšu nekārtības, chaosa klišeju un no tās auras elementiem sastādīšu jaunu kārtības klišeju.» Jūs saņemāt spēku, ejat un sākat celt akmeņus, kokus, šķirojat stiklus, mēslus un liekat katru savā vietā. Visu šo laiku, kamēr to darat, chaosa auras plūsme nepārtraukti staro ar savu chaosa attēlu uz jūsu ķermeņa auru un spiež viņā savu chaotisko zīmogu. Ķermeņa aura tam nemitīgi pretojas, bet šī pretošanās tai maksā. Pēc dažām stundām darba sajūtiet nogurumu. Jūsu aurā iespiesti pelēkas krāsas putekļi, kas aizķepina, aizsērina auras izstarojumu poras. No šī chaotisko auras putekļu pelēkā iespaيدا rodas auras strāvu traucējumi ķermenī. Muskuļi nogurst un sāk sāpēt nervi. Paiet darbā vēl dažas stundas, un jūsu auras

stāvoklis jau stipri pelēks. Vietām sāk jau dzirkstīt sarkani uzliesmojumi. Tie ir ar chaotisko auru apķepušo nervu sāpju izsauktie dusmu auras uzliesmojumi. Čupa drīz izkrovāta, bet tās auras stari turpina spiesties aurā. Tā ir visa aplipināta ar pelēki melno putekļu masu. Pateicoties tam auras organisms, nevar vairs labi vadīt domāšanas un gribas spēka auras strāvas. Rodas nervozi sāpīgs neapmierinājums. Neapmierinājums sāk radīt vairāk dusmas, sarkanos uzliesmojumus. Jūs kļūstiet galīgi nervozs, seja saviebjas un tanī atspoguļojas dusmas un galīgs sapīkums. Dažu stundu laikā skaistā, saprātā, pienākuma un vadības padevības noskaņā spraigojošā aura ir pieķepusi ar melni pelēku putekļu masu, lipīgu darvu un aizsprotojusi daudzus auras staru centrus. Jūs izskatāties saburzīts, izvilāts dūņās un mālos. Pastipriniet iedomās vēl šo stāvokli un atzīsiet, ka jūs, veselais, saprāta un pienākuma bruņinieks, spējiet aizmirsties un sacelt pret savu vadību ne tik kurnošu neapmierinājumu, sapīkumu, bet pat dumpi. Ja gadītos, ka darīšana ne ar nedzīvu chaosa grūžu čupu, bet ar dzīvu chaosa iemiesojumu — cilvēku, viņa chaotiskās vibrācijas jūs iespaidotu vēl vairāk. Ir zināms, ka vājprātīgo namos slimnieku aura ar saviem izstarojumiem tik cieši iespaido ārstu un apkalpotāju auru, ka tie paši kļūst slimi, ja pārāk ilgi uzturas slimnieku auras izstarojumu tuvumā.

Atgriezieties tagad pie skaistā, mirdzošā

debesu engēļa, kas stāv kosmiskā chaosa bie-
zoknī un raida uz to kārtības domu auras
vibrācijas. Viņam pretī traucas chaosa mu-
tuļi ar protestu «nē!» un spiež engēļa harmoni-
skajā aurā disharmonijas auru. Uz viņa radošo
nodomu kosmiskais chaoss spiežas ar ārdošo
klišeju brāzmu. Ar visu savu kosmiskā chaosa
spēku tas spiež engēli palikt par ārdošās chao-
tiksās darbības kalpu. Uz visām engēļa uzbū-
ves klišejām — apziņu, ticību, gribu, saprātu,
līdzsvaru, miesu un ietērpu, kosmiskais chaoss
dvēš pretējo, t. i. neapziņu, šaubas, neprātu,
pārsvaru, miesas formas vietā izķēmojumu
u. t. t. Ko arī engēlis nebūvētu, viņam jāva-
dās pēc savas dvēseles uzbūves principiem un
v i e n ī g i tiem savā darbā jāseko. Radot kos-
mosā kādu uzbūvi, viņas ego klišejas — ieti-
cība, griba, saprāts, līdzsvars, miesa un ietērps
jābūvē pēc sava personīgā parauga. Pateico-
ties tam, kosmiskā chaosa pretestība, auras no-
zīmē gāžas tieši uz šiem engēļa personīgās uz-
būves elementiem un tos apķepina ar savu
chaotisko pretestību. Zināms, kosmiskais
chaoss Dieva radīto engēļu ego var tikai apķe-
pināt saviem chaotiskiem izķēmojumiem, bet
ne iznīcināt. Izķēmojumus notīrīs un engēļa
ego atkal būs dievišķīgs. Nav grūti saprast,
ka engēļa spīdošais auras tērps nepaliek bez
traipiem un iespaidiem no spēcīgās kosmiskā
chaosa auras plūsmes. Cik lielu ievainojumu
var nodarīt tādām engēlim? Bez šaubām, šeit
nevar likt mēru. Var pilnīgi notikt vislaunā-

kais. Harmoniski noskaņotais, gudrais engēlis var kļūt disharmoniski negudrs un kārtības vietā radīt apziņu, dzīvu nekārtību. Viņš var palikt pats par chaosa kalpu. Šādā darbā ievainotos engēļus Dieva likums netur par grēciniekiem, bet par slimiem. Tos velk ārā no džungļu ellēm debesīs un dziedina.

Tagad apskatīsim to engēļu apstākļus, kuŗi tiek ievainoti un sakropļoti ne darbā, bet piedzīvojumu tieksmēs un dēku meklēšanā. Debesu valstības sfairās viss ir tā ierīkots, ka visi viņas iemītnieki var bez mazākām grūtībām iegūt sev visus priekus, izpriecas, visas lietas, kādas tikai viņiem iepatīkas un iegribas. Engēļi visi ir radīti ar gatavām pilnīgi patstāvīgām spējām tālākai radīšanai. Debesu valstības robežās nav šķēršļu, kas tiem viņu radošā darbā sagādātu kaut mazākās grūtības. Viņi pēc savas dzimšanas un pieaugušā stāvokļa sasniegšanas sāk par visu interesēties un grib izmēģināt, pārdzīvot visu, ko vien viņu prāts spēj izgudrot un iegribēt. Uz visu tiem Dievs atļauj absolūti pilnu brīvību. Daudziem engēļiem rodas interese izmēģināt kādas nepareizas, debesu kārtības likumības nozīmē, darbības eksperimentus. Tāpat kā zemes virsū maziem bērniem un jaunekļiem iegribās redzēt, kā būs tad, ja izdarīs citādi, nekā šeit, tā arī debesīs jauniem engēļiem. Piemēram, viegli rodas doma: kā būtu, ja māju paceltu gaisā, apgrieztu jumtu uz zemi un tad nosviestu zemē. Novērojot netik vien bērnus, bet arī pieaugu-

Engēļu dēkas.

Nekad neielaidis ar tumsu

šus, pat vecus cilvēkus zemes virsū, konstatējam, ka dvēsele neliek mieru, iekams nav kaut kādu iegribētu eksperimentu vai stāvokli ar kaut ko personīgi novērojusi, pārdzīvojusi un izbaudījusi ar to saistītās izjūtas.

Viegli saprast, ka «pilngadību» sasniegšajam engelim, kad viņš izpriecešies ar visiem debesu priekiem, izeksperimentēšies ar visām kultūrāla stāvokļa iespējamībām, nāk vēlēšanās paskatīties, kas tur aiz debesu robežām džungļos. Viņam gan ir pilnīga iespēja tur aizklūt, izlidot un visu novērot, bet tas par maz. Rodas iegribas pašam uz savu roku uzbūvēt džungļos planētas, radīt tur dzīvību un izvest dažādus iekārotus eksperimentus personīgi. Sastopoties ar džungļu auras dvēsmi, viņš tāpat kā lietderīgā darbā esošais engelis, padots šīs dvēsmes chaotiskajam iespaidam. No tā viegli rodas neprātīgas iegribas radīt kaut ko pretēju debesu iekārtai. Viņš uzbūvē elli, atvilina no debesīm citus enģelus-jaunekļus, trako un ālējas. No šīs ālēšanās džungļos rodas apzinīgi radīta nekārtība un izvēršas par veselām nekārtības sfairām — lielām ellēm. Iedzimtā gudrība dēkās aizklīdušajiem enģeļiem netiek atņemta. Tā paliek pie viņiem vienmēr un, pateicoties tam, dēkās iegrīmušie enģeļi, organizēta chaosa radīšanā sasniedz augstāko pakāpi. Tie rada veselās elles valstības planētu masas, aizvilina uz tām ne tikai enģelus no debesīm, bet iejaucas arī kolonizētāju darbībā kā organizēts, dzīvs pretspēks.

Enģeļu dēko-
šanās sekas.

Tas sadumpo, sakūda kolonizācijas ekspedīcijas un plašas kosmisko džungļu bezgalības piepildas šausmīgu daimonu egrogoriem-valstībām.

Veseli kosmisko džungļu apgabali piepildas neizsakāmi drausmīgiem zvēriem un visādiem radījumiem, kurus daimoni iztaisa no ellē ievīlīnātiem cilvēkiem un enģeļiem. Jaunie enģeļi debesīs, līdzīgi jauneklīem zemes virsū, aizraujas cīņā ar šiem daimoniskiem spēkiem. Cīnoties viņi paši krīt kārdinājumā un pārvēršas par velniem, tādiem pašiem daimoniem. Viņi jaucas, ālējas, trako pa šiem mežonīgiem džungļu apgabaliem tik ilgi, kamēr visu izdzīvo, izeksperimentē, kamēr viss apnīk un apriebjas. Tad viņi sev saka: «Nu esam visu ellē iespējāmo pārdzīvojuši, visu zinām un nu varām mierīgi dzīvot savās debesu pilīs.» Pēc tam viņi tīras no visiem elles sārņiem un iet atpakaļ uz debesīm. Citi atkal no debesīm nāk viņu vietā un tā elle paliek mūžīgi. Tie enģeļi, kas pārdzīvojuši elles stāvokļus un, pateicoties šiem pārdzīvojumiem, atgriezušies debesīs, ir kļuvuši stiprāki, spēcīgāki. Viņi spēj radīt ne tikai debesu apgabalos, kur nav pretestību, bet arī chaotiskos džungļos. Viņu auras stari tik viegli nelokas un nepadodas chaotisko plūsmju iespaidam. Šādi enģeļi visvairāk tiek uzņemti kosmiskās pārvaldes dienestā. Viņiem uztic jaunu dominiju dibināšanas darbus. Tie organizē un vada kolonizēšanas ekspedīcijas. Tā kā pašī viņi kādreiz bijuši velni un daimoni,

tie zina, kā džungļos cīnīties ar šiem daimoniskiem pretspēkiem un visu ļaunu.

Bieži enģeļi, nonākuši džungļu ellē, sevi un savu auru tā izķēmo briesmīgu, riebīgu kustoņu izskatā, ka no tā vien rodas šausmas. Ālēdamies savu auras būvi viņi tā sakropļo, ka pazaudē katru atmiņas iespēju. Zemes cilvēki ir no tādiem enģeļiem, kuŗi, nonākuši džungļos paālēties, salauzījuši savas auras uzbūvi tā, ka nekā vairs nesajēdz. Viņi iemūrējuši sevi tādu kosmisko strāvu plūsmē, kuŗa tos nes pa fiziskās dzimšanas un miršanas riņķi bez apstāšanās. Cilvēks piedzimst kā mazs bērns, aug, cieš, mocas, nekā no savas īstās būtības neatmin, sāpīgās mokās mirst un izirdina savu fizisko ķermeni. Tad ar savu ego atkal iemiesojas un atkārtoti to pašu. Viņš ir pilnīgi aizmirsis savu pirmatnējo enģeļa stāvokli. Tikai dvēsele-ego kaut ko miglaini nojauš un smeldzīgi sāp, ilgojas pēc kaut kā cita. Arī tā nezina, nesaprot, kas varētu būt tas «kaut kas» cits. Mocošās ilgās tas sauc ar savu mēmo, pašam sev nesaprotamo, balsi pēc palīga un lūdz viņu atpestīt. Debesu Tēvs dzird, bet atpestīt viņu nav tik viegli. Gadu simteņiem ilgi viņa auras uzbūve jātīra no elles auras netīrumiem, jātaisno viņa domāšanas stari, jākausē ap tiem aplipušie dubļi, jāraisa vaļā no

ellišķīgo klišeju mezgliem daudz asuras uzbūves daļas. Tikai tad viņa ego atgūs atmiņu, ka tas patiesībā ir engēlis. Kļūs skaidrs, ka sāpīgās ilgās, kuņas viņš izjūt savā dvēselē, ir ilgās pēc debesīm, savām istajām mājām un debesu svētlaimības.

Šī engēļa ego asuras attīrīšana un izdziedināšana tiek panākta ar sevišķu dzīves veidu. Daļu no tā mēs redzam pie cilvēkiem zemes virsū. Grūtā zemes planētas fiziskās dzīves procesā cilvēkam tiek potētas atziņas par debesīm, Dievu un atgriešanos no grēkiem. Debesu Tēvs sūta šai zemes chaosa mutulī labākos atpestīšanas speciālistus. Tie nonāk kā kultūras nesēji, pravieši, mesijas, glābēji, pestītāji un dod nabagu cilvēku saprašānai tās domu klišejas, ar kuņu palīdzību viņi var atgūt atmiņu un dievišķo apziņu. Neskatoties uz to, savā ārprātā glābējus viņi nomētā akmeņiem un turpina trakot. Tikai mazs procents uzņem pamācības un atbrīvojas. Lēna un grūta ir zemes iemītnieku atpestīšanas gaita, bet tomēr Debesu Tēvs to neatlaidīgi un pacietīgi uztur.

Zeme nav vienīgā vieta, kur debesu «dēku meklētāji» iestiguši sava neprāta radītā purvā. Visās debesu malās ir daudz tādu vietu. Vieni izglābjas, atgriežas debesīs, citi atkal iet meklēt piedzīvojumus un iegāžas bezdibenī. Uz tiem engēļiem, kuři atgriezušies debesīs un lūko viņus atrunāt, tie saka: «Jūsu nostāsti,

tāpat kā mūsu novērojumi, kā esat tur pa džungļu elli pērušies, mums nekāda apmierinājuma nedod. Mēs gribam personīgi to pārdzīvot un izbaudīt.»

Tie gari, kas kalpo Dievam, darbojas saskaņā ar Viņu kosmosa evolūcijas veicināšanā, vada kosmiskās izbūves radošo procesu, ir e n ģ e l i.

**Daimoni,
velni un
larvi.**

Gari, kas atstājuši debesis, aizgājuši uz kosmiskiem džungļiem meklēt dēkas, kas traucē radošo darbību, cīņas pret Dievu, enģeļiem un debesu kārtību un visur dara tikai ļaunu, ir daimoni, velni un larvi. Daimoni ir spējīgākie, gudrākie, ģeniālākie ļaunuma darītāji — elles ķēniņi, ellišķīgo egregoru valdnieki. Velni ir daimonu tuvākie kalpi, ellišķīgo valšķu ierēdņi. Tie ir mazāk spējīgi ļaunuma gudrībās. Larvi ir tie paši velni, tikai pavisam zvēriskā izskatā. Tie izpilda rupjākos ļaunuma darbus. Viņus daimoniskie elles ķēniņi izrauga rupjākiem bendes uzdevumiem, cilvēku mocīšanai un apgānīšanai.

Cilvēki.

Visi tie gari, kam apnikusi tukšā piedzīvojumu meklēšana, ļaunie darbi un dēkas, kas izcietušies un izmocījušies kosmiskās ellēs un galu galā nolēmuši atgriezties debesīs, ir cilvēki. Tie tāpat atrodas visās kultivējamās sfairās, pūlas attīrīties no ellišķīgiem auras apķepumiem un darbojas visādos veidos atpestīšanas nolūkos. Atpestīšana tomēr viņiem ir ļoti gausa un grūta. Kaut arī ar visu

sirsnību viņi nolēmuši atraisīties no ļauna, atgriezties no grēkiem, tomēr ļaunums tos kārdina un valdzina. Tiem ilgs laiks jādzīvo cilvēku stāvoklī, jāmacās kļūt labiem, ar lielām grūtībām jāpārvar sava ļaunā daba.

No visas šīs kosmiskās norises procesu kopības: debesu veidošanas paplašināšanas, džungļu kultivēšanas, debesu dominiju dibināšanas, eņģeļu darbības, cīņas džungļos un viņu ievainojumiem, dēkaino piedzīvojumu meklēšanas eksperimentiem, eņģeļu krišanas velnu stāvoklī, elles radīšanas un uzturēšanas, kritušo eņģeļu glābšanas un cilvēku pestīšanas, — aiz debesu sfairu robežām izveidojušās septiņas lielas telpiskas un būtiskas sfairas, kā kultivējamais un eksperimentējamais kosmosa apgabals. (15. zīm.)

Kosmiskā evolūcija. ✓

VI.

Kosmosa kultivēšanas būtība galvenā kārtā sastāv no kosmiskās pirmvielas pārstrādāšanas. Tā tiek pārvērsta par tādu vielu, no kuŗas var kaut ko būvēt, taisīt, veidot. Zemes apstākļos kā salīdzinājumu varētu ņemt dzelzs rūdas pārvēršanu dzelzī un tēraudā, mālu, akmeņu un kaļķu būvmateriālā — ķieģeļos, cementā, smilšu-stiklā u. t. t. Virs zemes daudz vielu, kuras savā pirmātnējā stāvoklī neder cilvēka vajadzībām, ne kā materiāls, ne kā viela. Tās ir negatavas. Attiecinot uz tām psihisko dvēsni, tās ir chaotiskās dvēsmes ierosinātājas cilvēka psihē. Pārstrādātas tās kļūst cilvēkam derīgas. Izveidotas par lietderīgiem priekšmetiem vai būvēm tās dvēš kārtības un harmonijas iespaidu. Līdzīgi tas ir ar to vielu, kuŗa atrodas kā chaotiskā pirmviela kosmiskā bezgalībā. Varētu viņu saukt arī par pirmenerģiju, jo viela no enerģijas nav atdalāma. Vai vielas iespajds rodas no tās graudiņiem vai no enerģijas kustību momentiem, tas ir vēl noslēpums. Tomēr mūsu zemes cilvēku psihēi vieglāk pieejams jēdziens, ka vielas graudiņš ir pirmsākumā, bet enerģija viņas izteiksmes līdzeklis.

Kosmiskā pirmviela, kā viela, ir ne cieta, ne šķidra, ne gāzveidīga, ne starveidīga. Tai ir gan šie četri pamatsākumi, pamatelementi,

pamatīpašības, pamatatomi — cietuma, šķidruma, gāzes un staru, bet vielas pirmstāvoklī tie visi ir jucekļi. Jāatzīmē, ka vārds «pamatatoms» šeit tiek lietots kā vielas galīgās vienības apzīmējums. Pamatatoma galējo mazuma apmēru cilvēka saprašanas spēja nevar uzdrošināties apzīmēt. Mūsu modernā fizika gan rāda elektronus, neitronus, protonus, kā atomu uzbūves sastāvdaļas, bet šie graudiņi vēl nav galējie. Šinī apcerējumā vārds «pamatatoms» jāuzņem kā nekonkrētizēts. Stādaties to sev priekšā tikai kā vielas uzbūves elementu. Cik lielu, tas jūsu fantazijas darbs. Nebūs ļaunums, ja pieņemsiet, ka mūsu fizikai pazīstāmais elektrons īstam pirmvielas pamatatomam ir vesela planēta.

Vērojot šos pamatatomus ar aurredzības smalkuma skatu, liekas, ka viņu savstarpējās attiecības ir mežonīgas. Neizprotama spēka triekti, tie sablīvējas starvielas-uguns slāņos un no tā gāzveidīgās, šķidrās un cietās vielās rodas eksplozijas. Viss izšķīst neaptveramā plašumā. Tad pēkšņi milzīgas liesmojošas gāzes masas pieņem it kā sabiezēta blīvuma veidu un rada vakumu. Tas rauj sevī šķidrās vielas ūdeņus un cietās vielas putekļus. Tad atkal starvielu-uguns pamatatomu iejaukšanās, no tās drausmīga eksplozija un atkal vakums. Pēc tam viņa piepildīšanās ar gāzēm-gaisu, tvaikiem, putekļiem un atkal eksplozijas. Tā nemitīgi viss riņķo bez apstājas.

Ugūņošana, vārišanās, eksplozijas, vakumi, viņu piepildīšanās kosmosa chaotiskajā telpā ir bezgala daudzos lielumos un mazumos. Skatoties uz tām vietām, kur tas notiek telpas ziņā vismazākā apmērā, liekas, ka šie četri vielas pamatatomi savā starpā vai nu bezbēdīgi rotaļājas, vai šausmīgi plūcas. Uguns atoms triecas uz gāzes atomu, sajaucas ar to, sakarsē viņu, abi izplešas plaši un izspeļ no savas izplešanās telpas ūdeni (šķidrās vielas sabiezējumu), tvaiku (šķidrās vielas izretinājumu), zemi-putekļus (cieto vielu). Tad abi — ugunsstarvielas atoms un gāzes-gaisa atoms pēkšņi izšķīrās, saraujas mazi un rada vakumu. Aizspertie tvaika un cietvielas atomi traucas atpakaļ vakumā. Pēc tam atkal viss atkārtojas.

No pirmā acu uzmetiena liekas, ka galvenais nebēdnis ir uguns, starvielas atoms, bet tad šis iespaids mainas. Ūdens atoms vienmēr it kā meklē iespēju uzbrukt uguns atomam un to saspīest, noslāpēt, lai tas nevarētu ar gāzes atomu rotaļāties un izplēsties. Zemes-cietvielas atoms, it kā aizvainots, grib visus ielenkt un iemūrēt. Gāzes atoms ar uguns atomu, liekas, labi satiek, jo sastopoties abi iegūst lielu varu. Bet te atkal pamostas šaubas: vai tik gāzes atoms arī neuzbrūk uguns atomam un pēdējais, lai paglābtos, to nesakarsē, neizpleš lielu un tad neizmūk?

Apskatot katru atomu atsevišķi, no vienas puses liekas, ka katrs no viņiem uzbrūk trim pārējiem un tie aizstāvas. No otras puses.

liekas, ka divi no viņiem ir sabiedrotie pret pārējiem diviem. Uguns ar gāzi spārda ūdeni un zemi. Ūdens ar zemi slāpē uguni un gāzi. Skatoties un vērojot, jānāk pie slēdziena, ka tomēr tā nav. Viņi var būt sabiedrotie visi kopā, var būt pa pāram un arī katrs pa sevi. Nav arī domājams, ka viņi savā starpā' kaujas, jo izskatas kā miļi, draiskulīgi bērni. Mazā pulciņā — pa divi, trīs no katra vielas veida, viņi daudzdamies rada mazus sprakšķus, svilpienus, šņācienus un zibeņus. Tas it nemaz nekrīt uz nerviem. To var ne tik panest, bet pat ar patiku vērot, jo dažreiz no viņu «rotalāšanās» rodas skaista mūzika. Tomēr, paskatoties uz viņu «nerātņībām» lielajā kosmisko džungļu bezgalībā, kļūst ne tikai nepatīkami, bet mati saceļas stāvus, kauli dreb un sirds pamirst no skata, kas tur redzams.

Tūkstošu tūkstošiem jūdžu apgabalos šķīst uguns jūru liesmas un eksplozijas. Tvaiku un putekļu viesuļi, kā neizsakāma lieluma virpuļojoši kalni un ūdeņu okeani, traucas viens uz otra, sitas, šķīst un drūp. Rodas bezgalīgas uguns jūras, it kā degtu veseli sēra okeani, bezgalīgi gaisa tukšumi, karstu tvaiku biezokņi-bezdibeņi. Šajos bezgalīgos gaisa tukšumos ūdeņu masas veļas un mutuļo kā šausmīgu auku bangotas. Veseli bezgalības klajumi piepildas ar karstām un aukstām putekļu masām. Milzu akmeņu kalni, planētu lielumos, kļīst pa šo jucekli kā meteori, sitas savā starpā, šķīst, drūp, deg un izkūp pu-

tekļos, kuŗi atkal skrien pa bezgalību viesuļos, iekams tos kāda nejaušība sastindzina, sapresē akmeņu milzeņos un svaida atkal pa kosmisko telpu, lauž, drupina, ārda, un tā bez mitēšanās. Jau no šī skata vien cilvēks var uz vietas nomirt aiz šausmām un bailēm. Bez tam, viss tas tiek pavadīts ar šausmīgu troksni. Uguns eksploziju nemitīgā sprādzienu dārdoņa tricina visu pasauli. Drausmīga vēju un viesuļu svilpšana un gaudošana, ūdeņu krākšana-šņākšana, zemes dunoņa un rīboņa var cilvēku padarīt ārprātīgu. Redzām milzīgu uguns jūru, kuŗa traucas pretī vēl milzīgākām ūdens masām. Abas sasitas kopā un viss ūdens pārvēršas karstos tvaikos. Kādi neizprotama vēja sagrieztī milzīgi putekļu viesuļi, kas sastindzināti neizsakamā aukstumā, iedrāžas karstajos tvaikos un pārvērš visu cietā ledū. Tam uzdrāžas virsū milzīgs degošs kalns. Rodas atkal šņākšana, tvaiki, putekļi un viss pārvēršas karstā dūņu putrā. Šīs daudzās pārvēršanās norisinas dažos mirkļos. Un tā mutuļo, vāras, verd, kā vulkāna lāva, visa kosmosa nekultivētā daļa.

Kultivēšanas uzdevums ir saķert šīs bangojošās pirmvielas masas enerģētiskās plūsmēs un ievadīt tās noteiktā, kārtīgā kustībā, piespiest vielas pamatatomus sadarboties savā starpā lietderīgi un kārtīgi. Debesu inženieri prot to izdarīt. Viņi piespiež pamatatomus savā starpā tā sadarboties, ka rodas patstāvīga, kārtīga, cieta, šķidra, gāzveidīga

un starveidīga viela — zeme, ūdens, gaiss, uguns. No tās tad tālāk debesu inženieri un ķīmiķi rada dažādas starvielas, gāzvielas, šķidrvielas un cietvielas veidus: uguni, gāzi, gaisu, zemi, akmeņus, metālu. No šīm vielām tad var būvēt planētas, saules, komētas un visādus planētārus ķermeņus kosmiskā telpā, var radīt uz tiem dzīvību, visādus dzīvības veidus un formas.

**Kosmosa
kultivēšanas
process.**

Chaotiskās pirmvielas pārbūvē kārtīgā, lietderīgā vielā iet gausi un grūti. Neskaitāmos saules gados debesu inženieri izvilkuši no chaotiskā mutuļa kādu vērdošas vielas piku. Viņi griež to riņķī, kuļ, raudzē, vada pa sevišķu ceļu apkārt dažādām saulēm, apstaro visādiem siltuma un aukstuma stariem, kā milzīgu planēti, karsē un saldē, sabiezina, saciešina, kaltē, drupina un presē iekams tā kļūst par apdzīvošanai un kultivēšanai derīgu zemi.

Šis kultivēšanas veids, chaotisko masu izvilksana no džungļiem un ievirzīšana planētārā kustībā, nav vienīgais. To ir bezgala daudz dažādības nozīmē. Ir darbības veidi, kur debesu būvinženieru ekspedīcijas dodas džungļu biežokņos un rada vajadzīgo uzbūvi turpat uz vietas. Pie tam, viņi nevis griež masu riņķī, planētārā kustībā, bet presē un raudzē to citādi. Šeit pēc būtības liela līdzība mums pazīstamiem zemes kultivēšanas un uzbūves apstākļiem. Mēs ejam mežā vai tuksnesī, cērtam kokus vai rokam minerālus, vedam tos uz izkultivētās zemes centriem — pil-

sētām, fabrikām un tur pārstrādājam. Daudzreiz to darām turpat uz vietas mežos, tuksnešos un kalnos. Tad arī ne katrreiz no kosmiskā chaosa smel un ved uz debesu kultivēšanas laborātorijām un fabrikām to masu, kuŗa pagadās. Dažreiz iesmel līdzīgā proporcijā visus četrus vielu veidus, bet dažreiz tikai vienu vai divus. Sakarā ar mērķa vajadzību, debesu būvinženieri izvelk no turienes milzu degošas sēra jūras, tvaikus, gaisu, puteklus, sagūsta milzīgus akmeņu gabalus, bieži daudzreiz lielākus par mūsu zemes planēti, un ievada tos attiecīgā planētārā kustībā ar visāda veida apstarojumiem, kuŗi rada karstumu, aukstumu un daudz citāda veida iespaidojumus. No tiem milzīgas uguns, ūdens, gaisa un klinšu bumbas dabū to pārstrādāšanas veidu un uzbūvi, kuŗa katrā attiecīgā gadījumā debesu būvmeistariem vajadzīga.

Visā kultivēšanas procesā šinī joslā atzīmējami septiņi posmi-stāvokļi. Tie viens no otra zināmā nozīmē noslēgti. Tam arī ir līdzība mūsu zemes fabrikātu ražošanas apstākļiem. Pirmo varētu pielīdzināt jēlvielas iegūšanai, otro šķīrošanai, trešo kulšanai, mīcīšanai, ceturto raudzēšanai, piekto kaltēšanai, sesto būvju celšanai, septīto galīgai uzcelto būvju, vai pagatavoto mašīnu nogludināšanai, noslīpēšanai, uzmontēšanai.

Pirmā nodaļā kosmisko jēlvielu-pirmvielu iesmel, ievāc un nogādā uz pārstrādājamo vietu. Šinī stāvoklī viela, kaut arī jau

Kultivējamā
josla.
1. kultivējamā
sfaira.

ievadīta planētārā kermeņa kustībā, ir tāda pat chaotiska. Viņas pamatelementi: starvielas sā-kums — uguns, gāzvielas — gaiss, šķidrvielas — ūdens un cietvielas — zemes masas kos-miskie putekļi, jaucas savā starpā chaotiskā nekārtībā. Šeit nepārtraukti notiek uguns eks-plozijas, gaisa vakumi, kuŗi pēc eksplozijas dārdoņas šausmīgā krākšanā un šņākšanā pie-pildās karstiem tvaikiem un sēra putekļiem. Tad atkal eksplozijas, jaukšanās un mutuļo-šana.

Planēta šinī stāvoklī galīgi neapdzīvo-jama. Gari, kuŗi te nokļūst, atrodas neizsaka-mās mokās. Viņu ego klist un svaidas pa šīm eksplozijām tik ilgi, kamēr neatbrīvojas no tām auras ietērpa daļām, kuŗas tos šinī uguņo-jošā sēra masā tur. Šeit vēl nevar radīt ne-kādas dzīvības formas. Turās tikai kaili dē-kās kritušo un par velniem pārvērtušos enģeļu ego. Arī tie šeit nedzīvo, bet beidz sava vel-nišķīgā stāvokļa pēdējo pārdzīvojumu — ga-līgo miršanu. Šeit viņu velnišķīgās auras mie-sas šausmīgās mokās salūst, izkūst un sadeg. Ego nemirstīgais graudiņš atbrīvojas un at-griežas atpakaļ uz debesīm. Atgriešanās ir bezgala dažāda. Vieni, nodedzinājuši savu velna izskatu, laimīgi aizlido, daži, kam auras ķermenis citāds, kas nevar aizlidot atpakaļ Tēva mājās uz reizes, iet caur nākošās kulti-vēšanas pakāpes pasaulēm un turpina tur savu atpakaļ atgriešanās gaitu citādā ceļā. Šis ceļš ir ļoti grūts. Tas iet caur m i n e r ā l v a l s t i,

kur ego ir kā minerālvielas kopības atomiņš. Tālāk tas iet caur stādu valsti. Tur viņš ir kā stāda embrions. Dzīvnieku valstī tas ir kā dzīvnieka dvēsele. Cilvēku valstī tas ir kā cilvēks. Tālāk, cauri turpmākām kultivācijas pakāpēm-sfairām, viņš iet kā gars-cilvēks ar auras fluidisku gāzvielas ķermeni. Tikai pēc tam tas nonāk debesīs kā engelis.

Še jāapstājas pie, šinī tematā neietilpstošās, mazas blakus lietas. Tā ir engļu, garu un cilvēku ķermeniskā uzbūve. Ego, kā jau minēts, ir būvējis pats Dievs. Kas tā par vielu, no kuŗas Viņš to radījis, tas cilvēkam jāpacieš kā Dieva personīgs noslēpums. Ego spēj no sevis izdvēst jūtas un domas. Pēdējās, kā jau iepriekš apskatījām, izteicas sevišķā krāsainas gaismas auras izstarojumu izplūsmē. Šie dzīvās izjūtas un domu enerģiju auras gaismas izstarojumi spēj sakārtoties savā starpā septiņās noteiktu jēdzienu klišejās un pieņemt cilvēkveidīgu formas izskatu. Tālāk šis auras cilvēks-engelis var ar savu auras domu enerģiju aust ap sevi reālas, taustāmas, mums pazīstamas vielas audumu, ietērpu, miesu. Šis apaudums ir kā ārēja čaula vien. Tas cauruļ arī ego auras mēchanismu. Te varētu meklēt līdzību ar kādu mašīnu vai aparātu, kuŗa metalliskās sastāvdaļas — kloķīši, ritenīši, zobratīņi, tinumi, vadi u. t. t. no visām pusēm aplāti ar kādu citu vielu, piem., ķīri, māliem, mīklu vai kādu kausējumu. Var salī-

Vielas
kultivēšanas
sakarība ar
garu
ķermenisko
uzbūvi.

dzināt arī kādu stādu, piemēram, puķi, kuņai ļoti daudz sīku mazu zariņu, kas visi, līdz pašam vismazākajam, pārklāti putekļu, gļotu vai miklas kārtu. Iedziļinoties engēļa un cilvēka auras būves starpības jautājuma izprašanā, šie pielīdzinājumi var dot ļoti pareizu izpratni. Engēļa auras dzīvīguma mēchanisms ir savā auras uzbūvē un veidojumā apausts ar tādu vielu, kuņa domāšanas un jušanas funkcijas netraucē, bet veicina. Krišanas stāvoklī engēļa auras būves sastāvdaļas ir pārklātas ar tādu vielu, kuņa ne tikai traucē domāšanu un dzīvības izteiksmes dvēsmi, bet to galīgi noslāpē.

Kā redzam pie sevis, mūsu cilvēcīgā stāvoklī savā dzīvīguma mēchanismā esam pieķepuši ar tādu biezu masu, fiziskās miesas audiem, kauliem, asinīm u. t. t., ka mūsu dzīvīguma apziņa ir gandrīz noslāpēta. Ar mokām varam atminēties notikumus, kas norisinājušies 20—30 g. laikā. Kas aiz šiem gadiem, no tā atminamies tikai svarīgākos izcilos momentus. Daudzi pat to nespēj. Kas aržinas kaut ko vairāk, tas jau ir retums, izcilu individs. No savas dievišķās būtības lielākais, ko cilvēks var sajēgt, ir kādas neizprotamas miglainas izjūtas, sāpīgas ilgas, kuņas vārdos vārētu izteikt: «Ne es, ne mana dzīve neesam tas, kas tagad esam. Ir kaut kas cits, labāks par to, ko še izjūtam un saprotam.» Tikai reti, dedzīgi meklētāji, nokausē un notīra no savas īstās auras esamības šo apdullinošo masu,

atgūst apziņu, ticību: «Ēs esmu pēc būtības nemirstīgs engēlis. Tikai dēku meklējumos esmu apķēpis visādiem netīrumiem un nekā neatmiņnos.» Šis apķēpuma stāvoklis zemē, fiziskā sfairā ir tāds, kādu pie sevis, kā zemes cilvēki, izbaudam. Augstākās attīstības pakāpēs tas ir gāzvielas un starvielas veidā.

Kā mēs vērojam, zemē fiziskais ķermenis apķēpums cilvēka izskatā ir dažāds pēc sava smalkuma. Ir ķermeņi vājas, trauslas miesas būves, nestabili, neizturīgi. No mazākiem temperatūras, vai kādiem citiem iespaidiem, tie ātri bojājas, drūp, slimo un sagādā lielas neērtības un pat mokas. Viņu dēļ cilvēkam bieži jānodzīvo piekaltam pie vienas vietas. Ir stabili, spēcīgi, izturīgi, veseli un ilgi dzīvot spējīgi fiziskās miesas būves ķermeņi. Uz mūsu planētas gan normālais maksimums ir līdz 100 gadiem, bet uz citām tanī pašā fiziskā, cietvielas stāvoklī tas ir ilgstošāks — līdz 1.000 un pat 5.000 gadiem. Augstākās pakāpēs, piem., gāzvielīgais ķermenis jau dod daudz plašākas iespējamības visādā nozīmē. Tas nav padots grūtām slimībām un var pārvietoties pa gaisu un cauri tiem fiziskiem priekšmetiem, kuŗi nav pārāk blīvi un caurausti ar starvielu. Vēl augstākās pakāpēs, starvielas ķermenis stāvoklī, engēlis savu apziņu ir jau gandrīz pilnīgi atguvis. Kā starvielas ķermenis tas pārvietojas lielā ātrumā pa telpu uz visām pusēm un iet brīvi cauri fiziskām, gāz-

veidīgām un arī šķidrām vielām. Fiziskais cilvēks to nemaz nevar redzēt, ja viņš negrib. Zemākā stāvoklī ego apķepums ir vēl biežāks, smagāks un grūtāks. Apziņa viņiem ir velnišķīga un līdz ar to arī ķermeņa forma. Zemes virsū tie ir, mums pazīstamie, dzīvnieki, zvēri, rāpuļi. «Pazemē», t. i. zemākās kultivācijas pakāpēs, tie, kas saglabājuši savu cilvēcīgo dabu, ir kā šausmīgi, riebīgi, zvērīgi milzu pērtiķi neizsakāmos izķēmojumos.

Vielas
kultivēšanas
būtība.

Tagad atgriezīsimies pie vielas un pirmvielas, kuŗas ir ciešā sakarā ar to dzīvību, kas atrodas tās saturā. Kā jau teikts, dzīvības atoms-apzinīgais ego savā dzīvīguma izpausmē pilnīgi atkarīgs no tās vielas veida, kuŗā viņš mājo. Tālāk, šīs vielas veids pilnīgi atkarīgs no paša ego brīvās gribas. Viņš sevi var ieaust, iekalt kādā vielā tikai grib. No šī viedokļa tad arī risinās vielas kultivēšana un pārstrādāšana.

Atzīmējām četras pamatvielas: starvielu, gāzvielu, šķidrvielu un cietvielu. Spriežot pēc zemes dzīves stāvokļa, būtu jāpieņem, ka starviela ir augstākais, pilnīgākais vielas stāvoklis, jo starveidīgie ķermeņi mūsu fizisko vielu caurauž un pa to pārvietojas bez ierobežojumiem. Nevar īsto patiesību izteikt, bet paskaidrojumi var cilvēka saprātam dot iespēju atrast īsto iedziļināšanās virzienu.

Cietvielā tās atoms ir kā galvenais punkts, galvenā ass, ap kuŗu griežas, darbojas

pārējie trīs atomi. Šķidrvielā kā galvenā sastāvdaļa ir šķidrvielas atoms. Gāzvielā — gāzvielas un starvielā — starvielas atoms. Citi atomi viņam palīdz. No tā izriet slēdziens, ka katrā attiecīgas vielas veida atomā ir arī pārējie vielas veidu atomi. Pārējos vielas veidu atomos, skatoties pēc vajadzības, uzdevuma un nozīmes, ir savi centra atomi — asis, kodoli. Citi atomi ap to griežas, darbojas, kā palīgspēki. Tādā kārtā var konstatēt sekošo. Piem., akmens cietvielas atomam griežas apkārt starvielas atoms, tad gāzvielas un beidzot šķidrvielas. Ņemsim pirmo starvielas atomu un vērosim, ka apkārt tam griežas gāzvielas, šķidrvielas un cietvielas atomi savā vajadzīgā kārtībā līdz mums neaptveramai bezgalībai. No šādas četru pamatatomu savstarpējas sadarbības un kārtības stāvokļa viņu griezienos, rodas un pastāv šāds vai tāds vielas veids — akmens, metāls, ūdens, gaiss, gāzes, uguns, starvielas u. t. t. Uztraukta cilvēka saprāts jautās: «Kur tam sākums un beigas?»

Nekas cits neatliek, kā cītīgi mācīties tālāk, pētīt sevi, savu apkārtni, attīstīt prātu, attīrīt ego auru un pacietīgi gaidīt, kamēr tas nebūs pilnīgi attīrījies no auras sabiezējumiem. Tad auras stari darbosies brīvi un atklās saprātam šo noslēpumu. Šī atomu darbība atomos un atkal atomu atomos dod domāšanai un intuīcijai daudz attīstības. Nebaidaties šinī vir-

2
6. 4. A. zienā prātot, un jums atklāsies daudz kas jau no šīs domāšanas vien!

leiteicams iedziļināties prātošanā un nopietni padomāt, kāds atomu sagrupējums dod cietvielu, starvielu, šķidrvielu un gāzvielu, kāds zeltu, dzelzi, akmeni. Kas iznāktu, ja radītu šāda sagrupējuma masu: centrā starvielas atoms, ap viņu pirmais griežas cietvielas, otrais šķidrvielas, trešais atkal cietvielas, ceturtais gāzvielas un tad atkal starvielas atoms? Šādi meditācijas objekti intuīcijai var atklāt lielus noslēpumus un pievilkt interesantas klišejas.

Tagad atkal piegriezīsim skatu vielas visumam. Šeit ir tas pats, kas ar atomiskām vienībām. To jau varam racionāli aptvert. Akmenī atrodam gaisu, ūdeni, starvielas. Viela pirmātnējā stāvoklī savā masā ir sajaukta bezjēdzīgā putrā. Mēs sevi sajūtam uz cietvielas un cietvielā. Nākošās kultivācijas pakāpes iemītniekus-garus redzam gāzvielā un uz gāzvielas. Augstāko attīstības pakāpju dzīvību un dzīvošanu atrodam starvielā kā telpā un pamatā, bet zemāko šķidrvielas putrā, dūņās, mīklā. No šiem skatiem rodas iespaids, ka viela pilnīgas dzīves iespējamību rada starvielas stāvoklī. Iznāk, ka debesīs, kur pilnība sasniegta, viss sastāv no starvielas veida, bet tā nav. Tā tikai liekas. Debesu viela mums, zemes iemītniekiem, izliekas kā nepārtraukta starviela, bet tai ir gāzvielas — gaisa, šķidrvielas — ūdens, cietvielas — zemes īpašības. Šeit atkal cilvēka saprātam neizpro-

tams stāvoklis. Tomēr, tā tikai liekas. Domājiet, iedziļināties, iegūstiet vajadzīgo sajēgu un par lielu gabalu kļūsiet tuvāk atpestīšanai! Pagaidām variet pamatoties uz domas, ka viela ir chaotiskā stāvoklī, ja komandējošais ir šķidrvielas atoms. Tas savus palīgus — cietvielas, gāzvielas un starvielas atomus kuļ putrā. Bet kad to savaņģo, nomierina un pakļauj cietvielas atomam, t. i. centrā nostāda cietvielas atomu-zemi, kā tas ir darīts mūsu planētas radišanas procesā pēc Bibeles, sāk rasties kāds jēdzīgs pamats. Šī doma gan nebūs pareiza attiecībā uz visām būvēm, bet šinī gadījumā zemes cilvēks, pateicoties tai, varēs tikt pie citām, jo zeme būvēta tieši pēc šādas sistēmas. Tālāk cietvielas atoms jāpakļauj gāzvielas un gāzvielas atoms starvielas atomam. Tad planēti var uzskatīt par uzbūvētu un pievienotu debesu valstībai, kā pilntiesīgu debesu pilsoņu pilsētu.

Tālāk turpināsim kultivējamās joslas septiņu kultivācijas pakāpju-sfairu apskatīšanu. Otrā sfairā viela savos pamatelementos jau sadalīta un planētas saturs izveidojies uguns, ūdens, gaisa un zemes slāņos. Tomēr ne uguns, ne ūdens, ne gaiss, ne zeme vēl nav pilnīgi viens no otra atdalīti. Tie savā starpā vēl jauucas, bet tikai kā kārtīgi šīs vielas elementi. Te viņiem ir jau sava personīga atomiskā daba. Varētu teikt: uguns, ūdens, gaiss, zemes atomi ir pieradināti turēties kopā lielākās masās. Līdz šim viņi šķīda un klīda uz visām pusēm,

2. kultivējamā
sfaira.

savā starpā neturējās kopā un, ja nejauši sablīvējās, eksplodēja bez jēgas, bez satura lēkāja un traucās visapkārt. Šeit viņi jau it kā apzinas savu kopību un cenšas turēties savā starpā blīvā veidā. Tie gan cenšas, bet vēl nevar, jo neprot. Tā, uguns atomi turas kādu laiku fiziskās uguns veidā, bet tad, bez kāda iemesla, pēkšņi pārvēršas par sēraina tvaika mutuli, elektrības plūsmi, zibeni u. t. t. Ūdens atomi plūst tīra ūdens straumē, bet tad uzreiz, bez iemesla, izkūp tvaikos, vai sastingst ledū. Gaisa atomi izretinas, rada vakuumu, rauj sevī ūdens tvaikus vai sablīvējas un dzen tos ar troksni un sparū ārā, izsauc vēja viesuļus un plūsmes. Zemes atomi sastingst akmeņvielā un izirst bezgalīgu putekļu tuksnešu masās. No tāda stāvokļa uz šīm planētām bieži ir ilgstoši milzīgi uguns laukumi, ūdens masas, viesuļi un putekļu tuksneši. Arī šeit dzīvošana neiespējama. Šeit nokļuvušie ego gari, vai nu skrien vēja viesuļos, cep uguns un sēra jūrās, vāras karstos tvaikos, salst, iekalti ledainās masās, vai arī klīst pa putekļu tuksnešiem. Tie, kuri no viņiem vēl neapmierinas, turpina trakot, lādēt Dievu, debesis un patiesību, apaug ar tādu auru, ka arī šis stāvoklis viņus vairs netur, bet izstumj pirmā, kur tos galīgi sadragā, salauž un sakausē.

3. kultivējamā
stairu.

T r e š a j ā kultivācijas pakāpē viela izveidojusies jau līdz tādām stāvoklim, kur iespējams kaut kas līdzīgs cietzemei, ūdenim un gaisam, kas atdalīti savā starpā. Tomēr zemes

cietums turas tikai līdz biezu dūņu pakāpei. Tā ir labākā gadījumā mīkla, vai bieza putra. Nekas tur nevar augt. Uz tās stāvēt arī nevar. Tur mājajošie gari peld pa viņas iekšieni kā krupji, tārpi. Gaiss tumšs, biezs, pilns tvaikiem. Elpošana tur ļoti smaga. Ūdens bieži paliek duļķains, biezs un lipīgs kā darva. Planēta vēl ietīta biezos tvaikos un saules gaisma neiespīd. Šurp nokļuvušiem gariem ir gan vieglāk, nekā pārējās planētās, bet tomēr nevar būt runa par apmierinājumu. Visu laiku tie atrodas necaurredzamā tumsā, smagā gaisā un riebiģā dūņu putrā, kuŗa ir vienīģais uztura līdzeklis, ja nevar nometīt un apēst viens otru.

C e t u r t ā kultivācijas pakāpē jau sastopam cietzemi ar stādiem. Šad, tad, lai gan reti, iespīd arī saules gaisma. Tā var gan iespīdēt tikai kā gaisma. Pati saule neredzama, jo visa planētas virsma vēl pārklāta biezu, necaurredzamu tvaiku masu. Tomēr gaismas iespīdēšana rada mazu krēslainas dienas iespaidu. Tas šīs sfairas iemītņiekiem jau liels labums. Tiem, kas pārnākuši no zemākām sfairām, te liekas jau paradīze. Sevišķi viņus iepriecina vājā, blāvā gaisma un nedaudzie ērkšķu, vai dadžu sugas stādi. Viņiem iespējams arī taisīt alas un no māliem veidot virs zemes būdas. Tās palīdz dažreiz paglābties no neciešamā karstuma un sala. Zeme, ūdens un gaiss gan stipri atdalījušies. Gaiss elpojams bez mokām, bet ne vieģli. Pa zemi var staiģāt, ūdeni var dzert un stādus ēst. Šīs pakā-

4. kultivējamā
staira.

pes planētās ir arī akmeņcietas vietas — klin-
tis, bet tās kailas un neauglīgas, vienmēr ietī-
tas biezos tvaikos, ledū un sniegā.

3. kultivējamā
sfera.

522

Piektā kultivācijas pakāpē viela jau tik
tālu izveidota, ka tur iespējama maza kultūrāla
dzīvība. Cietās vielas sastāvs izveidots ak-
meņos, metālos, vājas auglības spējīgā zemē
sagrūpēts lielos plašos apgabalos tā, ka uz tiem
var nometināties iedzīvotāji un ierīkot daudz
maz kultūrāla veida dzīvi. Gaiss derīgs vieg-
lai elpošanai, ūdens dzeršanai un zemes stādi
labai barībai. Pie šīs kultivācijas pakāpes pie-
der arī mūsu zeme. Viņas apdzīvotāji bieži
ierīkojas diezgan ērti. Tas sakāms sevišķi par
tiem gariem, kas te iekļuvuši no zemākām sfai-
rām. Tie te ļoti apmierināti. Viņi jūtas pat
laimīgi un skumst tikai par to, ka pēc nāves,
fiziskā ķermeņa nonēsāšanās, neiekļūtu atpa-
kaļ zemākās sfairās — «pazemē», kā viņi tās
iesaukuši. Mūsu planētas iedzīves patreizējais
stāvoklis un mums zināmā cilvēces vēsture dod
iespēju labi apskatīt un izpētīt šīs kultivācijas
pakāpes īpašības. Mums ir iespējami pat
prieki, lai arī mazi. Mēs redzam sauli un sau-
les gaisma mums parasta lieta. Mēs varam
paglābties no aukstuma un karstuma, samērā
viegli pārvietoties, kā paši savām kājām, tā
mēchaniskiem satiksmes līdzekļiem. Varam
ierīkot savu dzīvi tā, ka atrodamies drošībā
un mierā. Mums iespējams celt dievnamus un
Dievu lūgt. Pazemes sfairās tā nav. Tur cil-
vēki ēd cits citu kā zvēri un bez šīm briesmām

vēl bezgala daudz citu. Mēs no tā esam pasargāti.

Sestā sfairā, sauksim kultivācijas pakāpē, ir vēl labāk. Fiziskā sfairā-zemē kaut ar grūtībām, tomēr pārvaldam cietu, šķidru un gāzveidīgu vielu spēkus. Starveidīgas vielas pārvaldam ļoti maz — tikai uguni, elektrību un pa daļai magnētismu. Sestā pakāpē pirmās trīs vielas — cietā, šķidrā un gāzveidīgā gandrīz pilnīgi pakļautas cilvēka kalpībai. Lielā mērā arī starviela kalpo viņiem, kā visu tehnisko spēku enerģija dzīvē. Pie tam, ļoti no svara miesas uzbūve. Mums viņa ir uz fiziska pamata ar šķidrās, gāzveidīgas vielas papildinājumiem, bet tur — gāzveidīga, fluidiska vien, bez fiziskās. Tā dod iespēju dzīvot ilgu mūžu. Tur miesa mazāk slimo un mazāk sāp. Mēs gandrīz nepārtraukti ciešam. Ar šādas vielas ķermeni sestās pakāpes iemītņieki var pārvietoties ne tikai pa zemi, bet arī pa gaisu. Ar mēchaniskiem satiksmes līdzekļiem viņi pārvietojas arī uz citām planētām. Mēs to vēl nevaram.

8. kultivējamā sfaira.

Septītā kultivācijas pakāpe jau gandrīz izkultivēta. Iemītņieku ķermeņi būvēti no jaukta starvielas un gāzvielas materiāla. Dzīvības normālais ilgums vairāki desmit tūkstoši gadu un ļoti maz slimību.

7. kultivējamā sfaira.

Te jāpiezīmē, ka sestā un septītā kultivācijas pakāpē dzīvības ilguma apzīmēšana gados nav domāta par galīgu, uzrādītos skaitļos, un, pie tam, mūsu gadu jēdzienā. Gadl

minēti tikai salīdzinājuma priekšstata radīšanai. Zemes planētā maksimālais fiziskās miesas mūžs ir 100 gadi, bet ir arī citas fiziskās planētas un uz tām tādas pašas fiziskas miesas mūžs ir vairāk tūkstoši gadu. Ir arī tādas planētas, kur tikai daži gadu desmiti ir ļoti ilgs mūžs. Ilgs, tūkstošiem gadu, mūžs ir arī «pazemē» — pirmajās trīs kultivācijas pakāpēs. Ir arī tur īss mūžs. Šeit pareizāk būs, ja mūža ilguma vērtēšanu izdarīsim ne pēc ilguma, bet pēc tām iespējamībām, ko ilgums spēj dot. Piem., zemē 100 gadu ilgs mūžs gandrīz neko nedod. Cilvēks nomirst, nekā vērtīga neiemācījies, neuzzinājis. Pazemē viņš nodzīvo 100 gadus tikai tāpēc, lai mocītos. Augstākās pakāpēs mūža ilguma vērtība ir ne mokas, bet vērtīgā attīstībā-progresā un sevis veidošanas sasniegumos.

Ko sasniegtu savā attīstībā cilvēks, ja varētu dzīvot bez pārtraukuma 10.000 gadus pilnīgi vesels, spirtgs un stiprs? Lūk, šāda jēdziena radīšanas nolūkā minēti lielie skaitļi mūža ilguma apzīmējumā augstākās kultivācijas pakāpēs. Tie nav jāsaprot burtiski. Septītā kultivācijas pakāpē iespējama pārvietošanās uz lieliem attālumiem. Bez mēchanizētiem satiksmes līdzekļiem var pārcelties uz citām planētām. Tur valda lielas kultūras iespējamības. Šīs pakāpes iemītnieki pārvalda laika apstākļus. Tie brīvi, pēc vajadzības, izsauc lietainu, saulainu, aukstu, siltu, sausu un mitru laiku. Viņi, pēc patikas, var pārbūvēt

planētas virsmu-kontinentus. Tāpat tie pilnīgi pārvalda visas gāzveidīgās vielas enerģijas un daudz starvielas enerģijas veidu. Zemes cilvēka skatam šī sfaira daudzreiz liekas kā paradīze.

Tālāk nāk debesu sākums. Debesis arī dalās sfairās-pakāpēs. Tikai pakāpēm te citāda nozīme. To visumu var raksturot nedaudzos vārdos. Kultivējamās sfairas uzbūves un iedzīves saturs paliek arvien mazāk negatīvs, nestabils, mazāk apdraudošs, mocošs, sāpīgs un grūts. Sākot ar pirmo debesu sfairu, jēdzieni negatīvs, nestabils, apdraudošs, mocošs, sāpīgs un grūts likvidējas. Tur iesākas pilnīga gatavība, stabilitāte, drošība, vieglums un ērtība. Tālāk, visas pakāpenības nozīme ir stabilitātes, drošības, viegluma un ērtības pavairošana, papildināšana.

Debesu
sfaira.

Pirmā debesu sfairā iesākas paradīzes prieks un svētlainība. Tālākās notiek tikai šo prieku un svētlainības pavairošana, padziļināšana un veidošana. Pirmā debesu joslā, pirmās septiņās debesu sfairās, ir brīvas debesu pilsonības, zemes, lauki, mājas, pilsētas, planētas, saules, saulu sistēmas u. t. t. Še derētu pielīdzinājums. Planētas ir debesu valstības sādžas, miesti. Saules ir apriņķu, bet saulu sistēmas — apgabalu pilsētas. Saulu sistēmu saulu saules ir debesu provinču galvas pilsētas. Brīvās pilsonības josla sadalās septiņās pakāpēs-sfairās, jau minētā nozīmē. Aiz šīs joslas

nāk debesu valdnieku, pārvaldnieku, visādu debesu un visa kosmosa pārvaldes un uzbūves darbinieku, iestāžu un iedzīves josla. Tā arī raksturojas septiņās sfairās. Aiz tām nāk Dieva Tēva, Rađitāja un Viņa dēlu, kas līdzīgi Viņam, mājvieta. Ar šo vietu cilvēku ziņkārībai jāapmierinas un viss prāts jāpiegriež savas atpestīšanas darbībai.

Vēl no svara ir iepazīties ar dažiem kultivējamās joslas kāpinājumiem, dažām vielas uzbūves un iedzīves apstākļu īpašībām. Še nevar uzrādīt nekā konkrēta. Attēli jāsaprot kā piemēra pieturas punkti domas attīstīšanai.

Ja pamostas jautājumi: iekš kā tad tieši pastāv vielas uzbūves pilnība, sākot no chaotiskā līdz debesu stāvoklim, kāda tad ir debesu — tie jālūko atrisināt ar šādu pielīdzinājumu palīdzību.

Kultivēšanas
kāpinājumu
būtība.

Pirmvielas stāvoklī viela ir, nekādai sakarīgai būvei nederīga, verdoša putra. Pirmā kultivācijas posmā šo putru tikai iesmeļ, otrā padara spējīgu sadalīties cietos, šķidros, gāzveidīgos un starveidīgos stāvokļos. To gan padara spējīgu par tādu būt, bet šo spēju vēl tai neiedod. Te ejam cietvielas radīšanas līniju, pa kuŗu iet arī mūsu zemes planētārā uzbūve. Trešā dabūjam mīklu, sliktākā gadījumā biezas dūņas, ceturta jau mīksta cietzemes mālaines masas un klintis, bet piektā viengabalainu mīkstu cietu zemi, akmeņus un metallus. Starp metalliem atrodam

dzelzi. Dzelzs ir ciets, izturīgs metāls, no kura varam taisīt visādus darba rīkus, mašīnas, būves, tiltus. Tā ir gan stipra, tomēr šim stiprumam savas robežas. Piem., 0,05 mtr. biezš, vienu mtr. plats un 100 mtr. gaŗš dzelzs gabals, izstiepts taisnā, horicontālā līnijā, iestiprināts kādā sienā tikai ar vienu galu, savu svaru neizturēs un pārlūzīs. Bez tam, dzelzs «dzīvos» tikai zināmu laiku. Pēc tam sadrups un iznīks. Nākošā kultivācijas pakāpē jau ir citādi. Dzelzs gabals savā stiprumā ir pārāks par mūsu zemes raŗoto dzelzi. Ja to pašu $0,05 \times 1 \text{ mtr.} \times 100 \text{ mtr.}$ gaŗu dzelzi savienotu ar vēl gaŗāku $0,5 \text{ mtr.} \times 1 \text{ mtr.} \times 1.000 \text{ mtr.}$ un pārliktu pār 1 kilometru platu upi, pa to varētu braukt ar vissmagākiem vevumiem, kā pa drošu tiltu. Tas ne tikai savu svaru izturētu, bet arī vevumus. Septītā kultivācijas pakāpē stiprums un izturības ilgums daudzkārt pavairojas. Ne tik vien kilometru platu upi, bet 1.000 kilometru lielu jūŗu var ar tādu dzelzs stieni pārtiltot. Debesu sfairu dzelzs stiprumu varam pavairot līdz tādiem apmēriem izturības ziņā, ka tas iztur, kā tilts plāna stieŗa veidā, kas pārlikts pār milzīgiem okeaniem un nekad pats nesairst. Tikai debesu ķīmiķis var viņu izkausēt vajadzības gadījumā. Vielas kultivācijas nozīme ir tās izturības stipruma pilnībā un ilgumā. Mūsu zemes fiziskās vielas savā vielas saturā izirst samēŗā īsā laikā, bet augstākās kultivācijas pakāpēs ne tik drīzi. Debesīs tās izveidotas par tādām, kas nesairst mūŗīgi.

5 Kultivējamā joslā daba cilvēkam neklausa. Ne daba no cilvēka, bet cilvēks no dabas ir vairāk atkarīgs. Debesīs, turpretim, visa daba atkarīga no engēla. Viņš rada sev saulainu, lietainu, vai mākoņainu dienu pēc patikas. Tāpat siltumu un aukstumu, maksimumu un minimumu uz visas planētas viņš var turēt, kādu grib. Mēs to spējam tikai slēgtā telpā un tad arī ar lielām grūtībām. Tāpat attiecībā uz zemes virsmas stāvokli. Mēs varam norakt nelielus uzkalniņus, izrakties, izurbties cauri nelieliem kalniem, uzbērt nelielus paugurus. Augstākās kultivācijas pakāpju iedzīvotāji pēc savas patikas var ierīkot lielus kalnus, upes, jūras, okeanus un pārveidot visu planētas virsmas uzbūvi.

8v- Kā jau minēts, dzīves iespējamības un stāvoklis kultivējamās joslās, mocošs. Pirmā kultivācijas sfairā ego dzīve sastāv no neizsakāmām mokām. Tas deg veselus mūžus sēru jūrās, salst iekalts ledus masās, vāras karstu tvaiku bezdibeņos un smok putekļu bezgalībās. Mokas ir drausmīgas. Otrā sfairā moku drusciņ mazāk. Tās nav vairs tik drausmīgas. Ego peld pa karstām, vai aukstām dūņām un gadas kādreiz arī nejaušs moku samazinājums. Trešā sfairā galvenā līnijā jau ir ciešanas. Mokas mazākas. Te jāmiecas pa karstu, vai aukstu mīklu, jāklejo pa karstiem akmeņiem. No lielas dedzināšanas tomēr var kā nekā izvairīties, pārrāpuļojot pa mīklu, vai akmeņiem uz citu vietu. Ceturrtā sfairā smagu

grūtību un ciešanu mazāk. Grūti gan kustēties pa muklājo zemi, grūti elpot karsto tvaiku, paglābties no pēkšņa karstuma un aukstuma, bet tomēr to var, iebēgot alās vai māla būdās. Mokas ir tikai tad, ja nejauši iekļūst viesulī un tas ienes kādā sēra jūrā. Tad vēl mokas ir arī sastopoties ar stiprāku iedzīvotāju, kad tas saplōsa un apēd. Bet ir arī prieki, lai gan mazi. Tie ir tad, kad kādreiz caur biezo miglu iespīd saules staru blāzma. **P i e k t ā** sfairā — mūsu zemes virsū galvenā līnijā ir viegls grūtums. Te, salīdzinot, valda mazas sāpes un retos gadījumos mokas. **S e s t ā** sfairā galvenā lieta ir tikai neērtības, retos gadījumos grūtības un ļoti retos sāpes. **S e p t ī t ā** sfairā, varētu teikt, ir paradīze. Ir tikai dažī nelīdzenumi. Šad tad rodas mazi kavēkli un gadījuma rakstura neērtības. Tālāk, debesu sfairās viss neērtais un neiespējamais izdzēsts. Tā evolūcē kosmiskā attīstība, viela, uzbūve un dzīvība. Debesu valstībā, Dieva Tēva vadībā un gādībā būvē no kosmiskās bezgalības chaosa jaunas pasaules, jaunas planētas un vairo, paplašina debesu valstības robežas.

Engeli, kas mierīgi un netraucēti darbojas šai debesu valstības paplašināšanas un veidošanas procesā, no šīs darbības gūst savu attīstību. Tie iemācas radīt un pārvaldīt pasaules, kļūst par Dieva dēliem un tiek no Tēva iecelti augstākā garīgā stāvoklī. Tad, kā Tēvam līdzīgas būtnes, viņi ņem kosmiskā telpā apgalus un būvē tur sev atsevišķas debesu val-

Kosmiskā
evolūcijas
būtība.

stības. Ar tām viņi piekļaujas, kā atsevišķas augstākās būtnes, pie Dieva Tēva, kā Viņa vasali. Tādā kārtā Dievs Tēvs, visa kosmosa valdnieks, visas radības sākums un visu domu pirmsākums, ar saviem dēliem visu pasauli uztur, veido un attīsta. Zemes iemītniekiem pazīstamais Jēzus Kristus ir Dieva vecākais, stiprākais, spējīgākais dēls. Viņam ir vara un noteikšana par citiem Tēva vietā. Viņš ir visur tur, kur Tēvs pats neņem dalību kosmiskā darbībā, bet vajadzīga Dieva Tēva rīcība. Dievs Tēvs, kā radošās dvēsmes izejpunkts, un Dievs-Dēls - Jēzus Kristus saskaņotā kopībā ar visiem citiem Dieva dēliem, kurus Viņš savā personā reprezentē, caur Svēto Garu, kas ir Dieva Tēva auras dvēsmes, rada, uztur, pārvalda, veido un izteic visu kosmisko evolūciju.

Tie engēli, kas, šādā vai tādā veidā, pēc pārdzīvojumiem dzīdamies iegrimst auras sabiezējumos, apķep ar rupjo, negatavo vielu sārņiem. Apreibuši no dēku iespaidiem, viņi sacel pret Dievu un debesīm dumpi, izālējas pa kultivējamām sfairām un atgriežas atpakaļ debesīs. Nomierinājuši savas dēku tieksmes ellešķīgā trakošanā, viņi atkal piedrojas tiem, kas darbojas kosmiskās evolūcijas procesā. Daudzi no «dēkaiņiem» nonāk knapi līdz septītai, vai sestai sfairai, lielākais līdz piektai un atrod, ka ļaunuma klišejas ir sapratuši un pār-

dzīvojuši. Tās viņus vairs neinteresē un tie ceļas atpakaļ. Tagad viņi saprot, ka radošā darbā vairāk piedzīvojumu un pārdzīvojumu, nekā ārdošā. Tomēr daži no viņiem grib iztrakties līdz pēdējai pakāpei un neatvairāmi veļas zemāk. Tie savu ego apķepina, aplāj ar tādu vielas masu, ka kļūst līdzīgi milzu rūpļiem, neizsakāmi riebīgiem zvēriem. Viņi plunčojas kosmiskā chaosa dūņās. Tikai tad viņi uzskata savas dēku pārdzīvojumu tiksmes par piepildītām, kad viņus neizsakāmās mokās sadragā un sadedzina kosmisko džungļu chaosu. Zināms, šos pārdzīvojumus velna stāvokli var uzskaitīt par evolūciju, bet tā tomēr ir uzskatu lieta. Kas to sev atrod par nepieciešamu, tam tiesība teikt: «Tēvs, Tu mani esi radījis brīvu, varenu, skaistu, mīlu un pilnīgu. Un tieši šī pilnība man saka, ka es vairāk Tevi varēšu mīlēt, būt stiprāks un spējīgāks savā dievišķā stāvoklī, ja Tu, Tēvs, man atļausi izbaudīt arī pretējo — verdzību, nejdzību, ļaunumu, nepilnību un nāvi.»

Neviens no šo kultivējamo sfairu iemītniekiem nav tur nokļuvis citu vainas dēļ. Neviens no viņiem otra vainas dēļ necieš it ne mazākās rūpes. Tēva taisnība ir tāda, ka neviens radījums nevar otram izdarīt ne mazākā ļaunuma. Tiklīdz kāda eņģeļa ego debesīs sajūt kaut mazāko dvēsmiņu uz ļaunu, tūdaļ tas saņem savas sirdsapziņas brīdinājumu: «Ne tikai tavas lūpas, bet tavas visdziļākās jūtas lai neuzdrošinājas debesu sfairā izdvēst kaut ma-

zāko ļaunumu. Ja tu vēlies kaut ko tamlidzīgu izbaudīt, ej uz džungļiem!» Nonācis džungļos, engelis var savu ļauno izjūtu izdvēst tikai tanī gadījumā, ja tur jau kāds ieradies tādā pašā nolūkā. Nav neviena radījuma starp mums redzamiem cilvēkiem un dzīvniekiem, tāpat arī stādiem un minerāliem, kuŗi šeit būtu iedzīti ar kādu varu. Tikai vienīgi viņu personīgā brīvā griba viņus šeit ir novedusi. Katrs, kas nācis uz šiem džungļiem dēkas meklēt, ir vispirms sev un debesu pārvaldes iestādēm pateicis: «Ēs eju uz džungļiem meklēt piedzīvojumus, gribu izkauties un iztrakoties. Ēs tur sitišu, mocīšu, sāpināšu citus un zinu, arī tie ar mani darīs to pašu. Mēs kopā kausimies, trakosim un redzēs, kas tad iznāks.» No tā iznācis ir tas, ka viens otru sisdami, visi ir galīgi apreibuši un tagad brēc, ka Dievs vainīgs. Vai tas arī pieder pie ego evolūcijas un attīstības nepieciešamības? Uz to jāatbild, ņemot vērā katra brīvos uzskatus. Tā kā daudz ir tādu, kas savas dēkas uzskata par attīstības nepieciešamību, ļai tā arī ir tiem, kam tas patīk. Var pieskaitīt arī elli pie evolūcijas iestādēm, bet jāiegaumē, ka to nav Dievs radījis un nav arī vēlējis, ļai to radītu. Dievam arī tā nav vajadzīga, bet noliegt Viņš to nevar, jo tas būs pret brīvās gribas likumu, kuŗu Viņš pats ir izdevis un nostiprinājis, kā svētlaimības un patiesības pamata pamatu.

Kultivējamo sfairu iemītnieki, savas iedzīves nozīmē, ir savās sfairās stipri noslēgti. Vie-

nas sfairas iedzīvotājiem grūti sastapties ar otras sfairas iedzīvotājiem. Debesu engēļi un šo sfairu kultivācijas darbinieki-engēļi var pilnīgi brīvi iet cauri krustām šķērsām visām, kā kosmiskā chaosa, tā kultivējamo sfairu masām un džungļiem. Viņu ego ir apausts ar tādas vielas ietērpu, kas kā smalka starviela iet cauri visām fiziskām, šķidrām un gāzveidīgām vielām. Kultivētāju ekspedīcijas savās darba vietās ierīko, vai nu mazas planētiņas pēc debesu parauga, vai atsevišķas debesu saliņas kultivējamās planētās. No tām, kā no rezidencēm, viņi vada savu kosmiskās uzbūves darbību.

Pateicoties dēku meklētāju trikiem un palaidnībām, kultivēšanas ekspedīcijām bez vielas kultivēšanas, planētu būvēšanas un debesu paplašināšanas darbiem, nāk klāt vēl šo «dēkaiņu» atpestīšana un cīņa ar tiem, kā daimoniem. Tie bieži organizējas lielos daimoniskos egregoros, uzbūvē savas planētas un saules sistēmas, ierīkojas tur kā milzīgos bandītu ciotokšņos. Tie visādiem līdzekļiem traucē un kavē kultivēšanas un atpestīšanas darbu. Ne reti viņi uzbūvē planētas, izvelk no kosmiskiem džungļiem akmeņu milzeņus, sēra un putekļu jūras. Visu to viņi grūž uz debesīm un kultivējamās joslas planētām. Debesīm, zināms, nekā nevar padarīt, bet kultivējamās joslas planētas dažreiz var sadragāt. Daimoniskie egregori bieži iemitinas arī pus-kultivētās planētās un lūko tās izārdīt ar eksplozijām, zemestrīcēm un visādiem kosmisko katastrofu

veidiem. Šādam stāvoklim par paraugu var noderēt mūsu planēta-zeme, kur notiek kontinentu noslikšana, ūdensplūdi un zemes iekšējas chaotiskās vielas izverdumi. Zemestrīces nav Dieva sūtīto darbinieku — planētas kultivētāju darbi, ne arī kļūdas. Viss ļaunums, kas uz zemes planētas uzbrūk cilvēkiem, ir apziņīgi radīts. Daimoniskie egregori to organizē un rīko. Daimoni to var izdarīt tad, ja iedzīvotāju auras noskaņa pārklāj zemi ar netīru, melnu, sarkanu, pelēku un rūdu auras krāsu. Tāpēc vispirms viņi ķeras pie cilvēka dabas rakstura pāveidošanas un deģenerēšanas. Viņi cenšas cilvēku padarīt par noziedznieku. Aura tanī zemes daļā, kur tādu cilvēku iespaids dominē, ir melna, rūda, sarkana un tāpēc tur var planētu ārdīt. Ekspedīcijām viss tas jāņem vērā, jācīnās preti un jāaizstāv sava kārtība. Tādā kārtā kosmiskās evolūcijas procesā atrodas absolūti viss, kas vien iespējams kā absolūti brīvas gribas apziņas izpausme. Te ir mūžīga miera svētlaimības paradīze un mūžīga nemiera moku elle. Te ir mierīgs, patīkams, skaists, radošs un te traks, nejēdzīgs, bangojošs ārdīšanas darbs. Te ir skaista varonīga cīņa par patiesību un neglīta, riebīga izrēķināšanas kosmiskā mērogā, kas ārdā un iznīcina visu skaisto, zaimo visu svēto. Apgānīt svētumu, protams, nevar, var tikai to gānīt. Varonīga cīņa notiek ne tik vien ar aklo dabas spēku stichijām, kosmisko chaotisko pirmvielu, bet ar dzīviem, apzinīgiem,

gudriem pretiniekiem-daimoniem, bijušiem debesu eņģeļiem. Viss tas, kā svētlaimīgais, tā ellišķīgais ir pilnīgi eņģeļu absolūti brīvās gribas izvēlē. Ar to piepildas kosmiskās evolūcijas mērķis — mūžīga evolūcēšana, kustība, attīstība un cenšanās pēc pilnības visā kosmosā. Nav iedomas, nav iegribas, kuŗu Dievs būtu aizliedzis saviem eņģeļiem realizēt. Visā kosmosā visi iemītnieki var darīt to, kas tikai viņiem nāk prātā. Valda absolūti brīvas gribas likums. Ko eņģelis grib, to dara. Ja viņš grib dzīvot brīvās gribas kārtībā, to var pilnīgi panākt debesīs. Turpretim, ja viņam patīk dzīvot verdzībā, nekārtībā, lai viņš brauc uz kultivējamām sfairām, vai džungļiem un dzīvo kādā vien nekārtībā vēlas.

Nav domas, kuŗu eņģelim nebūtu brīv realizēt. Viss ir atļauts. Kāda neprāta doma arī nepamošas cilvēkā vai eņģeļi, visu to drīkst realizēt. Tādēļ viss, ko vien par pasauli domājam un spējam domāt, ir patiesība. Viss grozas tikai apjautājumu: kāda ir šī patiesība, radoša vai ārdoša? Vai tā dod cilvēkam laimi vai nelaimi, svētību vai mokas? Šis jautājums cilvēkam pašam jāatrisina. Pašam jāatmin savas dzīves uzdevumus un jāuzzina, pa kuŗu ceļu un kā iet, kādai mācībai klausīt un sekot, lai iegūtu vēlamo.

Elle.

VII.

Zemes cilvēks pieradis eļli saprast kā kosmiskās sodības vietu. No kosmiskā viedokļa tā nav. Kosmoss pieder Dievam un Dievs nevienu nesoda. Viņš nevienam neatriebjas. Pēc īstās patiesības, Dieva priekšā neviens nav vainīgs, jo Viņš, pasauli un enģeļus radīdams, visam ir devis absolūtu brīvību. Ja enģeļi šo likumu izlieto, kā Dievs uz tiem var turēt ļaunu prātu? Viņš atļauj visu un tad par to soda? Nē, tā nav! Eļle nemaz nav Dieva atriebšanās iestāde. Tā ir gan kosmosa mocību un ļausmu vieta, bet ne Dieva ierīkota. Viņš tikai to pielaiž, kā obsolūti brīvās gribas iedarbības netiešo rezultātu. Ne brīvā griba viņu rada, bet tā iegriba, kuŗa negrib brīvo gribu, bet pretējo — verdzību.

Kā relatīvais var rasties tikai absolūtā, tā nebrīvais tikai brīvībā. Nekārtībā nevar būt kārtības, bet kārtībā, kuŗai ir pamata spēks un pamata pamats, var būt, uz pašas kārtības vēlēšanos, arī kāds stūrītis nekārtības. Verdzībā brīvības nevar būt, bet brīvībā verdzība var, jo brīvība ir noteicoša. Tā var atļaut sevī vai savā tuvumā, uz individa vēlēšanos, nebrīvības daļiņu. Ārdošais kā tāds var būt tikai radošā, bet ne otrādi. Ārdošam pašam sevī nav pamata, jo pirms ko ārdīt, vajag radīt. Pareizi uzbūvētā kuģī var ievietot nepareizi uz-

būvētu mazāku kuģīti. To var uzlikt tur uz grīdas un tas stāvēs, kā nepareizs, nespējīgs peldēt. Nepareizi būvētā kuģī pareizu kuģi nevar ielikt, jo nepareizais nevar turēties virs ūdens. Pareizi uzbūvētā automobilī var ielikt nepareizo automobili un vest, bet nepareizā pareizo nevar vest. Tādā kārtā pozitīvais, brīvais, radošais un absolūtais princips pilnīgi pārvalda savus pretstatus un, uz vēlēšanos, katrā laikā to sevī un ap sevi var likvidēt, mainīt. Tā arī visās tās kosmiskās parādībās, kur notiek dzīvības mocīšana un iznīcināšana. Dievs visā kosmosā, tās katrā laikā var likvidēt, kur arī tās neatrastos. Bet vai ar to būs engēļiem iedota laime? Nekādā ziņā nē! Viņi tūlīt sajūtīs savas gribas ierobežojumu un teiks: «Mēs tomēr esam nepilnīgi un ne vairāk, kā roboti. Mēs varam būt svētlaimīgi un tikai tad, kad debesis to pavēl.»

Iedziļinoties savā psīhē, kļūst skaidrs, ka engēlis, kuram aprobežota brīvā griba, kam kaut ko neatļauj, kaut arī vai sevi pamocīt, ir nelaimīgs un grūtsirdīgs. Dievam nav no tāda engēļa nekāda prieka un arī citiem engēļiem. Viņi jūtas kā vergi. Bet ja viss atļauts, tad ir pilna dzīvības un svētlaimības izjūtas iespēja. Tad lielākā engēļu daļa nemaz neiet uz elli trakot. Viņiem nav tādas tieksmes, jo tie apzinas, ka katrā laikā viņi to var izdarīt, tiklīdz iegribēs.

Kā jau minēts, debesis valda pilnīga kārtība. Pilnība tur ir vielas uzbūvē. Tās veidi

nedrūp, neirst, nerūs un nedilst. Pilnība tur ir ego savstarpējās attiecībās. Tie dzīvo absolūtā savstarpējā saskaņā. Viņi viens otram pāri nedara un jūtas savā starpā kā liela satiecīga ģimene, kuŗas locekļi viens pret otru jūt tikai svētu mīlestību. Visi viņi rada vērtības un maina tās savā starpā taisnīgi un patiesi. Viss tur iespējams, nekā netrūkst, lai visu dzīvi piepildītu ar svētlaimību. Kultivējamā joslā, turpretī, ir citādi. Tur ir visas nepilnības pakāpes, sākot no pilnīgi chaotiskā uzbūves stāvokļa — nekultivētām sfairām un beidzot ar jau gandrīz pilnīgi izkultivēto, gatavo septīto sfairu. Visā šajā joslā dēku meklētājiem-engēļiem ir atļauta pilnīga rīcības brīvība. Ko viņi te var darīt un kas viņus var interesēt? Protams, vienīgi eksperimenti ar visu to, kas ir pretstats debesīm. Tā kā debesīs ir absolūti viss svētlaimībai, kārtībai, ērtībai, patiesībai, nemirstībai, brīvībai un harmonijai, eksperimentu nozīme šeit var būt tikai šo jēdzienu pretstats. Engēļiem gribas redzēt, kas iznāks, ja paši personīgi radīs nelaimi, nekārtību, neērtību, nepatiesību, mirstību, nāvi, verdzību, disharmoniju un naidu. Šinī vietā arī elle iesākas.

Okultisti savā kosmosa apskatā min plānus — fizisko, astrālo, mentālo un garīgo. Pēc šo plānu okultiskiem raksturojumiem redzams, ka pirmie trīs atbilst trim pēdējām kultivējamām sfairām un ceturtais debesīm. Fiziskais plāns atbilst piektai sfairai, kuŗas saturā ir arī

Kosmosa
sfairiskais
iedalījums :
garīgā, men-
tālā, astrālā,
fiziskā sfaira
un pazeme.

mūsu zeme. Astrālais plāns atbilst sestai kultivējamai sfairai, mentālais septītai un garīgais debesīm. Fiziskā, astrālā un mentālā plāna okultiskiem raksturojumiem ir daudz patiesības un sakarības ar šīm 5., 6. un 7. kult. sfairām. Tāmdēļ atstāsim viņām šos nosaukumus arī mūsu mācībā. Garīgais plāns stipri sajaukts ar mentālo un tāmdēļ mūsu mācībā centīsimies to apzīmēt ar vārdu «debess». Okultiskais garīgais plāns daudzos apcerējumos patiesībā ir tikai mentālā plāna smalkāko veidojumu daļas. Elles apzīmējums, kā to saprot cilvēki, ļoti lielā mērā atbilst 4., 3., 2. un 1. kultivējamām sfairām un pašu džungļu stāvoklim. Te tomēr ir arī citādi, jo mocības un organizēti piedzīvojumu meklētāju egregori atrodas visās kultivējamās joslās pakāpēs. Pie tam, fiziskā, astrālā un mentālā plānā to ir visvairāk. Tieši šinīs trijās sfairās uzturas vislielākie elles darbības ģeniji — daimoni. Mentālā sfairā viņi ierīkojuši pat viltus debesis. Zemākās sfairās 4., 3., 2. un 1., kurās senči nosaukuši par «pazemi», ir gan organizēti ļauni gari, bet tie jau stipri apreibuši, notruluši un var rīkoties tikai kā rupjš spēks — zemākie «nabaga velni». Senlatviešu teikās tie minēti kā «muļķa» velni.

Ļaunuma
izpaušmes
veidi.

Kosmosa uzbūvju princips visā kosmosā ir vienāds. Tāpat arī elles — daimonisko egregoru uzbūves kultivējamā joslā savos uzbūvju pamatos ir vienādas ar visām kosmiskām uzbūvēm. Pēc to paraugiem zemes virsū var iegūt

sajēgu par elles uzbūvi un stāvokli visā kosmosā. Paraugam ņemsim mums pazīstamo zemes dzīves uzbūvi.

Zemes virsū redzam divus krasus cilvēku nogrupējumus: vienā tie, kas atzīst labo, otrā, kas tiecas pēc ļaunā. Labie, arī nekā neziņādami par eļli, instinktīvi dzīvo godīgi, meklē patiesību un, atraduši, to aizstāv, lūdz Dievu, gaida atpestīšanu no mokām un ilgojas pēc atgriešanās debesīs. Ļaunie dara netaisnību, cīnas ar patiesības aizstāvjiem un likumu, lād un nicina Dievu, nekādu atpestīšanu nemeklē. Viņi ilgojas tikai pēc ļauna. Sacelt kādu traci, radīt kādu ārdošu darbību, mocīt cilvēkus, piekrāpt, kavēt attīstībā labos, kā vien var, trakot un ālēties, tas viņu lielākais prieks. Ja labie savā starpā noorganizējas stipros egregoros, rada savas valstis, nodibina kārtību un izskauž ļaunumu, tie pieveic ļaunos. Cik spēdami tie saliek ļaunos cietumos, iznīcina vai nodala, izsūta. Turpretim, ja labie vāji, neuzņēmīgi, glēvi, nespēj apvienoties egregoros, virsroku ņem ļaunie. Tad ļaunie nodibina savas valstis un izdod tādus likumus, kas dod iespēju valdīt ļaunumam. Notiek visādas krāpšanas, blēdības, slepkavības, mocības, izvirtība un cilvēku dzīve pārvēršas par īstu eļli, kā paši mēdz teikt.

Ļaunje indivīdi ir dažādi. Zemes virsū redzam rupjus, neattīstītus, mežonīgus cilvēkus, noziedzniekus, slepkavas un blēžus, tā saucamās, cilvēces padībenes. Tie ir zvērīgi, netīri.

riebīga izskata radījumi. Viņi mitinas zemās, netīrās vietās, pilsētas pagrabos, slepenās pagrīdes, pazemēs un tālās nomalēs, lauku mežos, alas, kalnos un klintīs. Viņi sastopami vispār, tā saucamās, «šaubīgās vietās», it kā nošķirti no cilvēces. Daudz ļaunu cilvēku ir arī starp augsti izglītotiem, gudriem, inteliģentiem, pēc izskata džentlmeņiem un attīstītiem civilizācijas nozīmē. Tie ir eleganti, bagāti ģērbti, tīri, glīti un pēc izskata patīkami. Viņi mājā ērtos, labos dzīvokļos, greznās mājās, pat pilīs, pilsētu glītākos, bagātākos centros. Starp šiem elegantiem, aristokratiskiem un zemiem pazemes-pagrabu zagļiem un slepkavām ir vidus šķiras, kuŗas arī mēs redzam pakāpeniskā kārtībā cilvēku sabiedrībā. Pazemes-pagrīdes noziedznieki savā ļaunā darbībā ir zvērīgi, rupji, mežonīgi, bieži žņaudz viens otru. Attīstītie «augstākās» sabiedrības ļaunie cilvēki savā noziedzīgā darbā ir refinēti, smalki un visas savas noziedzības cenšas darīt veikli, sarežģīti, civilizēti. Tie mīl radīt ģeniālas laupīšanas, aferas, krāpšanas, «interesantas slepkavības» u. t. t. Zemie noziedznieki galvenā kārtā piekoptj rupju slepkavošanu, asins izliešanu un sadistisku mocīšanu vai rupju morālisku spīdzināšanu, miesas bojāšanu — graizīšanu, dedzināšanu, kaulu laušanu u. t. t. Augstie bez visa tā mīl smalkas morāliskas spīdzināšanas. Tā gandrīz ir viņu galvenā bauda. Viņi sapin atsevišķus cilvēkus un arī veselās sabiedrības masas mocošos dzīves sa-

režģījumos, bēdās un izmisumā. Ar lielu baudu viņi vēro, kā nabaga upuri mocas savā dzīvē, citas ar nepārspējamām grūtībām un izmisumā, savu mocītāju acu priekšā, izdara pašnāvību vai cits citu nonāvē. Patreizējā dzīvē šādu noziedzību upuri bieži nemaz nezina un neredz tos, kas viņus pie tā pieveduši un gūst necilvēcīgo baudu, vērojot viņu mokas.

Nevērojumi rāda, ka visu pakāpju ļaunie cilvēki ir gan vienatnē, gan lielās, organizētās bandās, un dara savas noziedzības individuāli. Pētījumi atklāj, ka visu tipu noziedznieki ir visos slāņos, kā pazemēs, pagrīdēs, tā augstākos sabiedrības aristokratiskos kalngalos un vidus šķirās. Zemākos slāņos viņu ļaunās varas iespējamības ir samērā mazas. Tie moca uz reizes vienu, divus, trīs, lielākais desmit upurus. Vidus slāņos vairāk, bet augstākos šādu cilvēku tipi bieži kļūst par valdniekiem un no savām noziedzīgajām tieksmēm vadas visā valsts dzīvē. Tad mocībām bieži padoti neskaitāmi upuri. Lielā pasaules kara laikā augstos karaspēka posteņos bija sastopami cilvēki, no kuriem varēja dzirdēt šādus vārdus: «Nevar vairs glābties no garlaicības. Viss apriebies un jau veselu nedēļu dzīvojam bez asins smakas. Vajag izgudrot kādu uzbrukumu.» — «Vai tu traks? Tai operācijai būtu pieticis ar vienu pulku un tu ieģrūdi veselu divīziju!» — «Tā nu gan ir, bet redzi, ko man tas dod, ja tur kāds viens pulks tiek iznīcināts? Nieks, tā ir tikai kapeiku spēle, sīkumi! Lūk,

sper uguni veselu divīziju, tad ir bauda, ko noskatīties. Tad uz reizi tu sajūti, kas tu esi. Cik tur liķu, cik kroplu, asins... Tad ir vismaz vienas kārtīgas kaujas iespajds!»

Lielā kara dalībnieku literāriskos darbos ir daudz šādu parādību aprakstu. Tur ir dažādi bagāti variējumi. Var apskatīt sadisma parādības visās pakāpēs un stāvokļos, sākot no kareivja-ierindnieka līdz armijas komandierim.

Bieži dzīvē vērojami savādus cilvēku tipus, kuriem sevišķa patika citus «apcelt», «panerrot». Apceļ un panerrot viņi ne jokodami, bet ar ļaunu prieku. Viņi izdomā melus un iegalvo tos citiem cilvēkiem. Pēc tam uzmanīgi vēro, kā viņu upuris savā rīcībā, kas izriet no šīm ziņām, iekrīt kādā ķezā. «Izgudrotājam» liela bauda to redzēt. Skolā bērni arī tā dara, bet to uzskatam par nenozīmīgu bērnu spēli. Lielos nopietnos dzīves apstākļos tas citādi. Aplūkojot arī, tā saucamā, «pašpuicisma» parādības, sevišķi fabriku strādnieku aprindās, redzam, ka daudzkreiz «bārdas piešūšana», iznerrošana sagādā drāmatiskas un arī traģiskas sekas. Sanaidotie cilvēki viens otru pickauj, sadur un pat nogalina. Iznerrotās sievietes bieži vien izdara pašnāvību. Bet «apcēlāji», «bārdas piešuvēji» un «nerrotāji» par to sādiski priecājas.

Gadiem ilgi viņi viens otram lielās ar saviem «vareņiem numuriem», kuri «efekts» bijis tik liels, ka tāda un tāda «iemetusi kūleni»

Daugavā vai «ierijusi» ziepju zāles. Šis morā-
liskais sadisms neapstājas pie zemākajām un
vidus šķirām vien. Tas iet līdz un pat pāri
visiem sabiedriskiem kalngaliem. To sastop-
pam vienlīdzīgi pie zemāko slāņu analfabetiem,
vidus šķiru izglītotiem un augstākās sabiedri-
bas dižciltīgiem. Tāpat tas producējas arī pie
zinātniskiem nopelniem bagātiem cilvēkiem.
Starpība tikai tā, ka «apcelšanai» un «nerroša-
nai» šē citāda izteiksme. Te tā gudrāka, vil-
tīgāka, plašāka un neaprobežojas ar viena cil-
vēka iznerrošanu, bet tiecas pēc lielām masām.
Šie «nerrošanas ģeniji» tāpat kā «asins sma-
kas» kārie saka: «Ko man tas dod, ja redzu
divus, trīs muļķīgus cilvēkus? Redzēt veselu
miljonu gudru muļķu, tas ir ko vērts!» Rodas
«zinātniski atklājumi», «augstas garīgas mācī-
bas», «ģeniālas, sociālas sistēmas», «morāli-
skas reformas», kurās piepildot un pielietojot
dzīvē, cilvēku masas pienāk pie galīga zināt-
niska absurda, garīga fanātisma un visādiem
Dieva un reliģijas izkēmojumiem. Sabiedrība
pienāk pie sociālas nevērtības, bada, posta,
šķiru naida un savstarpējas iznīcināšanas: Mo-
rāles vietā izvirtība, naidis, skaudība, ķēmīga
iedomība, augstprātība un galīga deģenerācija.
Visu to šeit zemes virsū varam novērot, ap-
skatīt un izpētīt.

Apskatīdami, iedziļinādamies mūsu reālās
zemes dzīves ļaunuma izteiksmēs, varam stādi-
ties to sev priekšā citās sfairās. Viegli var sa-
prast kā ļaunie ego-cilvēki, daimoni tur rīko-

7.
15.4

jas. Pazemes zvērīgie briesmoņi bradā pa chaotisko mīklu un gūsta nelaimīgos, kuŗi pēc fiziskās nāves, savas apgrēcības dēļ, tur ievesti. (Stāvoklis «pēc nāves» sikāk un pilnīgāk būs apskatīts trešā lekciju ciklā.) Visādi viņpasaules ļaundari vidus šķiras attīstības pakāpē --- pusintelligentie, intelligentie un mācītie puszinātnieki-gari, klejo pa zemei tuvākām sfairām un gūsta mirušo dvēseles (par mirušo dvēseļu likteni, viņu gūstīšanu tuvāk turpmākos ciklos). Augstāko, astrālās un mentālās sfairas, dižciltīgo ļaundaru prāts vēl liels, viņiem enģeļu gudrība, bet velnišķīgas tieksmes. Tie ir varenie daimoni. Viņi lido pa kultivējamo joslu no planētas uz planētu, dzīvo kā lieli valdnieki un «bauda» savu pavalstnieku mocības. Viņi iedvēsmo mediumiski spējīgus cilvēkus, inspirē viņus uz visādām mācībām un nerro nabaga cilvēciņus pasaules mērogā. Viņi nerro tos, ķēmojas ar viņiem, cik vien gribās, sarīda, saved naidā veselās tautas un priecājas, kad tūkstoši ķeras pie ieročiem un sāk viens otru iznīcināt. Izkāvušies, izputinājuši savu dzīvi, viņi jautā viens otram, kāpēc to darījuši? Ne viens, ne otrs nezina un nesaprot kā pēc, bet moku radīts tik daudz! Daimoniem liels pricks.

Visā kultivējamā joslā ļaunuma būtība ir gluži tāda pati kā zemē. Starpība tikai daudzveidībā. Pazemi, pirmās četras kultivējamās sfairas var pielīdzināt mūsu zemāko sabiedrisko šķiru padibenēm, astrālo un mentālo

sfairu augstākām, aristokratiskām noziedznieku aprindām. Pie tam, vēl jāievēro, ka katra sfaira — 1., 2., 3., 4. un 5. savā astrālā un mentālā būtībā satur tādu pašu pakāpenību, kāda mūsu zemei. Katrā no tām ir savie zemie-padibenes, vidējie un augstie, dižciltīgie ļaunie. Tāpat arī labie ir zemie, vidējie, augstie. Visumā kultivējamās joslas zemes un pirmās pazemes sfairas atrodas vidus šķiras stāvoklī. Mūsu zemes cilvēces sabiedriskā stāvokļa raksturojumā var izdarīt salīdzinājumus: 1., 2., 3. kult. sfairas atbilst rupjiem noziedzniekiem, zagļiem, ikdienas slepkavām, laupītājiem, 4. un 5. sfaira dažādiem vidus šķiru aferistiem, krāpniekiem, gangsteriem, kukulpēmējiem un devējiem, augļotājiem un neliela vēriena krāpniekiem, 6. un 7. sfaira augstākās sabiedrības politiskiem avantūristiem, valdnieciskiem noziedzniekiem. Šie «lielie» apciemo arī mūsu sfairu.

Visas kultivējamās joslas iemītnieki, tāpat kā mūsu zemes cilvēces sastāvs, dalās divās daļās: vieni, tikai krīt grēkos, arvien vairāk trakos, dara ļaunu un otri atrod, ka diezgan trakots un ciests. Tie visiem spēkiem cenšas izkļūt no šīm sfairām, palikt labi un atgriezties debesīs. Trakojošie viņus moca, liek šķēršļus un visiem iespējamajiem līdzekļiem kavē. Tur, tāpat kā zemē, labie cīnās preti ļauniem, sauc palīgā Dievu un ķepurojas uz augšu, uz debesīm. Pazemes cilvēkiem cīņa dēļ atpestīšanas daudz grūtāka, nekā virsze-

mes. Maz laika viņi var veltīt domām par Dievu un glābšanos ar Dieva palīdzību. Tiem jānocas ar karstumu, aukstumu, badu, tumsu un ļaunajiem, kas viņus medī barībai.

Zemes virsū var diezgan viegli izbēgt no ļauno kanibāļu nagiem, bet pazemes sfairās tas ļoti grūti. Pie tam, zemes cilvēki viegli var sagādāt sev barību, pajumti un, galvenais, veltīt laiku savas dvēseles kopšanai, auras attīrīšanai ar godīgu darbu, mācīšanos un visāda veida garīgu attīstību, bet pazemēs dvēseles kopšana gandrīz nemaz nav iespējama.

Pēc zemes cilvēku dzīves ļaunajiem apstākļiem, kuŗi mums pieejami novērošanai, varām sastādīt pilnīgu priekšstatu par citu sfairu ļaunajām pusēm un, pats galvenais, iegūt saprašanu par kosmisko elli. Zemes virsū zemāko sabiedrisko slāņu ļaunie ir samērā aprobežoti. Tie nevar piekļūt augstākās sabiedrības noziedzniekiem, bet augstākie, aristokratisko slāņu ļaunie var ļoti viegli iet pa visu cilvēcisko sabiedrību, arī pagrīdēs. Tāpat tas ir visas kultivējamās joslas apmērā. Pazemes briesmoņi-larvi un velni var būt tikai pazemē. Zemes virsū, astrālā un mentālā sfairā, viņi iekļūst tikai ar «dižciltīgo» gādību. (Tāpat kā pie mums zemē.) Astrālās un mentālās sfairas ļaunie dižciltīgie, kuŗu ķermenis ir nevis biezs, fizisks, bet gāzveidīgs un starveidīgs, var lidot pa visām kultivējamās joslas sfairām. Tie šur, tur kultivējamās joslas planētās nodibina savas daimoniskās valstis un līksmojas ļaunuma

baudā. Līdzīgi mūsu zemes aristokrātiem blēžiem, bandītiem un sadīstiem, viņi tiecas plašumā, dziļumā un lielumā. Viņi saka: «Ko tas man dod, ja piemulķoju vienas planētas nožēlojamo, mulķīgo cilvēciņu saujiņu? «Piešūt bārdi» kādam varenam debesu būvmeistaram un sacelt revolūciju viņa ekspedīcijā, tas ir gan numurs, ko vērts!»

Citi daimonisma dižciltīgie iet vēl tālāk un saka: «Ko tas man dod, ja kādas pāris ekspedīcijas sadumpojas un noveļas? Nieks vien tas ir! Salasīt visus «mūsējos», kādi vien tik kultivējamā joslā atrodas, noorganizēt tos vienā lielā varenā elles armijā un sperties ar to uz debesīm, tad gan «vecais» nenocietīsies aiz savām saules sienām un galvu izbāzis, kaut uz mums paskatīties!» Dažam daimonu valstības dižciltīgam ienāk prātā vēl pārdrošāka iegriba: «Kā būtu, ja mēs visus debesu eņģeļus novilīnātu pie sevis? Ko gan tad «vecais» tur iesāktu?»

Nav robežu cilvēku iegribām un iedomām un tāpat arī daimonu. Jo vairāk iegūst, jo trakāks kļūst prāts un slimīgāka fantāzija. Apvienojuši visas kultivējamās joslas «dēkaiņus», viņi grib būt varenāki par pašu Dievu. Tie ķēmojas, nerrojas ar nabaga cilvēkiem tik nežēlīgi un drausmīgi, ka to nevar iedomāties. Uz mentālās sfairas planētām viņi iztaisa viltus debesis, pilis, baznīcas, tempļus, meklē sev starp citu sfairu iemītniekiem piekritējus-pielūdzcējus.

Viltus
mācības no
viltus
debesīm.

Ari zemē daudzi dižciltīgie sadisti dara tāpat. Viņi ierīko «vervēšanas» birojus un iziet cilvēces priekšā ar «Dieva mācībām». Šīs mācības ietērpjas pārspilēti svētos vārdos, garā, augstprātīgā, mistiskā, noslēpumainā valodā. Tās klāsta par visādiem noslēpumainiem gudrajiem, neredzamām mistiskām varām, iesvaidīto ordeņiem kalnos. Bezgala daudz viņi runā par svētbijību, mīlestību, uzupurēšanos un pienākuma apziņu. Visu sabiedrību viņi svinīgi aicina uz cilvēces sabrāļošanu, atpestīšanu un svētlaimības nodibināšanu. Dažas šādas mācības aicina atnest cīņu ar ļaunu, vai arī ieteic to darīt ļauniem līdzekļiem. Šo mācību grāmatas piesātinātas ar negatīvu auru, kuŗa pilnīgā pretstatā grāmatas saturam un dvēš ļaunumu. Cilvēki bieži no šīm mācībām aizraujas un sāk nodarboties ar augstu spriedelēšanu, prātošanu un gudrošanu.

Novērojumi rāda, ka šie sajūsminātie cilvēki, paši sev nemanot, iegrīnst augstprātīgā misticismā un fanātismā. Tie bezgala daudz runā par patiesību, sirsnību, draudzību, mīlestību un uzupurēšanos citu labā, bet paši izrādas par bezgala cietsirdīgiem egoistiem, iedomīgiem liekuļiem un morāliskiem glēvuļiem. Runās viņi ir svēti, morāliski, bet darbos un sadarbībā neciešami izmantotāji un ģeniāli likuma apgājēji ar likumu. Visas šīs mācības tik veikli sakombinētas, ka cilvēks ar viņu palīdzību savas sirdsapziņas un Dieva priekšā var attaisnot ikkatru netikumu. Viņš var pa-

likt svētā pārliecībā, ka ir svēts, taisns, svaidīts un Dieva izredzēts. Pēc fiziskās nāves viņi, kā gari, aiziet šo daimonisko egregoru rīcībā. Tur, protams, viņu «svētums» ir īstā vietā. Daimoniem sevišķs prieks tādus mocīt. Viņu astrālās asins der daimonu atjaunošanās un izveseļošanās vajadzībām, bet astrālā miesa bārībai.

Šiem viltus debesu daimoniem, un vispārīgi daimoniem, ir iespēja ar melnās maģijas, sevišķas mākslīgas rituālas kvēpināšanas un buršanas, palīdzību materializēties, parādīties saviem zemes virsus pielūdzējiem baltos, dzeltēnos, spīdošos ietērpos un uzdoties par Dieva eņģeļiem. Ar to izskaidrojams šo mācību piekritēju nesaprotamais fanātisms un nelokāmā ticība. Bez tam, šiem daimoniem ir iespējams mediumiski attīstītus cilvēkus un gaišreģus aizvest astrālā un mentālā miesā, atstājot fizisko miesu miegā, uz savām improvizētām debesu pilīm un tās parādīt.

Zemes cilvēka acīm mentālās sfairas uzbūve pilnīgi pieņemama par paradīzi. Tik milzīga ir turienes pilnība, salīdzinot ar fizisko pasauli. Arī zemes dzīvē bieži redzam, ka dižciltīgs blēdis, gribēdams piekrāpt vientiesīgu zemes rūķi, aizved to uz savu pili galvas pilsētā un ar to viegli pārliecina zemnieku, ka viņš ir īstais kungs. Zemnieks, atgriezies savā sādžā, ar dedzību visiem apliecina, ka viņam darīšanas ar īstū kungu, kuŗam ir pilis, sulaiņi un lepni kungi spīdošās drēbēs tam

seko. Tāpēc viņam jātic un jāiet pakal. Tāpat zemes mediji, aizvesti augstāko kultivējamo sfairu pilsētās pie tiem pašiem dižciltīgiem bandītiem, no visas sirds tic, ka tie ir istie Dieva eņģeļi. Viņi dedzīgi pravieta šīs mācības patiesību.

Viltus mācību izplatīšana, kultivējamās joslas iemītnieku nerrošana un sadiskā močīšanas bauda nav daimoniem viņu vienīgais rīcības iemesls. Viņiem no liela svara ir savu teritoriju paplašināt un papildināt ar pavalstniekiem, vergiem un barību. Tas panākams tikai tad, ja aizkavē cilvēces attīstību, pierunā cilvēkus uz ļaunu, ievēd grēkos un savauģo. Tāpēc viņiem jāpieliek lielas pūles un daudz gudrības pie viltus mācību izgudrošanas, izplatīšanas un realizēšanas. Bez tam vēl, ļoti no svara viņu pašu eksistences jautājums. Tiklīdz ego iesāk domāt un just nepareizi, tūdaļ raisas un irst viņa dievišķā auras uzbūve un aužas, veidojas ap to zvērīgā, daimoniskā aura.

Kā no iepriekš izteiktā redzams, ego uzbūve kā dzīvības dzirkstelīte, viņa auriskais apaudums-miesa, tālāk, tā ietērps savā formā un saturā, atkarīgi no tā, par cik ego izdvēš no sevis kārtīgas, pareizas domu enerģijas dvēsmas. Izdvēsdams mīlestību, saticību, pareizību, patiesību, harmoniju, viņš saņem no kosmiskā atspoguļojuma arī sev to pašu. Turpretīni, izdvēšot ļaunumu, naidu, melus, nepareizību, nepatiesību un chaosu, viņš saņem to

pašu arī no kosmosa. Pirmā, pozitīvā, labā dvēsmē dod tādas auras vibrācijas, no kurām ego miesa kļūst stipra, vesela, varena un skaista, bet otrā, ļaunā, negatīvā dvēsmē novājina ego miesu, padara to slimu. Beidzot tā sairst, rada mokas un nāvi.

Daimoniskais
vampirisms

Daimonu sadiskās domu dvēsmes izsauc ap viņiem tādas vibrācijas, no kurām to starvielas miesa pārklājas gāzvielas audiem, pieķep fiziskās vielas audiem un ar zemāko vielas stāvokļa mīklu, gļotām. Pie tam, jo zemāk, jo miesas forma kļūst izkēmotāka, neglītāka un atbaidošāka. Starvielas stāvokli viņa vel ir caurspīdīga, samērā glīta, engēla izskatā. Gāzvielā tā jau līdzinas pērtiķim. Zemē ļaunais ego ir ļoti riebīgs. Pazemē tas līdzīgs milzu pērtiķim ar krokodila žokļiem un nejēdzīgai jēlas gaļas mīklai. Šis liktenis neizbēgams ikkatram ego, kas grib iet ļaunuma ceļu. Engēli, kas palikuši par daimoniem, cenšas savu auras iziršanu un apķepšanu novērst. Pa daļai tas viņiem arī izdodas un, lūk, kādiem līdzekļiem! Viņi savās irstošās auras miesās ievada graudīgus, sīkas, mazas daļiņas no tādas auras, kurai ir augošas, vielu saturošas auras sastāvs. Katram kritušam ego, kas ir pateicis: «Eš vairs negribu būt larvs, velns, daimons, bet gribu atkal kļūt engelis,» tūlīt pārmainas domu dvēsmas saturs. Tas nav vairs irstošs, bet dzīvību atjaunojošs. Tā atomiskā uzbūve kļūst līdzīga debesu vielas uzbūvei, kā neirstoša viela-materija. Ja

irstošais daimons saņem sevī šādas auras masu, teiksim eliksīru, viņš uz zināmu laiku aptur miesas iršanu.

Te līdzība ar cilvēku savstarpējo izpalīdzēšanos pie asins pārļiešanas. Viena cilvēka asinis izlietojušās, novārgušās, nevar vairs izpildīt savu miesas apkalpošanas uzdevumu un cilvēkam jāmirst. Ja pie tām piejauc veselās, stiprās cita cilvēka asinis, kurām vēl daudz dzīvības spēka, slimās atjaunojas un dara cilvēku atkal veselu.

Dīvaini, šis apstākļi arī pie daimoniem realizējas pateicoties asins pārļiešanai, lai gan bez tā ir vēl citi dzīvības spēka pārņemšanas veidi. Savas dzīvības atjaunošanas nolūkam, daimoni ielenc, savainā ar savām viltus mācībām tos cilvēkus-ego, kuri jau izdarījuši atgriešanās aktu, atteikušies no grēkošanas un ieslēgušies kādā atpestīšanas egregorā. Ar egregorisko iesvaidīšanu-iesvētīšanu ego miesās tiek ielieta tā dzīvības viela, kura no šī brīža ego miesu sāk atjaunot, pārbūvēt un taisīt atkal dievišķīgu. Lūk, šādi cilvēki-ego tieši ir daimoniem derīgi. Viņi tos ievilina pie sevis un tad paņem viņu asinis. Plašie okultās literatūras apcerējumi par vampirismu un pasakas par dvēseles pārdošanu velnam nav tukša fantazija. Tam ir drausmīgas patiesības pamats. Asins atdošana daimoniem saistīta ar neizsakāmi mocošu operāciju. Velna valstīs ir iestādes, kur pēc zemes nāves cilvēkus-ego

aizved un iesloga. Šeit viņi atrodas tik ilgi, kamēr to auriskās dzīvības viela nav pilnīgi izlietota. Tas daudzreiz velkas tūkstošiem gadu. Viņus baro ieslodzītus un, kad ir vajadzība, nolaiž asins. Apietas ar viņiem drausmīgi. Kad īstās dzīvības ekstrakta asins vairs nav, tos pataisa par kustoņiem, ķēmīgiem zvēriem un liek strādāt grūtus darbus, kalpot daimoniem. Visbiežāk viņu uzdevums ir kalpot kā upuriem daimonu sadistiskām tieksmēm. Tie viņus neizsakāmā kārtā visādi moca. Viņi tiek sisti, daudzīti, graizīti un apgānīti seksuālās nevērdzībās.

Ir vēl daudzi citi dzīvības uzturēšanas enerģijas iegūšanas veidi. Daimoni izrauga no tiem, kas iesākuši atgriezties, vājākos un pieliek viņiem velnus-iedvēsmotājus, kārdinātājus. To uzdevums ir dot šiem cilvēkiem iedvēsmes, lai viņi iet baznīcā, lūdz no Dieva dzīvības spēku, bet pie visa tā, lai grēko. Viņi gādā par to, lai neskatoties ne uz kādu Dieva auras dzīvinošo krājumu, to personīgā aura apķeptu visādu kaislību sabiezējumiem, kārpām, augoņiem u. t. t. Pēc nāves grēcīgo darbu apķepumi dod daimonu kalpiem tiesību šos ego paņemt un aizvest uz daimonu barības noliktavām. Tur viņus iesloga kā dzīvus lopus un, pēc vajadzības, ēd. Tas arī ir drausmīgi mocoši.

Zemes virsū sastopam gardēžus, kas mīl cepešus, kuŗu pagatavošana saistīta ar dzīvnieku mocišanu, piem., dažās zemēs, kur ļoti

izslavēta virtuves māksla, var novērot tādu gardumu pagatavošanas veidus, no kuriem, nepieradušam pie tādiem papēmieniem, paliek slikti ap dūšu. Cepšanai nolemtam putnam apsien ap kaklu auklu tā, lai viņš nenosmok un piekaŗ pie āķa, kas piestiprināts griestos. Tad liek, tā pakārtam putnam, lidot tik ilgi, kamēr viņš zaudē samaņu. Pēc tam steidzīgi noplūc spalvu, ieliek savādā apaļā sietā, kuŗu grieŗ uz uguns, lej virsū taukus un cep. Cepe-tis labāks, ja cepšanas laikā putns ilgāk ir pa-rādījis dzīvības zīmes. Lai šo «dzīvības sil-tumu» saķertu vairāk, bieŗi gardēŗi nemaz ne-gaida kamēr putns izcepts, bet ar steigu grieŗ pusgatavo gaļu un ēd. Tas skaitās par izcilus gardu kumosu.

Lopkautuvēs sastopam cilvēkus, kas ar lielu kāri steidzas izgriezt kādu gaļas gabalu, kamēr lops vēl nav atdzisis un nodot cepšanai. Uz jautājumu, kāpēc viņi tā dara, tie paskaidro: «Jo ātrāk dabū uz uguns vēl neizdzisušo gaļas gabalu, jo tas garŗīgāks. Vēl labāks tas ir tad, ja to kādreiz izdodas no lopa izraut, kamēr tas nav nobeidzies.»

Varam novērot arī visādus gardēŗu untu-mus, kur «gardo kumosu» pagatavošanu saista ar iepriekŗēju kaujamo lopu, vai putnu sakrop-lošanu, piemēram, gaiļu kastrēšanu. Var būt, ka šis gardēŗu untums patapināts no daimo-niem. Zemes virsū cilvēka prātam tas neiz-liekas nemaz tik briesmīgi, bet tur, daimonu elliŗķīgajās barošanas iestādēs, ir citādi. Šos

piemērus rādu tamdēl, lai, iedziļinoties mūsu zemes gardēžu psīchē, varētu aptvert daimonisko gardēdības psīchi. Mūsu gardēži savās kaislībās aizraujas tik tāli, ka pilnīgi ignorē lopu ciešanas. Daimoni, turpretim, ne tik vien ignorē zemes cilvēku ciešanas, bet tās uzskata par lielāko baudu. Tomēr ir arī lopu kāvēji, kas ne tik vien ar baudu kauj, bet cenšas arī mocīt. Pavairojot šo tieksmi stipruma un saprašanas nozīmē, var iegūt sajēgu par to, kādi ir daimoniskie gardēži.

Daimonisko valšķu ķēniņi sūta savus kalpus-kaņavīrus un medniekus uz tām vietām, kur dzīvo un mirst cilvēki. Tur viņi medī tos nomirušos, kuŗu auriskā miesa viņiem derīga ēšanai. Sagūstītos viņi atved uz daimoniskiem cietokšņiem un iesloga sevišķās telpās, kā barokļus aizgaldās. Tur viņus baro un ēd dzīvus. Daimoni izgriež miesas gabalus pa tik lielām porcijām, ka gūsteknis paliek dzīvs savā aizgaldā, barojas un ataudzina atkal uz sevis astrālo miesu. Tā tas velkas ilgus gadus. Kad ego graudiņš-cilvēka dvēsele galīgi nomocīta un nespēj vairs audzināt ap sevi daimonu barībai derīgo miesu, iestājas citas mocības. Daimoni savanģoto dvēseli pārvērš kādā kustonī vai zvērā un nodarbina smagos darbos.

Patreizējai zemes cilvēka psīchei šī patiesība liekas neticama. Tā izklausas, kā ārprātīgs murgs. Par lielu nožēlošanu, tā tomēr ir patiesība. Vislielākais ļaunums ir tas, ka cilvēki to nezina un nevar tai ticēt.

Cilvēka
dvēseles aiz-
vijašanās uz
elli.

Daimoni un viņu pavalstnieki ne tik vien medī grēkos kritušās dvēseles, bet daudzreiz jau pirms miršanas ņem tās savā «audzināšanā». Viņi sagatavo grēcinieku aurisko miesu par tādu, no kuņas iznāk garšīgi cepumi. It sevišķā cieņā ir auras «treknumi», kas izaudzināti cilvēkos ar nešķīstu kaislību iedvēsmojumiem. Šādi cilvēki tiek apzīmogoti ar daimonisko egregoru emblēmām.

Bieži, daimonu komandētie, velni cilvēku dzīvi jau daudz gadus pirms viņu nāves veido un sagatavo, lai ievirzītu viņu psīchi kādas kaislības klišejā. Ikkatrs kaislības veids dod sevišķu auras «taukumumu» vai «liesumu». Nešķīstās kaislības apaudzina cilvēka auru ar tādu miesu, kāda patīk daimonu gardēžiem. Pie tādām kaislībām pieder rijība, skaudība, cietirdība, mantkārība, skopums, seksuāla izvirzība un visādas fiziskas dzīvnieciskas dziņas. Viss tas, kas cilvēku padara blēdīgu, viltīgu, lišķīgu, iedomīgu, lepni augstprātīgu un t. t. audzina ap dvēseli attiecīgu aurisku miesu. Visām šīm rakstura īpašībām ir sava auriska miesas masa, uz kuņu ļoti kāri daimoni, velni un larvi. Līdz ko cilvēks nomirst un atstāj fizisko miesu, tūdaļ astrālie tārpi, kukaiņi, rāpuļi, velni un larvi metas tam virsū un ēd. Dvēsele to jūt, redz, apzinas, kā pilnīgi dzīva, un šausmīgi cieš.

Cilvēki, kas savā dzīvē ir bijuši šo kaislību varā, pēc fiziskās nomiršanas nokļūst astrālu tārpu, kukaiņu, rāpuļu larvu un velnu

varā. Tie viņu ego-dvēseli rausta savā starpā, kā zemes zvēri kādu pamestu gaļas gabalu. Starpība ir tikai tā, ka zemes zvēri savu kaulu vai gaļu apēd dažās minūtēs un kauls necieš, bet austrālie briesmoņi dvēseli plosa daudz gadu simteņus un sagādā tai šausmīgas ciešanas. Visu to ego-dvēsele izjūt, izbauda un izcieš, kā pilnīgi dzīva.

Zemes cilvēks nevar iedomāties ne tās šausmas, ne mokas, kas viņu sagaida pēc nāves viņpasaulē, ja tas nav saistījies pie kāda egregora, kas to varētu aizstāvēt vai ņemt savā aizgādībā. Izteiciens, ka sliktāk par nāvi nebūs, ir ļoti aplams. Pēdējā laikā zemes cilvēki gan tā domā. Ja viņi nekam netic, ne Dieva, ne velna neatzīst, tad pēc nāves viņi iznīks un tiem nekā ļaunāka par nāvi nebūs. Šie maldi ir drausmīgi. Tiklīdz ego pazaudē fizisko ķermeni kā miesu un iziet no tā ar savu gāzvielas astrālo ķermeni «viņpasaulē», tūdaļ iesākas cita dzīve. Ja cilvēks virs zemes dzīvojis ļauni, blēdijis, mānijis, dzinis netiklību, noziedzies pret morāli, likumiem u. t. t., visi šie darījumi ir ierakstījušies, ieaudušies, iekausējušies viņa astrālā ķermenī kā auriskie tauki, kārpas, augoņi un uzpūsti, smagi jēlas, riebiņas gaļas gabali. Uz tiem krīt virsū astrālās pasaules zvēru un rāpuļu bari. Tie ierauj, kā krokodīli, ego ar visu viņa sakrāto auras miesu pazemes dūņās un nežēlīgi plosa. Vai esiet kādreiz vērojuši, kā mazas zivtiņas izlec no ūdens, saķer kādu mušu vai dunduru, ierauj to

dzelmē un tad vesels bars to plosa, rauj viena otrai no mutes un spīdzina? Līdzīgi tas ir ar grēcīgām dvēselēm pēc nāves, kad viņas saķer larvi un ierauj elles bezdibeņos.

Vissliktāk un visdrausmīgāk klājas tomēr tiem, kas izliekas gan dievbijīgi, iet baznīcā, lūdz Dievu, saņem svēto vakarēdienu, bet sirdī ir egoisti, liekuļi, glēvuļi un lišķi. Varenie daimoni tos aizvāc savos pārtikas pagrabos un ēd, baro tālāk, graiza un ēd atkal, jo viņu auras miesās ir daudz dzīvības vielas, ar kuŗu tie sevi atjauno un uztur. Tamdēļ «remdenajiem» ticīgiem no sirds ieteicams pielikt visus spēkus un ātrāk kļūt «karstiem». Tas iespējams tikai tad, ja apvienojas sirsnīgā sadraudzībā kādā stiprā eģegorā un palīdz viens otram turēties pie patiesības. Savstarpēji palīdzēt var ar vārdiem, labām pamācībām, darbiem, bet sevišķi liela nozīme ir domu spēka aurai. Ja eģegoriskā apvienība stipra, auras cirkulācija eģegora locekļos tik spēcīga, ka tā bez fiziskās pieskāŗšanās tīra auru, šķīsta sirdis, staro viņiem apkārt un triec prom visas ļaunās domas un grēcīgās jūtas.

Palīdzība
nomirušajiem
grēcniekiem
no eģegora.

Sevišķi lielu palīdzību saņem eģegora nomirušie, ja viņi līdz nāvei nav vēl paspējuši tiktāl attīrīties, lai pēc nāves nebūtu daimoniem uz viņiem tiesības. Stipra reliģioza eģegora aizlūgumi sūta nomirušajiem tādu auras palīdzību, kuŗa saspārda daimonu aizgaldas un atbrīvo savauģotās dvēseles. Tad tās var izbēgt no daimonu varas un paglāb-

ties kāda viņpasaules kristīgā agregora aizsardzībā. Bez tam, ja nomirušais ir vēl tik apķēpis grēkiem, ka viņu nevar no pazemes izcelt, daimoni to liek mierā, ja par viņu palikušie draugi notur aizlūgumus. Katrs aizlūguma auriskais lādiņš, kuŗš nonāk pie savaņgotā, saspārda daimonu ierīces. Arī paši daimoni dabū stipri ciest. Gribot negribot viņiem izdevīgāk tādu grēcinieku neaiztikt un, pateicoties tam, viņš var glābties.

Pa visu kultivējamo joslu, kā pa mežonīgiem džungļiem, izkaisīti daimoniskie egregori. Tie ir kā atsevišķas, pastāvīgas daimonu valstis. Bieži šīs valstis ir ļoti lielas un aizņem visu planētu. Valdošie daimoni, kā neaprobežoti monarhi, pa visām kultivējamās joslās malām vervē sev pavalstniekus, medī vergus un barokļus. Bez tam, viņi savā starpā, kā lielas daimonu valstis, ved karus, atņem viena otrai īpašumus, teritōrijas, aizvilina pie sevis otras valsts pavalstniekus, rada viena otrai revolūcijas, dumpjus u. t. t. Šeit ļoti daudz līdzīga ar mūsu zemes planētas valstisko stāvokli un politiskām cīņām senos un vidus laikos, kad laupīšana otrā valstī bij atļauta ar likumu un tika uzskatīta par pienākumu.

Citu planētu daimoniskie monarhi domu biedrus, pavalstniekus, vergus un «barojamo» vielu no mūsu planētas iedzīvotāju aprindām, iegūst ar ļaunu ideju un viltus mācību palīdzību. Ar ļaunām idejām viņi visādiem iedvēsmes veidiem noskaņo cilvēkus uz ļaunu

Daimonu
valstis un
savstarpēji
karļ.

un izmāca tos par istiem daimoniem jau zemes dzīvē. Pēc tam, kad tie nomirst, daimonisko valšķu kungi tos uzņem savos agregoros kā aktīvus, apzinīgus daimoniskus darbiniekus un iecel attiecīgā amatā.

Elles
daimoniskā
sastāva
jerachija un
vijas kom-
plektēšana.

Amata un varas gradācija atkarājas no tā, cik «iesvētāmais» spējīgs. Spējas raksturojas sekoši. P i r m i e ir augstākie, spējīgākie ļaunuma izgudrotāji, ierosinātāji, ārdošie ģeniji, valdnieki-daimoni, monarchi. Viņi sevi dēvē par elles dieviem, liek būvēt sev tempļus un sevi pielūgt, liek ziedot cilvēkus un arī mazākos velnus un daimonus, kad cilvēku pietrūkst. O t r i e ir monarchu vasaļi, firsti, elles dieva eņģeļi, vadoni — monarchu lēmumu izpildītāji. T r e š i e ir daimoni-ierēdņi, uzraugi, skolotāji, cilvēku iedvēsmotāji, musinātāji, muļķotāji, kas pielīdzināmi mūsu zemes iekārtas intelligentiem darbiniekiem. C e t u r t i e ir velni — zemākie kalpi, bendes kalpi, mocītāji. P i e k t i e ir larvi — ellišķīgi zvēri, kustoņi, kas kalpo visai elles jerachijai, kā mums nājlopi un dresēti zvēri.

Savu ellišķīgo valšķu jerachiju daimoni organizē un komplektē no krītošiem eņģeļiem un cilvēkiem, kurus šim uzdevumam viņi sagatavo ar ļaunu ideju un viltus mācību palīdzību. Vergus un barojamo materiālu no mūsu planētas cilvēku sastāva viņi vervē galvenām kārtām ar viltus mācībām. Ar tām viņi cilvēkus iedvēsmo uz ārējo, liekulīgo godīgumu, Dieva lūgšanu un atzišanu. Cilvēku au-

riskajos ķermeņos ieplūst dievišķais dzīvības uzturēšanas spēks — auriskā dzīvības enerģija. Tā kā sirds dziļumos šie cilvēki ir ļauni, iegūtā enerģija — eliksirs aužas ļauno domu formās. Tās izteicas visādos auriskos aptaukojumos, piepampumos, «liekās gaļas» pieaugumos, trumos, auras jēlumos u. t. t. Šie auriskie aptaukojumi un liekās gaļas pieaugumi, kā jau minēts, rodas no egoisma, cietsirdības, lišķības, rijības, kārības, iedomības, augstprātības un tamlīdzīgiem netikumiem. Pēc nāves tie ir smagi sabiezējumi ap ego. Cilvēku dvēseles tie kā barokļus automatiski ienes daimonu pazemēs. Tur šīs dvēseles attiecīgi «pseciālisti» šķiro tā, kā pie mums miesnieki kaujamos lopus un gaļu. Ellē labākos «eksemplārus» paņem augstākie daimoni, bet sliktākos atdod zemākajiem velniem un ļarviem barībai kā arī seksuālu «prieku» dzišanai.

Mūsu planētas vēstures materiālu piezīmēs atrodam: «Kaŗa laupījuma labāko tiesu — skaistākās jaunavas un veselīgākos vīrus paturēja par vergiem paši ķēniņi, bet sievas, bērņus un vecākos gadus vīrus atdāvināja karēivjiem un iedzīvotājiem. Un tie tos upurēja saviem dieviem, priecājās ar tiem un liksmojās trīs dienas». Labi mums zināms, kādus «priekus» dzina ar sievietēm meţonīgie seno tautu karavīri un kā pēc priekiem šīs sievietes un viņu bērņus «nomaitāja dieviem par godu». Arī pēdējā kaŗa notikumi dod mums daudz piemēru, no kuŗiem varam spriest par

daimoni rīcību un tām cilvēku dvēselēm, kas pēc fiziskās nāves nokļūst viņu varā kā «kara laupījums».

Nodeveju,
„Jūdais tips”
cilvēku kar-
miskais Hic-
tenis.

Daži mirušie, pateicoties kādam labam gadījumam, pēc nāves izmūk no daimoniem un bēguļo pa cilvēku dzīves vietām. Bieži tie ie-bēg labu cilvēku dzīvokļos un apmetas tur, bet tas viņiem maz palīdz. Dzīvajie tos neredz, bet sajūt un nezinādami, kas par lietu, ar vi-sādiem dzīvokļu svētīšanas paņēmieniem dzen tos ārā. Un ja arī tos neizdzen, šiem mocekļiem jāsež tur kā cietumā, jādreb un jā-cieš. Līdz ko daimoni tos atrod, tūlīt noķer un nežēlīgi soda par bēguļošanu. Dažu cil-vēku auras miesa pieķepusi tādām gļotām, tārpiem un tik riebīgu mīklu, ka pat larvi to neēd. Šādi auras apķepumi ir galvenām kārtām tādiem cilvēkiem, par kuriem mēdz teikt: «Ne Dievam svece, ne velnam kruķis». Tie ir dzīvē pazīstamie «Jūdais tips», provokātori, nodevēji, kas kalpo uz «abām pusēm,» kam nav nekādu noteiktu principu un kas gāna i svētumu, i ļaunumu, paši ļauni būdami. Tādā kārtā viņi paši sevi tā sagāna, ka kļūst par kosmiskiem puvumiem. Tādi cilvēki pēc nā-ves šausmīgās mokās guļ savās kapu bedrēs. Tās viņiem ir kā pašu liktas lamatas. Ārprāta šausmās un mokās tie brēc veselus gadu sim-tenus, iekams viņu auriskā netīrība izgaro un izirst.

Tā kultivējamā joslā norit «dēkaiņu» dzī-ve. Ko kurš no viņiem iedomājas darīt un da-

ra, to nevar iepriekš zināt un aprakstīt. Iedziļinoties zemes dzīves «dēkaiņu» ļaunumu un noziedzību parādībās, varam saprast, ko daimoni, kā ļauni gari, spēj darīt. Pēc zemes dzīves ļaunumu parādībām varam izprast arī augstāko sfairu dižciltīgo daimonu darbību. Ja nostādam sava prāta priekšā, cilvēkiem neredzamas, dzīvas, gudras būtnes ar ļaunām noziedzīgām tieksmēm, kuņas var lidot pa visām sfairām un planētām, tad iegūstam saprašanu par elli. Nav mocības, nav elles drausmu, kuņas nevarētu realizēt savās elles sfairās un iestādēs šie lidojošie, varenie ļaunumu ģeniji — elles ķēniņi.

Glābšanas
ekspedīcijas.

Cilvēku glābšanai, no debesīm norīkoto, ekspedīciju nometnes šīs sfairās izkaisītas kā mazi debesu cietoksnīši. Tās strādā un cīnas bez pārtraukuma. Darba tām daudz un tas ārkārtīgi sarežģīts. Katrai dvēselei, kas lūdz atpestīšanu, tūdaļ tā jāsniedz, bet līdz ko viņa pārdomā un iet atkal ļaunumā, to nevar aizturēt. Drīkst aizstāvēt un uzņemt glābšanas aizsardzībā tikai tos, kas no visas sirds patiesi vēlas atgriezties un pierāda savu vēlēšanos darbos. Citādi arī nevar. Brīvās gribas likums nepārkāpjams. Ar varu debesīs atvestie «dēkaiņi» protestē, skrien uz džungļiem atpakaļ un rodas dubults ļaunums.

Tagad mazs skats uz mūsu planēti. Te redzam visus ļaunuma veidus. Šeit ir asiņainais un morālistiskais sadisms, visādi noziedzību pasākumi: slepkavības un blēdības mantkā-

rības un noziedzības baudas nolūkos. Viss tas nenāk tikai no zemes cilvēku personīgās launas dabas vien. Lieli daimoniski spēki no zemes iekšienes un no citām planētām apzinīgi rada visādas launuma klišejas un ar tām iespaido cilvēkus uz ļaunu.

Daimonu
nolūki uz
mūsu planētām.

Šo daimonu nolūki ir bezgala dažādi: 1) piemulķot, iznerrot cilvēku masas, lai uzturētu sevi ar to skatu, ka idioti — cilvēki, ievesti absurdīgos uzskatos par dzīvi, rada paši sev dzīves vietā elli, 2) sarīdīt cilvēku masas savā starpā, lai ar baudu vērotu asins plūdu teātri, 3) piepūst cilvēku prātu ar skaudību, egoismu, netīrām kaislībām, mantkārību un visādiem netikumiem, lai pēc nāves tos varētu ņemt kā barokļus saviem pārtikas krājumiem, 4) sagūstīt, samedīt cilvēku pulkus savu valšķu apkalpošanai, 5) ieviļināt cilvēku dvēseles savās viltus debesīs un vampirizēt no tām dzīvības sulu — atjaunošanās asins. Zemes planētā sastopam cilvēkus, kas ne tik vien no ārējā izskata, bet arī pēc saviem tikumiem un visas dabas ir velni. Viņu miesas ātriirst, tie paliek kropli, ja nedabū zināmos laikos sevi ieņemt auriski veselu cilvēku asinis. Šo pārādību nevar attiecināt uz medicīniskās ārstēšanas gadījumiem, kur notiek fiziska asins pārļiešana. Tā nav ļauna. Daimoniskā asins ņemšana ir galvenā kārtā auriska — astrāla, vampiriska.

Bez visa tā, daimoniskie gari cenšas sakūdit cilvēku saprašanu tā, lai viņi izstarotu

tikai negatīvas auras krāsas. No tām rodas planētārās uzbūves traucējumi, zemestrīces un visādas dabas katastrofas. Cilvēki no tām uztraucas, kliež, vaimano, mocas, bet daimoni nīrgājas.

Tāda ir elle. Vai tā ir Dieva sodība? Vai tā ir kosmiskās sodības, mocību izciešanas vieta? Nekādā ziņā nevar to uzskatīt par tādu! Tā ir enģeļu — «dēkaiņu» personīgā brīvas gribas lieta, kuŗā Dieva un Viņam uzticīgo enģeļu dalība ir tikai nelaimīgo glābšana un atpestīšana no šīs elles mokām.

Kas patiesībā ir elle.

Cilvēki daudzreiz brēc pret Dievu un protestē, kāpēc Viņš elli pielaiž un atļauj. Tie sauc Dievu un enģeļus par nepilnīgiem. Dievs nevarot elli novērst un enģeļi atturēties no krišanas. Šī brēkšana ir absurdīga. Nepieļaut elles esamību, nozīmē paralizēt brīvo gribu. Tas anulē visu dzīvības vērtību. Dzīvības pilnīgums jāsaprot nevis kā sastindzināts piepildījums, bet kā spēja pilnīgi dzīvot. Radošā pilnība ir spēja vienmēr bez apstājas radīt. Tāda ir arī mūžīgā pilnība — spēja nemitīgi pārveidoties un kļūt vienmēr pilnīgākam. Kosmiskā visuma samērā elle ir tikai maza netīrumu bedrīte. To Dievs pieļauj tiem enģeļiem, kam gribas izbaukt sekas no nepareizas rīcības. Zemes cilvēkiem šī bedrīte izliekas tik liela, drausmīga un

nozīmīga tamdēļ, ka ellē esam mazi, sīki
gariņi, kosmosa puteklīši.

No tā viedokļa un tās vietas, kurā
pašlaik stāvam, elle ir arī drausmīga. Viņa ir
daudz drausmīgāka, nekā to spējam iedomā-
ties. Kad tagadējam, 1935. g. modernam cil-
vēkam, atvērsies mistiskā uztveres spēja un
viņš varēs ieskatīties savā īstajā stāvoklī, viņš
domās pa visam citādi. Slims, badā, ciešanās
un fiziskās mokās novārdzis cilvēks uzskatīs
sevi par laimīgu, ja iegūs pārliecību, ka pēc
nāves tam nebūs sliktāk un viņa dvēseli pa-
ņems kāds pestīšanas egregora enģelis. Cil-
vēki par laimīgu uzskatīs tādu dzīvi, kur visu
mūžu, grūtā, sūrā darbā un bez izpriecām viņi
varēs attīstīt savu auru tik tālu, lai pēc nāves
nebūtu jāiet vairs pazemē vai daimonu ver-
dzībā.

Ja cilvēks to
zina . . .

Vissliktākā zemes dzīve ir
labāka par pazemi un verdzību
pie augstākiem daimoniem. Seno
tautu reliģiskos rakstos redzam, ka tie, kas zi-
nājuši daudz maz īsto patiesību par pasauli,
dzīvojuši vienās rūpēs tikai par to, lai pēc nā-
ves neieklātu pazemē. Viņi ir darījuši, ko vien
mācējuši, lai no tā paglābtos. Tie ir centušies
iztapt dažādiem daimoniem, tos pielabinādami
un piekukuļodami ar upuriem, lai pēc nāves vi-
ņus stipri nemocītu. Tagadējais cilvēks, pār-
sātināts ar modernās civilizācijas labumiem,
lepni un augstprātīgi saka: «Es neatzīstu ne
Dievu, ne velnu un tamdēļ ne par ko neatbil-

du». Tie ir tik drausmīgi maldi, ka tos nevar attēlot. Ja cilvēks, kam šāda maldīga saprašana, zinātu, kas viņu sagaida pēc nāves, viņš no šausmām tepat zemes virsū pakristu. Uz ceļiem viņš lūgtu katras baznīcas priekšā pēc Dieva apžēlošanas un atpestīšanas.

Karma. w

VIII.

Vārds «karma» plaši ieviesies Eiropas gara zinātņu terminoloģijā, bet to saprot ne visi vienādi. Patiesībā šis vārds nozīmē cilvēka darbības rezultātu viņa auriskās miesas būvē. Darbība izriet no domāšanas. Domāšana rada auras kustību plūsmi, vibrācijas un auž no savas auras vielas zināmu aurisku veidojumu. Piem., cilvēks domā par labu darbu un to izdara. No šīs domas un darbības rodas auras plūsmes kustība un izveido auras klišeju. Klišeja ieaužas cilvēka auras miesā, kā redzams aurisks zīmējums, ornaments. Nodaļā «Auras klišejas» atstāstīts kāds notikums ar cilvēku, kas nabadzīgai sievietei ar bērnu iedeva dažus latus. No šīs rīcības viņa aurā ieaudās mirdzošs, skaists spīdums. Otrā piemērā attēlots zaglis, kas apzaga cilvēku. Šī rīcība viņa aurā ieauda, ievēidoja zaļi glotainu, melni tārpvēidīgu traipu. Šie auriskie ievēidojumi ir karma. Tā šis vārds bija domāts savā pirmatnējā uzdevumā gara zinātņu terminoloģijā. Lai paliek tas arī mūsu mācībā minētā nozīmē.

Labā cilvēka aura ir skaista. Tā spīd un vizuālo dzidrās, harmoniskās krāsās, izplata savā apkārtnē savādu, patīkamu aurisku gaismu un smaržu. Karmiskie ieaudumi,

t. i. labo darbu klišejas, mirdz aurā kā dārgakmeņi un izstaro no sevis spēcīgas, apžilbinošas gaismas strāvas. Pateicoties šīm strāvām, svešie, nevēlamie auriskie pieskārieni sadeg vai arī atlec.

Launa cilvēka aura ir neglīta un atbaidoša. Tā spīd ar savādu blāvu, baigu gaismu un izplata savā apkārtņē riebīgu smaku. Karmiskie ieaudumi, t. i. ļauno darbu klišejas, rēgojas kā riebīgu tārpu mudžekļi un cīpsloti mezgli. No tā arī cēlies nosaukums «karmas mezgli». Launa cilvēka auras ķermenis ir atbaidoši sakropļots. Bieži tas izskatas piedurts naglām, dūņām, mālu un koka gabaliem. Dažas vietas liekas it kā sasaistītas striķiem un pārklātas spalvainām ādām. Ļauno darbu klišeju ieaudumi — karmiskie mezgli izstaro nepatīkama spīduma griezīgas strāvas. Tie sviež no sevis uz apkārtni gļotas, putekļus, dubļus un visādus auras netīrumus. No tiem atkal savukārt veidojas tādi paši netīrumi, kas krīt un traucas atpakaļ uz pašu ļauno cilvēku, plēš viņa auru, rada jaunus mezglus un tārpus, izsauc viņā visādas vainas, slimības un nelaimes.

Karmisko
mezglu
darbība.

Cilvēka auras ietērpā karmas mezgli pēc būtības ir tie paši saķepumi, tikai to sarežģītuma pakāpe daudz lielāka. Ļaunie darbi, noziegumu karmiskie mezgli, ir it kā izplatījumā izlaistas lodes, bet tādas, kas paliek saistītas savādā supergumijas auklā pie paša «šāvēja». Un «šāvējā» bez šīs saites paliek vēl

lodes kopija. Kamēr šis šāviņš netiek at-
saukts, tas spēj darboties postoši uz savu «iz-
šāvēju» un uz tiem, kas pēc sava auriskā ap-
grēcības stāvokļa viņu uzņem. Un uzņem viņu
ikkatrs, kam aurā kāds grēcīgs darbs, kāda
nozieguma ieaudums. Noziegumu klišejas, kā
lāstu lādiņi, klejo pa kosmisko telpu un seviš-
ķi to cilvēku vidū un tuvumā, kuŗiem aurā ne-
tikumu un noziegumu klišejas. Šie lādiņi —
viesuļi neskatas uz to, vai noziegums liels, vai
mazs, vai tas saistīts ar tiem, vai ne, bet tik-
līdz atrod pie cilvēka kaut mazākā traipa
punktiņu, tūlīt laužas viņa aurā un to posta.
Šī postīšana reālizējas bezgalīgā dažādībā: slimībās,
prāta aptumšošanā, dažnedažādās dzī-
ves nelaimēs un katastrofās, jo viss dzīves
process caurausts ar cilvēku domu auru. Līdz
ko šo auru saķepina, salauž, saposta, tūlīt pa-
ralizējas domu un prāta skaidrība. Cilvēks
pielaiž kļūdas un krīt nelaimē. Kad tas atgrie-
žas atpakaļ nesastapis pretestības un tml.,
šāds aurisks lādiņš — nozieguma klišeja, iedar-
bojas uz pašu «izšāvēju» ar daudzkārt pavai-
rotu atpakaļiedarbību. Šī pavairošana rodas
no tam, ka daudz būtnes, pie kuŗām tas ir pie-
skāries, atgrūžot ieliek tanī arī no sevis ku-
stības spēku. Tā arī parasti ikdienā tiek sa-
prasts vārds «karma». Tāpēc to bieži sajauc
ar sodu.

Karmiskais noziegumu «šāviņš» var dar-
boties tikai kultivējamās sfairās, bet pozitīvo
darbu klišejas iet arī pāri chaotisko sfairu ro-

bežām, debesu sfairās. Tur, sastapušās ar eņģeļiem un citām harmoniski noskaņotām būtņēm, viņas dabū spēka pieaugumu un nāk uz savu pirmavotu daudzreiz pastiprinātā spēkā. Tādā kārtā labo darbu karma vairojas labā spēkā, bet ļauno ļaunajā. No šejienes izteiciens: dalīts prieks ir dubults prieks, bet dalīta bēda pusbēda.

Elles
„likums“.

Ja kāda būtne otru aizskar, vainīgais ar karmas likumu tiek nodots aizskārtā rīcībā bez kādiem ierobežojumiem. Šis nežēlīgais karmas likums izriet, kā loģisks secinājums, no kosmisko būtņu savstarpējo attiecību stāvokļa. Kas grib harmoniju, tas nevar izdvēst chaotiskas domas. Tiklīdz viņš tādas izdvēš un kādu būtni ļauni aizskar, tūlīt rodas jautājums: «Tu gribi dēkoties?» Šim jautājumam seko ne ar ko neapturama atbilde un negrozāms lēmums: «Ej chaotiskās sfairās, meklē sev pretinieku un cīnies!» Kas tur iegājis, tas negrozāmi ir parakstījis līgumu ar šo sfairu likumību. Un šī sfaira ir tāda, kas atļauj visiem plūkties, plēsties, kauties un noziegties, pārkāpt visus likumus un līdz ar to arī pašam savu likumu. Tā ir likumu pārkāpšanas un ārdīšanas likumība. Kādus likumus tur var ievest un uzturēt? Protams, tikai spēka likumus. «Kam spēks, tam vara. Tu mani aizskāri. Ar savu rīcību tu esi nonācis chaotiskā likuma varā. Man pilnīgas tiesības

darīt ar tevi visu, ko vien vēlos, kas man pa spēkam».

Gluži tāds pats stāvoklis ir arī tad, ja aizskārtais nemaz negrib atriebties. Aizskāršanas klišejas kopija ieaužas aizskārēja aurā un tā kļūst redzama kādam larvam, velnam vai daimonam. Arī viņiem tādas pašas tiesības: «Tu esi kāvies, zadzis, blēdījis. Nav no svara, cik daudzi, pie kā un kam. Nozīme tikai tam, ka ar to tu esi iegājis mūsu likumā, kuŗa ir absolūta nelikumība. Pamatojoties uz to, tu esi mūsu varā par tik, par cik mums ir spēks tevi pieveikt.»

Vienīgais glābiņš šīs likumīgās nelikumības sfairās ir spēks. Arī debesu patiesība šeit rīkojas tikai ar spēku. Cilvēki iegūst spēku apvienojoties, noorganizējoties egregoros. Gluži tāpat dara daimoni, velni un larvi. Lielos baros viņi turas kopā un, apstākļu spiesti, viens otram palīdz kopējās cīņās pret uzbrucējiem. Šādās egregoriskās apvienībās var gan nodibināt kādas norunas par noziegumu lieluma normām, var viens otram atriebt pēc kāda noteikta mēra, kā tas arī tiek praktizēts mūsu sodu nolikumos, bet tam nozīme tikai eggora varas robežās. Ārpus tām paliek spēkā tas pats džungļu bezlikumības likums «kam spēks, tam vara.»

Cilvēkiem šeit tā lielā priekšrocība, ka viņi var piesaukt un dabūt sev palīgā debesu spēkus. Tādā kārtā viņi pieveic daimonus un glābjas. Tomēr, lai saņemtu debesu spēku pa-

Ciņa ar elles spēkiem.

līdzību, jābūt attiecīgā mērā godīgam, taisnam, harmoniskam un jāmāk pieskaņoties debesu likumības aurai. Kas šo likumību ignorē, pie tā debesu spēks nenāk. Tos gadījumos, kad cilvēks ir mācējis viņu atsaukt, bet, saņēmis to, apgrēkojas, tas tūlīt atstāj viņu. Apgrēcības traipi kļūst atklāti un daimoni viņu ielenc no jauna. Elle ir atkal ap viņu.

Visvairāk cilvēki cieš no atriebības kāres. Ja viņus skar kāds nozieguma lādiņš, tie paliek nikni, iedod šim lādiņam klāt no sevis vēl spēka un naida klišejas. Tās atlec no viņiem ar pavairotu spēku un sit citus, tad atkal lec atpakaļ no citiem pavairotā spēkā un sit pašus. Tādā kārtā cilvēki rada daudz jaunu karmisku mezglu un stieg purvā arvien dziļāk un dziļāk. Šo parādību pieņemts saukt par «karmas ratu». Cilvēks kļūst līdzīgs vāverei būrītī, kuŗa spēlējās uz rata. Patiesībā ir vēl sliktāk, jo pie cilvēka līdzšinējiem dzīves veidiem mezglu skaits pieaug un sarežģas vairāk, nevis otrādi. «Karmas rats» izsauc nebeidzamu «inkarnāciju ratu».

Karmisko mezglu darbības pārtraukšana. Ļaunie uzbrukumi nav jāatbiebj. Tie jānovērš, jāparalizē ar aukstasinīgu vienaldzības sajūtas rīcību. Vislabāk tas izdarāms ar nožēlu un vēlēšanos, lai ļaundaris atjēdzas, attīra savus auras apķepumus un kļūst labs. Visi dzīvo būtņu ļaunie uzbrukumi jāuzņem ar tādu pašu noskaņu, ar kādu uzņemam nedzīvās dabas katastrofas nelaiemes.

Ja vējš noplēš mājai jumtu, ja viesuļa, pa

gaisu nestais, koka gabals ietriecas logā un stikla šķembeles ievaino seju, mēs taču nepalikam nikni uz vēju, nedzenamies pakal ar dunci un negribam tam atriebties. Mēs lūkojam gan ierīkoties tā, lai otrreiz tas nevarētu mums kaitēt. Ja no ķēdes noraujas suns un iekož, mēs nedomājam, ka par to vajag atriebties, bet piesienam viņu stiprāk, lai uz priekšu tas nenotiktu. Tāpat jādara ar ļauniem gariem un cilvēkiem. Tie jāsasien, jāparalizē bez atriebības kāres jūtām un niknuma. Nonāvēt drīkst tikai tādā gadījumā, kad nav cita līdzekļa noziedznieka ļaunās darbības paralizēšanai. Tad arī tas jādara ar sirsniņu aizlūgumu par viņa dvēseli. Aizlūgumam liela nozīme. Pateicoties tam, viņa ego tiek uzņemts astrālās pakāpes kristīgā egregorā. Tur viņu iesloga un tur tik ilgi, kamēr tas nekļūst labs. Bez tāda aizlūguma nonāvētie noziedznieki pēc fiziskās nāves kļūst vēl brīvāki, stiprāki, nāk atpakaļ cilvēku vidū, kā ļauni gari, un dara postu vēl lielāku, nekā dzīvi būdami.

Ļaunās karmas ķēdē, patiesībā tīklā, ir saistītas visas ārpus debesu sfairām vienlaicīgi eksistējošās būtnes. Debesis ir labās karmas ķēde — tīkls. Tur tas tā saskaņots, ka to izjūt vienīgi kā harmonisku saskaņu, kopdarbību bezgalīgā, svētlaimīgā eksistencē. Kultivējamās sfairās, tā tad, pēc augšminētā likuma, ikviens ļaunās karmas parādnieks — ķē-

des loceklis atkarīgs no citiem. Starp šiem citiem ir daudz apzinīgi jaunu daimonu u. c., kuŗu interesēs aizturēt katru cilvēka, vispar būtnes, atsvabināšanas kustību. Aizturēšanai tiek izmantots, še aprakstītais, tikls, kuŗš radies no daudzām izšautām, saistītām lodēm. Ikviens cilvēks, ikviena būtne pa sevi nekad nevarētu izklūt no «turētāja» rokām, ja pēdējais nebūtu savukārt parādā pozitīvi noskaņotām būtnēm, vai šo būtņu kopām — egregoriem. Cilvēkam bieži jāsaka: «Piedod man manus parādus, kā es piedodu saviem parādniekiem, t. i. tiem, kas pret mani apgrēkojušies, mani aizskāruši.» Ar šo lūgšanu viņš savus izšautos atriebības lādiņus atsauc. Tie apstājas darboties, atsvabina citus un līdz ar to arī pašu šāvēju.

Egregoriskās
ploderības
svarīgums
cīņā ar elles
spēkiem.

No šejienes secināms egregoriskās piederības svarīgums. Sevišķi tas sakāms par spēcīgāko egregoru mūsu zemes virsū. Tas ir Jēzus Kristus egregors. Šinī nozīmē Viņš ir mūsu Pestītājs. Iedomājaties, kāds būtu absolūti vienuļa cilvēka liktenis. Par vismazāko, visniecīgāko nolaidību morāliskā ziņā (morāle ir attiecību noteikumi) šis vientulis kļūtu kāda daimona mocību objekts. Pie tam, tas notiktu gandrīz uz mūžīgiem laikiem, jo pārietu no viena daimona rokām otrās.

No sacītā noprotams, ka karma nav sods. Tai trūkst soda īpatnības — proporcionālītātes.

Karmiskās saites, mezglus var nevien at-

vilkst atpakaļ, atraisīt, bet it kā pārcirst, arī sadedzināt, izkausēt, izšķīdināt. Launo darbu izdvēstiem karmiskiem lādiņiem var aizsūtīt pakal tādus lādiņus, kas viņus panāk un izārda, pirms tie nokļuvuši pie mērķa un iesākuši savu launo darbību. Sīkāk par to 3. ciklā. Kā tas arī netiek darīts, vainīgais neizbēg no ekvivalentās pēcdarbības. Vai šī pēcdarbība izpaužas ciešanās, vai labprātīgā, apzinīgā karmisko mezglu atraisīšanā, lādiņu atsaukšanā, pateicoties grēku nožēlošanai, alga viena, tā ir vainas pēcdarbība. Šis ekvivalents ir it kā karmas minimums un to varētu saukt arī par sodu. Meklējot pārdzīvojumus, daudzi aiz muļķības, vai arī labprātīgi, uzņemas un iepinas daudz lielākās ciešanās par šo soda mēru. Ja viens un tas pats sods izciešams īsākā laikā, tam jābūt intensīvākam. Lai panestu paātrinātu rehabilitēšanos, vajadzīgs daudz spēka un cita kā. Ciešanas slavējamas vienīgi šinī nozīmē, kad tās ved uz atpētsīšanu un ir lietderīgas, attīrošas. Eksperimentēšanas tieksmju un bravūras izsauktās ir citādas kvalitātes.

Atraisītie karmas mezgli, apturētie launo šāvienu lādiņi un viesuļi paliek kā ego piedzīvojumu arhīvs, kā nekaitīgas atmiņas. Izpirktās launās karmas daļas kļūst mirdzoši spīdīgas, kā uzvaras kroņi, un krāsojas attiecīgās pozitīvās auras krāsās ego ietērpā.

Apskatījām elli, daimonus, velnus un larvus, cilvēku attiecības savā starpā, ar elli, larviem, velniem un daimoniem. Redzam, ka visa elle rodas un pastāv tikai no ego domām un gribas. Atkarīgi no tā, kā eņģelis domā, aužas un veidojas viņa auriskais tērps — miesa. Tas pats arī pie cilvēkiem un daimoniem. Kad eņģelis domā par radošu darbību, patiesību, un harmoniju, viņa auriskais tērps tīrs, dzidr, skaists un spīdošs. Viņa saprāts ir dievišķīgi gudrs, ģeniāli radošs. Viņš brīvi, bez kādiem traucējumiem, var lidot pa visu kosmosu. Tiklīdz eņģelis domā un iegrib ārdošo darbību, nepatiesību, ļaunumu un disharmoniju, viņa ego — dvēsele sāk apausties ar nepareizu auras būvi. Viņa dzīvības gaudiņa dievišķie izstarojumi pieķep ar auriskiem sabiezējumiem. Līdz ar to viņš zaudē savu radošo, dievišķīgo gudrību, kļūst ārdošs, disharmonisks un ļauns, nikns raksturā un smags, biezs ķermeņa formā. Jo stiprāk ego domā par ārdošanu un ļaunumu, jo vairāk tas apķep ar smago, biezo auras audumu, jo nejēdzīgāks un izķēmotāks tas ir savā miesas uzbūvē. Tādā kārtā eņģeļa ego — viņa dvēsele, nemirstīgais, dievišķīgais dzīvības gaudiņš, apķep ar ārdošo domu audumu tik stiprā mērā, ka blakus eņģeļa nemirstīgam ego izveidojas o t r s e g o, kas auž ap sevi mirstīgu, sāpošu, irstošu miesu — mīklu un mirst. Mirst viņš ne vienreiz, bet vienmēr, bez apstājas. Tiklīdz vienu miesu viņš sev apauž, tā sairst, sāp un

izvel savu dzīvības graudiņu — ego. Tas atkal auž tādu pašu irstošu miesu — mīklu, atkal dzīvo īsu brīdi un beidzot atkal mirst. Tā ego pārdzīvo miršanu. Tādu ego auras apauduma klišeju sauc par mūžīgo nāvi, jo viņa atkārtojas bez apstājas. Tas velkas tik ilgi, kamēr šo klišeju no ego nodzēš, nokausē un tās auras apķepumus notīra.

Tāda ir vispārībā to ego karma, kas nonākuši no debesīm džungļos un grib dēkoties. Viņi var savu karmu grozīt, veidot pēc brīvas gribas vai nu uz attīstīšanos un tādas mūžīgas miršanas — nāves izbeigšanu, vai arī padziļināšanu. Nāves karmas izbeigšana pieved pie atgriešanās eņģeļa stāvoklī, bet padziļināšana pie pārvēršanās daimonā, velnā un tālāk larvā.

Daimonu karma cilvēku acīm liekas labāka, bet tie ir maldi. Daimoni gan ir lieli, augstu valdnieku stāvoklī. Tiem ir saglabāta kosmiskās gudrības apziņa. Viņi, līdzīgi eņģeļiem, var radīt dažādus dzīvības veidus, būvēt planētas un baudīt lielas priekšrocības citu kritušo eņģeļu priekšā, bet viņu dvēseles noskaņa nesalīdzināmi mocošāka par cilvēku dvēseles mokām. Bez tam, daimonu karma ir tāda, ka tiem neizbēgami jāiet savā daimoniskā attīstībā līdz pirmai kultivācijas pakāpei. Viņu auriskā miesa pieblīvēta tik šausmīgiem noziegumu saķepumiem, ka tos izārdīt, atkausēt un attīrīt var tikai kosmisko džungļu uguns, sēra jūras karsto tvaiku pirtis

Daimonu
karma.

un drausmīgie bezdibeņi. Daimoni gan ar savu gudrību un asins pārļiešanas mākslu ilgu gadu simteņus, pat gadu tūkstošus izvairās no «miršanas». Tomēr nāk reiz neatvairāmā nāve, izrauj tos no «daimoniskām miesām», un iesviež kosmisko džungļu ugunīs. Miršana, t. i. ego auriskās čaulas iziršana, kas saistīta ar sāpēm un mokām, piemīt visām būtnēm, kas dzīvo kultivējamās sfairās kā dumpinieki, grēcinieki vai misionāri. Tāpat kā zemes apstākļos, arī visos kultivējamās joslas plānos, miesas ķermeņa iziršanu visas dzīvās būtnes cenšas aizkavēt, apturēt, paildzināt dzīvības spēju, novērst mokas un ciešanas ar ārstniecības mākslas palīdzību. Okultā literatūrā pa retam sastopami apraksti, kur daži gari ir mācējuši apzinīgi nomirt, t. i. nomest irstošo, sāpošo, slimo fiziskās miesas čaulu, tūlīt pēc nāves atkal apzinīgi «piedzimt», iemiesoties kādā bērna vai jaunekļa ķermenī, izdzenot no tā īsto īpašnieku. Astrālās un mentālās pasaules daimoni šo līdzekli ļoti plaši pielieto un ar tā palīdzību spēj ilgi noturēties pie dzīvības garā, nepārtrauktā laikā. Sīkāk par šo parādību 3. ciklā.

Velnu karma.

Velnu karma ir vieglāka. To apķepumi attīrās ātrāk — 2., 3. un pat 4. kultivējamā sfairā. Viņi pārdzīvo dažus gadu tūkstošus dzimdami un mirdami karstā putrā, miklā un pazemes tumsā. Tur viņu auras apķepumi nodeg, nokausējas un viņi sāk iemiesoties, kā evolūcionējošie gari, fiziskā plānā

stādos un dzīvniekos. Cilvēku auras iespaidoti, tur viņi pamazām atgūst apziņu un pāriet augstākā stadijā. Tad jau atpestīšana vieglāka un tuvāka. Sīkāk par to 3. ciklā.

Larvu karma ir vēl vieglāka, jo viņiem nav dvēselīgās apziņas. Viņi klejo kā zvērīgi roboti daimonu un velnu kalpībā. Liekas gan, ka viņi dara visšausmīgākos elles darbus, jo izpilda visus cilvēka dvēseles bendēšanas un mocīšanas uzdevumus, bet, līdzīgi zemes zvēriem, neapzinas sava darba drausmīgumu. Viņi ir tikai akli ieroči velnu un daimonu gribas izpildīšanā. Larviskā ego auras apķepumus sadedzina vienkāršs zibens vai arī svētīta ūdens auriskā gaisma. Pēc sadedzināšanas, larvos atrodošies, ego viegli iemiesojas stādos un iesāk savu atpestīšanas evolūciju.

Larvu karma.

Cilvēku karmu pa daļai zinām, jo paši esam tādā stāvoklī. Savā auriskā apķepumā domājam, ka esam savādas, nejaušas kosmiskā procesa parādības akli ķīmiski — fizioloģiskas iedarbības rezultāti. Mēs kustamies, dzīvojam un jūtam tik ilgi, kamēr pastāv mūsu fiziskais ķermenis. Līdz ko tas sabojājas, izirst un zaudē savu kustēšanās spēju, mēs arī galīgi iznīkstam un ienirstam nebūtībā. Savā ziņā šī ir interesanta doma — klišeja. To ir iedvēsuši cilvēcci, kā pasaules uzskatu, daimoni. Viņi ir ļoti priecīgi un cenšas pagarināt zemes cilvēkos pārlicību, ka tie ir tikai akli, mirstīgi gaļas gabali. Tomēr Dieva gudrība

Cilvēku karma.

šai nelaipei ir pievienojusi arī mazu laimi. Cilvēku ego, balstīdamies uz šīs pārlicības, ir izveidojis īpatnēju materiālu kultūru, kurai ļoti liela nozīme visā kosmosa evolūcijas un dēkaiņu atpestīšanas darbībā. Par to turpmāk 3. ciklā.

Atpestīšanu
karmisko
stāvoklī.

Tagad no svara zināt tikai to karmisko stāvokli, kas attiecas uz mūsu atpestīšanu. Šinī ziņā mums jāņem uz visstingrāko vērā tas, ka katra mūsu doma un jūta ieaužas, iegravējas un iebūvējas mūsu auriskā miesā, kā šīs domas un darbības attēls — klišeja. Pēc tās, katrs garīgi redzēt spējīgs cilvēks, gars vai eņģelis katrā laikā var mūsu domās un darbos noskatīties, kā kino filmā. Tur redzams, ne tikai mūsu dzīves tekošais periods no pēdējās piedzimšanas dienas, bet tāpat arī visas mūsu domas, darbi un dzīves gaitas, kuŗas norisinājušās iepriekšējās inkarnācijās, sākot no paša pirmā krišanas laika, t. i. no tā laika, kad esam atstājuši debesis un atnākuši kultivējamā joslā dēkoties. Īstā, dievišķā eņģeļa dvēsele, t. i. nemirstīgais ego ar vissmalkāko precīzītāti atzīmē ikkatru savu pat vismazāko domu un jūtu kustību. Tā automatiski ierakstās mūžīgi paliekošā, nekad neizdzēšamā dzīvības «grāmatā», kuŗa atrodas mūsu ego auras saturā, kā viņa dzīvības, pieredzes un saprāta smadzenes. Šīs smadzenes ir no garīgas, neirstošas vielas. Varam domāt un darīt ko vien gribam, bet mums jāzina, ka katrs labs, tikumiski cēls darbs ie-

veido mūsu auras miesā skaistu, mirdzošu klišeju. Katra doma, katra kustības un jūtu dvēse, kas veltīta ļaunumam, ieauž mūsu auras miesā riebiģu, kvēpaiņu auras vielas ķermeni. Tas kā riebiģs tārps attīsta gļotas, putekļus, dubļus un pieķepina domāšanas aurisko mēchanismu. Ar to tiek paralizēta gudrā, labā domāšanas spēja un veicināta ļaunā.

Kā jau zinām, labo, cēlo darbu un tikumu ieaudumi aurā rada spīdošas gaismas izstarojumus. Šie izstarojumi dedzina, kausē un skalo no mūsu ego visus netīrumus un pieķepumus. Pateicoties tam, mēs atgūstam prāta asumu un spēju dziļi, plaši domāt. Mūsos attīstas intuīcija, kosmiskās gudrības spējas un mēs kļūstam visādā nozīmē pilnīgāki garā, gudrībā un izjūtās. Mums atklājas psihiskie centri, kas atver jaunas uztveres spējas. Kad cilvēka aura pieķepusi ar gļotām, taukiem, darvu, kvēpiem, pielīdusi tārpiem, viņš var mācīties, kalt galvā kaut vai visas pasaules zinātnes, tās nekā viņam nelīdzēs patiesības aptveršanai. Viņš vai nu koku dēļ neredzēs mežu, vai arī meža dēļ kokus. Rokās viņam tūkstošiem faktū, bet viņš redz un sajēdz tikai tās vienības, kas sevi var izteikt ar dažiem faktū punktiem. Tiklīdz esība izteicas ar vienu faktū vairāk, viņš to vairs nespēj aptvert. Tas ir līdzīgi vistas psīchei, kuŗa aptver tikai vienu olu, t. i. skaita tikai līdz vienam, lai gan

perē daudz cāļu. Bieži sastopam gudrus zinātniekus un brīnamies, kāpēc viņi no dzīves tik maz saprot. Tie pielīdzināmi tādiem, kas iet izpētīt kalnu apkārtni. Piegājuši pie kalna, viņi sāk rakt zemi, ierokas dziļi kalnā un aizmirst, ka tas ir kalns. Nikni viņi protestē un «pierāda», ka kalna nav. Tamlīdzīgu pozīciju patreizējā zinātne ieņem attiecībā uz Dievu, debesīm un kosmosu.

Nebūs dzīvē panākumu agrāk, kamēr savu aurisko saturu neiztīrīsim no muļķīgās iedomības, ķēmīgās augstprātības, egoisma, cietsirdības, liekulības, glēvuma un galvenais, gara kūtruma. Tieši šie auriskie apķepumi ir mūsu vislaunākā karma. Tā icaudzina mūsu auriskos ķermeņos, galvenām kārtām, tādus apķepumus, aptaukojumus, kas daimoniem der barībai un viņu irstošo miesu atjaunošanai. Pateicoties tam, viņi medī mirstošo dvēseles, kā garšīgus kumosus un velk tik uz savāni elles mājām. Daudzi dzīvie, stiprie veselībā, vieglprātīgie, bezbēdīgie garā un ļauni draiskulīgie raksturā, bravūrīgi plātas. Viņi saka, ja pēc nāves viņus «Pēters» nelaidīšot debesīs, būšot pa draugam ar velnu un sliktāk kā zemes dzīvē viņiem neklāšoties. Nabadziņi, ja viņu saprāts spētu aptvert to patiesību, kas tos sagaida pie velniem, aiz izbailēm viņiem mati no galvas izlēktu. Daimoni un velni angažē tikai «karstos» un

«aukstos». Tas nozīmē stāties viņu priekšā pēc nāves jau ar gatavu profesionāla, rūdīta bandīta diplomu. Uz idiotiski augstprātīgiem ķēmiem, iedomīgiem balamutēm, liekuļiem, lišķiem, glēvuļiem, plāpām un sliņķiem viņi skatās tikai kā uz netīrumiem, bet labākā gadījumā kā uz barokļiem. Viegļprātīgo plāpu, «pusticīgo» un sevišķi «formēli-ticīgo» liekuļu karmiskais stāvoklis ir daudz sliktāks, nekā tiem, kas pēc nāves pārvēršas larvos. Viņi ir tas materiāls, kas ietilpst elles vergu un izpriecas upuru «precē». Ar tiem dzen visdrausmīgākās negantības. Viņu miesas kalpo velnišķīgā sadisma baudām un larvu barībai. Atcerēsimies šinī vietā Kristus vārdus: «Ēsi karsts vai auksts, bet ne remdens, jo remdenos es izsplauju no savas mutes.»

Tas arī ir taisnīgi, jo pestīšanas un atdzimšanas darbu visvairāk kavē taisni šie «remdenie». Viņus nevar atdalīt no sabiedrības, kā ļaundarus. Taisni godīgākie, labsirdīgākie cilvēki kļūst viņu upurī, jo tie ir nepasargāti pret neuzkrītošiem meliem un ir noskaņoti «mazos grēciņus» uzskatīt jau par gandrīz tīriem, vai pavisam tīriem. Tā viņi tiek līdzievilkti daudzos netīrumos. Parasts arī atsaukties uz otru: viņi tā dara, kāpēc es nevarētu? Vienlīdzību mūsu laikos uzskata taču par tikumu. Un priekšzīme ir lipīga. Bez tam, šādi cilvēki, regulāri lūdzot Dievu, atkal un atkal saņem un izlieto Dievišķo svētību — Svētā Gara spēku savos ļaunos darbos. Viņi sa-

indē visas apkārtnes auru un tā apgrūtina pat neapzinīgās dabas attīstību. Viņu sliktā aura lip, kā lipīga sērga, no neizolēta slimnieka. Tā krājas viņu karma. Tāpēc nebrīnīsimies par viņu briesmīgo likteni.

Grēka
jēdziens.

Grēka jēdziens tagad neskaidrs. Par grēku tiek uzskatīta pati darbība. Nokaut ir grēks. Patiesībā, grēks ir nokaut ļaunos nolūkos. Tā tad no svāra darbības motīvi un dvēseles stāvoklis — jūtas pret šo darbību. Nokaut slepkavu, pirms tas paspēj slepkavot, nokaut kaķā, sargājot kādu pozitīvu egregoru pret negatīvu un tml. — ir nopelns. Zināms, ja tas nedod kādu perverzu baudu pašam darītājam. No svāra, tā tad, ja reiz esam nolēmuši celties uz augšu, iegūt atpestīšanu no mūsu karmas — darīt to ar visu mūsu būtību, gribu un visiem spēkiem. Ja tad arī klupsim grūtībās, nespēkā, ļaunuma pievarēti, nebūsim atbildīgi par to, jo pielīp vienīgi tas, ko brīvi pielaiž sev mūsu ego. Vispusīgi, patreizējā zemes cilvēka karma, ar maz izņēmumiem, ir drausmīga. Cilvēku saprašana paralizēta garīgās pasaules uztverei. Daimonisko iedvēsmju iespaidoti, cilvēki akli iet elles bezdibenī. Ir pienācis pēdējais laiks atjēgties un ieklēt atpestīšanu!

Inkarnācijas.

IX.

Inkarnācijas nozīmē dvēseļu iemiesošanu. Par šo jautājumu ir tik bagāta, daudzpusīga literatūra, ka šinī darbā tā apskatīšana lieka. Kosmosofijas mācībā par inkarnācijām ir daudz gluži jaunu atklājumu, kādi vēl nekur nav publicēti. Tos apskatīsim turpmāk 3. ciklā. Tagad atzīmēsim tikai to, kas citos apcerējumos nav minēts, vai arī minēts neskaidri un kas nepieciešams 2. cikla izvilcumā.

Ja cilvēks iemiesots, t. i. ego-dvēsele iemiesota cilvēka izskatā, tas nozīmē, ka zināma kosmiska apstākļa dēļ viņai tas bija jādara. Inkarnācijas ir četrējādas: 1) labprātīga senģeļu un augstāk attīstīto garu inkarnācijas misijas nolūkos, lai palīdzētu cilvēcei iegūt atpestīšanu, 2) attīstības procesa izsauktas, lai pārietu nākošā augstākā sfairā, 3) daimonu un velnu inkarnācijas cilvēku vidū, ar nolūku tos sadumpot, sacelt pret Dievu, kārdināt, mocīt un iedvēsmot uz noziedzībām, kavēt cilvēku attīstību un atpestīšanu, 4) karmisko parādu, grēku spiestas, lai pārietu zemākā sfairā atrodošos «kreditoru» rīcībā un pilnīgi pakļautos viņu gribai. Šos «parādniekus» daimoni inkarmē, kā savus vergus ar nolūku, lai tie iegūst barību, t. i. lai apaug ar miesu, kuŗu pēc nomiršanas var lietot barībai.

Iemiesošanās
process un tā
apatākļi da-
žādās sfairās.

Pats iemiesošanās process sekojošs. Kā jau minēts, kultivējamā joslā dēkainie ego atrodas savādā karmas stāvoklī. Viņi aiz nepareizas domu darbības rada ap sevi tādas auras vibrācijas, kas aužas sevišķās čaulās, starvielīgās, gāzvielīgās, fiziskās un mīklveidīgās. Šīs čaulas ir nestabilas. Pēc izaugšanas tās irst, bojājas un ego no viņām ir spiests iziet. Iziešana saistīta ar sāpēm, mokām un miršanas procesu. Pēc tam ap ego sāk austies atkal attiecīga miesa. Ja tas notiek mentālās sfairās apstākļos, ap ego aužas starvielas miesa un dzīve viņam ir samērā laba. Astrālās sfairās apstākļos aužas astrālas miesas ķermenis un šeit dzīve jau ir sliktāka. Fiziskās vielas miesas ķermenis aužas fiziskās sfairās stāvoklī. Tas atrodas arī uz mūsu planētas un mēs, šīs planētas iedzīvotāji, esam tie ego, kuŗi padoti šādai karmai. Redzam un zinam, cik viņa grūta, paši no savieni piedzīvojumiem. Mīklveidīgais ķermenis veidojas zemākās kultivējamās sfairās, pazemē un šeit dzīve jau ir mocoša. Pāriešana no vienas čaulas otrā ir miršana.

Mentālās, astrālās un pazemes sfairu gari, kad viņu ķermeniskās čaulas novecojas, mirst tāpat kā mēs, fiziskie cilvēki. Kā pie mums miršanas process dažāds, tā arī citās sfairās. Mirst aiz novecošanās un slimībām, mirst katastrofās un no slepkavu rokām. Mirst mazi bērni, jaunekļi, pieauguši un sirmgalvji. Vieni mirst ar domu, ka nāve visa noslēgums un ro-

beža. Otri domā, ka nokļūs garu pasaulē, padzīvos tur un tad atkal nāks atpakaļ, piedzims kādas sievietes miesās, augs, dzīvos un beidzot mirs. Trešie mirst pārlicināti, ka par grēkiem, noziedzībām un nepareizībām pēc nāves nokļūs daimonu un larvu rokās, kuŗi viņus nežēlīgi mocīs. Kad būs nomocījuši līdz nāvei arī šinī sfairā, nākošā dzimšana notiks pazemē, mīklveidīgā ķermenī. Ceturtie domā, ka ieies astrālā sfairā un tur dzīvos kā gāzvielas ķermenīgie, resp. austrālie gari. Piektie tic, ka nokļūs mentālā sfairā un turpinās dzīvi, kā starvielas ķermenīgie gari. Seštie cer pēc nāves tūlī iekļūt debesīs, iegūt pilnīgu eņģeļu stāvokli un mūžīgu dzīvošanu. Daudzi ne tik vien domā, bet skaidri redz un zina, kur tie nokļūs pēc nāves. Jau fiziskā dzīvē viņi iegūst reālus sakarus ar austrāliem, mentāliem gariem un garīgo sfairu eņģeļiem. Viņi apzinīgi sevi sagatavo, noliek saprātīgu eksāmenu, atstāj fizisko miesu un aiziet uz savu izraudzīto vietu. Ir arī tādi, kas daudz domā, bet nekā nezina, kas ar viņiem būs pēc nāves. Viņi neziņā baidas, uztraucas un mocas.

Cilvēki domā bezgala dažādi un bezgala dažāds ir viņu miršanas un atkaliemiesošanās veids, liktenis-karma. Pie zemes cilvēkiem varētu atzīmēt sekošas īpatnības. Ja tie mirst, kā ļaundari, ateisti, sliņķi un kūtri egoisti, bez Dieva un kristīgās svētības, viņi nokļūst daimonu varā. Turpretī, kaut arī dzīvē tie bijuši slikti,

iemiesošanās
nozīme un
dvēseles attī-
stības sasnie-
gumi caur
iemiesošanos.

laundari, ateisti un egoisti, bet mirst ar lūgšanu un svētā vakarēdiena pieņemšanu, ar atiecīgu reliģiozu svētību viņi tiek paglābti no daimoniem. Tad viņpasaulē tiek dota iespēja nožēlot grēkus, šķīstīties un atgriezties. Ja arī nokļūst daimonu varā, bet pakalpalicēji par tiem lūdz Dievu, viņi var no tiem izrauties. Sevišķi liela nozīme ir speciāliem dvēseles aizlūgumiem (panichidām). Pateicoties šādai palīdzībai, bijušie lielie grēcinieki var atkal iemiesoties zemes virsū minerālos, stādos un dzīvniekos. Tāds liktenis tagadējam cilvēkam var likties gan ļoti ļauns, bet tomēr tas ir labāks par pazemi. Gadās arī laime iemiesoties cilvēka stāvoklī, zināms, nevisai labos apstākļos. Par savas iepriekšējās dzīves ļaunajiem darbiem tie piedzimst slimi, kropli, dzīvo un cieš. Viņu dzīve ir grūta un mocoša. Tie ir nabagi un cieš pārestības no citiem cilvēkiem. Bieži tos notiesā nevainīgus. Kaut gan tie jūtas nevainīgi un ļoti mocas, tomēr jāsaprot, ka tas nāk par iepriekšējās dzīves sliktiem darbiem. Vēl jāpiezīmē, ka sevišķi smagā stāvoklī nokļūst zemes cilvēku dvēseles, ja tie mirst kā pašnāvnieki aiz vieglprātības un dzīves apnikuma, spītības, lielības vai glēvulības. Tad viņiem pēc nāves ir tas pats pazemes bezdibens, beztiesības liktenis. Bieži paši velni cilvēkus iedvēsmo uz pašnāvībām, lai tos tādā kārtā iegūtu sev par barību, izpriecai, vai verdzības nolūkam. Tomēr ir arī pašnāvības, kuŗas pielīdzināmas varoņu nāvei. Tās ir ne

lielības, bet īsta goda dēļ. Arī tādas pašnāvības, kas izdarītas ar apziņu un saprašanu pārlicībā, ka tas nesīs labumu cilvēces atpestīšanai, ir varonīgi upuri. Viņu sekas ir pavisam citādas.

Ja mirēji ir bijuši samērā godīgas dzīves cilvēki un pēc nāves apbedīti ar Dieva vārdiem, tad tie nāk atpakaļ zemes sfairā un iemiesojas cilvēku izskatā. Bieži tie nokļūst samērā vieglā dzīvē, maz slimo un maz cieš. Ja mirst ar kādiem labas dzīves nopelniem, ir ne tik paši sevi ieturējuši labā tikumā, bet palīdzējuši citiem, garīgi cēlušies arī savus līdzcīvēkus, rūpējušies par patiesību un vispār bijuši aktīvi labu darbu un tikumu veicināšanā, viņu auriskais ķermenis ir jau ievērojami attīrījies. Tad tie vairs nenāk uz zemi, bet ja nāk, tad ļoti labos apstākļos, kurus saņem kā atalgojumu par saviem nopelniem. Parasti tādos gadījumos tie pārceļas uz astrālo sfairu un ieiet kā tiesīgi pilsoņi turienes kultūras dzīves apstākļos. (Skat. nodaļu Kosmiskā evolūcija.) Engēļi sūta tos uz zemi tikai tad, ja atkal apgrēkojas. Tādā gadījumā viņi tos vienkārši izraida no debesīm un ja daimoni pa ceļam nenokēr, tie nonāk zemē. Tas notiek protams, tad, ja apgrēcības lielums tam atbilst. Viņš var tur apgrēkoties arī tā, ka nokļūst no turienes tieši pazemē, zemes dzīvniekos un pat daimonu rokās.

Ja cilvēki zemes dzīvē ir

bijuši augsti tikumiski, morāliski, mācījuši citus, devuši labu tikumisku piemēru, ziedojuši savu dzīvi svētiem, kristīgiem darbiem, veltījuši savas pūles cilvēces kultūras celšanai, radījuši kādu labu iestādījumu idejiskā, vai sabiedriskā nozīmē, ar grūtībām devuši kādu mākslas un atpestīšanas vērtību, tad viņu dvēsele ir jau tik tālu attīrijusies, ka pēc zemes nāves tos pārņem mentālās sfairas egregori un uzņem šīs sfairas kultūrālās dzīves sabiedrībā-valstīs. (Skat. nod. Kosmiskā evolūcija, mentālā sfaira.) Uz zemi, protams, tos vairs nesūta. To dara tikai tad, ja tur smagi un nepiedodami apgrēkojas. Ja visas cilvēces attīstības labā tiek izdarīts sevišķi grūts atpestīšanas varoņdarbs un šai cīņā darītājs krīt, kā šī smagā darba upuris, viņa dvēselīgie apķepumi no šīs varonīgās nāves ausriskā spraiguma sasprāgst un tik tālu nokausē, notīra tā ego apķepumus, ka tie pilnīgi atlec no viņa dvēseles. Tad viņš atgriežas debesu sfairās jau kā atdzimis engēlis. Viņš atgūst atkal savu pirmatnējo engēļa atmiņu, redz un atmin visu, ko un kā ir džungļos darijis un kļūst nemirstīgs, iekams atkal neiegrimst jaunās dēkās.

Inkarnāciju
vispārējā
nozīme.

Tāds ir visumā inkarnācijas-pārmiesošanās stāvoklis un būtība. Viss atkarājas no mūsu

dzīves satura. Zemākā, pozitīvās dzīves kvalitāte šinī nozīmē ir laba, mierīga, cienīga un kristīga dzīve bez noziegumiem, kuŗa saistīta ar Dieva lūgšanu un reliģiozu pienākumu pildīšanu. Pateicoties tādām cēlam dzīves veidam, cilvēks var pamazām attīstīties, attīrīt savus auriskos apķepumus, pēc nāves iegūt labāku stāvokli viņpasaulē un inkarnēties zemē vēl labākos apstākļos, kas var mierīgi un svētīgi veicināt viņa attīstību tādā pašā turpinājumā. Kam šāds attīstības veids liekas par gausu, tas var viņu paātrināt. Lai to panāktu, jāgādā ne tikai par savu personīgo mieru un labklājību, bet jā rūpējas arī par citu cilvēku likteni. Šeit arī ir dažādi mēri. Var uzņemties tādas rūpes, kur citu cilvēku labā jāziedo viegls, patīkams darbs, vai mazas nepatīkšanas. Var būt arī grūts patīkams un nepatīkams uzdevums, kas saistīts ar ciešanām, lieliem zaudējumiem, draudošu risku un galu galā var prasīt pilnīgu uzupurēšanos. Šādā veidā ikkatrs cilvēks var noteikt savu evolūcijas tempu un stāvokli. Jāpiezīmē, ka zemes cilvēces visums bez tādiem upuriem nemaz nevar pastāvēt. Tiklīdz tautu egregoriem pietrūkst varoņu-bruņinieku, kas spēj sevi upurēt tēvijai labā, tūdaļ daimoni sacel karus un izposta, izārda mierīgo pilsoņu dzīvi.

Nevar zemes cilvēces tautu egregori iztikt arī bez mazākiem upuriem un grūtumiem, kuŗi jāpanes dažiem atsevišķiem cilvēkiem daudzu citu labā. Tādā kārtā ātrāka attīstība

ir ne tik vien brīvprātīgi iespējama, bet daudzreiz nāk piespiedu kārtā arī tiem, kas nolēmuši mierīgi dzīvot. Nāk briesmas un cīņas nepieciešamība sauc pie ieročiem visus. Cīņas grūtības un upuri mazgā, tīra un dedzina dvēseles apķepumus ātrāk, nekā mierīgos apstākļos.

Tādam stāvoklim tomēr vairāk ļauna, nekā laba. Vājie ir spiesti varonīgi cīnīties, bet nespēj. Tāpēc bieži kļūst par nodevējiem un krit dubultā grēkā. Lai šo nelabvēlīgo stāvokli novērstu, jādod iespēja evolūcēt arī vājiem. To mērs ir mierīgā pilsoniskā dzīvē un parastā darbā. Viņu upuri citu labā nevar pārniegt parasto grūtumu šķēršļus. Līdz ko tuvākā vajadzība prasa no viņiem palīdzību, kura saistīta ar lielāku atteikšanos, vai risku, tie nespēj būt labi citu labā. Tiem, kas pēc savām gara spējām pieder pie šādas kategorijas, savā darbībā jā rūpējas par varoņiem, jāaudzina, jāveido, jāapgādā un jātur godā bruņniecisms. Tad būs, kas vispārības labā uzņemas smagākos upurus, novērs briesmas un pārvar lielākās dzīves grūtības.

Šāds dzīves saturs aptver visus cilvēka gara evolūcijas tempa mērus un to var apzīmēt par pozitīvu. Augstākā kvalitāte šinī saturā ir varoņi, zemākā mierīgie pilsoņi, kas godīgi dzīvo. lūdz Dievu un rūpējas tikai par sevi. Zemākā stāvoklī ir tie, kas padodas visādām kārdināšanām, plātas ar savu godīgumu un tikumību.

bet dara sliktus darbus, un dzīvo kā ateisti. To karmiskais stāvoklis ir bēdīgs un nezināms. Ja viņi mirst bez reliģijas, bez Dieva un pakalpalicēju aizlūgšanas, nokļūst pie daimoniem, labākā gadījumā pazemē. Kad iemiesojas atkal virszemes cilvēku stāvoklī, tie ir kropli, likteņa mocekļi, minerāli, stādi vai dzīvnieki.

Tādā kārtā norit dēkaiņu dvēseles dzīve kultivējamās joslas sfairās. Viņi apķep ar visādu miesu. Tā beidzot sāk irt un kā čaula ar mokām nokrīt no dvēseles. Atkal aužas jauna, irst un atkal mirst. Tā rit inkarnācijas un reinkarnācijas — mūžīgās nāves un dzīvības process. Beidzot, pēc neskaitāmas dzimšanas un miršanas, ego kļūst tīrs un atgriežas debesīs.

Aurredzība.

X.

Aurredzības jautājums ļoti plašs. Tas ietilpst 3. cikla saturā, kā Kosmosofijas praktiskās daļas priekšmets. Še par viņu minēsim tikai to, kas saistīts ar 2. cikla izvilkuma saturu.

Ēgo īstā uztveres struktūra gluži citāda, nekā patreizējais cilvēka saprāts to stādas sev priekšā. Cilvēks domā, ka savu apkārtni un tās pieskārienus viņš aptver tieši ar saviem maņu organiem, redzi, dzirdi, tausti, ožu un garšu, bet patiesībā tā nav. Ne maņu organu jūteklī pirmie sastopas ar apkārtnes pieskārieniem, bet sevišķas ego uztveres centra auriskas taustes izstarojumi.

Aurredzības
būtību.

Maņu organu tauste pieskaras aplūkojamiem priekšmetiem tikai pēc tam, kad tos ir aptaustījuši īstā ego uztveres mēchanisma auriskie, starveidīgie taustekļi. Iegūtos iespaidus šie starveidīgie taustekļi nones ego apziņai. Pateicoties tam, ego jau iepriekš zina, ko redzēs, kad skatīsies, ko dzirdēs, kad klausīsies u. t. t. Tagadējai cilvēka saprašānai šī patiesība nezināma tāpēc, ka to aizsedz karmiskais auras saķepums ap ego. Tomēr, pa retam gadas cilvēki, kuŗi saka: «Savādi, liekas, pirms ko redzu vai dzirdu vienmēr

jau iepriekš to zinu.» Tā ir pazīme, ka šiem cilvēkiem, kāda labvēlīga karmiska apstākļa dēļ, ir drusciņ no saķepumiem attīrījies viņu īstais uztveres organs un sācis pareizi darboties.

Aurredzības
vaidi

Iztaujājot gaišreģus, resp. aurredzīgus, dzirdam dažādas atbildes. Vieni saka, ka viņi auru redz ar acīm, otri, ka nekā neredz, bet savādi nojauš. Treši saka, ka viņi ne redz, ne dzird, ne nojauš, bet zina. Retāk, bet tomēr bieži sastopami gaišreģi, kuŗi nesaprašanā, nokaunējušies paskaidro, ka viņi auras krāsas dzird un saož. Šī parādība izskaidrojama ar to, ka īstais ego uztveres auriskais organs ir attīrījies, bet atrodas nesaskaņā ar redzi. Savā attīrīšanās stāvoklī tā ir palikusi iepakaļ. Viņas vietā uztvērējs izlieto dzirdes organu, kuŗš attīrījies vairāk un spēj šim uzdevumam pakalpot. Īstajam uztveres centram šāda «ceļu» maiņa ir iespējama. To var salīdzināt ar mājas iedzīvotāju, kuŗš iekļūst savā dzīvoklī arī pa logu, ja durvis nevar attaisīt.

Gadījumi, kad aurredzīgi, pieskārdamies pie priekšmetiem ar pirkstu galiem vai pieri «skatās» aizvērtām acīm un redz visādu skatu ainas, izskaidrojami ar īstās uztveres atvēršanos, kuŗa notiek pateicoties aurisko apķepumu attīrīšanai. Visu redzēšanas un apskatīšanas darbību veic auriskā tauste. Redzes orgāniem uzdod tikai redzamo attēlot un konkrētizēt apziņai redzama pieskāriena formā.

Vēl tuvāk aplūkojot un iztaujājot aurredzīgus, konstatējams, ka viņu redzēšanas stāvokļi parādas dažādās pakāpēs un veidos. Vieni redz, galvenām kārtām, tos auriskos priekšmetus, kuŗi sastāv no negatīvo auru krāsām — melnās, zaļās, rūdās, sarkanās un pelēkās. Otri uztver tikai tādas klišejas, kuŗas izteicas zaļās un sarkanās auras krāsās. Treši, turpretim, var atklāt tikai rūdās krāsas. Dažiem piemīt spēja redzēt tikai tās auras krāsas, kuŗas sastāv no mentālās, vai atkal no astrālās smalkuma pakāpes. Konstatējams arī tāds aurredzības stāvoklis, kur aurreģis spēj redzēt tikai visrupjākās pakāpes auras veidojumus, piem., pazemes stāvokļu auriskās miklas. Pie visa tā, ikkatrā smalkuma vai rupjuma pakāpē, redzēšanas spēja vienam no otra atšķiras. Ikkatrs aurreģis spēj redzēt tikai esošās krāsas un smalkumus. Šī aurredzēšanas spēju dažādība atkarājas no tā, kā, kādā veidā un par cik attīrijies aurreģa redzes organa auriskais sastāvs. Šis apstāklis rāda to, ka dažādi aurreģi vienā un tanī pašā vietā daudz ko nemaz neredz. Piem., ja gars zaļā auras krāsā, viens to redz, otrs nē. Gadās, ka garam galvas auriskā daļa pārklāta ar mentālā, bet rumpis, sākot no paša kakla līdz kājām, ar astrālā smalkuma auru. Aurreģis redz tikai kustošos rumpi un ir nesaprašanā, kā rumpis var būt dzīvs bez galvas. Līdzīgi gadījumi pie aurreģiem novērojami ļoti bieži. Ar šo aurredzēšanas spēju dažādību izskaidrojama

bieži novērojamā aurreģu savstarpējā nesa-
skaņa. Vērotāji domā, ka kāds no aurreģiem
melo, bet katrreiz tomēr tas tā nav. Katrs no
viņiem redz tikai savas redzēšanas spējas ie-
spējamo un par to arī stāsta. Tā kā ikkatrā
priekšmetā var būt bezgala daudz auras smal-
kuma un rupjuma pakāpju audumu, formu,
krāsu, biezumu, šķidrumu u. t. t., tad arī šo
priekšmetu auras pētītājiem iespējams saskatīt
vienu un to pašu, tikai tādā gadījumā, ja tiem
vienādas redzēšanas spējas. Pareizi var pa-
teikt tikai tie, kas pilnīgi redz visu smalkumu
un rupjumu pakāpes, arī garīgās sfairas un, pie
tam, visas krāsas, kādas vien auras pasaulē
eksistē. Tādas aurredzības spējas piemīt
jogiem. Parasto cilvēku vidū tas gadās ļoti
reti.

Bez minētām aurredzības dažādībām ir
vēl tādas, kur cilvēks redz vai izjūt tikai vienā
noteiktā vietā, laikā vai virzienā. Piemēram,
viņš redz tikai kapos, ūdens tuvumā, mežā,
baznīcā, agrā rītā, dienā, vakarā, naktī, tikai
cilvēku auru, dzīvnieku, stādu vai minerālu un
tā līdz dažādību bezgalībai.

Visas aurredzības dažādības pielīdzinamas
stāvoklim, kur slēgtai telpai ir tikai viens logs,
vai caurums, pa kuŗu var redzēt tikai to, kas
cauruma priekšā. Tāpat ir ar daudzu aurre-
dzīgu cilvēku ego, kas iemūrēts savā ķerme-
nīgā čaulā un tanī izsitis kādā vietā caurumu,
pa kuŗu šad tad var paskatīties.

Daudziem reliģioziem cilvēkiem šādā veidā ir attīstījusies Dieva sajušanas spēja. Tie pārsteidzoši skaidri sajūt un zina Dieva esamību, bet vairāk arī nekā. Tie saka: «Mēs Dievu izjūtam un tik skaidri zina m Viņa esamību, ka nevaram neticēt.» Tā ir patiesība. Viņos ir attīrījies īstais uztveres organs. Ego ir it kā izsitis savā cietuma čaulā caurumu tieši uz Dieva atrašanās vietas pusi un pa šo caurumu redz. Domātā reliģiozo cilvēku «aklā ticība» patiesībā nemaz nav akla. Neesošam ieticēt var tikai garā slims cilvēks, bet īstī reliģiozi ticīgie visi garā ir ļoti veseli. Viņu auriskais uztveres organs Dieva esamības reālītāti sausta tik jūtami, ka tie tic nevis akli, bet pilnīgi redzīgi, protams, aurredzības nozīmē. Tas, ka viņi neprot to izskaidrot un saka: «Mēs akli ticam un paļaujamies uz Dievu» — neko negroza. Viņi ir spiesti tā teikt, lai atkratītos no pārāk apgrūtinotās ateistu uzbāzības, kuriem nekādi nevar izskaidrot šo «zināšanas» spēju tamdēļ, ka tiem viņas nav. Un tāda atbilde ateistiem ir arī pareiza, jo īstenībā ticīgie Dievu ar acīm arī neredz. Par aurredzības uztveres organiem, kuŗi ateistiem patiešām ir akli, runāt nevar.

Patiesībā ne reliģiozie cilvēki ir akli ticīgi, bet ateisti. Viņi tic Dieva neesamībai, kuŗu neredz, nezina un nevar pierādīt. Reliģiozie ticīgie Dieva īstenības reālītāti redz, izjūt kā patiesību un tikai tad tic.

Intuīcija.
Auriskāle uz-
tveres organi.

Izteiktais atklāj, ka ego īstā uztveres mēchanisma atķepināšana iet pa bezgala dažādiem ceļiem. Še no svara zināt, kuŗš ceļš drošāks, ātrāks un pareizāks. Pēc kosmosofijas mācības pētījumiem, vispareizākais ceļš ir vispirms attīrīt to uztveres mēchanisma organu, kuŗš raida, vada un regulē centra auriskās taustes viļņus, kas iet maņu organu taustei pa priekšu un dod ego uztverei iepriekšējo pieskārsšanās «z i n ā š a n u». Tieši šī «z i n ā š a n a» pirms redzēšanas ir cilvēka psīches tā īpašība, ar kuŗu viņš sev pierāda un sevī ietic sastaptās esības reālītāti. Vistuvākais un visdrošākais ceļš pie šīs «zināšanas» spējām ir intuīcija, kuŗa atrodas visciešākā sakarā ar «iezināšanas» aurisko organu un tā taustekļiem. Intuīcija ir viena no galvenākām īstā uztveres mēchanisma sastāvdaļām. Šīs spējas attīstīšana attīra «zināšanas» organa taustekļus un parāda, kas jādara, lai attīrītu maņu organus un piespiestu tos uztvert arī aurisko smalkumu iespaidus. Pie labas centības, intuīcija šo «parādīšanu» var attīstīt tik lielu un spēcīgu, ka skolniekam nemaz nav jāķeras pie speciāliem aurredzības attīstības vingrinājumiem, mācībām un skolotājiem. Tie kļūst lieki. Skolnieks pats «uzzina», kas jādara, lai iegūtu aurredzības spējas.

Uzskats, ka galvenie un pirmie iezināšanas ieroči ir maņu organi, pieved pie tā, ka īstais iezināšanas organs paralizējas. Tas pa-

tiešām pārveidojas par uztveres mēchanisma otro instanci. No tā rodas tāds ļaunums, ka psīche sāk zaudēt patiesās iezināšanas spējas un nevar vairs sev pierādīt uztvertās esības reālītāti. Sevišķi bezspēcīga tā ir pret tādām lietām, kuŗas sastāv no komplicētākiem faktu sakopojumiem. Esības ar vienkāršiem un nedaudzu faktu kompleksiem tā vēl spēj apzināties kā reālītātes. Tiklīdz faktu daudz un tie sarežģītākā izteiksmē, psīche tos vairs nevar aptvert. Galu galā saprāts pienāk pie tāda stāvokļa, kur vairs nejūt, kādā ceļā pie viņa piekļūst ārienes iespaidi. Iedoma, ka vispirms tas redz un tikai tad zina, izveidojas tik stipra, ka to nevar pārgrozīt. Šāda iedoma neapziņīgi savos īstās uztveres taustes starus savelk īsākus un piespiež nostāties it kā redzes staru un visu pārējo maņu organu aurisko staru aizmugurē. Ja tā pilnīgi notiktu, cilvēks pavisam vairs nevarētu nekā sajust no maņu organu uztveršanas, jo tiem pašiem patiesībā nemaz nav patstāvīgas pieskāŗšanās taustekļu. Tie saskaras ne tieši ar aplūkojamo priekšmetu, bet pateicoties īstās uztveres taustes stariem, kuŗus cilvēka iedoma ar visu varu bīda aizmugurē. Par laimi, šī atbīdīšana neizdodas pilnīgi, jo griba redzēt, dzirdēt u. t. t. tomēr darbojas. Tāpēc arī cilvēks, pats to nezinādam, ļauj īstajiem uztvērējiem paskriet gaŗām redzes, dzirdes un pārējo maņu organu taustekļiem un tie aptausta pieskāŗušos iespaidus. Protams, tā kā cilvēks uzmanīgi ar savām

kontroles domām seko, lai zināšana nenotiktu agrāk, pirms nav redzēts, īsto taustekļu stari nevar maņu organu taustekļiem priekšā tālu aizsteigties. Tiklīdz tie knapi pārsniedz maņu organu taustekļu galiņus, tūdaļ dod tiem savas piekāšanās iespaidu, lec atpakaļ aizmugurē, lai saņemtu maņu organu izdoto iespaidu un pārvērstu to «iezinātā» un «ietiecētā» realitātē.

Šāda psīches pašapmānīšanās ir tas lielais ļaunums, kurš sastāda galvenāko daļu no zemes planētas iemītnieku karmas. Materiālistiskais pasaules uzskats ir šī psīchiskā lūzuma rezultāts. Šī pasaules uzskata auriskās taustes stari ir it kā apcirpti vienādā garumā ar maņu organu staru taustekļiem. Tieksme pēc tā, lai zināšana rastos tik nepareizā ceļā un veidā, pieved pie tāda stāvokļa, kur cilvēka saprāts kļūst arvien nespējīgāks. «Pašapmānīšanās treniņš» īstās uztveres taustekļus saīsina tik lielā mērā, ka tie vairs nevar netik priekšā aizsteigties maņu organu taustekļu stariem, bet paliek pat iepakāļ. Iespaidu uztveršanas spēja ar to stipri samazinas, jo, neizlaisti uz āru, tie arī neuztver. Maņu organu taustekļiem nav no kā ņemt un, pateicoties tam, viņi nevar arī nekā zināšanai iefiksēt. Psīche kļūst arvien nespējīgāka sev pierādīt un galu galā pienāk pie stāvokļa, kur cilvēks sakrauj savā priekšā faktu kalnus, ierokas viņos un galīgi apmulst. Viņš rakņājas pa šiem neskaitāmiem faktiem, kā kurmis pa tumšām alām un meklē gaismu,

kuŗu pats sev aizsedzis. Paralizējis galīgi savu īsto ierosināšanas organu, viņš sāk drīz neticēt pats sev un maņu organus nomaina ar instrumentiem. Vakar viņš spēja vēl ticēt tam, ko redz, bet šodien jau tic tikai tam, ko var arī sataustīt. Rīt viņš jau prasīs, lai dod pierādījumus visiem maņu organiem reizē.

Tāds ir materiālistiskā racionālisma psiķes attīstības virziens. Te cilvēks pienāk pie gandrīz galīga garīga akluma. Viņš augstprātīgi saka: «Pierādiet man,» bet aizmirst, ka jāpierāda sev. Otrs te var tikai palīdzēt. Viņš saka: «Ticēšu tikai tad, kad zināšu, zināšu, kad redzēšu, bet skatīšos, kad ieraudzīšu... un, pie tam, ne ar acīm, bet instrumentiem.» Šis ir tas stāvoklis, par kuŗu Matteus Evg. 13. nod., 14. pantā teikts: «Un pie tiem pravieša Ezaijas vārdi piepildās, kas saka: ar ausīm jūs dzirdēsiet, bet nesapratīsiet; un redzēdami jūs redzēsiet, bet nenomanīsiet.»

Ja tam cilvēkam, kas ar instrumentiem iekalies un nostiprinājies materiālistisko «pierādījumu» kalnos, nāk uzreiz aurredzības spējas, viņš ir pazudis. Tik komplicētās, sarežģītās lietās viņš vairs nevar orientēties. Drīzāk tas tic, ka tie ir halucinācija un viņam iestājas gara vājības slimība. Šis ir galvenais iemesls, kāpēc ezoterisma skolotāji brīdina un sargā no priekšlaicīgas aurredzības spēju attīstīšanas. Smadzenes, kas izaudzinātas pēc materiālistiskā pāsaules uzskata, nespēj attīstīt tik ātru

vibrēšanas tempu, kādu izsauc aurredzības iespaidu pieskāšanās. Tas rada smadzeņu audu bojāšanu un cilvēks vai nu kļūst garīgs kroplis, vai nomirst. Tā kā Eiropas kultūras cilvēces vairākums jau veselu gadusimteni audzināts šini virzienā, tad eiropietim vispārīgi labāk ieteicams intuīcijas ceļš.

Aurredzības
attīstīšana.

Aurredzības attīstīšana ar speciālu vingrinājumu palīdzību pielaižama tikai skolotāja vadībā un zem viņa tiešas stingras uzraudzības. Patstāvīgs ceļš ir bīstams, bet intuitīvais veids ir drošs. Vispirms tas attīsta īstā uztveres mēchanisma taustekļus, pagarina tos un, pateicoties tam, rodas pilnīgi aizsargātas uztveres iespējamība. Tad uztveres taustekļi, dodot redzei un dzirdei iespaidus, ir jau sagatavojuši uz to «zināšanas» organu. Pēdējais savukārt ir sagatavojis saprātu. Pēc tam, kad saprāts «uzzina», kas būs redzams vai dzirdams, ieraugamo un uzdzirdamo atklājumu iespaidi vairs nav pārsteidzoši un nevar izdarīt nekā ļauna, ja tie baigi. Bez tam, saprāts zinādams, kas būs redzams, ja atvērs acis, var atsacīties no baigo skatu apskatīšanas. Ja tas «zina», redzēšanai nav vairs tik lielas nozīmes. Daudzos gadījumos tā var izpalikt. Izņemot gaišredzību, intuīcija var palīdzēt vēl daudz citu garīgas attīstības spēju atgūšanai. Jāsaka «atgūšanai» tamdēļ, ka patiesībā cilvēka intelliģences īpašības un zināšanas nav jāiemācās, bet jāatmin. Visa attīstība grozas ap ego aurisko apķepumu attīrīšanu. Tā panā-

kama abējādi: i iemācoties, iestudējot engēliskā
saprāta zināšanas un spējas no jauna, i attīrot
atmiņu un atceroties tās vecās atziņas, kuņas
bij agrāk un ir arī tagad ego iekšējā garīgā
apaudumā. Dažu cilvēku karmas apķepumi
tādi, ka viņi ir spiesti visu mācīties no jauna.
Ir arī tādi, kam tas vajadzīgs pa daļai, bet da-
žiem tikai jāatminas. Intuīcija spēj uzrādīt,
kuņas zināšanas jāatmin un kuņas jāiemācas no
jauna. Tā arī parāda to, kā, kādā ceļā tas iz-
darams un iegūstams. Intelligences, zināšanas,
gudribas, mākslas un citu spēju iegūšana pa-
dota šai likumībai. Tādā kārtā intu-
īcija, zināmā mērā, var būt par at-
slēgu gandrīz visam tam, pēc kā
cilvēks savās zemes dzīves gai-
tās tiecas.

Tāds ir patreizējais mūsu planētas, kultū-
ras nesējas, valdošās rāsas psihiskais auras
saķepums. Tas ir ļoti sarežģīts. Kosmosofija
gan to atrežģīs, bet apķepušajiem jāpieliek pū-
les arī no savas puses.

Uztveres mēchanisma auriskā apķepšana
visumā nav visur vienāda. Visā kultivējamā
joslā dēkaiņu-grēcinieku apķepumi ir tik da-
žādi, ka to nevar nemaz aptvert. Ir tādi ego,
kuņu karma, kā uztveres centrs, it nemaz ne-
apķep. Viņu to saglabā pilnīgi veselu un tīru,
būdami cilvēku, daimonu, velnu, larvu, mine-
rālu, stādu un dzīvnieku stāvokļos. Viņu ego
uztveres organs ir tikpat vesels un skaidrs,
kāds tas bija pirms krišanas no engēļu stā-

vokļa ellē. Visos apgrēcības stāvokļos viņi visu jūt, redz, zina un saprot tāpat kā engēļi. Tā grēku nasta, kuŗu viņi sev uzvēluši, ir uzgulusies ar savu karmisko slogu uz citām ego spējām. Pēc mūsu planētas dzīvās dabas stāvokļa pētījumiem un novērojumiem, varam iegūt līdzības priekšstatu par citu sfairu un karmisko stāvokļu uztveres organu apķepumiem.

Mūsu planētā redzam būtnes, kuŗas ir gluži neredzīgas, bet tām ir tik asa dzirdes spēja, ka viņas savā apkārtnē orientējas labāk par redzīgiem. Sastopam arī tādas būtnes, kuŗām piemīt kaut kas līdzīgs radio uztveres spējām. Ir izpētīts, ka zināmas sugas tauriņi «satausta» un atrod savas «otrās puses» 15—20 kilometru attālumā. Pie cilvēkiem konstatējam tāpat daudz dažādību. Vieni labāk, pilnīgāk redz, otri dzird, treši saož, ceturtie nojauš, aptver u. t. t. — tā līdz bezgalīgiem dažādības variējumiem. Viss tas norāda, ka cilvēku un visu kultivējamo sfairu iemītnieku stāvoklī, aurredzība nav privilēģija, nav sasniegums attīstības nozīmē, ja pie tās nesaistas attiecīgas morāliskas vērtības. Auru redz un smalkākās dzīves formas uztver, zina un saprot i labi, i ļauni cilvēki, tāpat daimoni, velni, larvi, dvēseles visos attīstības stāvokļos — minerālos, stādos, dzīvniekos un cilvēkos. Savās uztve-

res spējās, visos stāvokļos, dvēseles var būt pilnīgi paralizētas, galīgi aklas, kurlas, nejutīgas un var atrasties arī visādās vidusmēru pakāpēs.

Kā no visa izteiktā redzams, aurredzība, resp. gaišredzība, pēc būtības nemaz neatbilst savam apzīmējumam. Tā drīzāk ir auruztverība, aurzināšana un arī visa esošā uztverība. Vēlāk, 3. cikla atreferējumos, šai spējai varēs atrast pareizāku apzīmējumu. Pagaidām nebūs nekāds ļaunums, ja to sauksim par «aurredzību», «aurintuiciju» un vienkārši intuiciju.

Redzības, bet nekādas citas maņu organu uztveres, veids gaišredzības parādībā ir ņēmis priekšroku tamdēļ, ka mūsu laika cilvēki pieraduši pierādījuma faktoram piešķirt lielāku novērtējumu tad, ja tas uztverams un aplūkojams ar redzi. Tamdēļ arī gaišreģi, kaut patiesībā uztver ar ausīm, degunu, vai pirkstu galiem, cenšas uztverto «pārformēt» par redzamu ieguvumu.

Lai gan visumā aurredzība nav ieguvums, tomēr mūsu patreizējā zemes cilvēku stāvokli tai liela nozīme. Lielākie panākumi, zemes planētas iemītnieku muļķošanā, daimoniem ir pateicoties tieši tam, ka cilvēki neredz auru un arī pašus daimonus, velnus un larvus, kas viņus moca un nerro. Ja cilvēki atgūs šo uztveres spēju, viņu dzīvē daudz kas pārgrozīsies, evolūcija paātrināsies, un atpestīšana tuvosies. Tamdēļ tieksmes

pēc aurredzības un aurintuicijas spējām, bet galvenām kartām cenšanās tās attīstīt un iegūt, jāpieskaita pie kosmosofijas mācības piekritēju pienākumiem.

Līdz trešā cikla atreferējumu publicēšanai, kur paredzēti speciāli praktiski aurintuicijas attīstības vingrinājumi, vēl ilgs laiks. Tamdēļ, daudz maz sagatavotiem, šīs mācības piekritējiem, pagaidām ieteicams vadīties no zemāk minētiem aizrādījumiem.

Cilvēki viens no otra kopē, uzņem un atdarina dažādas lietas. Tā, viņi viens no otra iemācas runāt, lasīt, rakstīt, darīt dažādus darbus u. t. t. Tāpat arī viens cilvēks no citiem un citi no viena kopē auru un veselās auras klišejas tīri auriskā ceļā.

Ja viens cilvēks ieskaņojas otra auras vibrāciju ritmā un formās ar zilu auru tā, ka otrs atbild viņam ar rožu auru, abu auriskais klišeju saturs pāriet no viena otrā telepātiski-automatiski. Viena cilvēka auras klišejas pārraida uz otra cilvēka auru savu attēlu kopijas, kā sēklu graudiņus. Tie tur sāk dīgt, augt un galu galā izaug par tādām pašām klišejām, kādas ir tam cilvēkam, no kura tās, kā sēkliņas, pārnāca uz otru cilvēku. Šādā veidā pāriet no aurredzīga, resp. aurintuītīva cilvēka auras viņa spējas uz otru cilvēku, tur iemiesojas, izaug un padara šo cilvēku aurredzīgu. Tādā veidā var pārraidīt un saņemt ne

tik aurredzības klišejas, bet arī visādas auri-
skas vērtības, spējas, rakstura īpašības u. t. t. ✓

Sastopot cilvēku, kuram piemīt vajadzī-
gās klišejas, jāpanāk, lai tas izstaro rozā auru. *8r*
Pateicoties tam, vajadzīgās auriskās rakstura
īpašības kopiju veidā sāks pāriet uz jūsu auru
un automatiski veidos, audzinās, savas īpa-
šības jūsos. Kad tas panākts, jāizsauc cilvēka
labvēlība pret sevi. Kad vēlamo cilvēku no-
skanots pret jums ar rozu auru un auriskais
kontakts nodibināts, jā rūpējas par to, lai tas
tiktu uzturēts. Arī tad, ja šis cilvēks
atrodas tālu un nevar ieiet ar jums tuvos, tau-
stamos sakaros, var līdzēt. Jādabū savā rī-
cībā kāds šī cilvēka priekšmets, kurš jums ie-
dots ar mīlu, vēlīgu labpatiku. Ar to auras
kontakts ir nodibināts. *8v*
Caur šo priekšmetu
plūdīs uz jums viņa klišejiskā satura strāva un
darīs to pašu, ko tiešā saskāršanās un perso-
nīgā domu izmaiņa.

Šim nolūkam vislabāk noder tādas lietas,
pie kurām cilvēks ir saistījis vairāk savu uz-
manību un, pie tam, tieši tādu uzmanību, kurā
ietilpst vajadzīgo klišeju saturs. Piem., ja kli-
šeju devējs ir mākslinieks un ir vajadzīgas
tieši mākslas, pieņemsim gleznošanas kliše-
jas, visderīgāka ir viņa mīļotā glezna. Ja ne-
pieciešama tēlošanas mākslas klišeja, jāizvēlas
aktiera fotogrāfija, viņa mīlākās, vai arī vaju-
dzīgās lomas tērpā. Tāpat, ja vajadzīga rakst-
niecības klišeja, vislabāk izvēlēties rakstnieka *8v*

iemīlotāko darbu. Šādam nolūkam iegūtais priekšmets jātur tā, lai pie tā nepieklūtu citu cilvēku aura. Tiklīdz kāda sveša, sevišķi vienaldzīga, vēl ļaunāk, ja nelabvēlīga cilvēka aura pieskaras pie šī priekšmeta ar saviem izstarojumiem, tas apķep un tanī iemiesotais lādiņš izdziest. Tas zaudē, vai nu daļai, bet visbiežāk pavisam, savas klišejisko izstarojumu īpašības. Tāpēc tāds priekšmets rūpīgi jāslēpj no citu acīm, jāglabā zināmā drošā vietā, kur viegli un ērti tam var pieskārties, aplūkot un smelt no viņa auriskos izstarojumus. Tas jātur zināmā mērā kā svēts. Nedrīkst tikai pārspīlēt šo izturēšanos un padarīt to parāku par Dieva, Kristus, Svēto debesu spēku un reliģijas simboliem. Tas var būt tikai, kā augstākais svētums a pakš minētiem svētumiem.

Tādā veidā iespējams iegūt stipru cilvēku rakstura īpašības un ieaudzināt visādas auras klišejas. Sevišķi labi panākumi šim papēmiem ir pie bērniem, ja tiem ierīko kaktiņu, kur viņi var glabāt savas iemīlotās mantiņas. Starp mantiņām var ierindot arī cēlu personību ģimenes, vai simbolus. Bērnu aura ļoti uzņēmīga un viegli «iegravē» sevī auriskās klišejas.

Vēl jāpiezīmē, ka modernā dziņa pēc filmartistu, dziedoņu, lielu valstsvīru un vispārīgi ievērojamu personību autografiem, ir dibināta uz augstāk minētās auriskās maģijas pamatiem. Moderno modes mocekļu dvēseles, kaut arī

galīgi apķepušas aurredzības nozīmē, tomēr kaut kādā ceļā nojauš, ka ar zināmu «lielu» personu pagodināšanu un padievināšanu viņu labvēlības pieskāšanās var dot kādu, viņiem pašiem nezināmu, aurisku vērtību. Ja šo cilvēku rīcībai nav acīs krītošu ievērojamu panākumu, tad tikai tāpēc, ka tie neprot ieskaņoties rozās un zilās auras attiecībās. Kā klišeju prasītāji-nēmēji, tā viņu dēvēji pa lielākai daļai operē ar z a | o auru. Tāpēc arī pilnīgus rezultātus nerasniedz. Daļēji panākumi nedod iespēju nekā sataustāma konstatēt.

Aurredzības-aurintuicijas attīstībai, protams, vēl lielākas prasības. Šeit arī daļēji panākumi iespējami tikai tad, ja starp figurējošām personām ir patiesi zilas un rozas auras attiecības. Kosmosofijas piekritējiem šis apstāklis sevišķi svarīgs ne tikai tanīs attiecībās, kuŗas producēsies starp skolnieku un skolotāju, bet arī tanīs, kas norisināsies skolnieku apkārtnē ar viņu tuvākiem. Ikkatra ienaida, niknuma, neiecietības, egoisma, cietsirdības un vispārīgi negatīva izjūta pret saviem tuvākiem, radīs tādus izstarojumus, kas visu sasniegto attīrīšanas labā, atkal aizķepinās. Līdz ar to aizkavēs arī aurredzības iegūšanu. Bez zilās auras noskaņas pret vadošo centru nepieciešams attīstīt vēl rozā auru arī uz saviem līdzcilvēkiem. Aurintuicijas klišeju avoti kosmosofijas piekritējiem dabīgi jāmeklē kosmosofijas mācības klišeju reālizētāju vidū. Tie ir

tie jogi un viņu mācību interpretētāji, kas parādīsies atklātībā līdz ar nopietnas prasības rašanos pēc šīs klišejas realizācijas akcijas. Auriskā kontakta nodibināšanai ar kosmosofijas garīgo centru un aurisko sakaru uzturēšanai starp kosmosofijas piekritējiem un šo centru, var noderēt un kalpot viss tas, kas šo mācību reprezentē, kā: personas, literatūra, simboli un emblēmas.

Atpestišana. 9.47.A

(48)

XI.

Par atpestīšanu, protams, var būt runa tikai starp tiem ego, kas nākuši pie pārlicības, ka pietiek mocīties kultivējamās joslas ellēs, ka jāizbeidz dēkošanās un jāatgriežas mājās, t. i. debesīs. Kas saka: «Man šie ir labi, man nevajag nekāda Dieva, nedz debesu, es nemeklēju nekādu pestīšanu,» ar to mums nav nekā kopēja. Lai viņi iet svētīti savus dēku ceļus un sasniedz savu mērķi!

Atpestīšanas vajadzīga tikai tiem, kuri to vēlas.

Atpestīties nozīmē attīrīt savas dvēseles aurisko miesu no ellišķīgiem apķepumiem un atgūt eņģeļa apziņu. Jāattīra ego gaudiņš tā, lai tas varētu brīvi izstarot savu īsto sajēgu par sevi, kā dievišķīgu būtni. Jāatkausē viss saprāta auriskais mēchanisms no netīrās auras saķepumiem, lai ego dzīvības dvēsma varētu brīvi starot visās pārējās sešās dzīvības klišejās: ticībā, gribas spēkā, saprātā, mīlestībā, miesas uzbūves un ietērpa klišejās. Ar to tiks atkal atgūta eņģeļa apziņa un dvēsele varēs atgriezties debesu mājās.

Atpestīšanas būtība.

Visa mūsu cilvēcīgā vājība, gara tumsība, miesas mirstība, kroplība un slimības, ir vienīgi no tā, ka mēs ar ellišķīgās domu dvēsmas aurisko masu savu dvēseli-ego esam ietērpuši tādā irstošā un mirstošā miesā. Lai to «pārģērbtu», nepieciešams visu šo smago domu

Pirmās ego klišejās — „es esmu“ attīrīšana.

audumu «atdomāt». Vispirms, mums «jāatdomā» tā doma, kas mūsos ir kā iedoma, ka esamniecīgi radījumi ar mirstīgu, nīcīgu dabu un īslaicīgu cilvēciskā mūža dzīvību. Šinī uzdevumā mums jāpieņem lēmums: «Es pēc tagadējās apziņas gan tāds sev izliekos, bet patiesībā esmu vēl arī kādreiz bijušais engelis. Tad man bija dievišķīga, nemirstīga apziņa un saprāts. Es biju brīvs, varens patiesības valdnieks debesīs un Dieva bērns. Arī tagad manas dvēseles īstā būtiskā daba ir tāda pati, bet tikai apķepusi ar auriskiem sārņiem, kas paralizējuši manu engēla atmiņu. No šī brīža turēšu savu saprātu pie šīs domas un zināšu, ka viņas auriskais iespaids iesāk kausēt manus neziņas apķepumus un taisnot manas engēla apziņas starus. Tā domāšu un zinu, auras likums ir tāds, ka katras domas auriskās strāvas auž ap ego savu klišeju uzbūvi. Tāpat manas dievišķīgās domas izstarojumi audīs ap manu cilvēcīgo saprātu savu gaismas uzbūvi. Pateicoties tam, es sākšu atgūt savas īstās būtības atmiņu-apziņu.» Ar šādas domas pieņemšanu, mūsu cilvēcīgā apziņā sāk attīrīties īstais nemirstīgais ego, īstā dvēsele. Tas ir pirmās dzīvīguma klišejas atjaunošanas darbs, pirmais vingrinājums. Šī doma jāiegaumē tā, lai viņa pavadītu visur, visā darbā un dzīvē, kā nekad neaizmirstama saprāta sastāvdaļa. Bez tam, jāpieliek attiecīga uzmanības daļa, lai nekad neizlaistu no apziņas savas personības izjūtu. Klišejai, «es esmu tāds

un tāds», jābūt visās vietās, lietās un stāvokļos par personības asi, ap kuru griežas pārējās klišejas: ticība, gribas spēks, saprāts, līdzsvars, mīlestība, miesa, miesas ietērs un manta. Individuālītātes izjūtai vienmēr jābūt dzīvai un jāstāv galvenā sevis apziņas centrā. Jogu mantrams «Aham Brahma» = esmu Dievs, jāsaprot šē izteiktā nozīmē.

Tagad pāriesim pie otrās dzīvīguma klišejas — ieticības. Mēs neprotam ticēt-ieticēt, jo operējam ar šaubām. Un tas ir mūsu lielākais ļaunums. Ja arī lietojam savos apzīmējumos vārdu «šaubas», tad ne tādā jēdzienā, kā tas pašlaik pieņemts mūsu cilvēcīgā psihē. Ja sakam, «es šaubos», tad domājam: «Es atrodu, ka tā lieta vēl neatbilst patiesībai. Tamdēļ palieku ticībā, ka man jārikojas tā, it kā šī jaunā fakta nemaz nav.» Jāiegaumē: jāpaliek tomēr ticībā, ka tā nav, kā rādas, vai kā kāds rāda. Nedrīkst pielaiest domas svaidīšanos, drebēšanu, kuŗa vienā mirklī it kā teiktu «jā», un otrā «nē». Tas ir tas pats, kas iešana vienu soli uz priekšu, otru atpakaļ. Tagadējais šaubu jēdziens mūsu laiku cilvēku psihē pilnīgi pielīdzināms tādai mīpāšanai uz vietas. Tā tas ir ar mūsu cilvēcīgo ticības stāvokli. Konstatējam, ka daudzi cilvēki ar savu domāšanas veidu vienā mirklī ir par, otrā pret un visa domāšana izpaužas slimīgā nervozitātē. Slimīga nevorzītāte ir gan tikai tad, ja šaubīšanās notiek mazā mērogā, bet lielā ir jau dzīves sarežģījumi un nelaimes.

Otrās ego
klišejas —
ieticības attī-
rīšana.

Šaubities vajag ar ticību un zināmu noteiktību. Ja nevar ticēt, ka tas tā ir, nevajag apstāties savā darbā gaidīšanas stāvoklī un nepārdomātā lēkāšanā no vienas ticības uz otru. Kamēr saprāts nav kādu patiesību pārbaudījis ar reālu pieredzi, tikmēr jātic un jārikojas. Pie tam, jārikojas noteikti tā, it kā šīs patiesības nav. Jātic tikai tam, kas apzināti pierādīts ar attiecīgu pieredzes loģiku. Arī noliegums jāpierāda un tikai tad viņam jātic. Ja kādreiz atklājas jaunas patiesības pazīmes, kuŗas pieņemšana grozītu iepriekšējo rīcību, bet vēl nevar šo patiesību pierādīt un rodas nepieciešamība uzgaidīt, tad pārtraukt iepriekšējās rīcības virzienu, bet jaunā arī neiet. Šai gaidīšanai jābūt aktīvai, ne pasīvai. Atkal jāietic, ka vajag uzgaidīt. Varbūt atklāsies kaut kas tāds, kas iepriekšējo rīcību anulēs, bet var būt arī nē. Jāapsver stāvoklis, jāaptur darbība un aktīvās gaidīšanas uzdevums šeit var paātrināt lietas noskaidrošanu, t. i. tomēr atkal darboties, nestāvēt. Mūsu pieredzes darbībai — ieticībai vienmēr jābūt aktīvai. Arī pasīvitāte jāsaprot, kā zināma akcija, bet ne bezdarbība. Viss jāuzņem ar zināmu šaubu, bet šaubas jāsaprot kā sevišķa ieticības aktivitāte-darbība, kuŗas uzdevums noskaidrot stāvokli un virzīt saprātu tālāk, bet neturēt uz vietas, kā tas pie patreizējās šaubu izpratnes pieņemts. Sastopoties ar kādu lietu, vai parādību, kas personīgās dzīves intereses neskar,

jāiet garām ar tādu domu: «Nezinu, vai tā ir patiesība, vai nav, bet tā kā viņa neskar manus dzīves intereses, lai mana ticība viņai paliek tieši šinī izpratnē; tā man nav vajadzīga.» Bet ja dzīves ceļā rodas parādība, kas skar personīgās dzīves intereses, nekādā ziņā nevar iet tai garām bez noteiktas attiecību noskaidrošanas. Šī patiesība vai nu jāpieņem, vai jāatmet. Tā ir jāietic vai kā esoša, vai kā neesoša. Noteiktība nāks par labu abos gadījumos: 1) kad ticēsim, kā fantazijai, 2) kad ticēsim, kā reālītai. Bet ja tā tiks piesieta pie auras kā nenoteiktība, apziņa un saprāts stipri cietīs. Sevišķi jāievēro šis noteikums pie idejiskām klišejām, piem., līdzīgām šai mācībai. Šīs mācības auriskais saturs ļoti stiprs auras enerģijas ziņā. Tas savā auras valodā saka: «Bez daudzām citām īpašībām, es esmu skaidrība un noteiktība. Kas savā aurā mani uzņem ar ticību un vēlas, lai es esmu, tam es palīdzu iegūt par sevi skaidrību, noteiktību, pieredzīgi pārbaudītu un iestiprinātu ieticību. Turpretī, kas mani uzņem, kā fantaziju un meklē patiesību citā virzienā, tam es palīdzu atrast tur, kur viņš to meklē un kur viņa saprāta īpatnības spējīgākas patiesības uzņemšanai, jo nav patiesības ārpus manis. Es esmu visu patiesību un nepatiesību summa. Tam, kas mani uzņem ar izsmejošu nicināšanu un meklē ļaunu, es palīdzu to sasniegt. Visdrīzākā laikā viņš izbaudīs pie sevis vēlamo, t. i. nicināšanu, apsmiešanu, kaunu un negodu. Ik-

vienam, kas mani uzņem ar šaubām, šodien tic, bet rīt nē, palīdzēšu iegūt šaubu pārdzīvojumus un, uz veļšanos, pievedīšu pie galīgas viņa noteiktības sajēgas iznīkšanas. Tad viņš iegūs pirmo ticību, ticēs, ka ir šaubas un iemācīsies ticēt.»

Ar augstāk izteikto domu palīdzību var aptvert, kas ir ticības klišeja personībā un kā jārikojas, lai tā attīstītos, attīrītos no ellišķīgo apķepumu sārņiem un varētu dot pilnīgu ieticības varu. Ieticēšanas māksla ir pati galvenā cilvēka rakstura īpašība. Bez ieticēšanas klišejas cilvēks nekā nevar. Arī dzīvot viņš nespēj, jo nemāk ieticēt, ka ir dzīvs. Viņš šaubas un no šaubu iespaida irst. Vispirms jāietic tai patiesībai, ka esam, pēc tam, ka šim «es», kā pirmā dzīvības spēja, ir vajadzīga ieticēšanas pieredzes jēga. Tā tad jātic sev un ticībai. Tikai tad, kad šis noteikums piepildīts, jāiet pie nākošās klišejas — gribas spēka. Pirmās divas ego īpašības attīrīdami operējam galvenām kārtām ar zeltīti-violētām auras strāvām, saprātu un intuīciju. Saprāts aptver, satausta sevī ego, «es esmu» graudīnu, bet intuitīvā iejūtas spēja to ietic, iejūt sevī kā izjūtamam reālītāti. Radža un Žnaņi jogas zinātnes zināmā mērā atbilst šim ceļam. (Radža joga operē pilnīgi ar pieredzes faktu sakopojumiem. Tā tad tā ir zinātne, pat vairāk nekā zinātne. Radža joga domāta ego atrašanai, Žnaņi joga ticības izveidošanai, intuīcijas ieaudzināšanai, resp. intuitīvo centru

attīrīšanai no auras apķepumiem. Par to sīkāk 3. ciklā. Visas jogas un reliģijas tīra «remontē» cilvēka auru. Tas viņu vienīgais kopējais mērķis. Starpība tā, ka minētās mācības tīrīšanas procesu sāk vienpusīgi ar kādas vienas ego pamatīpašības attīrīšanu, lai pēc tam paveiktu atpalikušo ego klišeju attīrīšanu. Kosmosofija veic visas ego klišejas uz reizes, pie tam arī, visā egregorā, sabiedrībā.

Gribas spēka klišejas attīrīšanai no auras saķepumiem un attīstīšanai ieteicama šādas domas iegaumēšana: «Tam, ko esmu ieticējis, jāpiepildas! Ar savu «es apziņu» ticu, ka manī, manā engēļa aurā, kas pašlaik ir cilvēcīga, atrodas dievišķīgs gribas spēks. Šis spēks spēj valdīt par visu. Tas var mani padarīt par tādu, kādu tikai sevi iegribu. Pašlaik es iegribu, lai mana cilvēcīgā aura sāk attīrīties, atkausēties no neziņas saķepumiem un atgriež mani atpakaļ engēļa apziņā. Tas ir manas gribas gala punkts. Pagaidām, zināms, es tiecos tikai pie pirmā attīstības posma-pārcilvēka. Pavēlu savam gribas spēkam, lai tas uztur ar savu spēku pilnīgā noteiktībā un skaidrībā manas apņemšanās «es apziņu» un manu ticību. Bez tam, tālāk gribu, lai gribas spēks piespiež visus saprāta organus neatlaidīgi, nelokāmi pildīt visus manas «es apziņas» ieticētos lēmumus un sakarā ar tiem vadīt manu rīcību. Tāpat pavēlu savam gribas spēkam neatlaidīgi aust manā raksturā spēku, uzņēmību, neatlaidību, pacietību, droš-

Gribas spēka
klišejas
attīrīšanu.

sirdību, bezbailīgu darbību un aktīvītāti. Es pavēlu gribas spēkam izskaust, iznīdēt un izdzīt no manas apziņas auras uzbūves visu to, kas ieaudies kā slinkums, nevīžība, glēvums, bailes, šaubas, neticība un visāds vājums. Ar visu savu «es apziņas» spēku ieticu, ka tā man jādomā un neatlaidīgi visā savā dzīvē jārikojas ar šīm gribas spēka iedarbības domām. Manī mājo tikai spēks, uzņēmība, enerģija, neatlaidība, drošība, bezbailība, ticība, cītība un aktīvitate. Viss pretējais nav mans. Tas ir tikai pieķēries ar manu brīvo gribu. Tagad tāpat ar manu patreizējo brīvo gribu, lai tas no manis atķep un noiet! Ko es ieticu, tam jāpiepildas! Es nedrīkstu apstāties ne pie kādiem šķēršļiem! Jēdziens «nevar», nedrīkst manī mājot! Es varu visu, kas tik ir patiess un saskan ar debesu likumību!» Iegauļējot un ieticot šādu domu klišeju, gribas spēks sāk attīstīties, veidoties un drīzi vien sasniedz pārcilvēka pakāpi. Pats par sevi saprotams, ka šī doma, attiecīgā formulējumā, jāiegaumē, jāiemācas no galvas un jātur vienmēr apziņā. Trešās ego klišejas pamatīpašība — gribas spēks izteicas baltā aurā. Tā ietilpst visās jogās, kā attīstības pamatvirziena līdzeklis un darba rīks. Kā tāds, tas tiek arī pats attīstīts, mazākais, katrai jogai nepieciešamos apmēros. Tantra jogā tas uzņemts, kā pamatvirziens (sīkāk 3. ciklā), bet, kā jau teikts, ļoti stipri ar to nodarbojas arī visas pārējās jogas.

Nākošā ir saprāta klišeja-mēchanisms. Šīs klišejas kopšana iesākas ar šādu ieticējumu: «Mans īstais saprāts dievišķīgs! Savā īstajā būtībā visu zinu. Es zinu visas kosmiskās gudrības, kādas vien iespējamās un nepieciešamās īstam, pilnīgam Dieva engelim. Arī to zinu, kas ir kosmoss un kāds tas ir. Māku veidot kosmisko uzbūvi, būvēt planētas un radīt uz tām dzīvību, vadīt un veidot tās evolūciju. Vispārīgi zinu un protu visu to, ko māk, spēj un var pilnīgs Dieva engelis. Tāda mana īstā dzīvības būtība, bet pašlaik tā sakropļota. Patreiz esmu zemes cilvēks ar ļoti aprobežotu, šauru apziņu. Pie tādas esmu nonācis ar savu brīvo gribu. Tagad ar to pašu brīvo gribu vēlos atgūt engela saprātu. Tas ir tikai jāattīra no manas «dēkainiskās» darbības auriskiem apķepumiem. Īsiem vārdiem: man jāatgūst atmiņa! Lai to panāktu, man jā-mācas, jāauž savā cilvēcīgā apziņā it kā no jauna kosmiskās gudrības klišejas. Tas sasniedzams ar to, ka, šinī zemes dzīvē, uzskatīšu sevi par skolnieku. Visos zemes dzīves apstākļos mācīšos saprast kosmiskā procesa norisi. Mācīšanās, atziņu meklēšana, to pārbaudīšana un izteikšana reālā dzīves procesā, lai ir visas manas dzīves galvenais un noteicošais saturs! Tā diena, kurā neesmu ieguvis nevienas jaunas atziņas, neesmu atklājis nevienas gudrības, ir liels kauns, grēks un zaudējums. Tāpat arī tā diena, kurā nevienu savu atziņu un gudrību neesmu izteicis, reālizējis

attiecīgā darbībā un ielicis savu ķieģeli cilvēces kultūras būvē, ir mana negoda un kauna diena. Mans galvenais dzīves mērķis — nokļūt atpakaļ pie Dieva Tēva debesu mājās! Šī mērķa sasniegšanai galvenais līdzeklis ir: zinātne, zināšana, atziņa, garīgā un materiālā kultūra. Man bez pārtraukuma jāmācas, jārealizē gūtās atziņas, jāstrādā, jāceļ un jāveido visas dzīves būves. Šinī praktiskā darbā jāiegaumē un jāieauž savā aurā kosmosa gudrības klišejas. Ar mācīšanos un atziņu realizēšanas darbību attīrīšu savu enģeļa auru no ellišķīgiem saķepumiem, atgūšu savu īsto apziņu un dievišķīgo gudrību. Pēc tam atgriezīšos savās īstās mājās-debesīs. Saprāta klišejas izteikto atziņu es ieticu, kā sava «es» galveno sastāvdaļu. Pavēlu savam gribas spēkam gādāt, lai spēju to piepildīt un pārvarēt visus šķēršļus!»

No jogām šai klišējai visvairāk atbilst Radža joga. Tā operē ar dzeltāno auru. Tās nolūks izsaukt violetās auras ieplūdumu, t. i. kosmiskā saprāta, nojautas un intuícijas attīstību (sīkāk 3. ciklā).

Atšķirība minētām jogām no kosmosofijas ieteiktā auras tīrīšanās, «remontēšanās» ceļa ir tā, ka kosmosofija patur acīs visas tautas, visa kristīgā eģregora kopatbildību, karmiski eģregorisko sakaru. Žnaņi jogs attīra sevi, augstākais vēl dažus savas apkārtnes līdzcilvēkus. Mēs tiecamies to darīt visā apkārtnē, tuvā

un tālā. Tāpēc kosmosofijas piekritējiem jāceļ cilvēces zinātniskais, t. i. kopēja prāta darbs.

Attiecībā uz mūsu zināšanas attīstīšanu un no tās izrietošu darbību, jāmācas darīt viss kosmiskās norises darbs. Kā kosmiskās evolūcijas vadītāji un darītāji darbojas visa kosmosa apmērā, tā mums, mūsu zemes planētas apmērā, jādarbojas visas kultivēšanas un evolūcijas nozīmē. Mums jāpēti viela, jāveido no tās jauni vielas veidi, kas būtu stiprāki, izturīgāki, stabilāki, ilgstošāki un vērtīgāki visādā nozīmē, t. i. jādarā ķīmiskās tehnikas darbs. Tāpat jābūvē celtnes, mašīnas, aparāti, satiksmes līdzekļi un jātiecas visiem spēkiem kosmiskās tālēs. Mums jālido uz citām planētām, jāmeklē jauni atklājumi, jauni sakari ar citu planētu iemītniekiem. Tas ir mēchaniskās un būvtechnikas uzdevums. Jācenšas arī sasniegt tas, lai uzturvielas — maize, apģērbs un mitekļi kļūtu tikpat pieejami un viegli iegūstami, kā gaiss un ūdens. Jāmēģina panākt arī klimata pārvaldīšana. Jāvalda arī par laika un temperatūras apstākļiem, lai būtu iespējams siltu, aukstu, mitru un sausu laiku regulēt pēc vajadzības, un ne tik slēgtā telpā vien, bet arī dabā. Jāsasniedz tādi tehniski augstumi, lai varētu veidot arī visas mūsu planētas ģeoloģisko virsmu. Tad varēs upes rakt tik pat viegli, kā tagad grāvjus, jūras — kā diķus un visādi veidot zemes formu pēc vajadzības un patikas.

Jāaptur arī miesas, ķermeņa priekšlaicīga sairšana, jāizskauž slimības un jāklūst nemirstīgiem, vismaz ilgāk dzīvot spējīgiem, veselīgiem, izturīgiem un stipriem. Jāatrod pareizākā, patiesākā vērtības un enerģijas izmaiņas sistēma. Visas mūsu sabiedriskās iekārtas uzturēšana un pārvaldīšana jānoorganizē tā, ka mūsu valsts aparāts pilnīgi garantētu visas iedzīves ietveršanu absolūti drošā, neirstošā kārtībā. Tad visi iedzīvotāji varēs vienmēr būt brīvi un droši par savu vērtību krājumiem un pūliņiem. Ikkatra ļauna tendence, kā no iekšienes, tā ārienes un ikkatra noziedzība tad tiks paralizēta katrā laikā un uz vietas. Mums jārada jauna zinātnes nozare — psihiskās attīstīšanās nozare. Tās uzdevums pētīt cilvēka psīchi un veidot to par garīgās būtības uztveres spējīgu. Jāattīsta aurredzība, spējas iziet no fiziskās miesas auriskā ķermenī un ar to pārvietoties, kā garam. Vispārīgi jāpēti un jāveido visu to spēju attīstīšana, kuņas tagad mums pazīstamas tikai pa druskai, kā jomu spējas.

Viss tas jāietic un jāpieņem, kā svēts mērķis un dzīves uzdevums. Zīmējoties uz ceturto klišeju, mums visā dzīvē jāvadās no šī uzskata. Tad mūsu auriskā būve pati par sevi tīrīsies un veidosies par aurredzīgu jau no šīs domas vien.

Mīlestības
klišejas
attīrīšana.

Pēc ceturtais klišejas ieticēšanas, pāriesim uz piekto — līdzsvara, harmonijas un mīlestības klišeju.

Ego harmonijas klišejas attīstības process ir radījis daudzas jogas speciālās zinātnes un tās savukārt izveidojušas dažādus virzienus. **B h a k t i j o g a** sasniedz mīlestību uz Dievu caur visu Dieva izpausmes harmonijas uztveršanu, t. i. mīlestību uz visu radību. Tas nozīmē, ar zilās un rozās auras palīdzību sasniegt violetās auras izpausni sevī. **M a n t r a j o g a** operē vispār ar mākslas klišējām, bet galvenā kārtā ar mūzikas lielo, ceļošo spēku. Daži **H a t h a j o g a** s vingrinājumi ietilpināmi šinī klišējā, pa druskai arī **L a i j a j o g a** s u. c. **K a r m a j o g a** stipri saistīta ar harmonijas izjūtu, nododot visus sava darba rezultātus Dievam (sīkāk 3. ciklā).

Kā jau redzams nodaļā «Kosmos», saprāta klišejai, lai tā pareizi darbotos, nepieciešama zināma mēraukla, zināms paraugs, no kuŗa varētu vadīties. Izejot uz ārpasauli, mūsu saprāta auriskie stari sastopas ar dažādām ārpasaules lietām un tās iedarbina. Iedarbināt tās var sev par labu un arī par ļaunu. Pasaule tik bezgala liela! Viņā atrodošos lietu dažādība tik neaptverama, ka ar loģisku aprēķinu nevar izdibināt, kuŗa un kādā kustība neiedarbosies mums par sliktu. Še saprāta klišejai nāk palīgā līdzsvara-harmonijas klišeja. Tās būtība un iedarbība sekoša: dvēseles-ego un viņas ietērpa dievišķīgā uzbūve visā pilnībā dibinas uz tādiem pašiem principiem, kā viss kosmos un visi citi ego-dvēseles, kuŗas atrodas kosmosā. Kad ego sūta saprāta auras sta-

rus uz kādu darbību, tūdaļ iedarbojas līdzsvara-harmonijas klišeja. Šīs klišejas uzdevums apskatīt saprāta loģiskos nodomus un salīdzināt ar ego būtisko uzbūvi. Tā salīdzināja un jautāja: «Kā būtu, ja, pašlaik no prāta izraidāmie, domu vilņi nāktu pie manis, t. i. pie šī paša ego?» Ja tie rāda, ka viņu iedarbība uz pašu ego ārdoša, sāpinoša, harmonijas klišeja saprot, ka domu stari, aizgājuši pasaules telpā, sadursies ar kādu citu ego un to sāpinās. Tas grūdis viņus tūliņ atpakaļ. Ja arī negrūstu, mēs zinām, ka kosmiskai likumībai ir īpašība, katru cilvēka domu saņemt, pavairot un raidīt atpakaļ uz to vietu, no kurās tā izgājusi. Harmonijas klišeja to aptver. Labāk sakot, to aptver dvēsele ar harmonijas klišejas palīdzību, un tūdaļ rodas sevišķa sāpīga nemiera izjūta. Šo izjūtu vieglā formā, kad nepareizā doma vēl tikai sākas risināties, izjūtam, kā nepatīkamam nemieru, bet smagākā, kā grūtas sirdsapziņas mokas. Ja līdzsvara klišeja, izpētījusi sava ego raidāmo domu, atrod, ka tā viņam laba, kļūst skaidrs, ka, darbodamās kosmosā, tā darīs labu arī citiem ego. Tie priecāsies, pateiksies, un apveltīs šo domu ar lielāku spēku. Atnākusi atpakaļ pie sava pirmavota ego, tā darīs viņam labu. Kad līdzsvara klišeja konstatē pie izejošās domas šādu īpašību, viņa rada sava ego apziņai sevišķu sajūtu, kurā pazīstam kā prieku, baudu, liksmību, mīlestību. Tā tad līdzsvara klišejas attī-

rīšanās un attīstīšanās darbībā jāmācās mīlēt.

Pie sevis vērojam, ka mūsu mīlestības izjūtas spēja ārkārtīgi apķepusi. Aiz šī iemesla mūsu loģiskā domāšana, cik augsti tā arī nebūtu attīstīta, pilnīgi bezspēcīga savā darbībā. Mēs ne tikai nevaram izrēķināt un izmērīt, kādas domas un, izrietošās no viņām, kustības radīs mums labumu, bet tik stipri kļūdamies, ka savas dzīves būvēšanas darbā veļam sev virsū baļķus, un sevi mocam. Mīlestības klišeja jāattīsta un mīlestība sevi jāieaudzina ar draudzīgas kopdzīves, sevišķi ģimenes dzīves un mākslas palīdzību. Māksla var radīt skaņas, kuŗas bez kaut kādiem izskaidrojumiem tā iedarbojas uz cilvēka auras apķepumiem, ka tie kūst, drūp un izgaro, kā dubļi un izput, kā putekļi. Vērojot mūzikas iespaidu uz auru, var redzēt daudz interesanta. Piem., mūsu priekšā cilvēks ar pilnīgi apķepušu auru. Viņa domu stari sagriežti grīstēs, salocīti pikās un saspiesti, kā zemūdens augi, dūņās, kā mati aplieti ar darvu. Viņš sapicis, nikns, nervozs un kašķīgs. Neviens viņam nevar tuvoties. Visus viņš aizskar, apvaino un ar visiem meklē ķildas. Atskan mūzika. Viņš vēl vairāk uzbudinas, bet tomēr valdas, it kā gribētu saņemties spēkiem, un tad uzbrukt. Tomēr, jau no pirmām mūzikas skaņām apkārtējā gaisa aura savilņojas, sakārtojas skaistos vilņojumos un iesāk brīnišķīgu ritmisku vibrēšanu mūzikas taktī. Liekas, kustas viss

gaiss. Šī auras vibrēšana ātri pārņem visu klātesošo, arī niknā cilvēka auru, un iekustina savā ritmā. Tā vibrē mūzikas taktīm līdzīgi un no niknā cilvēka dvēseles dziļumiem sāk izplūst skaidra rozi-zila, harmoniska gaisma. Šī gaisma nāk no sirds un galvas uz cilvēka auras arieni, kā austošas saules sārtums. No tās iespaids auras staru sagriezušās un saķepušās grīstes sāk taisnoties, izlocīties, izstiepties un ieņemt pareizu stāvokli. Šis iztaisnošanās process līdzinās tam, kā saliekta drātiņa, atsperes, atsprāgst, atlec no piesējumiem, kad tie pārdeg, vai tiek pārcirsti. Domu staru auriskie apķepumi no tā drūp, kūst un izputekļojas.

Gluži tāds pats iespaids no glīta skulptūras tēla un labas skaistas mākslinieciskas gleznas. Piem., saguris cilvēks, ielenkts no visām pusēm pelēkā auriskā tvaikā, soļo flegmatiskā bezcerības noskaņā pa mūzeja galerijām. Viņa skats apstājas pie kādas statujas. Viņš sastingst, ilgi un dziļi raugas tanī. Te no viņa sirds un smadzenēm sāk plūst pazīstamā rozi-zilā gaisma. Tā plēšas plašumā un neilgā laikā biezā, pelēkā migla izzūd. Cilvēks iegrimst mierīgā, līksmā priekā, cerības un mīlestības noskaņojumā. Tas pats ar gleznu. Vēl labāk šie auriskie atspirdzināšanas, «izremontēšanas» un atdzemdīšanas procesi notiek teātrī. Še cilvēka saprāta priekšā norit veselās dzīves ainas, pavadītas ar mūziku, dziesmām un skaistiem skatiem. Tas

dara brīnišķīgu iespaidu ne tik vien uz mīlestības un harmonijas klišejas atdzimšanu, bet arī uz pārējām — es apziņu, ticību, gribu un saprātu. Gēte šo apstākli tik dziļi izpratis un novērtējis, ka mākslu nosauc par cilvēces vienīgo un galveno atpestīšanas līdzekli. Še, zināms, viņam kļūda, jo tas nav vienīgais līdzeklis. Šī klišeja bez citām nevar cilvēka auru atdziedināt, tāpat kā citas bez viņas. Absolūti nepieciešami attīrīt visas ego klišejas brīvā pakāpenībā. Cik stipri arī nedarbotos mākslas klišejas uz cilvēka mīlestības klišejas atjaunošanu, tās jānostiprina ar reālās dzīves iedarbi. Pēdējā var realizēties tikai praktiskā mīlestības parādīšanā-draudzībā un sadarbībā. Šis apstāklis rada cilvēkos nepieciešamību iet kopējā sadzīvē. Tamdēļ visiem, kas nolēmuši iet atpestīšanas ceļu, attiecībā uz piekto klišeju jāpieņem šāds lēmums: visiem spēkiem jāveicina īstā, patiesā, radošā māksla.

Piedzīvojumi rāda, ka māksla var radīt arī gluži pretējo iespaidu — ne auras attīrīšanu, klišeju atdzemdināšanu, bet apgānīšanu, cilvēka dvēseles un gara sakropļošanu. Larviska, kaucoša mūzika mierīgu, harmonisku cilvēku var padarīt par ķecerīgu, kašķīgu neurastenīki un pat gara deģenerātu. Ķēmīgi, riebiņi tēli cilvēku padara muļķīgāku. Larviskas, ciniskas, saziestas un satrieptas glez-

nas iespaido uz bezgaršību, netikumību un rupjību. Iespaids, protams, realizējas tikai tad, ja šos ražojumus ar nopietnu apziņu uzņem, kā vadošās un radošās mākslas darbus. Tomēr pareizā novērtējumā tā cilvēka psihi kroplot nevar. Evolūcijas ceļa gājējam nav jābaidas no larviskā mākslas. Viņam tā jānovērtē, kā tāda, un jānogrūpē savrup, kā gara kropļuma larviskā pagrimšanas attēls. Tā ir jāredz, no tās jānācās pazīt ļaunums, elles netīrumi, cilvēka gara slimības un dvēseles izķerājumi. Lai to panāktu, jānodibina sevišķi larviskā mākslas muzeji. Pozitīvā, radošā māksla jānostāda visas audzināšanas un dzīves daļuma dvēsmas degpunktā. Māksla jāpiekopj visur, kā mājā, tā ārpus mājas, katram cilvēkam atsevišķi un visiem kopā visas cilvēcīgās kopdzīves mērogā. Daiļais, aistētiskais radīs, veicinās tikumisko, ētisko. Nav jāaizmirst, ka visam tam ir panākumi tikai tad, ja to piepilda reālā sadzīvē. Tāpēc arī skolotājs prasa: «Ko tu dari viens, to dari noslēdzies sevī, savā nodabā, bet ko dari kopēji ar citiem, to dari sirsnīgā mīlestībā, taisnā, patiesā sadraudzībā.» Tikai praktiski piepildītā mīlestības klišejā, reālā darbā, enerģijas un aurisku vērtību izmaiņā, ego aura attīras no aizsērējumiem, atklāj kosmisko saprātu un dod iespēju loģikai pareizi rīkoties.

Daudzi cilvēki harmonijas plūsmas un mī-

lestības auras izjūtā ir samērā stipri. To pierāda milzīgais daudzums mīlas romānu. Ne reti pirmās reliģiskās izjūtas atmodinātas mīlestībā. Laimīga, īsti ideāla laulības dzīve, spēj cilvēku attīrīt un pacelt līdz augstai kosmiskajai intuīcijai. Laulības disharmoniju bieži izsauc kāds no laulātiem draugiem ar savu instinktīvo prasību pēc rozā auras, kuru otrs pietiekoši nespēj sniegt. Te neko nelīdz mākslots maigums. Tāpat visi zina, cik ļoti pašinas un attīras aura mīlā. Plaši pazīstams ir izteiciens, ka mīla ir gaišredzīga. Tomēr arī jūtīgie pret rozā auru būs novērojuši daudz prozaiskas parādības. Stādu, putnu un dzīvnieku audzētāji zina, ar kādu rūpību tie jākopj un jāaudzina. Nevar pielaist pie tiem rupjas rokas un svešas domas pieskārsanos. Izstādēs godalgas izpelnas tikai ar mīlestības auru bagātīgi apveltīti eksemplāri. No otras puses, izstādēs godalgotie putni un dzīvnieki turpat bieži saslimst un nobeidzas. Šis plaši pazīstamais fakts izskaidrojams gaužām vienkārši. Tas ir svešas publikas netīrās, smagās, bieži skaudības jūtu pārpildītās, auras pārmērīgais uzbrukums. Vēl daudz vairāk šis parādības pazīstamas pie bērniem. Katra māte no sacītā sapratīs ļoti daudz.

Piektā klišeja aptver arī visu mūsu savstarpējo attiecību un vērtību izmaiņas noteikumu juridisko pusi. Kosmosofiskā dzīves izpratne cilvēku attiecībās izslēdz sodīšanas un atreibības jēdzienu. Noziedzība uzskatāma,

kā slimība un tā jāārstē. Tikai šinī nozīmē attaisnojami ieslodzījumi un tiesiskie brīvības ierobežojumi. Likumu un kārtību uzturošās iestādes konstatē noziedznieka bīstamību un gādā, lai viņš būtu nekaitīgs. Nelabojamie, galīgi slimie ieslogami uz visu mūžu, neatkarīgi no padarītā nozieguma lieluma, vai mazuma. Tie jāizolē, jāiesloga vēl pirms nozieguma izdarīšanas. Tas jādara tūlīt, tiklīdz atklātas viņu tieksmes noziedzību izdarīt. Tiklīdz konstatēta psihiskā izveseļošanās, izlabojušies jālaiž brīvībā. Puslīmie turami zināmos tiesību ierobežojumos, kā pilsonisko pienākumu nespējīgi. Šinī virzienā jāievada domas ikkatram, kas piekļaujas šai mācībai. Pie pirmās iespējamības šīs domas jāreālizē. Še kosmosofija visu cilvēku attiecības veido saskaņā ar violēto-kosmiskā prāta un rozoharmonijas auru. Līdz šim attiecību galvenais noteicējs bij baltā aura-spēks. Tas ir it kā tautas, visas cilvēces Karma joga. Pēdējā, tā tad, ietilpst šeit, kā elements, skarot arī septīto ego klišeju (sīkāk 3. ciklā).

Tādai izpratnei, domai un rīcībai jāietiec piektās dzīvīguma klišejas attīstīšanas darbība. Mīlēt, un pareizi mīlestību piepildīt, ir piektās klišejas būtība.

«Ja tu nevari izjust mīlestības jūtu, tad zini, ka tas ir visspilgtākais pierādījums tam, ka tava saprāta mēchanismam nav ūniver-

sālās loģikas pamata. Cik gudrs tu arī nebūtu, ar savu gudrību tu taisīsi kļūdas. Tavs loģiskais spēks aizkustinās kosmiskās ārēs tādus spēkus, kuŗi tevi dragās un tavus pasākumus iznīcinās. Loģika ir tikai prāta ierocis. Uz kāda pamata tu uzliksi savu saprātu, no tāda viedokļa vadīsies tava loģika. Mīlestības izjūta sevī ir tā mēraukļa, tas pamata paraugs, kas liecina par saprāta darbības saskaņu ar kosmisko likumību», tā māca skolotājs.

Sestā — mūsu miesas formas uzbūves klišeja, prasa sevišķas rūpes ķermeņa pareizā kopšanā un uzturēšanā. Še galvenā loma medicīnai. Tomēr tā nedrīkst bazēties uz domām, ka mūsu miesiskais ķermenis ir nejaušs, ķīmiski fizioloģiskas iedarbības rezultāts. Pirmā vietā jāņem vērā, ka mūsu fizisko miesu veido astrālā-gāzvielas, gāzvielas — starvielas miesa un starvielas ķermeni dzīvā ego domas auriskā enerģija. Visas mūsu slimības cēlušās no domu darbības. Tās ir nākušas caur starvielas un gāzvielas ķermeniskām daļām un sabiezinājušas, saķēmojušas fizisko miesu tā, kā doma to ietekmējusi. Mūsu miesas slimību ārstēšanā jāpielieto abi ceļi: 1) fizioloģiskais, 2) auriskais. Tā kā nepareiza domāšana ir radījusi slimību, to var

Miesas
uzbūves kll-
šeja
attīrīšana.

likvidēt ar to pašu domāšanu. Ieraudzījuši savu kļūdu kādā miesas bojājumā, tūlīt varam pārdomāt un likt to ar ķirurģisku nazi izoperēt, vai ar kādām zālēm izārstēt. Varam iet arī citu, vieglāku ceļu un ar domas sugestīvo-hipnotisko ietekmi to iznīcināt. Piem., iekšējos organos radušies ļaundabīgi audzēji. Nav cita izskaidrojuma, kā vienīgi tas, ka tie ir nepareizas domas rezultāts. Ja ar nazi izoperēt tos nevar un ar zālēm arī nevar nekā darīt, varam mēģināt raidīt tiem virsū attiecīgas domu strāvas. Tās spiedīsies starvielas audos un tos pārgrupēs pareizā kārtībā. Starvielas audi iespaidos gāzvielas-astrālos audus, tie, savukārt, iedarbosies uz fiziskiem audiem. Patiecoties tam, fiziskais audzējs izdalīsies un iznīks.

Fiziskā ārstēšanā esam pietiekoši tālu. Mūsu medicīna spēj daudz, lai ar sekmēm apkarotu slimības, kā cilvēces ļaunumu. Aurisko pusi pa daļai esam sataustījuši, bet tas ir maz. Te daudz kas jāzina, jānācas. Drusciņ varam mācīties no prof. Kue un no pašu māju «pūšlotājiem». Nenoliedzami, ka «pūššanas» parādība visumā ir negatīva. Tur tiek piekopta nejēdzīga mulķošana, krāpšana, veselības bojāšana un miesas kropļošana. Tomēr, pati pūššanas būtība ir pamatota uz auriskās ārstēšanas. Auriskais ārstēšanas veids medicīnai jāuzņem, kā līdzvērtīgs fiziskajam un, pat vēl vairāk, kā galvenais

un primārais. Ar to pūšļošana pati par sevi likvidēsies. Auriskā ārstniecības veida pētīšanai un attīstīšanai par sistematizētu ārstniecības zinātni ļoti lielus un vērtīgus pakalpojumus var sniegt Hacha jogas mācība (sīkāk 3. ciklā). Šīs mācības pamatā ir ļoti vērtīgi atklājumi un jau gatava auriskās miesas uzbūves anatomija. Hacha jogas faķiriskie izķēmojumi ir pašu eiropiešu nemākulīgās rīcības un zemu spekulācijas nolūku vaina. Pie nopietnas gribas, starp visiem faķiriskiem izķēmojumiem, var atrast īstos zelta graudus.

Sestās klišejas attīstīšana spiež mūs pieņemt noteiktus likumus, kuriem jāseko un jāpaklusa ik uz soļa. Visiem spēkiem jādzīvo un jāsekmē higiēniska dzīve. Ikkatram cilvēkam obligātoriski jāprot elementārākie medicīnas noteikumi, pirmās palīdzības sniegšana un slimnieku kopšana. Jāpieliek visas pūles, lai zinātnes medicīniskā nozare sasniegtu veselības aizsargāšanas un slimību dziedināšanas augstāko mākslu.

Domāšana šinī virzienā radīs dvēselē tādas auriskas vibrācijas, kādas pašas par sevi sargās miesas audus, aizdzīs slimību

aurisko indi un ietērps ķermenī veselībā.

Septītās
klišejas
attīrīšana un
izkopšana.

Septītā klišeja ir miesas ietērps, drēbes, barība, mājoklis un viss mūsu dzīves darbības reālais, materiālais inventārs. Še jāsaprot, ka mūsu reālās vērtības, reālie sasniegumi dzīvības izteikšanā un iedzīves uz-būvē, ir ieticēšanas klišejas galvenais pamats, pieredzes objekts un darbības saturs. Ar tās palīdzību ticības klišeja ieticina pati sevi, ego es apziņu un visas pārējās klišejas, jo reālais dzīves saturs atspoguļo visu dvēseles klišeju darbību un apliecina tām viņu esību un darbības spējas. Radot reālās vērtības, sastopamies ar pretešķībām un grūtībām. Mums jācīnās. Šai grūtību un pretešķību pārvarēšanas cīņā notiek mūsu gribas spēka augšana, veidošana un stiprināšana. Vērtību radīšanas procesā ir saprāta galvenais treniņš un izteiksme. Te aug, briest un attīstas zināšanas, visa mūsu gudriba, atziņas un saprašanas būtība. Vērtību precizā sadalīšanā un enerģijas patiesā izmaiņā cilvēku starpā pierādas mūsu mīlestības patiesīgums, stiprums un godīgums. Še mīlestības klišeja noliek patieso, galīgo eksāmenu, kurā attīra līdzsvara klišeju par spējīgu pareizi vadīt mūsu saprātu.

Pēc kosmosofijas mācības, visu šo atziņu iegaumēšana un ieticēšana sastāda pirmo soli atpestīšanas darbībā. Kā redzams, tā diktē pienākumu doties ar visu sparū, sirdi

un dvēseli kultūras dzīvē. Tur ar reāliem darbiem jāpierāda, ka patiesi gribam atgriezties no elles. To var pierādīt ar radošu darbību, kas veltīta zemes dzīves izveidošanai, lai tā kļūtu līdzīga debesu dzīvei. Paraugi un pamācības tiek dotas, tikai jāstrādā. Šinī darbā ietilpst arī cīņas ar ļaunumiem, kas stājas pretī cilvēka nodomam. Arī ar tiem pašiem jātiek galā. Jācīnās uz dzīvību un nāvi. Cīņā jāpierāda, ka cilvēks patiesību vērtē augstāk par nāvi, nebaidas no elles daimoniem un daimoniskiem cilvēkiem.

Tagad seko otrais solis atpestīšanas darbībā. Šis solis no vienas puses ir visvieglākais, no otras visgrūtākais. Zemes auriskais stāvoklis savā negatīvisma pārspēj cilvēka personības auriskās enerģijas spraigumu. Cilvēka pozitīvās, labās gribas domas nevar pārspēt negatīvo pretspēku iespaidu. Ja cilvēks sev saka: «No šī brīža lieku sev par mērķi vadīties no evolūcijas idejām, gribu meklēt Dievu un atgriezties debesīs», šis apņemšanās auriskās dvēsmas spraigums uzliesmo, bet tūlīt tiek apslāpēts no apkārtējās auras pret-dvēsmas. Šī auriskā pret-dvēsma uz cilvēka svēto apņemšanos it kā atbild vārdiem: «Nekā tu sev neliksi par mērķi! Nekādu evolūcijas ideju tu nepazīsti! Pie Dieva tu netieksies un debesīs neatgriezīsies. Visi šie nodomi ir tukši murgi!»

Ļaunā pret-dvēsma, cilvēkam nemaz nemanot, apslāpē izteikto domu skaidrību. Viņš

Dieva
palīdzības
nozīme atpe-
stīšanas pro-
cesā.

aizmirst savu apņemšanos un iegrīnst it kā snaudoša stāvoklī.

Apskatījām visas dzīvīguma klišejas, norādījām pamācības, kā šīs klišejas-«es apziņu», ieticību, gribu, saprātu u. t. t. attīrīt no apķepumiem, kā attīstīt, apskaidrot un «izremontēt». Tomēr jākonstatē, ka visi šie labie nodomi, tiklīdz cilvēka gribas izteiks un pieņems, kā radošas atziņas savā atpestīšanas dzīvē, tūlīt tiks apņemti ar zemes atmosfēras aurisko pretspiedi. Tā dzīvi izstarojumus atpakaļ cilvēka ķermenī, neļaus tiem vibrēt, lauzīs tos un paralizēs visu labo nodomu izteikšanos un realizēšanos. Cilvēka «es» netiks nemaz pie domas izdomāšanas. Šī apstākļa dēļ nav ne mazākās cerības zemes cilvēkam pašam ar saviem auriskā spraiguma spēkiem auras apķepumus attīrīt, un atgūt engēliskā saprāta apziņu. Vienīgais līdzeklis ir Dieva piepalīdzība un Viņa neizmērojamā žēlastība. Tā dabūjama vienkāršā veidā. Katrā darbībā un domā jāsaka: «Dievs, es apziņos, ka mani dzīvīguma gaismas stari nav spējīgi caururbt zemes auras pretdvēsni. Tādēļ lūdzu Tevi. Sūti man palīgā Tavu auras gaismu svētības veidā! Lai tā ielenc manus domu starus, dara tos stiprākus par zemes un elles pretdvēsma stariem. Dari tā, lai manējie, Tavas svētības apņemti, var vibrēt atpestīšanas domu realizēšanas darbībā. Svētī, Dievs, manu «es» apziņu, lai Tava

gara auras gaisma ielenc manu ego un es varu ar saviem domu izstarojumiem nomazgāt no savas dvēseles visus ellišķīgās dvēsmas auras apķepumus. Apņem, Augstais Dievs, ar savas auras dvēsmas skaidrību arī manus ieticības klišejas izstarojumus! Lai tie ir spējīgi pareizi novērtēt, apjēgt un aptvert manu apkārtni. Palīdzi man, lai es varu pareizi ieticināt sevi tās īstā, pareizā saturā un zinu savas būtības īsto patiesību.

Tādā pašā kārtā sūti man savu auras dvēsmi par palīgu visu citu klišeju izstarojumiem un viņu stiprināšanai. Svētī un apsaidro manu saprātu!

Šķīsti manu mīlestību, dari viņu tīru, svētu un patiesu!

Dod dzīvības eliksiru arī manai miesai, lai tā spēj pārvarēt uzbrūkošās slimības, vājības un visādus ļaunumus!

Svēti ar savu visspēcību visu manu reālo vērtību saturu. Lai visās manās drēbēs, mantās, uzturvielās plūst Tavas auras gaisma un padara visus pretdvēsmas spiedienus nespējīgus turēties pretī maniem domu izstarojumiem. Apzinos, Dievs, ka zemes vērtībās, mantās, naudā un dārgumos, ir stipra ellišķīgās auras dvēsmas. Tās izstarojumi spraižo nešķīstās kārības, cietsirdības, niknuma, melkulības, skaudības, liekulības, blēdības un visādu ļaunumu, noziegumu klišejās. Tās, kā ugunīgas liesmas un dzirkstis, traucas uz katra cilvēka auru un cenšas padarīt to par tāda paša

ļauņuma iemiesojumu. Izsaku visu Tavai vispēcībai un lūzdu Tevi iestiprināt manī šo apziņu ar savas auras svētību, jo bez Tavas žēlastības ļaunais iespaids man viņu noslāpēs. Iestiprini manī arī to saprašanu, lai es nebēgu, nevauros no šīm elles dvēsmām zemes materiālajās vērtībās, bet ar visu sirdi un dvēseli traucos tām pretī, lai varu izspiest tās no visām cilvēcīgām vērtībām un iemiesot, iedvēst tanīs dievišķīgo auras klišeju gaismu. Lai no šī brīža kļūstu par spīdekli, kas rada visās zemes materiālās vērtībās pareizības un patiesības klišejas. Dari tā, lai es spēju visu vērtību cirkulēšanas plūsmi ievadīt dievišķīgās patiesības likumā. Svētī, Dievs, šo manu domu dvēsni ar savu augstāko svētību, lai pret dvēsma to nenoslāpē!»

✓ Nekāda cilvēka griba un apņemšanās pati no sevis zemes auras smagumu neizturēs un nepārspēs. Nav itnemazākās izredzes uz cilvēka atpestīšanas lololojuma piepildīšanos bez dievišķīgās auras piepalīdzības. Ne ar kādu gudrību mūsu ego engēla atmiņu neatgūs. Ticība ne ar kādas pieredzes palīdzību neieticēs īstenā patiesībā, kaut arī tā būtu acīm redzāma un rokām taustāma. Skatīsies cilvēks un neredzēs, klausīsies un nedzirdēs. No mācīšanās saprāts sajuks un

pieņeps vēl vairāk./ Mācīšanās un zinātniskā darbība cilvēku padarīs vēl īsredzīgāku. Viņš sapīsies savā gudrībā, kā pārgudrībā, un kļūs mācīts muļķis. Mīlestībā viņš nekā nesajēgs, nekādu īstu mīlestības izjūtu nebaudīs. Viņš radīs tikai nešķīstus murgus un par milu sauks seksuālo sadismu. Tāpat viņš radīs tikai liekulīgu «pilnas bļodas» draudzību. Glēvums, bailība un nodevība būs vīrišķības, drošsirdības un varonības vietā. Visu to viņš rupji maskēs ar ārišķīgo tikumību un liekuloto morāli. Jo dziļāk cilvēks būs iegrimis auriskos apķepumos un visādās nepilnībās, jo vairāk viņš melnos, sodīs, nerros un ģeķos citus. Viņš plāpās, plātīsies, lielīsies ar savu tikumību, varonību, gudrību un grims vēl lielākā un dziļākā gara nešķīstībā. Jo lielāka gara un prāta nabadzība, jo lielāka lielība. Tāds būs arī šis mācības, un ikkatras cilvēka atpestīšanas darbības rezultāts, ja to gribēs izvest bez Dieva svētības auras palīdzības.

Cilvēks ātrāk un vieglāk attīsta sevi līdz zināmai pakāpei, ja strādā tikai pie sevis vien, tīra tikai savu personīgo auru

un tuvāko apkārtni. Tā rīkojas daži jogi. Viņu vientulības meklēšana nozīmē izvairīšanos no smagā apkārtnes auriskās tīrīšanas darba. Vēlāk viņi tomēr spiesti pievērsties visas cilvēces celšanas darbam, jo ir tāpat karmiski saistīti tautās un cilvēces eģregoros, kā visi cilvēki. Mūsdienu kristīgās reliģijas konfesijas noslīdējušas vēl zemāk, norobežojušās vēl vairāk. Te cilvēki meklē vienīgi paglābšanos pēc nāves no elles, no daimonu «aizgaldām». Tā ir nožēlojama lāpīšanās, nespēja iegribēt vairāk. Tā ir nopeļama remdenība un nav radikāla ārstēšanās. Kristus mācība savā tīrā veidā aptver visas dzīves pārveidošanu uz visaptverošas harmonijas pamatiem, bet mūsu dienās tā netiek vairs saprasta, jo Bībeles valoda novecojusies. Bibeliskā apkārtnē un apstākļi mums sveši. Bībele arī sagrozīta. Bez tam, toreizējā kultūrālā līmenī cilvēcei nebij iespējams pateikt to, ko tagad var atklāt. Gluži tāpat kā nākotnē tiks sacīts tas, kas tagad vēl mums nepieejams. Kosmiskā bezgalība cilvēcei atklājas pakāpeniski, lai neapžilbinātu tās slimo organismu.

Reliģijas
nozīme atpe-
-iānas
procesā.

Kosmosofijas mācība ietver sevī patiesības, kuŗas vēl zemes virsū patreizējā evolūcijas periodā nav atklātas. Pateikta ir iespējami augstākā patiesības atklāsme, bet bez Dieva auriskās svētības piepalīdzības tā nav nekas. Cilvēka stāvoklis zemes virsū šinī nozīmē pielī-

dzināms grūti slimam, kuram nepieciešama
piepalīdzība pie kustēšanās. Viņam pašam ir
gan gaismas avoti, bet spēks par mazu, lai
pietiekoši apgaismotu tumšo pasaules telpu.
Vajag lūgt no Dieva papildus gaismu, kā pie-
palīdzību. Tikai tādā ceļā iespējams iziet no
patreizējā stāvokļa. Arī šis stāvoklis nav
Dieva, bet paša cilvēka radīts. Cilvēks pats
sevi ir apķepinājis ar neziņas auru, kas auto-
matiski radījusi tādu stāvokli. Tādā kārtā
visā mūsu atpestīšanas darbībā
rodas nepieciešamība pēc reliģi-
jas un speciālas dievlūgšanas,
dievkalpošanas. Iznāk, ka visā atpestī-
šanas mērķa sasniegšanas darbībā, ne solis
nav sperams bez reliģijas. Tāpēc šinī sistēmā
par pirmo, visgalvenāko, jāuzskata reliģiozā
darbība un tikai tad var ķerties pie citām.
Še viegli var sajukt un krist maldos, kā tas
jau bieži ir noticis līdz šim. Ir reliģiozas aiz-
raušanās ekstrēmi, kur cilvēks atzīst tikai
Dieva lūgšanu, bet visu pašdarbību noliedz.
Tas ir pavisam nepareizi. Lūdz Dievu un
strādā! Tādai jābūt dzīves darbības vadošai
izpratnei. Strādāt var tikai tad, kad zina, ko
un kā strādāt. Tā tad iznāk, lūdz Dievu,
mācies, cīnies un strādā! Tāds ir
kosmosofiskās atpestīšanas darbības galvenais
lozungs. Galvenais mērķis ir atpestīties. Šī
mērķa galvenais līdzeklis ir zināšana un no
tās izrietošā darbība. Galvenā līdzekļa pir-
mais un svarīgākais līdzeklis ir reliģija. Tas pie-

līdzināms stāvoklim, kad esam ieslodzīti tumšā telpā. Tad galvenais mērķis ir izklūt no tās ārā. Lai to izdarītu, nepieciešama sevišķa važu atbrīvošanas darbība — zinātne un kultūra. Pie šīs darbības ķerties ir nozīme tikai tad, ja iegūstam gaismu. Bez tās nekā neredzēsīm un, važu atraisīšanas vietā, tās vēl vairāk sasiesīm un saviļksīm. Gaisma jāiegūst ar sevišķu aizņemšanos. Kad būsim atsvabinājuši savu domāšanas mehānismu no apķepumiem - važām, tad varēsīm paši radīt gaismu un tā nebūs jāaizņemam ar sevišķu izlūgšanos.

Vai Dievs nevarētu mums šo auras palīdzību sniegt tāpat, bez mūsu sevišķas lūgšanas? Vai Viņam nepietiek, ja Viņš redz, ka jau esam pārtraukuši dēkošanās darbību un nākam atpakaļ? Vai šī palīdzības sniegšana caur speciālu, cilvēka garu pazemojošu, lūgšanu, nav Dieva egoistiska lepnuma untums? Vai ar to Viņš negrib mums, dēkaiņiem, it kā atriebties par mūsu kādreizējo Viņa zaimošanu, sadumpošanos pret Viņu un ālēšanos? Vai Dievs nav iedomīgs, egoistisks patmīlis, kam patīk sevi izcelt ar mūsu pazemošanu?

Nē, nekādā ziņā, un nekādus apstākļos! Viltus dievi, mentālās sfairas daimoni, gan ir tādi. Tie tikai ar šādu lūgšanu un upuru pieņemšanu no cilvēkiem un gariem dzīvo. Īstais Debesu Tēvs tāds nav. Īsta-

jam Dievam ir prieks mūs redzēt tikai brīvus, tīrus, stiprus, gaišus, neatkarīgus enģelus. Mūsu lūgšanas, mūsu zemošanās, tāpat kā visas pasaules dēkaiņu lūgšanas, Viņam nav nemaz patīkamas. Ne ar priecīgu baudu, bet ar bedīgu žēlumu Viņš klausas, un pieņem tās. Dieva lielākā žēlastība ir tā, ka Viņš pieļauj bojāt savu labo noskaņojumu dēkaiņu locīšanās, rūpulošanas un lūgšanu dēļ. Tas ir upuris, ka Viņš ir ar mieru ciest šo nepatīkamo skatu dēkaiņu atpestīšanas labā. Vēl nepatīkamāka šī dēkaiņu lūgšanas lieta Viņam ir tāpēc, ka tā jādara ar sirsniņu zemošanos, ceļos krišanu, klanīšanos, sevis nonicināšanu un atzišanu par, nekur nederīgu, grēcinieku. Tas jādara tāpēc, ka to prasa mūsu auras saķepuma stāvoklis. Tam savs izskaidrojums.

Kādreiz, savas brīvās gribas dzīti, esam izdvēsuši iegribas un domas, kuŗas vārdu formulējumos izskan apmēram šādi: «Ēs eju no debesīm uz kosmiskiem džungļiem padēkot un izbaudīt tos pārdzīvojumus, kādi ir tad, ja rīkojas pilnīgi pretēji Dieva likumībai un debesu kārtībai.» Nonākuši džungļos, iesākam darboties nodomāto pārdzīvojumu iegūšanā. Rezultātā, kā jau tam dabīgi jānotiek, paliekam netīri un apaužam savu dvēseli ar ļaunuma klišejām. Šo klišeju ietekmēti, apreibstam vēl vairāk un apaužam ap savu dvēseli īpatnēju čaulu, kuŗa pilnīgi noslēgta no visa labā tā, ka nekāds garīgs spēks nevar pieskārties pie

Kāpēc ell-
vēkam Dieva
prlekšā
jūzemojaa.

mūsu īstās dvēselīgās apziņas, nepārkāpjot brīvās gribas likumu. Šī čaula sastāv no tāda auras mūra, kas uzbūvēts ar šādu domas dvēsmi: «Saskaņā ar dievišķīgi nolemto brīvās gribas likumu, ar savu brīvo gribu es iekāju sevi tādā čaulā, ka esmu pilnīgi brīvs no visiem dievišķās brīvības likumiem. Es dzīvoju pilnīgi patstāvīgu savas personīgās gribas dzīvi. Nīstu Dieva svētlaimību un debesu kārtību. Vēlos dzīvot un darboties savā personīgā — daimona kārtībā, kas ir pilnīgā pretstatā visai Dieva gudrībai un kārtībai. Tā ir mana personīgā gudrība, kārtība un svētlaimība. Tanī es esmu visuvarens, visuapzinīgs, visugudrs, liels un mūžīgs. Ņemot vērā paša Dieva izdoto brīvās gribas likumu, pavēlu Dievam un visiem eņģeļiem pie manis nenākt, un nemaisīties manā darbībā. Es prasu likt mani ar manu elli pilnīgā mierā uz mūžīgiem laikiem. Bez visa tā, es gribu, lai auras čaula uzmūrējas par tādu cietoksni, no kura mana dvēsele nevarētu izrauties arī tad, ja viņa to gribētu. Ja mana dvēsele kādreiz sāktu ilgoties pēc debesīm un gribētu no šī iemūrējuma iziet, tādām gadījumam, lai tiek radīts aurā vēl sevišķs mēchanisms. Tas uz vismodrāko, lai sargā katru manas atgriešanās iegribēšanas kustību un uz vietas to noslāpē. Šis mēchanisms lai runā manas īstās dvēseles vietā. Man, manai dvēselei, lai tas pavēl palikt mierā, netikot pēc debesīm, bet vēlēties trakot un visu ārdīt. Lai tas pie-

Kā ego patā
sevi „iemūrē“
apgrēcības
čaulā.

spiež mani, manu dvēseli, būt par velnišķīgi daimonisku arī tad, ja tā vairs to negribētu, un neļauj tai par atpestīšanu nemaz domāt. Tiem, kas gribēs mani atpestīt, lai saspārda visas pestīšanas ierīces un izārda viņus pašus. Gadījumā, ja es savā istajā dvēseles būtībā tomēr tiektos un ilgotos pēc atpestīšanas, lai visu varu pārņem šis auriskais mehānisms. Tas lai ņem no dvēseles tikai tās neizsīkstošo enerģiju un rīkojas visos daimoniskos darbos tās uzdevumā, kā pilnvarots, mehānizēts dubultnieks-kopija. Tādā gadījumā, lai viņš tur sevi par lielu, varenu, taisnu, gudru un mūžīgu, bet Dievu par mazu, niecīgu, muļķīgu un nevarīgu. Mans dubultnieks mani, manu dvēseli, lai iežņaudz. Pretošanās gadījumā, lai tas rada tai sāpes un visādas mokas. Ar visām manām gudrībām, lai turas pretī katrai dvēseles tendencei atgriezties pie Dieva. Šo iegribu es ņemu kā savu eņģelisko tiesību. Ar tās auras formu es apaužu savu «es». Pamatojoties uz paša Dieva likumu, katēgoriski aizliedzu mani šai iemūrējumā aiztikt ar pestīšanas plāniem. Kādas tam būs sekas, tā mana darišana, bet ne Dieva. Es pats par to atbildēšu! Man vienīgi pieder šo pārdzīvojumu tiesības!»

Nav grūti aptvert, kāda čaula var rasties ap dvēseli un kāds mehānisms-robots, dvēseles dubultnieks izveidoties no šāda domu iedvēsmas auriskā veidojuma. Dzīvē bieži dzirdam par cilvēkiem ar divām, un pat vairāk

Ego
robotiskais
dubultnieks.

✓ nē

dvēselēm-dabām vienā ķermenī. Še ir viens no daudzajiem izskaidrojumiem. Ap dvēseli tādus dubultniekus-robotus, kā sava attēla mēchanizētas lelles, var sataisīt pat vairākus. Tos var radīt ne tikai savā, bet arī kādā citā attēlā. Gaišreģiem tie redzami. Spiritiskos seansos bieži nav nekādu garu, bet materiālizējas un runā šie roboti-dubultnieki. Viņi bieži uzstājas pie medijiem, kā zemapziņa. Būvēti tie ir no auriskas vielas un turas cilvēka tuvumā, vai auras iekšienē. Tiem ir spēja sarauties maziem, kā gumijas pūšļiem. Bieži viņi maldina un baida tos cilvēkus, pie kuriem piesieti, jo spēj no tiem arī attālināties. Aurredzīgie cilvēki tos notur par spokiem. Bez tam, nevajag nemaz, lai ikkatrs cilvēks tieši pats sevi iekal tāda čaulā un iztaisa sev blakus velnišķīgu robotu. To viegli var izdarīt arī otrs ego. Vienalga taču, vai mēs ar savu dvēselīgo ego šo darbu paši darām, vai atdodam sevi, kā dzīvu dvēseli, otram apkalt. Vajag tikai ar sevišķu zvērestu-līgumu sevi it kā atdot attiecīgā meistara-daimona rīcībā.

nē

W

W

Apskatot un iedziļinoties dažū zemes «brālību» organizācijās, kur iestājoties jādod sevišķs zvērests, ka, noteikumu pārkāpšanas gadījumā, jāatļauj izraut mēle, izdedzināt ar karstu dzelzi acis u. t. t., kļūst saprotami arī ārpus zemes darbojošos daimonisko egregorubiedrību likumi, noteikumi un iespējamības. Piem., engēlis nāk no debesīm uz džungļiem dēkās. Viņu satiek laipns, elegants daimons

un piedāvā savus pakalpojumus dēku pārdzīvojamu sagādāšanā. Engēlis pieņem priekšlikumu un seko līguma noslēgšanā. Daimons apņemas iekalt čaulā un iebūvēt viņa aurā vajadzīgā velnišķīgā dubultnieka mēchanismu-robotu. Tas notiek tāpat, kā maskarādes kostīmu tirgotavā, ejot uz masku balli.

Vienmēr nav vajadzīgs pat speciāls līgums ar daimonu, lai dabūtu savā aurā tādu robotu. Pietiek, ja engēlis, nonācis mūsu zemes stāvoklī ziņkārības dēļ, inkarnējas par cilvēku, sašķidojas ar kādu un tas viņu nolād, teikdams: «Lai tevi velns parauj!» Beigas viņam ir. Pēc cilvēcīgās inkarnācijas šis lāsts neatvairāmi piepildas. Velns viņu paņem, kā savu likumīgu īpašumu, ietērpj, kādā kostīmā grib, un liek viņa dvēselei klāt kuŗa katra nezvēra-robotu izskatu. Pietiek, ja zemes cilvēks vienu vienīgu reizi aiz vieglprātības nolād Dievu, Svēto Garu, vai Dieva patiesību. Tūlīt viņa aurā rodas «zīmogs», kas to pakļauj kuŗa katra larva, velna, vai daimona varai. Pēc nāves nekavējoši viņu sagūsta un stiepj pie sevis velnišķīgie radījumi. Tie «pārveido» viņu pēc savas patikas un vajadzības, par kādu ķēmu grib. Viņi izveido to kaut par krōkodili, un laiž pasaulē atpakaļ. Pret to cīnīties var tikai tad, ja zemes dzīvē cilvēks ir piederējis pie stipra egregora un pēc nāves par viņu notur aizlūgumus.

Karmiskais likums ir tāds, ka katrs cilvēks par sev nodarīto pārestību var atriebties, bez

mēra un neaprobežotā nežēlībā. Ja kāds ko nozog, apmelo, aprunā, ceļ ļaunu slavu, sit, vai citādi apgrēkojas pret savu tuvāko, viņš tūlīt nonāk cietēja auras rīcībā. Ko par viņu lems, tas arī piepildīsies. Ja lems, lai viņš neskaitāmus gadus rāpuļo par krokodili vai tārpu, tas notiks, ja lēmums netiks atsaukts. Mums, zemes cilvēkiem, kas viens otru tik daudz lādā un nīstam, šinī ziņā, ir tā laime, ka izteiktos lāstus atsaucam. Citādi, mūsu nerimstošo lāstu dēļ, mēs visi būtu pārvērtušies par rāpuļiem. Dievu lūdzot, lūdzam grēku piedošanu sev un piedodam arī saviem parādniekiem. Tas glābj no galīgas pazušanas. Zināms, gadās arī tā, ka lāsta atsaukums nāk tikai tad, kad dvēsele jau labi pamocījusies velna rokās un iekalta vairākos zvērīgos robotos. Tādā stāvoklī atrodamies pašlaik mēs zemes cilvēki.

Ego
velnišķīgā
dubultnieka
iznīcināšana.

Kā nokausēt, noārdīt no sevis, sava ego šos apkalumus, čaulas, velnišķīgos dubultniekus, ja ne ar darbību-dvēsmi pretējā domu saturā? Visi viņi radīti ar šausmīgiem lāstiem, Dieva un debesu zaimošanu. Daimons, šo robotu meistars, tikai tad var pie cilvēka dvēseles ķerties, ja tā apzvēr, ka pilnīgi un uz visiem laikiem atsakās no Dieva. Pie tam, velns prasa, lai šī atsacīšanās tiktu pierādīta ar darbiem un Dieva zaimošanu. Tādā kārtā visi mūsu velnišķīgie dubultnieki ir uzbūvēti ar Dieva nozākāšanas auras audumu. Mūsu dvēseles viņos ir kā savās personīgās

čaulās. Vai var Dievs ar savu aurisko dvēsmi viņus no mums nokausēt, notīrīt un iznīcināt bez mūsu ciešanām? Bez šaubām, katrā laikā! Ar savas dvašas pūtienu vienā mirklī Viņš mūsu dvēseles var notīrīt, padarīt brīvas, engelišķas un svētlaimīgas. Ar vienu rokas mājienu Viņš var iedarbināt tādus auriskā svētuma spēkus, kas momentā, kā viegla, maīga vēja vēsmiņa, var nopūst no cilvēces visas slimības, ciešanas, mokas, smagumu un neziņu. Dievs to pilnīgi var, bet vai Viņš to drīkst? Nekādā ziņā nē! Kur tad paliek Viņa absolūti brīvās gribas likums? Tad tas ir pārkāpts! Vai drīkst Dievs pārkāpt savu likumu? Nekad nē! Uz to balstas visa pasaule, visas debesis, visa svētlaimība, arī visa elle un eļļišķīgā nelaime. Ja Dievstopotu pārkāptu, tad Viņš pats un visa pasaules uzbūve sabruktu čupā. Tas notiktu gluži tāpat, kā sabrūk valdnieku valstis zemes virsū, kas pārkāpj savus likumus. Viss būtu atkal pirmātnējā, chaotiskā mutulī. Tā gan būtu Dieva nevaisnību pret visu radību!

Cik bēdīgi dažam labam arī neklājas, tomēr Dievam nav iespējams, cilvēku un pašu

✓ H
daimom dēļ, pārkāpt savus likumus, un maisī-
ties kritušo enģeļu darišanās nelikumīgi. Tas
cietēju stāvokli neatvieglos. Likumīgais ceļš
ir tāds, kādu pie sevis redzam. Iet šo ceļu
nav nemaz tik grūti. Jāsaņem visi spēki.
dziļā nopietnībā jāpārdomā par savu stāvokli
un no ī s t ā s dvēseles dziļumiem jāizdvēš tāds
gribas spēks, no kuŗa ieslodzījuma čaula un
dvēseles velnišķīgais dubultnieks sasprāgst ga-
balos, izput kosmisko putekļu vējos, un dvēsele
momentā atgriežas enģeļa stāvokli. Launda-
ris pie krusta, Lūkasa evaņģeļa 23. nod., 41.—
43. p., ir labākais pierādījums, ka tas iespē-
jams. Šim piemēram pilnīgi var sekot šini
rozīnē.

Cilvēkam jābūt sirsnīgam, nopietnam un
dedzīgi aktīvam, tad atpestīšanu var panākt
ātrāk un vieglāk. Jābūt karstam, vai aukstam,
bet ja esam remdeni, vai puslīdz karsti, pus-
līdz auksti, tad, protams, atpestīšanas ceļš ir
grūtāks un lēnāks. Ja kaut neskaitāmas rei-
zes atkārtosim laundara atgriešanās vārdus,
f bet dvēselē tos pilnīgi neizjutīsim, tad auras
spraiģuma nebūs un apķepumi no mums ne-
nokritīs. Cita ceļa nav, kā tikai ar vēl lie-
lāku spēku atsaukt tos lāstu vārdus, kuŗus
esam izteikuši pie šo apmūrējumu uzbūves.
Tur esam Dievu lamājuši un zaimojuši nepie-
dodamiem vārdiem. Tagad mums jāatsauc
savi vārdi ar tik lielu sparū, lai tas būtu stip-
rāks par to spēku, ar kuŗu izsaucām Dieva no-
lādēšanas un noliegšanas vārdus. Tikai tad šo

pirmo teicienu iekalumi atkalsies un atkausēsies. Tas panākams ar nepārtrauktu pašiedvēsmi, ka Dievs ir mūsu augstākais, lielākais, gudrākais, visuspēcīgākais, visuvarenākais un visupilnīgākais dzīvības devējs.

Par sevi esam teikuši, ka mēs esam vislielākie, visgudrākie, vistaisnīgākie pasaules valdnieki un radītāji, bet Dievs mūsu priekšā tikai niecīgs kalps. Lai šos teicienus auriski atkausētu, tie atkal tāpat jāatsauc ar iegalvojumu un sirsnīgāko apliecinājumu, ka, mūsu radītais, velnišķīgais dvēseles dubultnieks pats ir absolūts nieks Dieva priekšā. Patiesībā tas zīmējas uz dubultniecisko robotu, bet ne uz mūsu īsto «es». Tā kā mūsu dubultnieks visur mums līdzī runā un arī darbojas, kā mūsu līdzapziņa, tad nav citas izejas, kā šos vārdus attiecināt uz sevi un pilnīgi izjust par savas personības apzīmējumiem. Šo dubultnieku būvējot, esam viņu auriski saslējuši lepnā, ķēnīgā, iedomīgā pozā un tēlojuši Dievu viņa priekšā, kā nomaitājumu rāpuli. Savās iepriekšējās inkarnācijās esam taisījuši Dieva attēlus, likuši tiem zematies, klanīties un rāpuļot mūsu priekšā, gluži tāpat, kā to sātānisti dara savās orgijās un melnās meses rituālos vēl tagad. Ar šiem paņēmienu sava robotiskā dubultnieka uzbūvi esam tā izveidojuši, ka viņu var izjaukt, izkausēt, izārdīt tikai tad, ja viņu pašu, pilnīgi no sirds izjustā auriskā dvēsmā, noliekam Dieva priekšā, kā riebiņu rāpuli un ķēmu. Kad liekam viņam krist Dieva sim-

Kamdēļ vajadzīgas cilvēku lūgšanas un zemošanās Dieva priekšā.

bolu priekšā ceļos, daudzīt ar pieri zemi, laizīt, skūpstīt dievnama kāpnes un visas sirsnības nožēlas atzīt Dieva svētumu, godību un savu nīcību, liekam tam lūgt sevis, kā velnišķīga robota, iznīcību, grēku piedošanu un atpakaļ uzņemšanu debesīs, tad pateicoties tikai tādai rīcībai robota auriskā masa izkausējas un atķepinas.

Riebīgs stāvoklis, vai nē? Jāatzīst, ka tiešām tas tā ir! Un ticiet, Dievam tas it nemaz nepatīk. Mūsu goda prātam mocoši, kad miesīgais, mīlotais bērns ir spiests zemoties un sevi kaunināt mūsu priekšā. Tāpat arī Dievam sāpīgi noskatīties, kad cilvēkiem, Viņa mīlotiem bērniem, tas jādara. Tomēr bieži dzīvē mums šis mokas jāizcieš. Dievs arī pacieš un atļauj mums Viņu lūgt, lai tikai mūs atbrīvotu no ellišķīgā stāvokļa mokām. Šis apstāklis nenozīmē, ka mums obligātoriski pie katras dievlūgšanas jāgaido, jāmet kūleņi, jā-rāpuļo uz ceļiem un jādauza ar pieri zeme. Diemžēl, šāda saprašana daudzos ir ieviesusies un tiek piekopta, kā piedauzīga bravūrēšana ar lielības piegaršu: «Redziet, cik es esmu varens un sirsnīgs dievlūgšanā un Dieva bijāšanā!»

Ieteicams ikvienam pašam sevi izpētīt un censties tos auriskos apķepumus, kuŗi notīrāmi tikai ar šādu rīcību, attīrīt citiem neredzot, slēgtā telpā. Zināms, nevajag krist ekstrēmos. Mūsu aurā tomēr ir tādi robotiski pieķepumi, kas citādi nav notīrāmi, kā ar ce-

ļos krišanu un zemes dauzīšanu pūļa priekšā. Tas jādara tikai tad, ja sirds izjūt tādu nepieciešamību. Klātesošiem tas mierīgi jāpacieš un ar līdzjūtīgu nožēlu jāatbalsta.

Kosmosofiskā atziņa prasa visur mēru un saprātu. Nenoliedzami, mūsu reliģiozitāte ir jāpavada ar to pazemošanās un dvēseles sirsnības mēru, kāds nepieciešams, bet Dievam un eņģeļiem mūsu atpestīšana klūs vēl grūtāka, ja kritīsim ekstrēmos un pārspilējumos. Dievs jālūdz katrā vietā, katrā laikā, pie katra darba sākšanas un katra darba beigšanas. Sākot jālūdz, lai Dievs svētī priekšā stāvošo darbu, beidzot, lai svētī padarīto. Jālūdz garā un patiesībā, jāpateicas par visu un visur, bet ar visiem spēkiem jāsargās no piedauzības.

Nav jābaidas un jākaunas lūgt Dievu arī uz ielas, pūlī, krogū, kādā izvirtības perekli un kaut pašā ellē, bet redzami jālūdz tikai tad, ja to prasa gudri apdomāta un pārbaudīta vajadzība. Var mesties ceļos cilvēku un ielas vidū, krogū un baznīcā, kaukt un vaidēt, dauzīt ar pieri zemi un skūpstīt zemes pišļus, nebaidīties, nekaunēties no tā, bet atkal tikai tad, ja to prasa pilnīgi apsvērta, pārbaudīta vajadzība. Ar visstingrāko uzmanību jāseko savai sirdsapziņas balsij, un jāpēta, vai tikai šādas darbības pamudinājums nav kāda dziļa apslēpta lielība, iztapšana kaut kam, liekulība un lišķība. Var darīt visus šāda veida dievlūgumus, bet nedrīkst piemirst, ka Dievam tas nemaz nav vajadzīgs un arī

Kā
jālūdz Dievs.

nevienam citam, izņemot mūs pašus. Ja arī par citu cilvēku lūdzam, nedrīkst piemirst, ka lielākais labums no šīs lūgšanas nāk pašiem. Tāpēc jādvēš pateicība tam cilvēkam, kas sagādā iespēju par viņu lūgt. Dievs jālūdz vienatnē un jāzina, ka vislabākie panākumi ir tad, ja to dara noslēdzoties no citu cilvēku vēribas. Noslēgšanās nav jāsaprot burtiski. Viens jūtas vienatnes noskaņā, kad ir nolīdis tumšā istabā, otrs mežā, trešais klajā laukā. Jāvādās no rakstura īpatnībām un jārikojas patstāvīgi, brīvi. Tad netraucēs citu cilvēku aura, varēs koncentrēties un vairāk iedziļināties savas dvēseles izjūtā. Arī celos nomešanās un galvas noliekšana pie zemes var būt pavadīta ar tīru, sirsnīgu domu. Tomēr nedrīkst apstāties iedomā, ka tikai vienatnē ir pareizākā lūgšanas izteiksme. Nē, jālūdz i vienatnē, i kopā ar citiem. Kopā ar tuviniekiem, ar savu draudzi, labos dzīves apstākļos jālūdz n e m a z ā k, kā reizi mēnesī, sliktos — ne mazāk, kā reizi nedēļā, bet apdraudētos katru dienu. Tam liela nozīme. Tas rada auriskās kopības spēku miera uzturēšanai un briesmu novēršanai, veicina draudzību, mīlestību un tuvina sirdis. Bez kopīgas lūgšanas, tikpat kā bez kopīgas sadarbības, nav lūgšanai pilnīgu panākumu.

Kopīgā lūgšanā jārikojas gluži tāpat, kā vienatnē. Nav jābaidas, jākaunas no nekādiem apstākļiem, un visiem kopīgi jālūdz tā,

kā saprātīga vajadzība prasa. Jāsargās no piedauzības un pārspilējumiem, bet jāzina un jātur vērā, ka vislabāk un vissekmīgāk ir kopīgi lūgt organizētā, norunātā veidā, šim nolūkam ierīkotā, auriski iesvētītā, noslēgtā telpā, un tā, lai nekas netraucē. Lūgšanas momentā jābūt noskaņotiem dziļas, sirsnīgas nopietnības izjūtā un sevišķi stipri koncentrētā meditācijā par lūdzamo lietu.

Lūgšanas moments, neatkarīgi no tā, kur un kā, kas un kad, kaut tārps to dara, ir svēts. Vai tam tuvojamies, vai attālinamies, vai ejam gaŗām, lai mūsu dvēsele sastringst svētbijīgā cieņā pret šo momentu, vietu un lūdzēju. Tie jāgodina kaut vai ar īsu, acumirkliņu, bet no sirds izjustu svētbijības izdvēsmi. Zināms, runa iet par patiesas lūgšanas momentu. Fanātisko ķecerību, ķēmību nevar ņemt par piemēru un tās godināšana ir aplamība.

Atpakaļ pie Dieva ar zinātni un darbu caur reliģiju! Tāds lai ir kosmosofiskās mācības atpestīšanas lozungs!

Religija.

XII.

Reliģijas pamatbūtība ir zilās auras izpausmē pret Dievu. Kā jau paskaidrots nodaļā «Aura», tās izjūtas, kas dvēseli skaņo īstā, patiesā paklausībā, padevībā un sevis atdošanā kaut kam, izpaužas zilās auras gaismas izstarojumos. Visa reliģiskā darbība, kā to novērojam dzīvē, izpaužas vienīgi centienos pakļaut, atdot sevi un visu dzīvi kaut kādai augstākai varai, lai saņemtu par to garīgus labumus, kaut ko savai dvēselei. To apstākli, ka zemes virsū ego nevar izstarojumu spēku attīstīt tik stipri, kā vajag, cilvēks ir izjutis jau no tā laika, kamēr šie nokļuvis. Viņš ir izdibinājis arī to, ka šinī trūkumā sev var palīdzēt ar Dieva auru. Tā kā aurisko palīdzību savām domu un jūtu izplūsmēm var saņemt arī no citiem cilvēkiem, stiprākiem gariem un pat no dzīvās un nedzīvās dabas, senātnes cilvēki bieži ir pielūguši nevis Dievu, bet daimonus, citus cilvēkus, dzīvniekus un dabu. Arī tagad daudzi apzinīgi, gan neapzinīgi pielūdz daimonus, domādami, ka lūdz īsto Dievu. Dieva pielūgšanā, resp. augstākās varas piesaukšanā sev par palīgu, cits nekas nav vajadzīgs, kā tikai noskaņojums, sevi ar savu mantu un darbību iekļaut augstākās varas aurisko vibrāciju ritmā. Tas pielīdzināms skaņradošas stīgas toņa pieskaņošanai citas

skaņas stīgai, kas skan stiprāk, lai pavairotu vajākās skaņas stiprumu. Vēl labāk pielīdzināt radiouztvērēja noskaņojumam rezonancē, bet sevišķi labi — uztvērtās vājās skaņas pastiprināšanai. Reliģijas būtība iekš tam vien pastāv, lai iegūtu aurisko palīdzību no augstākiem spēkiem. Tā kā tas iespējams tikai pakļaujot sevi un visas savas intereses tam spēkam, no kuŗa vēlas saņemt aurisko palīdzību, pozitīvā reliģiskā izpausmē vienmēr darbojas zilās auras saturs. Turpretī, kad aurisko spēku lūdz dažādiem ardošiem, ļauniem darbiem, darbojas zilās auras saturs (skat. nod. «Aura»).

Metot skatu reliģiju vēsturē, redzam, ka cilvēks savā attīstības gaitā kāda augstākā spēka esamību vispirms sajūt dabā. Savu lūgšanu viņš raida dabas stichijām, stādiem, dzīvniekiem un pat minerāliem (dabas reliģijas). Tālākā attīstībā viņš sāk sajūst kādus neizprotamus spēkus savā apkārtnē un raida lūgšanas uz iedomātiem gariem. (Tautas īpatnību reliģijas. Polīteisms.) Tikai augstākā attīstības stāvoklī cilvēks uztver, ka auriskais spēks nāk no viena jerarchiska punkta — Dieva. Tad viņš raida savas lūgšanas uz šo vienīgo punktu (Monoteisms). Visos šos augstāko spēku pielūgšanas veidos cilvēks sirsnīgā lūgšanā patiešām iegūst aurisko palīdzību. Viņa auriskie sabiezējumi un saķepumi atmieckšējas, atkausējas, un tas kļūst aurredzīgs. Ir konstatēts, ka pat mežonī, ja tie

ar sirsnību sevi spēj nodot augstāko aurisko vibrāciju varai, iegūst spēju redzēt aurisko plūsmi. Viņi redz koku, stādu, akmeņu, zemes, visādu priekšmetu un arī dzīvnieku auru. Novērojumos viņi atklāj, ka šos auriskos lādiņus var izsūkt, izvilkēt no priekšmetiem un izlietot sevis pabalstīšanai, stiprināšanai. (Fetišisms, tabu, animisms, dabas reliģiju kultos). Tālāk, cilvēks uztver arī to, ka viņam var līdzēt citu cilvēku auriskie spēki. Viņš novēro, ka, sapulcējoties, norunājot savā starpā zināmus psihiskus izdvēsumus, var koncentrēt kopējo aurisko plūsmi lielākos daudzumos, pastiprināt un izlietot personīgo aurisko emociju stiprināšanai. (Tabu. Animisms. Mānisms. Totemisms.)

Ieraudzījis garus, cilvēks griežas pēc auriskās palīdzības pie tiem. Gari par saviem pakalpojumiem prasa maksu, upurus, ziedus, vai zināmu pretpakalpojumu kādas mistiskas darbības veidā. Rodas komplicēti, maģiski, reliģiozi kultī, burvības u. t. t. Visos šos auriskās meklēšanas un iegūšanas veidos redzam, ka darbojas divi virzieni — labais un ļaunais. Kamēr cilvēks vēl ir pilnīgi mežoņa stāvoklī, viņa ego ir neattīstīts un tam nevar tuvojies saprātīgiem izskaidrojumiem un iedvēmām. Pestīšanas engēļi virza cilvēka apziņu, lai tas mācas ņemt aurisko palīdzību no minerāļiem, stādiem un dzīvniekiem. Tie māca ņemt labo, gaišo auru, violēto, zilo, rozo, zeltīto un balto. Daimoni tanī pašā laikā cenšas

iedvēsmot, lai ņem melno, zaļo, sarkano, rūdo un pelēko auru. No labās auras attīstas labas domas, laba morāle, tikumība un godīgums, bet no ļaunās niknums, zvērīgums u. t. t. Labo aurisko izplūsmi un izdalīšanu panāk ar to, ka eņģeļi iedvēš cilvēkiem, pazemīgā laipnībā godināt un mīlēt dabas skaistumu, dzīvniekus (animisms), stādus un puķes. Tie skubina ciensties radīt psihē istā Dieva priekšstatu un ar to izsaukt labo, aurisko spēku izplūsmi, gan no pielūdzamiem priekšmetiem, gan no sevis.

Daimoni iedvēsmo cilvēkus tā, lai tie dabas priekšmetus, stādus, dzīvniekus, upurē, lauž, moca, dedzina, slīcina un ar šo darbību attīsta negatīvo, ļauno aurisko viesuļu iedarbību savā vidū. Tāpat ir arī tālākās reliģijas attīstības pakāpēs — tautas reliģiju pakāpē un arī jau apzinātā garu, dievu pielūgšanā. Tautas reliģijas stadija nav nekas cits, kā okultiem pazīstāmais mentālisms. Tā ir pašu cilvēku psihiskā spēka pludināšana un dalīšana starp draudzes locekļiem. Arī šē darbojas gan labie, gan ļaunie iedvēsmojumi.

L a b o p a n ā k. iedvēsmojot cilvēkus savā starpā radīt un attīstīt savstarpējas izpalīdzības, cienīšanas, pateikšanās, slavēšanas kultus, parašas, tradīcijas, rituālus u. t. t. Šāda savstarpēja tradicionālu domu un jūtu izmaiņas sistēmas palīdzība draudzes locekļos izsauc labās auras izdvēsni, kuŗa ir koncentrēta attiecīgos lādiņos, izsēta pa visu draudzi, vai iedota atsevišķiem draudzes locekļiem.

Launo panāk, iedvēsmojot cilvēkus radīt savstarpējas reliģiozas upurēšanas, slīcināšanas, dedzināšanas un visāda veida mocīšanas. Kā palīgu šai darbībai rada visādas ļaunuma izplatīšanas parašas, atriebības tradīcijas, apzagšanas, laupīšanas un sevišķi — asiņainas upurēšanas. Monisma pakāpē, kur jau atklāts vienīgais Dievs, tomēr ir tas pats. Labais virziens dvēš-diktē savstarpēju mīlestību, saticību, tikumību, radošu darbu un kultūru, ļaunais, turpretim, naidu, laupīšanas, cietirdību, izvirtību, ārdošu darbu un kultūras nīkšanu. Ejot vēl tālāk, līdz mūsu dienām, redzam, ka īstais Dievs jau nāk kā redzams, taustāms un saprotams, nosauc sevi vārdā un uzstājas, kā vēsturiska persona. Arī to ātrā laikā cilvēks, daimonu iedvēsmots, iztaisa par divdabīgu: i labu. i ļaunu. Gluži tas pats nosaukums, tā pati lūgšanas un piesaukšanas kārtība, rītuāli, reliģiozas ceremonijas, bet dažādi darbi un darbu rezultāti. Arī šie cilvēku vienības sadrumstalojas sīkos nogrupējumos un rada savstarpēju naidu un ļaunumu. Starpība tikai tā, ka asiņainās uzupurēšanās vietā piekopi dzēlīgu pelšanu, nomelnošanu un nosodišanu dažādiem vārdiem. Viena sekte otru lād, lamā, sauc par pagāniem un rada savos draudzes locekļos naida auru. Tas dod tādus pašus rezultātus, kādus agrākie laupīšanas uzbrukumi un izkaušanās kādam dievam «par godu» un «prieku». Draudzes apvienības au-

riskais stāvoklis ir sarkans, rūds, zaļš, pilns niknuma un fanātiska stulbuma.

Pie visa tā, redzam, ka reliģiozās darbības visas savās attīstības pakāpēs izpaužas četros auriskos nogrupējumos: 1) Dabas aurisko spēku izmantošana — minerālu un stādu aura (fetišisms), 2) dzīvās radības aurisko spēku izlietāšana — dzīvnieku un cilvēku aura (totēisms, animisms, mānisms un mūsu laiku mentālisms), 3) astrālo, mentālo un garīgo būtņu auriskā spēka izmantošana un 4) Dieva auriskā spēka piesaukšana. Tā, pirmātnējais dabas reliģijas laikmeta cilvēks, lūgdams «svēto koku», vai akmeni, auru sūca, ņēma tieši no tā un turēja vienīgi to par augstāko. Līdz ar to viņš nepazinīgi ņēma auriskos spēkus arī no dzīvniekiem, gariem un Dieva. Dievs viņu apziņā bija pēdējā vietā. Šinī ziņā interesantu līdzību var saskatīt mājlopu psihē. Mājlops galveno vērību piegriež barībai, tās pasniedzējam un beidzot savam saimniekam. Bieži lielās saimniecībās viņš savu saimnieku nemaz neredz un nepazīst. Ja pielaižam mājlopa psihes attīstību, ar laiku tas sajēdz, ka īstais barības devējs ir viņa saimnieks. Tieši tāpat tas ir ar cilvēka ego. Sākumā, kad tas vēl mežonīgs, neattīstīts, viņš pielūdz dabu. Vēlāk, kad tas kļūst kultūrāls, pielūdz tikai Dievu. Sākumā daba liekas galvenā vērtība, bet vēlāk atklājas, ka dabas radītājs-Dievs ir visu vērtību avots un sākums. Turpinot, šo apskati, atklājam, ka, līdz ar savu attīstību, cilvēks pārnes vērtības izpratni

arvien augstāk, tuvāk pie pirmavota — Dieva, bet neatņemt auras ņemšanu no radības, tāpat kā mājlops nepārtrauc zāles plūkšanu. Cilvēks maina tikai savas lūgšanas virzienu. Dzīvnieku pielūgšanas un viņu upurēšanas reliģiozā stadijā auru ņem no dzīvniekiem. Bez tam, arvien vēl to turpina ņemt no stādiem, minerāļiem, cilvēkiem, gariem un Dieva. Mentālisma stāvoklī aurisko spēku ņemšanu koncentrē cilvēkos, bet zemākos avotus-stādus un dzīvniekus neaizmirst. Tos turpina tāpat ekspluatēt. Garu pielūgšanas pakāpē tas ir tāpat. Monismā, viendievības stadijā arī tāpat. Auras ņemšana no minerāļiem, stādiem, dzīvniekiem, citiem cilvēkiem, gariem un Dieva turpinas producēties arī pēdējā laika modernajās kristīgās baznīcās. To ļoti viegli atklāt un saprast. Ja novēro un pastudē kristīgo konfesiju reliģiozās izpausmes procesus dažādās vietās, viegli atklājas sekošais. Ir apvidi, kur parastai kristīgās baznīcas dievkalpošanai stiprā mērā pievieno domu par zemes kultivēšanu. Tur bieži notiek dažāda veida zemes darbu iesvētīšanas ceremonijas, tāpat arī augļu, labības, puķu un dabas godināšana un pielūgšana netiešā veidā. Lūdz patiesībā Dievu, Kristu un visus debesu spēkus, bet atzīmē, ka Dieva svētums, visspēcība un godība parādās dabā, tās spēkā, auglībā un skaistumā. Dievu lūdzot acu priekšā tur dabas elementus, dabas spēkus un vērtību objektus. Būtībā tas nav nekas cits, kā tas pats pirmātnējā cilvēka feti-

šisms. Tur notiek auriskās palīdzības ņemšana no dabas spēkiem. (Zemkopju sēšanas, plaušanas, apkūlību svētki u. t. t.) Cilvēks tikai pārnesis savas apziņas novērtēšanas jēdzienu no dabas uz viņas radītāju. Tas ir viss, bet tas ir arī ļoti daudz. Cilvēks ir ieguvis sakarus ar pašu Dievu un apzinas īsto patiesību. Nesaka, ka akmens Dievu radījis, bet otrādi — Dievs radījis akmeni.

Redzam arī apvidus, kur tāpat visas lūgšanas ir virzītas uz Dievu, bet lūdzēju acu priekšā atrodas dzīvnieciskās dabas attēli. Lūgšanu saturs vijas ap tām vērtībām un tiem spēkiem, kas nāk no Dieva, bet izteicas dzīvnieku nokalpināšanā cilvēku labā. (Lopkopības, zvejniecības, medniecības svētki u. t. t.)

Ir arī tādi stāvokļi, kur lūgšanu saturā pirmā vietā ir darbs, tad cilvēku savstarpējās attiecības. Cildināts tiek darbs, tikumība, centība, morāle un svētīts, galvenā kārtā, tas, kas šo dzīves norisi izpauž. Notiek visādu labu darbu, tradīciju, pasākumu un tikumu atzīmēšana ar svētkiem un svinībām. Še Dieva izpaušanos redz, vērtē un uzņem cilvēku pašu būtībā, darba spējās, draudzīgās un solidarās attiecībās. Auras plūsmes rodas, darbojas un koncentrējas ap pašu cilvēku sastāvu.

Tālāk redzam Svētā Gara un dažādu dzīvu garīgu būtņu pielūgšanu. Tie ir eņģeļi un kādreiz zemē dzīvojušie labie, tikumīgie, svētie un priekšzīmīgie cilvēki. Šinī virzienā Dieva au-

riskais spēks tiek izprasts, piesaukts un ņemts no svētiem gariem-būtnēm.

Beidzot atrodam kristīgās reliģijas izpausmes, kur tiek atzīts tikai vienīgi Dievs. Viss pārējais ignorēts. Var novērot vēl citas parādības. Ir priesteri, mācītāji, kuŗi pēc savas rakstura noskaņas, paši personīgi redz Dieva izpausmes spēku vai nu dabā, vai dzīvniekos. Savu reliģisko darbību, paši sev nemanot, viņi ievirza šinīs klišejās un visu savu draudzi piegriež tieši savam virzienam. Tāpat ir cilvēku sadraudzības, kas, iedzīvojušās savā attiecīgā ieskaņā, priesterus ietekmē savā gaumā. Mūsu mājajā dzīvē redzām parādības, kur labi priesteri un labas reliģiozas draudzes nevar saprasties savā starpā, nevar nodibināt uzticību, tuvumu un, tā saucamo, dvēseļu kontaktu. Cēlonis tam tas, ka priesteris noskaņots Dievu lūgt un uztvert Dieva auras spēku ar draudzei pretēju auriskās izplūsmes objektu. Piem., priesteris auru ņem no dabas, bet draudze ieskaņota mentālisma veidā. Tā savus auriskos lādiņus veido ar tikumiskās un sabiedriskās dzīves svētīšanas lūgšanām. Notiek, ka priesteris un draudze, paši to neapzinoties, viens otru garīgi traucē.

Ja ņem vērā šos auriskos atklājumus, pārpratumu mazāk un reliģiskā darbība var noritēt sekmīgāk. Kristīgā reliģijā atrodam visus tos elementus un reliģijas principus, kas ir bijuši un ir vēl tagad visās citās reliģijās. Starpība tikai tā, ka primitīvie — fetišisms, tabu,

animisms, mānisms, toteisms, maģija u. t. t., kristīga reliģijā ieguvuši saistību ar īsto Dievu. Tie ir apgaŗoti un apgaismoti no Svētā Gara. Cilveki apzinīgi kalpo ar dabas auriskiem spēkiem savai evolūcijai, kultūrai un atpestīšanai. Pie visa tā, kristīgās reliģijas kultā šo dabas spēku stichiju, dzīvnieku, cilvēku, garu un Dieva aurisko spēku ņem no paša pirmavota — Dieva ziņas, vadības un svētības.

No visa redzamā un aptveramā, par reliģijas faktoru konstatējam, ka šī dzīves procesa nozare ir visvienkāršākā, visvieglākā, bet līdz ar to arī visgrūtākā un viskomplicētākā. Viegla, vienkārša reliģija ir tad, ja spēj sev pasacīt sekošo atziņu un noskaņot sevi tā klišejiskā spēka vibrācijās: «Es esmu gan pēc būtības varenais, gudrais, spēcīgais Dieva valstības engelis, bet pēc tagadējā stāvokļa mazs, niecīgs, grēcīgs, visādiem auriskiem netīrumiem apķēpis zemes tārpiņš — cilvēciņš. Savā cilvēcīgā dabā esmu vājš, muļķīgs, nevarīgs un, pie tam vēl, piekalts pie velnišķīga robota. Metos Augstās Dieva Visspēcības priekšā zemē, loku ceļus, liecu savu galvu svētā bijībā un no visiem sirds dziļumiem, ar žēlām asarām pazemībā lūdzu: Debesu Tēvs, mans īstais Tēvs un Radītājs! Atdodu sevi tavās rokās, Tavas svētības auras plūsmju varā. Ņem mani, nabago un vājo, pilnīgi savas svētības liesmās, lai tās kausē, dedzina un deldē manus apķēpumus, šķīsta mani, tīra un atsvabina manas engēliskās dabas starus. Lai tie kļūst atkal

spējīgi eņģeliski domāt, just, saprast un es topu gudrs. Nolieku tavā priekšā un pilnīgi nododu tavas svētības aurisko liesmu gaismai visu manu miesu, mantu un visu to, kas man kā cilvēkam ir. Nododu tev arī visas savas domu klišejas. Dari tās gudras, pareizas, tīras un šķīstas! Tāpat nododu Tavas svētās varas rokās visu savu darbu un dzīvi! Lai vada mani Tava svētība, Tavs Svētais Gars!»

Grūta, sarežģīta un nesaprotama reliģija ir tad, ja pie tās pieiet ar augstprātīgu un lepnu iedomību, grib Dieva lūgšanu nostādīt uz lietišķi - juridiskas izjūtas pamatiem. Ja lūdzot grib teikt: «Es jau, Dievs, Tevi atzīstu. Redzi, saskaņā, ar Taviem priekšrakstiem, Tevi saucu par Dievu, Visvareno debess un zemes radītāju, cilvēku mīlotāju, glābēju u. t. t. Atzīstu arī, ka Tu esi gudrs. Metos Tavu simbolu priekšā ceļos, gavēju un visādi Tevi slavēju. Protams, visu to varu darīt tikai par tik, par cik Tevi saprotu un zinu Tavus gudrības nodomus.»

Ar tādu pieeju, reliģija ir drīzāk lāsts, nekā svētība, drīzāk pazudināšana, nekā atpestīšana. Lūgšanā visi filozofiskie un teoloģiskie prātojumi atmetami. Atmetami tie tānī nozīmē, ka pie Dieva nevar iet ar prasībām, kas dibinātas uz Bībeles punktiem un pamatiem, kā uz mūsu zemes civīl- un krimināllikumu paragrāfiem. Dieva likums jāpilda pēc būtības, bet ārējā Bībeles panta pielīdzināšana vien neder. Ar to nevar spekulēt, kā ar juri-

diskas normas formulējumu. Tā kā Dievs redz īsto patiesību bez tā, lai Viņam to pierādītu, atsaukšanās uz kādu bausli un sevis taisnošana ar tā burtiem — pilnīgi lieka, un pat smieklīga. Vajag gan lūgšanā Dieva priekšā atklāt savas darbības ieguvumus un atziņu klišejas to iesvētīšanai, bet jāsaka tomēr: «Debesu Tētiņ, savā gudrošanā un prātošanā esmu sakrājis šādas un tādas domas. Lieku Tev tās priekšā kā savas centības auriskās klišejas un visā pazemībā lūdzu: izlej pār tām savas augstākās gudrības aurisko gaismu, lai es redzu, kas tās ir par atziņām un domām, kā man rīkoties, lai būtu sekmes radošā nozīmē. Svēti manu nepilnīgo saprašanu tā, lai es ātrāk kļūstu pilnīgs! Tad es savos centienos varēšu iegūt īsto saprašanu visās zinātnēs un sasniegšu, manam atpestīšanas darbam nepieciešamās, īsto atziņu vērtības, kas ir manas zemes dzīves veidošanā un kultivēšanā pēc Tava prāta!»

Tas, ko cilvēks zemes virsū zina un var zināt, izstudējot visas zinātnes, ir daudz mazāk, nekā mūsu zemkopju mājlopi var saprast un zināt par sava saimnieka prātu, nodomiem, darbu un dzīvi. Tamdēļ iet pie Dieva ar filozofiski un teoloģiski sakūdītu augstprātību un lūgšanu padarīt līdzīgu juridiskai deklarācijai, ir lielākā neprātība. Tādā gadījumā visi prātījumi par dzīves būtību tikai sa-

režģīšies un cilvēka garu sa-
pīs, sasies neatraisāmā maldu,
murgu mudžeklī un visu viņa
dzīvi izķēmos. Nelīdzēs arī tas,
ja uz katra kvadrātmetra uzbū-
vētu pa baznīcai. Tas būs tikai
par lāstu!

Pēc kosmosofiskās atziņas, īstenībā visās
religijās un garīgās mācībās, Dievs lūdzams ti-
kai garā, patiesībā un pazemīgā lēnprātībā.
Pēc šīs izjūtas panākšanas, var nodoties prāta
darbam. Un netikai var, bet vajag. Religijas
praktiskās darbības izpausme dalāma divās da-
lās — teoloģiskā un teurgiskā. Religija ir Die-
va meklēšana. Teoloģija — Dieva vārdu mā-
cība par Dieva būtību, Viņa meklēšanas
darbību un izteikšanos. Teurgija ir praktiskā
religijas darbība reālā satiksmē ar Dievu, Die-
va spēku iegūšana un izmantošana. Teoloģijas
uzdevums ir pētīt zilās auras izteiksmes ap-
stākļus, bet teurgijas, nodarboties vienīgi ar
šīs auras praktisko piepildīšanu dzīvē. Teo-
loģija pēta un noskaidro kādos territō-
riālos apvidos, cilvēkos un tautās, kādā veidā,
ar kādiem paņēmieniem, kultiem, cere-
monijām, parašām, tradīcijām, rītuāliem un me-
todēm panākama zilās auras izsaukšana cil-
vēku psīchē pret Dievu, un kā tā izteicama.
Še jāpēta cilvēka psīche un jākopj viņa dvēse-
le, lai tā kļūtu spējīga sevī radīt zilo auru pret
Dievu un cilvēks mācētu savā darbā, cīņā, dzī-
ves procesā, grūtībās un mokās piesaukt ar

Kosmosofiskā
religijas
nozīmes un
uzdevuma iz-
pratne.
Teurgija un
teoloģija.

zilās auras palīdzību Dieva aurisko atbalstu. Šis ir ļoti sarežģīts un grūts uzdevums. Vieniem ļoti līdz skaņai, dziesmas un mūzika, otriem krāsu, formu un attēlu iespaidi, trešiem, dzīvi vārdi, runas, sugestīvojošas iedvēsmas un loģiski izskaidrojumi. Tā nonākam pie dažāda veida baznīcas kultiem. Vieni noskaņoti sevi savienot ar Dievu caur dabu, otri — darbu, treši — tikumisko dzīvi, ceturkie — dažādiem dzīves faktoriem.

Dieva tuvuma izjūta cilvēkos atklājas dažādi. Viens saka: «Dievu sajūtu, kad esmu viens un skatos uz lielām ūdens masām. Tad manas dvēseles priekšā atspoguļojas Dieva svētums, lielums, varenība, pasaules plašums, dziļums un bezgalība.» Otrs apgalvo: «Dievu sajūtu, kad esmu viens lielā birzē, vai mežā. Viņā mana dvēsele man atklājas un uztver Dieva svēto mieru, klusumu un mīlestību. Tad es pārpildos ar dievišķu svētlaimību.» Trešais stāsta: «Dievu sajūtu, kad skatos debesu tālēs un vēroju mirdzošās zvaigznes.» Ceturtais saka: «Sajūtu dzīves vērtību un Dieva esamību, kad atrodos lielos lauku pulkos, kad vēroju varenās cilvēku celtnes, fabrikas un mašīnas.»

Tā redzam un dzirdam, ka cilvēki patiesību uztver un izjūt dažādi. Tāpēc šo formu ir vesela bezgalība. Nevar katram cilvēkam dot iespēju dievlūgšanā būt tur, kur viņa psihiskā Dieva atziņas īpašība var pielāgoties, bet var radīt attiecīgas baznīcas iekārtas un pielāgot

tās cilvēka psīchei. Tas pilnīgi iespējams un ir jā dara. Tieši šē ir galvenais darbs kosmosofiskai teoloģijai. Tai jā rada visai cilvēcei viena vienīga Dieva atzišanas, uztveršanas un izprašanas dogma un forma, kas visu cilvēku domas par Dievu vienotu koncentrētā punktā, kā augsta torņa galā. Tanī apvienotos visu cilvēku domas par Dievu un Viņa radību kopējā saprašanā un apzīmējumā. Šinī punktā visus cilvēkus vienotu kopīgs Dieva ieticības formulējums, dogma. Dogma ir tikai kopējs nosaukums, kurš var arī mainīties. Pēc tam jā rada visiem cilvēkiem vienāds Dieva pielūgšanas ceremoniāls, kas būtu kā kopēja un visai cilvēcei vienāda centrāla kulta līnija. Pie un ap šo centrālo līniju, ik katrs cilvēcisks rakstura nogrupējums, var vīt un veidot savas īpatnējās uztveres formas pēc patikas un vajadzības. Tādā kārtā istā Dieva kristīgo reliģiju var pārveidot par universālu reliģiju praktikā un zem istā patiesības un pestīšanas simbola — krusta, apvienot visu cilvēci vienotā, svētīgā un solidārā cilvēciskā saimē.

Tāds ir kosmosofiskās reliģijas mērķis un viņa to sasniegs! Kosmosofiskās teoloģijas uzdevums aptver tieši šo reliģijas daļu, kur tā jā padara par spējīgu apvienot zem krusta visu cilvēci un visas cilvēces reliģiozās dziņas, sākot no visze-

Teoloģijas
un teurģijas
uzdevumi
reliģijā.

mākām pakāpēm, un beidzot ar visangstākām. Tas pilnīgi iespējams. Ir pienācis pēdējais laiks to darīt! Kosmosofiskai teoloģijai šī apvienība jārada, jāuztur, jāveido, jāregulē un jāvada!

Teurgijai jāvada tikai dievkalpošanas un lūgšanas darbība.

Teoloģija rada, būvē un uztur reliģijas praktiskās izteiksmes mēchanismu — baznīcu, bet teurgija ir šī mēchanisma lietotājs, darbības vadītājs un regulētājs. Var pievest salīdzinājumus. Teoloģija ir mūzikas instrumentu būvētājs un uzturētājs, bet teurgija ir tas, kas uz šī instrumenta spēlē.

Teurgu
tipa cilvēki.

Teoloģijā darbojošais personāls operē ar plašiem, dziļiem, vispusīgi zinātniskiem materiāliem un ieročiem. Tas prasa plašu profesionālu zināšanu, augstu izglītību. Teurgijas darbinieki — priesteri, mācītāji operē tikai ar lūgšanas izjūtas spējām. No teurgiem prasāma spēja sirsnīgi izjust Dievu un mācēšana tā lūgt un vadīt dievkalpošanu, ka visi viņu vadītie lūdzēji iedvēsmotos un pārpildītos ar īsto lūgšanas garu. Dzīvē teurgi — priesteri var būt kaut analfabeti. Tie var būt gluži vienkārši, vientiesīgas dabas cilvēki un prastākā darba darītāji. Baznīcas vēsture un arī mūsu patreizējā dzīve rāda tādu cilvēka tipu. Redzam, ka tie, kā vientiesīgi, sirsnīgi, pazemīgi, lēnprātīgi un mīli cilvēciņi ir tanī pašā laikā neizsakāmi, vareni, spēcīgi, garīgas gais-

mas spīdekļi. Viņu sejas staro savādā, sirdi priecinošā, dvēseli mierinošā piemīlībā un laipnībā. Sastopoties ar viņiem, rodas uzticības un tuvuma izjūta. Viņu tuvumā kļūst sirdij viegli, mīli, garīgi silti. Šo cilvēku auriskais stāvoklis ir tāds, ka, skatoties uz viņiem ar aurredzīgu skatu, liekas, tie ir ietērpti lielas zilās gaismas saulē. To izstarojumu spožums staro 10—20 metr. radiusā. Kas iekļūst tā aplokā, pārpildas ar šo gaismu. No tās iespaida auras saķepumi atķep, lūzumi izlabojas, saprāts kļūst spējīgs Dievu izjust un piesaukt, domas iet pareizu ceļu un radošā darbība gūst sekmes.

Reliģijas literatūrā sastopami apraksti, kur lūdzēji ir redzējuši ap sludinātāju — mācītāju galvām zeltīti-zilus oreolus, vāciski — Heiligenschein. Šie oreoli ir tā pati svētā gara auras izplūsme. Protams, kad šo auras izplūsmi var redzēt jau ar redzes parastām spējām, parastiem dievlūdzējiem viņa ir ļoti stipra un spēcīga. Tas jau ir brīnums un tādi teurgi būs retums arī uz priekšu. Mazākā mērā, kad parastām acīm nekas nav redzams, tādas auriskas īpašības ir daudziem cilvēkiem. Viņu svētās auras izplūsme nav gan redzama, bet tās spēks ļoti stipri sajūtams ikvienam, kas pie tiem pieskaras ar zilās auras noskaņu. Ar kosmosofijas klišeju izplatīšanos šādi cilvēki atklāsies un izveidosies par apzinīgiem teurģiem. Tagad daudzi paši sevi nepazīst un nezina, kas viņos mājā kā garīgs spēks.

11. 49. 74

Tikai tādi cilvēki, kam šāda auras struktūra, jāaicina teurgu — priesteru amatos, viņiem jādod rokās baznīcas — teurgiskie instrumenti un dievkalpojumu vadīšanas darbs. Izglītība gan no viņiem vēlama, pēc iespējas, augstāka, bet tās trūkums nekad nevar būt par šķērslī, jo šādi cilvēki parasti apbalvoti ar ārkārtīgi spējīgu intuīciju. Bieži tie ir aurredzīgi un zina daudz vairāk nestudējuši, nemācījušies, par tiem, kas studējuši. Apbrīnojami viegli viņi noskaidro sarežģītākos jautājumus tādās dzīves nozarēs, piem., politikā, tehniskās zinātnēs, pie kuņām dzīvē nemaz nav pieskārušies. Pilnīgi pietiek, ja viņi pārvalda savu lūgšanu operāciju mākslu. Un tā viņiem ir jau dabīga, ka dāvana no dzimšanas.

Reliģiskā
iedarbība uz
cilvēka
psīchi.

Novērojumi rāda, ka dzīves grūtībās, kad cilvēks galīgi sabrucis un izmisis, tam nevar nekā līdzēt ar gudriem padomiem. Tie viņu vēl vairāk satracina un izsit pavisam no līdzsvara, jo viņš nespēj domāt. Pietiek, ja izmisušais sadzird kādu līdzjūtīgu skaņu, vai ierauga mīlu skatu. No tā viņš tūlīt atžirgst. Ko tas nozīmē?

Izmisumā auras stari ir sagriezušies grīstēs, samīcīti pikās un it kā pieķepināti sakaltušiem māliem, vai pelēkiem dubļiem. Ar prātu var dot tikai tādus padomus, tādu palīdzību, kas it kā sacītu: «Redzi, tā un tā pārgrozi savus domāšanas starus, tad tie tūlīt pareizi darbosies un tu redzēsi izeju, sapratīsi, kas

darāms.» Bet kā lai paloka un pagroza domu starus, ja tie iekaltuši dubļainos apķepumos? Tos nevar pat pakustināt. Tie neizsakāmi sāp, plēš galvu nervozā sabudinājumā un uztraukumā žņaudz sirdi. Ja itin nemaz nerunā par to, ko darīt, nedod pamācības un padomus, bet pludina virsū siltās līdzjūtības aurisko gaismu, sakaltušie māli un dubļu piki atkausējas, atmirkst un izgaro. Tad cilvēks pats var loģiski domāt un atrast izeju. Mūsu ikdienas dzīvē daudz tādu piemēru, kur izmisušais, nervozitātē bangojošais pēkšņi nomierinas, kad tas pieskāries pie kāda cilvēka, vai priekšmeta. Tur tikai viens izskaidrojums. Vai nu šī pieskāšanās viņa aurā iepludināja rozā auras spēku un tā pati atmiekšķināja un izdeldēja saķepumu, vai arī izsauca zilo auru. No pēdējās iespaida cilvēks guva iespēju vienā mirklī piesaukt Dievu. Tā auriskais spēks viņa apķepumus atkausēja un domu starus iztīrīja. Šo zilo, vai rozo sirsnīgās līdzjūtības un mīlestības auru, cietējam var iedot tikai tāds cilvēks, kas spēj stipri Dievu lūgt garā un patiesībā, cilvēkus žēlot, mīlēt un just tiem līdzī viņu bēdās. Gluži tas pats arī kopīgā dievlūgšanā.

Baznīcā sanāk cilvēki, kuŗu aura smagos dzīves darbos un cīņās pieķepusi un piekaltusi auriskiem dubļiem. Vajadzīgs, lai priesterā personīgais zilās auras lūgšanas spēks varētu izplūst pār lūdzējiem, apņemt viņu dvēseles, iededzināt lūgšanas garā zilo liesmu un aizraut kopīgā reliģiozā ekstazē. Ja priesteris perso-

Baznīcas un
priesteru no-
zīme reliģijas
izpaušmē.

nīgi nespej sevi radīt zilo auru un lūgšanas ekstazi, ja skaita tikai ārējās lūgšanas bez iekšējās izjūtas vai arī iesāk no gudriem padomiem un pamācībām, tas vēl vairāk sabudina, sanervozē un sasāpina lūdzēju sirdis. Tāpat arī, ja lūdzējs iesāk ar pārgudru prātošanu Dieva altāra priekšā izskaidrot, cik tas taisns un cik grēcīgs, sāk uzskaitīt savus nopelnus un it kā tirgoties par to, cik labumu Dievs viņam lai dod — tas ir kaps visai lūgšanai. Domu loģikas mēchanisms sarežģas vēl vairāk. Lūdzējam jānoskaņojas pilnīgā padevībā Dievam un jāieklaujas Viņa svētības aurā ar visu savu saturu bez kaut kādām prasībām. Viņam tikai jāvēlas, lai Dievs šīs domas apgaismo, dara prātam skaidras un arī pašu saprāta mēchanismu apskaidro. Tāpat jāvēlas, lai Dievs dod iespēju pašam sevi redzēt un novērtēt savas atziņas. No priesterā uz lūdzējiem jāiet tikai dievišķīgai, mīlošai līdzjūtībai, kas plūst uz lūdzēju auru un nevis tos māca, bet dara auras saķepumu atkausēšanu un tīrīšanu. Kad šķīstīšanas lūgšanas iespaids izdarīts, auras dubļi izputināti un aizpūsti, domu stari atsvabināti, var celt Dieva priekšā savas dzīves vajadzības, nodomus, projektus un lūgt, lai šo nodomu klišejiskās uzbūves svētītos ar Dieva garu, stiprinātos un iekaltos nesalaužamā spēkā. Visu to sekmīgi var veikt tikai tāds priesteris, kas spēj to izprast un, galvenais, no visas sirds izjust,

Baznīcas Svēto Tēvu dzīves aprakstos tiek stāstīts, kur kāds «tētiņš», krieviski — starec vai Indijas jogs, dzīvo dziļā mierā, ne ar vienu nesatiekas un nerunā. Kaš pie viņa atnāk, tam viņš pieskaņas uz mirkli ar roku, vai pārmet viņa priekšā krusta zīmi. Šī momenta pietiek, lai, no tālienes atnākušais, iegūtu vajadzīgo. Viņa sirds un prāts apskaidrojas, tas aiziet laimīgs un vesels, Dievu slavēdams. Lūdzējam pietiek pieskārties pie tāda cilvēka drēbēm, vai ieiet viņa mitekļa auras aplokā. Tieši no šādiem cilvēkiem jākomplektē priesteru sastāvs un jāorganizē baznīcas iestādes.

Teurgijas galvenais uzdevums ir vadīt un uzturēt dievkalpošanas darbību. Teurgi — priesteri, priesterieses*) var nodarboties tikai ar savu teurgisko amatu. Viņi var dzīvot vienīgi šim mērķim un kalpot tikai teurgisku operāciju vadīšanai. Var teurgi — priesteri savu teurgisko amatu piekopt arī kā blakus amatu un nodarboties dzīvē ar kaut ko citu. Piem., ikviens cilvēks, kādu darbu tas arī nedarītu savas eksistences nodrošināšanai, blakus tam var nolikt teurga — priestera eksāmenu, kas ir ļoti vienkāršs. Katrā vajadzīgā brīdī viņš var vadīt un noturēt dievkalpojumus, kā pilntiesīgs priesteris. Galvenā prasība šē ir

Teurgiskā
personāla
stāvoklis re-
liģijas dar-
bībā.

*) Pēc kosmosofiskā uzskata, sievietēm ar vīriešiem ir vienādas tiesības visā dzīvē, arī reliģijā un baznīcā. Sievietes, līdzīgi vīriešiem, var būt teoloģes, teurģes un priesterieses visās pakāpēs.

stipra auriskā struktūra. Tai jābūt tik spēcīgai, lai varētu aizdedzināt ar lūgšanas garu arī citus cilvēkus.

Šī spēja ir tāda, kuŗu nevar ne simulēt, ne mākslīgi radīt. Tā pati sevi atklāj un apliecina, kā lūgšanas noskaņas iedvēsma. To var kontrolēt visi lūdzēji. Viņu noskaņas stāvoklis arī ir vienīgais pierādījums par teurga spējumu. Tikai tad, ja viņa patiesi īsta, tīra un šķīsta, tā dod vajadzīgos rezultātus. Tā līdzīga ugunij, kuŗu visi cilvēki paši var redzēt, zināt, sajust kā reālītāti bez dokumentāriskiem pierādījumiem. Jā tā ir īsta, no tās nāk gaisma un siltuma un to ikkatrs pats var sajust. Tā tas ir ar lūgšanas gara auru. Ja teurģs ir īsts šīs auras avots, to redz un apziņas visi, kam viņš pieskaras. Labie to dievina un ļaunie nīst, baidas un bēģ no tā.

Lūģšanas vieta un telpa, pēc iespēģas, jāiekārto tā, lai tā būtu noslēģta no visiem traucēģoģiem iespaidiem. Lūģšanu traucē viss, kas nav lūģšana. Šinī telpā, viss jāierīko tā, lai viņā varētu noskaņoties dziļā, svētbijīgā nopietnībā un iedegties īstā lūģšanas garā. Visam jābūt tādā, lai netraucēti varētu koncentrēties vienīgi uz lūģšanu un tām lietām, kuŗu kliģejas grib stādīt Dieva priekģā iesvētģšanai. Šinī telpā nedrīkst notikt it nekādas citas darbģbas un sarunas, izņemot visdziļāko nopietnģbas un pazemģbas dievlūģšanu, kā arī ģsu, kodolģģu suģestģģoģu sprediķi. Iesuģestģģšanai var ņemt kādu dzģves pamācģbu, kas spēcina

Базмисас лери-
коģана пец
коамосолģģас
мācģбас.

garu cīņā ar dzīves grūtībām, stiprina tikumību, centību un labu, cēlu pasākumu realizēšanu.

Pateicoties tam, lūgšanas telpā, resp. baznīcā ieaugs, ieviesīsies un ielādēsies īstā lūgšanas gara klišejas auriskie lādiņi. Tie tur nostiprināsies un turēsies. Viņu auriskais spēks plūdis uz ikkatru ienācēju tā, ka bez lielas un grūtas piespiešanās būs iespējams ieskaņoties lūgšanā un pārpildīties ar Svētā Gara auru. Tas ir no liela svara, jo parasti īstā lūgšanas garā ieskaņoties ļoti grūti. Lūgšanas laikā jāskatās tikai uz to priekšmetu, kuŗu izvēlas par redzamo tuvāko Dieva spēka izteikšanas objektu. Skatīšanās visapkārt izklaidē domu un traucē koncentrēšanos. Tas kaitē netik pašam, bet arī citiem. Tādā telpā, kas pārpildīta ar Svētā Gara auras lādiņiem, katra disharmoniska vibrācija ļoti asa un traucē visu dievlūdžēju noskaņu. Arī klausīšanās jādisciplinē. Jādzird tikai dziedāšana un lūgšanu vārdi. Katra lūdžēja pienākums uz visstingrāko ievērot šos noteikumus un netik pašam netraucēt citus, bet neļaut arī citiem nepareizi rīkoties.

Lūgšana tāpat ir bezgalīga māksla, kā visas citas, tikai ar vēl lielāku kāpināšanas iespēju. Par lūgšanu viss vajadzīgais pilnīgāk paredzēts 3. ciklā. Šeit jāatzīmē tikai visnepieciešamākais. Zinām, ka lūgšanas ceļā nodibinas saite ar egregora vadību un caur to ar Dieva valstību. Šī saite burtiski jāredz. Īsta lūgšana ir it kā sevis uzņemšana augšup. To pilnīgi tā sajūt. Sākumā lūdz vārdos, tad

Lūgšanas māksla.

domās, pēc tam augšup ejošās strāvās. Pa šīm strāvam, kā vadiem, kuŗi līdzīgi starumtēja gaismas kūlim, tūlīt tiek saņemts dzīvinošs atbalsts, tikko esam ar savu domu iztēli izlauzušies cauri zemes lodes melniem un pelēkiem slāņiem. Šo strāvu, kuŗa nāk pie mums, uztveram personīgi, īpatnēji. Tā pazīstama visiem, kas kaut reiz mūžā sirsnīgi lūguši. Viņu sajūt viens, kā gaismas uzplūdus, otrs kā dzīvinošas skaņas, trešs kā vēsmiņu, ceturtais kā siltumu u. d. c. veidos. «Sirds sasila» — ir šīs sajūtas apraksts siltuma veidā.

Visas šīs enerģijas auras strāvas sniedz mazu, lielu, vai neizsakami lielu baudu, prieku, laimi, spēku u. t. t. — atkarībā no lūdzēja spējas pilnīgi nodoties, iegrimt un aizmirsties. Personas vajadzības īpatnības un auras strāvas veids nosaka izjūtas veidu. Lai nonāktu kontaktā ar debesīm, jāklūst zināmā mērā, kaut daļēji un uz īsu laiku, dievišķam, patiesam un tīram. Vismaz vienam ego starīnam jāizraujas cauri savai un savas apkārtnes netīrumu kārtai. Bez tam, lūdzot Dievu neiesvētītās vietās, piemēram, ārpus baznīcas, vai ārpus savas mājas iesvētītā stūrīša, jārēķinas ar zemes lodes, vietas auras netīro kārtu. Arī tai jātiek cauri. Virs baznīcām un apkārt tām, pa baznīcas teritoriālām robežām, Jēzus Kristus egregors uztur gaišus auras stabus cauri zemes lodes netīrās auras slāņiem.

Liekas, grūts uzdevums visu to veikt.

Bet tas ir bezgala vienkāršs un viegls, tiklīdz cilvēks spēj atsacīties no augstprātības un nepareizas kautrības. Varenu kosmisku parādību priekšā, kuŗas iedvēš baigas bailes, ikviens cilvēks momentāni nojauš Dievu, Viņa varenību, un uzreiz kļūst spējīgs istai lūgšanai. Lai satricinātu neapzinīgu cilvēku auru, šim parādībām parasti jābūt draudošām, kas var vērsties pret cilvēka personību. Tik reti jūtīgi cilvēki līdz šim spēja nokļūt ekstazē, mierīgas dabas, parastās dzīves apstākļos. Mums šīs spējas un noskaņas jāveido pašiem apzinīgi, jo apzinīgi esam lemuši atgriezties debesīs. Sīkāk, kā jau teikts, 3. ciklā. Ļoti palīdz, ja iedomājamies sevi mazu, niecīgu, vai arī salīdzinām ar ko plašu — jūru, zemi, debesīm, kur bezgala daudz spīdekļu. Zemes lode ir nesalīdzināmi lielāka par cilvēka ķermeni, bet tas atkal, salīdzinot ar kādu baktēriju, neizmērojami lielāks par to.

Katrā ģimenē un mājā ir jāierīko viena vietiņa, vislabāk atsevišķa istaba, sliktākā gadījumā, kāds istabas kaktiņš, kur jāievieto Dieva spēka izteikšanas simboli. Ar attiecīgu svētīšanas operāciju tos jāiemieso dievišķās svētības auriskie lādiņi un jātur šī vieta svēta, parasti aizklāta. Atklāt to drīkst tikai lūgšanas brīdī. Uz to jāskatās, jākoncentrē domas pie Dieva un jāzin, ka caur šiem simboliem lūgšanas brīdī izplūst lūdzamais Dieva auriskās svētības spēks.

Bez tāda svēta stūrīša savā mājā katram

Katrā mājā jāierīko svētuma auras izplūsmas „stūrītis“

Katram cilvēkam jānēsā sev klāt kāda svētuma auras lādiņu izstarotāja.

cilvēkam, vienmēr jānēsā pie sevis fiziski sajūtams dievības simbols. Katrā vajadzības gadījumā caur to izplūst, izstaro uz cilvēku-nēsātāju dievišķās svētības auriskais spēks. Vislabākais šim uzdevumam ir mazs zelta vai sudraba krustiņš. To var vienmēr nest saitītē uz krūtīm, zem drēbēm sev līdz. Tas var būt vaļējs un arī ieslēgts medaljonā. Bez tā medaljonā var būt arī vēl kāda tuva cilvēka, vai skolotāja-guru attēls. Tādā veidā turēti un līdznesti, tie darbojas, kā auriski lādiņi un izstaro aurisku gaismu. Tie ļoti palīdz sevišķi tādos brīžos, kad uzplūst kādas ļaunas auras strāva, vai uzbrūk briesmu klišejas. Šos priekšmetos atrodošies lādiņi ar saviem izstarojumiem spēj sadedzināt, vai aiztriekt ļaunos fluidus un tā briesmas novērst. Nevar ņemt šim nolūkam Dieva un tāpat arī Kristus attēlu. Tas tamdēļ, ka cilvēcei Viņu īstais izskats nav zināms. Izķē-mots izskats apgāna Dieva svētuma izjūtu. Var lietot tikai simbolus un to personu attēlus, kas ir bijuši, vai ir kā cilvēki un viņu attēli skaidri zināmi.

Ģimenes galva ir priesteris—teurgs savai ģimenei un mājai.

Katram ģimenes, vai mājas tēvam vispirms, tad mājas mātei, pēc tam vecākam bērnam, piekrīt priestera-priesterienes loma savā mājā. Mājas dzīve pastāvīgi jāapgardo ar Dieva svētību caur kopējām visu ģimenes locekļu un mājnietu lūgšanām.

Praktiskā auras attīrīšanas — cilvēka ga-

rīgā attīstība tiks aprakstīta 3. ciklā. Tur tiks apskatīta kristīgā maģija un visi svarīgākie reliģiskās dzīves pienākumi. Tiks parādīta arī to nozīme un reliģisko iestādījumu auriskā, pa daļai, tehniskā norise.

Še īsumā jāatzīmē visnepieciešamākie ticīga cilvēka pienākumi. **P i r m k ā r t**, jāpārveido dzīve saskaņā ar turpmākās nodaļās izteikto auriskās pārkārtošanas pamacību. **O t r k ā r t**, ikdienas, kaut īsu brīdi, jālūdz Dievs egregoriski noteiktās stundās, par labām un ļaunām gara pasaules būtībēm, cilvēci, savu tautu, ģimeni un sevi, par savu darbu attīstības labad, par dzīvo un nedzīvo pasauli. **T r e š k ā r t**, nedrīkst aizmirst piesaukt Dievu, tiklīdz pamostas vajadzība pēc tā. **C e t u r t k ā r t**, apm. 2—4 reizes mēnesī, grūtos apstākļos biežāk, jāpiedalas kopējā lūgšanā dievnamā. **P i e k t k ā r t**, ne mazāk, kā 4 reizes gadā jāizdara grēku sūdzēšana un jāsaņem svētais sakraments, jāiet pie dievgalda. Svētais vakarēdiens nav vienkāršs Kristus piemiņas ceremoniāls. Tam ārkārtīgi liela un svarīga auras tīrīšanas, atsvaidzināšanas un šķīstīšanas nozīme. Reizē ar Dieva maizes saņemšanu cilvēkā ieplūst augstākā, dievišķā, Svētā Gara spēka auriskais lādiņš. Tik lielas svētības aurisku spēku nespēj dot neviens svētais, neviens cilvēks zemes virsū. Tas ir paša Dieva auriskais izstarojumu spēks. Cilvēka dvēse-

Kosmosofija
mācības pie-
kritēju pienā-
kumi reliģijā
Svētā va-
kare diena
lielā nozīme
cilvēku auras
dziedināšanā.

lei tas nepieciešams vairāk, nekā fiziskā, zemes dzīves dzīvība. Bez tā dvēselei tik un tā ar visu dzīvību jāgrimst atpakaļ pazemē.

Sevišķi liela vajadzība pēc šī spēka ir bērniem. Viņu dvēsele, pēc iedzimšanas miesās, vēl nespēj sevi aizsargāt no ļauno uzbrukumiem un netīrās auras uzplūdumiem. Tamdēļ, svētās Dieva maizes saņemšana, ir gandrīz vienīgais glābiņš no auras aptraipījumiem. Bērni tūlīt pēc piedzimšanas jāiesvēta, steidzīgi jākrīstī un, tik līdz to atļauj fiziskā veselība, jādod svētais vakarēdiens. Cik bieži vien iespējams, viņi jānes baznīcā pie svētā dievgalda. Nebūs slikti, ja to darīs ik svētdienas. Nav viņi jātur baznīcā visu dievkalpojuma laiku. Pietiek, ja tos ienes svētā vakarēdiena pasniegšanas brīdī. Protams, ja viņu veselībai tas neskādē, labi tos paturēt tur arī dievkalpojuma laikā. Tad viņu aurā ieplūst lūgšanas brīdī izsauktais un pievilktais Svētā Gara auras spēks. Tas dod lielu labumu visu cēlo tieksmju un centienu ieaudzināšanai, iestiprināšanai un auras apķepumu iztīrīšanai. **S e s t k ā r t.** katrā ziņā jāizdara aizlūgšana par katru mirušo tuvinieku, sevišķi par tādu, kas dzīvē bijis reliģiski neapzinīgs. Tas mirušā dvēseli atbrīvo no daimonu varas, ja tā tur nokļuvusi. **S e p t ī t k ā r t.** ateistiem-Dieva noliedzējiem, kas nav izpildījuši reliģiskās normas, vajag otrreiz kristīties.

Daudzreiz minēts Svētais Gars, un Svētā Gara aura, bet nav izskaidrots, kas tas ir. Tas

tiks pilnīgi izdarīts 3. ciklā, bet šē īsumā jāpiemin visnepieciešamākais.

Svētais Gars ir augstākās, dievišķās pakāpes auriskā dvēsmā. Viņš sākas tur, kur ego var izstarot pozitīvās auras strāvas uz apkārtni, un to svētīt. Tāpat Viņš ir tur, kur spēj izdzīt, izdeldēt un iznīcināt ar šo pozitīvo auras staru spēku negatīvās, melnās, sarkanās, rūdās auras ieķepumus, traipus un puteklus, kas iemiesojušies apkārtnes priekšmetos un cilvēkos. Cilvēks, kurš ar savu spēku spēj radīt savus auriskus iespaidus, pieskaitāms pie Svētā Gara apgarotiem. Tas var dot svētību, un citus svētīt. Tā kā ikviens reliģiozs cilvēks zināmos brīžos var kļūt šķīsts, tīrs un apgarots, visu to, ko viņš svētā noskaņā izstaro, var uzskatīt par Svēto Garu. Tā tad Svētais Gars ir smalkāks aurisks spēks, kurš iedarbina un pārvalda visas auriskās plūsmes, strāvas un starojumus, kas tos rada, veido un regulē ar ego apzinātu gribu. Šis spēks — Svētais Gars šķirojas smalkuma un spēka daudzuma pakāpēs. Cilvēkam, kas sasniedzis reliģiozas apgarotības stāvokli, tas ir mazs. Tas var šķīstīt, tīrīt un apskaidrot viņu pašu, dažus citus tuvākus cilvēkus un tuvāko apkārtni. Engēļiem tas ir lielāks. Tie var attīstīt tādas Svētā Gara auriskus spēkus, kuri var izdeldēt negatīvo auru no veselām pilsētām un zemēm, spēj šķīstīt, padarīt par svētiem veselus zemes

apgabalus. Dieva Svētā Gara spēks ir tik liels, ka Viņš var negatīvo auru pārspēt visas planētas un pasaules mērogā.

Kad ir nepieciešams iesvētīt kādu priekšmetu, tā negatīvās auras lādiņš speras pretī, neļauj cilvēka dvēsmi sevi izdzīt un iemiesot gaišo auru. Tomēr engēlis šo darbu veic viegli. Tos gadījumos, kad engēlis grib izdzīt negatīvās auras pieķepumus no planētas, tas viņam nav pa spēkam ar to Svētā Gara enerģijas spraugumu, kāds tam piemīt. Dievam tas viegli izdarāms.

No šiem salīdzinājumiem redzams, ka Svētais Gars ir savāds aurisks spēks, kas savā stiprumā un smalkumā pārāks par auras substancēm. Svētam Garam pašam par sevi nav auriskas īpatnības, bet tā rodas tūlīt, līdz ko Viņš saskaras ar auru.

Reliģijas
galvenais
uzdevums.

Reliģijas uzdevums ir, ar sevišķas teurģiskas iedarbības palīdzību, šo spēku pievilkt no augstākām sfairām. Reliģiozu cilvēku pienākums nemitīgi šo spēku pievilkt, ar to pārpildīt sevi, savu apkārtni un pludināt to uz visām pusēm. Tikai ar šo spēku apgarots cilvēks savus auriskos apķepumus var attīrīt un izlauzt sev ceļu no elles uz debesīm. Reliģiozai darbībai jāietekmē ik-

katra cilvēka darbība. Tā sa-
prasta un piepildīta reliģija iz-
sauks dievišķā Svēta Gara izplū-
smi pār cilvēcisko eģregoru un
radīs īstās, patiesās atpestīšanas
iespēju.

Kristus.

XIII.

Šinī isajā kosmosofijas kodola izklāstē jāpasaka arī istā patiesība par Kristu un viņa mācību. Kristus ir no Dieva dēlu saimes, līdzīgs Dievam Tēvam. Viņš ir augstāks, stiprāks un spēcīgāks par debesu engēļiem, un pirmais spējīgākais starp Dieva dēliem. Uz mūsu planētas viņš ir inkarnējies-iemiesojies vienīgi tamdēļ, lai ienestu zemes cilvēku domāšanas elementu saturā dievišķīgās klišejas, ar kuŗu palīdzību cilvēks var izglābties no elles. Un viņš tās ir arī ienesis. Tagadējais kultūras cilvēks gan noliedz Kristus personas nozīmi cilvēces pestīšanas labā, bet tie ir tādi maldi, no kuŗiem vēlāk noliedzējiem būs tik liels kauns, ka viņi nevarēs vairs dzīvot. Vienīgi pateicoties Kristus klišejām ir radusies tagadējā kultūra.

Kristus
personība.

Viss, kas pēdējos divdesmit gadu simteņos sasniegts pie baltās rāsas kā kultūras uzplaukums, zinātne, labā un ļaunā izpratne, lielie tehnikas sasniegumi, viss tas ir Kristus nonestās klišejas. Šo klišeju auriskās dvēsmas apņemtais cilvēka smadzenes spēj atķepināt tos ego dzīvīguma starus, kuŗu iedarbība var dot cilvēkam to saprašanas spēju, kāda pašlaik ir mums — kultūras priekšstāvjiem. Mūsu intelligentās sejas, laipnība, humānitāte, spējas izjust tuvākā mīlestību, saprast otra cil-

Kristus
personības
nozīme taga-
dējā dzīvē.

vēka sirdi, ierikot skolas, iet skolās, mācīties, attīstīties, dibināt valstis un dzīvot valstisku, kultūralu dzīvi, ir vienīgi pateicoties Kristus klišeijām. Ja to nebūtu, nekādu civilizāciju un nekādu tehniku mēs nespētu radīt. Mūsu psihe būtu tāda pati, kāda ir tagad mums pazīstāmām mežoņu tautām, kas dzīvo citos kontinentos, kuri noslēgti no mūsu civilizācijas tiešā iespaida. Pienāk pie viņām mūsu kultūras vēstis, dažādi tehnikas ražojumi, kas var noderēt kā ierosmes, paraugi, bet tie viņu psihi nevar atvērt. Arī mūsu morāles paraugi pie viņām pienāk, bet redzam, ka viss tas nekļaujas viņu psihiē. Sevišķi spilgti krīt acīs viņu nespēja saprast otra cilvēka sirdi un dvēseli. Viņi uz savu līdzcilvēku sapem noskatās ar savādu, kustoņisku vienaldzības sajūtu, gluži kā nedzīvi. Viņu sirdis nevar pamodināt, iekustināt īsto žēlumu otra cilvēka mokas un ciešanas. Tāpat viņu morālē, kā saistošs spēks ir nevis īsta mīlestība, bet savāds, dzīvniecisks pieķeršanās instinkts, kas bazējas un turas uz kaut kāda neapzinīga aprēķina. Un pie tiem, kas pēdējā laikā it kā kļuvuši eiropejiski, kultūrāli, pēc dziļākas izpētīšanas konstatējam savas īpatnības. Technisko attīstības pusi — spēju būvēt mašīnas, un ar tām veikli rīkoties, viņi kopē no eiropiešiem, bet sirds viņiem tā pati aziātiskā, vai āfrikāniskā.

Senās kultūras, kā: ēģiptiešu, romiešu, grieķu, Amerikas inku, acteku, ķīniešu, in-

diešu, japāņu u. c., ir gluži citādas, nekā mūsu tagadējā eiropejiskā, āriešu rāsas 20. gadusimtena kultūra. Kaut arī samērā augsta prāta attīstības līmeņa kultūras, tas tomēr bija dai-moniskā noskaņā un morālē. Tie bij torņi, kas šķībi būvēti, kuŗu galotnes, nesasniedzot de-besis, gāzās zemē. Turpretī, mūsu tagadējās uzbūves torņu galotnes sasniedz debesis un nesabrūk, ja tik vien daudz maz būvētāji pie-turas pie Kristus morāles klišejām. Kristus ienestie morāliskie principi ir vienīgie, kas deva un dod cilvēka psīchei iespēju atķepinā-ties no neziņas. Pateicoties tam, cilvēks var auriski uztvert kosmiskās būvtechnikas klišejas un radīt «moderno civīlizāciju». Tikai Kristus auriskais gars atvēra, un tur atvērtas cilvēka psīchei pieejamas debesu uzbūves klišejas, kuŗas tas var kopēt un taisīt zemes virsū debesu val-stības paraugdzīvi. Sīkāk par to 3. ciklā.

Kā izskaidrojams tas, ka tagad Eiropā, kur jau kopš gadu piecdesmitiem kristīgās kliše-jas ir atmestas no valdošām vietām, tomēr tur-pinas tā paša virziena kultūras attīstība? Uz to var dot sekošu atbildi. Kristus klišeju sim-boli-krusti, svētās grāmatas un baznīcas to-mēr vēl turas pa visām Eiropas malām un, kaut maz, tomēr pie viņām saistas dažu cil-vēku domas ar tīru ticību. Pateicoties tam, šo simbolu un priekšmetu auriskie lādiņi nepār-traukti darbojās. Ar šīm darbībām viņi rada savā apkārtnē pietiekoši lielas auras vibrāci-jas, lai viņu tuvumā atrodošos cilvēku aura

varetn, kaut arī neapzinīgi, baroties no Kristus aurisko lādiņu dvēsmas.

Kristus
aurisko kliše-
ju nozīme
cilvēku dzīve.

Nedaudzie īstie kristīgie, kas atrodas nekristīgo vidū, kā jēri vilku baros, ar savu auru apgaismo lielus aplokus. Pateicoties tam, neticīgo aura tomēr neaizķep un viņu ego neapzinīgi no šiem lādiņiem sūc Kristus klišeju auru. Tāpēc tie spēj iedarbināt savā personībā augstākās inteliģences domustarus un ar tiem uzvert un uzņemt visādu izgudrojumu klišejas. Krusti, bazuīcas un nedaudzu īsto ticīgo auriskie izstarojumi ir tie, kas vēl uztur mūsu saprātu daudz maz ciešamā stāvoklī. Ja to nebūs, pazaudēsim katru cilvēcības sajēgu un savus tehniskos ieguvumus vadīsim tikai uz savstarpējo pašiznīcību. Kad Kristus klišeju auriskie lādiņi izdzisīs, mēs paliksim mežonīgi barbari. Tad mums, kā zvēriem, vienmēr liksies tikai tas, ka mums kāds grib uzbrukt un apēst. Visi valstiskie nogrupējumi iegrimš šādā slimā noskauā, visa cilvēces vienība sašķelsies, drups arvien mazākos un sīkākos nogrupējumos. Neskatoties uz lieliem tehniskiem sasniegu-

miem, tie radīs tikai badu, trūkumu, ciešanas un postu. Mēs kalsim ieročus, runāsim un domāsim tikai par kaŗu. Ja reizē ar to runāsim arī par kultūru, morāli, tikumību, saskaņu un mīlestību, tās būs tikai tukšas skaņas. Paši mēs tam neticēsim. Aizbildināsimies, ka tādu runāšanu no mums prasa tradīcijas, pieklājība u. t. t.

Īstas dzīvības sajēgas jūtas un domas mums ir iespējamās tikai Kristus klišeju auriskās dvēsmas iespaidā. Ja šo iespaidu nav, mūsu ego apķep un īsto dievišķās mīlestības izjūtu zaudē.

Visas mūsu tagadējās kultūras klišejas Kristus nonesa no debesīm un ielādēja zemes planētas aurā. Cik smagā cīņā notika šī ielādēšana ārēji, to varam redzēt no kristīgās vēstures. To, ka vēl daudz smagākā cīņā, tā izlādējās iekšēji, auriski, cilvēkiem neredzami un nesaprotami, mums izskaidro šīs grāmatas nodaļas «Aura» un «Auras klišejas». Tur minēti piemēri un paskaidrojumi par aurisko un klišejisko lādiņu iemiesošanas dažādos priekšmetos, grāmatās, koka gabaliņos, gleznās, mēbelēs, darba rīkos u. t. t. Tas rāda un dod iespēju saprast, kā Kristus klišeju auriskie lādiņi varēja iemiesoties zemes planētas aurā. Mēs, cilvēki, savu auru, savus auriskos fluidus, savu domu klišejas un gatavus

20. gadsim-
teņa kultūra
Kristus
klišeju
iedarbības
rezultāts.

jēdzienus spējam iespiest, ielādēt nelielos priekšmetos, mēbelēs, gleznās, grāmatās, darba rīkos u. t. t. Kristus to varēja iespiest un ielādēt visā planētā. Mēs varam radīt un iespiest tikai mazas domas, mazus jēdzienus, bet Kristus iespieda augstāko gudrību. No viņa klišeju satura izauga tagadējais zemes planētas intelligentākais, kultūrālākais cilvēka tips, Baltās rāsas attīstītais cilvēks savā visumā.

Ka cilvēce dzīvo Kristus miesā, asinīs un no tām, tas auriskā nozīmē saprotams buriski. Kristus klišeju auriskais gars ielenc visu mūsu planēti un ikkatra dvaša ir iekļauta viņā tā, kā miesas audu dzīvās šūniņas mūsu aurā.

Kāpēc Kristus iemiesojās tadā mežonīgā, barbariskā tautā, kas viņu, līdz ko pazina, tūliņ nobendēja? Kāpēc viņš nevarēja iemiesoties kādā kultūrālākā tautā, jo toreiz taču bija jau augsti attīstītas kultūrālas tautas?

Ja dziļā bedrē iekritušiem sniedz no augšas trepes, tad tās laiž bedrē, cik dziļi vien iespējams. Pa tām var kāpt augšā visi, kā tie, kas nokrituši pašā dibenā, tā arī tie, kas jau druscīņ pakāpuši paši. Kristus ar savu atpestīšanas klišeju aurisko lādiņu ir niris ellē, lai no pašiem nāves un moku dziļumiem, ievirzītu savu klišeju vibrāciju līniju un stieptu to, kā nepārtrauktas tre-

pes, līdz pašām debesīm. Tikai tādai pestīšanai ir nozīme. Ja Kristus būtu iemiesojies pie toreiz augstāk stāvošām tautām, zemāk stāvošās būtu palikušas bez viņa aurisko klišeju lādiņiem. Tām dvēselēm, kas viņās inkarnētos, nebūtu iespējams atpestīties.

Kristus paraugam seko daudzi debesu eņģeļi. Viņi arī vēl tagad nāk no debesīm un kā misionāri iemiesojas cilvēku un pat dzīvnieku stāvokļos. Tie ļaujas apaugt, apķept ar biezo fizisko miesu, aizmirst, noslēdz pilnīgi savu eņģelisko apziņu un kļūst kā cilvēki. Tad, intuitīvi vadīdamies no sava ego mēmās dvēsmas, kas ir arī cilvēkiem, darbojas cilvēcīgā veidā, domā, prāto, rada vērtības garīgas un materiālas, un ar to iemin aurisko klišeju pēdas cilvēku masu vidū. Cilvēku ego intuīcija pēc tām, kā iespēlētām skaņām, vai ierunātiem vārdiem, virza saprātu uz tādu darbību, no kurās viņa auriskie apķepumi atkausējas, attīras un dvēsele atpeistas.

Kristus darbības nozīme ir kā centrālā, galvenā virziena līnija, kā pirmā vāga, pirmais robs, pirmā plaīsa elles auriskā apkalumā. Pārējie misionāri ir šī iestādījuma kultivētāji, padziļinātāji un izveidotāji. Tādā kārtā visā mūsu planētas dzīves un pestīšanas saturā, galvenā vietā ir Kristus vārda un viņa simbolu auriskā dvesma. Kristus vārdi un

**Kristus
darbības
nozīme.**

klišejas ir vienīgās durvis, vienīgā caurlaide no elles uz debesīm. Tā ir arī vienīgā un galvenā mūsu planētas turpmākās uzbūves un izveides klišeja. Kristus ir mūsu vienīgais un galvenais valdnieks pēc visa kosmosa valdošā Dieva Tēva. Dievs Tēvs viņu ir iecēlis par to debesu valdnieku, kurās mēs atrodamies. Mūs visus Viņš ir pilnīgi padevis Kristus varai. Viņš pats, ka dzīva reāla, vēsturiski aptverama persona, ir mūsu reāli uztveramā saite ar dievību un debesīm, kā tādām. Mums jātur saprātā Dievs Tēvs, kā visas pasaules radītājs un augstākais valdītājs. Dievs-Dēls-Jēzus Kristus, mums jāsaprot, kā mūsu tiešais valdnieks un pestītājs.

Kristus
egregora.

Kosmisko debesu valstībā esam piederīgi tieši pie Kristus egregora, kas šinī debesu visvalstībā ietilpst, kā atsevišķa valstiska vienība. Tas ir līdzīgi tam, kā pie mums zemes virsū, kur kādā lielā ķeizarvalstī, kā tās sastāvdaļas, atrodas mazākas karalistes. Bez tam, Jēzus Kristus, ir arī Dieva Tēva «labā roka», kā vecākais un augstākais starp citiem Dieva dēliem. Mums viņš jālūdz, kā pilntiesīgs Dievs. Visas mūsu Dieva lūgšanas un Dieva prātošanas auriskās dvēsmas jāsaista tieši ar Kristus vārdu. Viņa simboli ir viņa auriskās dvēsmas lādiņu iemiesotāji un izteicēji. Visi «spriedelējumi» citādā nozīmē, ir maldi.

Jogu
atliecības
pret Kristu.

Visādi prātojumi un gudrojumi, vai jogi ir lielāki, vai mazāki par Kristu, vai Kristus ir bijis jogs, ir vai nu bērnišķīgi

murgi, vai daimonu iedvēsmas cilvēku krāpšanas nolūkam. Jogi bija pirmie, kas personīgi apsveica Kristus dzimšanu. Tie pirmie zemojās viņa priekšā zemes cilvēces vārdā un pirmie sevi nodeva viņa rīcībā (Mateus evaņģelija 2. nodaļa, 1.—12. pantam, gudrie no austrumu zemes). Vēlākīgi Kristus klišejam kalpo jogu darbība.

Eiropējie spriedumi par jogiem, viņu darbiem un līdzšinējie darbu tulkojumi, ir pārpildīti maldiem. Kā ir viltus «Kristi» un viltus kristīgie, tā ir arī viltus jogi un viltus jogu mācekļi. Kā, aiz neapzinības un nesaprašanas, ir Kristus mācības izķēmotāji, tā ir jogu mācību sakropļotāji to pašu iemeslu dēļ.

Eiropieši jogus iedomājas vienīgi, kā indus, bet tā nav patiesība. Jogu saime komplektējas no visām nācijām zemes virsū un sastāda pārnāciju vienību, jauno zemes cilvēces tipu — pārcilvēku. Indijas plašajā teritorijā atrodas tikai mūsu planētas būvētāju un veidotāju ekspedīcijas galvenā nometne. Pietās mitinās arī īsto jogu saime un cilvēces atpestīšanas darba vadītāju galvenā pārvalde. Visi viņi darbojas vienotā saskaņā un plānā speciāla Guru vadībā.

Kāpēc viņi sevi cilvēcei neat-

Jogu loma
Kristus
klišeju
realizēšanā
un cilvēces
atpestīšanā

klāj? Viņi atklāj sevi ikkatram, kas tos patiesi meklē un savu patiesību parāda darbos. Ikkatru patiesu laba gribētāju viņi uzņem par savu skolnieku un ieved savā saimē. Patiesas jogu mācības un darbība ir Kristus mācības klišeja. Kristus klišeja ir viss tas, ko cilvēce šos divdesmit gadu simteņos ir sasniegusi, kā labu, daļu, skaistu, humānu, tīru, svētu, gudru un lielu.

Kristus reliģiju, mācību un Bībeli apskatīsim 3. lekciju ciklā.

Ego.

XIV.

Šī nodaļa pēc satura pieder pie nodaļas «Kosmoss», bet, izpratnes vienkāršošanas un atvieglošanas labad, šinī 2. cikla izvilkumā, tā tiek ielikta kā priekšpēdējā.

Kā jau minēts, ego būtības jautājums pagaidām jāpacieš, kā nepieejams noslēpums. Kad ar kosmosofijas palīdzību, kaut daudz maz, vairāk par tagadējo mēru, attīstīsies intuitīvā uztvere un psihē atklāsies aurredzības spējas, varēs sākt izskaidrot arī ego radīšanas noslēpumu. Pagaidām šī jautājuma risināšanu, centīgākie kosmosofijas mācības uzņemšanā, var virzīt pa sekošiem priekšstatiem.

Ego jāsaprot, kā aurisks kodols, spējīgs grupēt ap sevi augstākās, smalkākās auras un vielas daļiņas. Šīs daļiņas varam stādīt priekšā, kā auras monādes un vielas pamatatomus. Auras monādes sapratīsim, kā doma un jūtu enerģijas, bet pamatatomus, kā vielas vissmalkākās daļiņas. Ego iedomāsimies, kā dievišķās dvēsmas daļiņu-graudiņu. Tas spēj iet monādē, kā lielā čaulā. Auras monāde savukārt var iet pamatatomā. Ego radioveidīgi uztver no Dieva dzīvinošo dvēsmi un raida to no sevis tālāk. Dodot tālāk, ego šo dvēsmi virza jau pēc sava prāta, saskaldā mazākās par sevi daļiņās, iemieso apkārtesošās

Ego būtība.

monādes, un liek tām darboties pēc savas gribas.

No šādas darbības ap ego izveidojas sevišķs, dievišķās dvēsmas pārpildīts, monādu komplekss, kurš izteicas, kā īpatnējs dzīvības faktors, dzīvības dzirkstele. To uztveram un apzināmies sevi, kā dzīvības izjūtu «es esmu». Pēc samēriem tas ir tik mazs, ka brīvi ietiet vielas pamatatoma čaulā, kā lielā telpā, kurā bez viņa ir vieta vēl vairākiem tādiem pašiem dievišķās dvēsmas piepildītiem monādu kompleksiem, ego dvēselēm.

Tādā kārtā dievišķās dvēsmas graudīš-ego, pats atrazdamies vienas monādes čaulā, raida no sevis dzīvības plūsmas daļiņas citās monādu čaulās un liek tām sakārtoties sev apkārt zināmā dzīvības izteiksmes mēchanismā. Ar šo mēchanismu, kā savu personīgu veidojumu, tas iet vielas pamatatoma čaulā un no turienes turpina raidīt uz apkārtni savas dievišķās dvēsmas enerģētiskās daļiņas. Pēdējās iekļūst apkārtējās monādēs, grupējas un veidojas tur attiecīgos kompleksos. Pēc tam iespiežas vielas pamatatomu čaulās, darbina tos tā, ka tie grupējas, kraujas, veidojas sevišķā ego apbūvējumā — organismā, miesīgā ķermenī.

Ego dvēsmas vibrāciju veidošanos var arī schēmatizēt. Jāpiezīmē, ka ar to var izteikt tikai ļoti vāju patiesības līdzību. Ar tās palīdzību var gan iedziļināties ego vibrēšanas noslēpumu priekšstatos, bet būtību izprast iespē-

jams tikai ar pilnīgas aurredzības spējām. (Skat. 16. zīmējumu.)

Punkts ar apzīmējumu *1 jāstādas priekšā kā Dieva ego. No viņa izejošās svītrveidīgās strāvas ir dievišķās dvēsmas enerģija. Apzīmējums *2 jāiedomājas, kā lielākās, pilnīgākās dievišķās dvēsmas daļiņas, kuŗām gandrīz noteikta līdzība ar Dieva ego. Iznākušas, kā dievišķās dvēsmas atsevišķās daļiņas, tās izteicas kā apzinīgi, saprātīgi ego. Tie ir enģeļu ego-dvēseles, kuŗas savos tālākos veidojumos izteicas, kā enģeļi, un kad nokritušas grēkos, ir kā cilvēki, daimoni, velni un larvi. Apzīmējumi *3, *4 un *5 ir tādi paši dievišķās dvēsmas vibrāciju graudiņi, kā *2, tikai neapzinīgas dabas, robotiski. Viņi izteicas, kā dzīvnieki, stādi un minerāli.

Ego velds.

Ikviens ego būvē sev apkārt attiecīgu ķermeni ar tām pašām dievišķās dvēsmas daļiņām, kuŗas viņš izskalda no sevis, kā galvenā, dievišķās dzīvības strāvas uztvērēja. Šīs daļiņas viņš radioveidīgi vada pa apkārtējām monādēm un vielas pamatatomiem tā, ka tās izveido komplicētu organismu. Šī organisma uzturēšanai un pārvaldīšanai ego uztur visāda lieluma un «apzinīguma» daļiņas. Ir tādas, kuŗas pārvalda galvenākos ķermeņa organus, piem., smadzenes, nervus, galvu, sirdi, plaušas un t. t. Ir arī tādas, kuŗas darbojas, kā palīgspēki galvenajām daļām. Saskaņā ar pēdējo vadību, pārvalda mazāk svarīgās organisma daļas. Tā nonākam līdz miesas audu šūniņām un

asins ķermenīšiem. Tur atrodošās dzīvības dvēsmas daļiņas iedomāsimies, kā vissmaikākās, vismazākās galējās ego dvēsmas sastāvdaļas, attiecībā uz viņa ķermeni, bet neliksim ar to dvēsmas plūsmas skaldnēm robežas. Mēs izstarojam fluidus, dažādas magnētiskas strāvas, kurās arī atrodas dzīvības dvēsmas daļiņas, apaudušās attiecīgiem monādu kompleksiem. Tā tas iet līdz cilvēka saprātam, neizmērojamam dzīvības dvēsmas skaldņu smalkumam.

Ego darbība.
Apzinīgais
ego.

Ego dvēsmas strāvu darbību cilvēka organismā var schēmatizēt, bet atkal jāpiezīmē, ka ar to var sekmēt tikai priekšstatu meklēšanu. Stādisimies priekšā ego *2, kā dzīvības izdvēsmas centru tāpat kā 16. zīm. ego *1. No viņa, tāpat kā no Dieva ego *1, iziet dzīvības enerģijas dvēsmas, skaldās lielākās, apzinīgākās un mazākās, mazāk apzinīgās daļiņas. Apzīmēsim šīs daļiņas ar *2 A, B, C, D u. t. t. Daļiņas *2 A iedomāsimies, kā organisma galvenāko sastāvdaļu, kuŗa vada un regulē monādu kompleksus. Pieņemsim, ka tie vada un komandē smadzeņu, sirds, nervu un plaušu darbību. Šos organos ir atkal mazāki kompleksi — *2 B. kuŗi tālāk vada un komandē mazākos par sevi — *2 C. Pēdējie atkal komandē par sevi mazākos — *2 D kompleksus. Tie atkal skaldās mazākos, kuŗus vada un skalda tālāk līdz bezgalībai. Apstāsimies pie tiem kompleksiem, kuŗi iebūvēti miesas audu šūniņās un asins ķermenīšos.

Kā jau zināms, mūsu miesas audu atsevišķ-

kās šūniņas mikroskopiskā apskatē izrādas par pilnīgi patstāvīgām dzīvām būtnēm, spējīgām dzīvot arī pēc atdalīšanās no ķermeņa. Šī dzīvības iespēja izskaidrojama ar to, ka miesas audu šūniņās un asins ķermeņšos iebūvētās ego dvēsmas daļiņas dzīvības strāvu saņem radiouztverveidīgi. Tās no savām čaulām iziet tikai tad, ja ego viņas atsauc, vai pamet. Ja atsauc, aiziet atpakaļ ego auriskajā miesā, ja pamet, pāriet kāda cita ego rīcībā.

Ego *2, kad tas ir apgrēcības stāvoklī, «neprot» un «nevar» būt kontaktā ar Dievu. Pateicoties tam, viņš nevar arī saņemt no Dieva dzīvības dvēsmas. Bez tam, viņš «neprot» arī savas iekrātās dzīvības dvēsmas rezerves paturēt. Tās viņam izplūst, patērējas nelietderīgi, un var arī citi ego tās nolaupt.

Ego apgrēcības stāvoklī.

Šādam stāvoklim padoti visi apgrēkojušie ego, kas atrodas kultivējamā joslā. Paši viņi savu dzīvības dvēsni izlieto visādu nevajadzīgu miesisku apaudumu izveidošanai. Šie nevajadzīgie, liekie apaudumi, ego tikai apgrūtina. Piemēram, fiziskā miesa, kāda ir ap ego cilvēka stāvoklī, apgrūtina kustības, piekaļ pie zemes smaguma, neļauj ērti pārvietoties. Bez tam, tā irst, sāp, sagādā mokas, un galu galā atdalās no ego, kā veca čaula, aizraudama sev līdzīgu daļu no ego dzīvības dvēsmas krājumiem.

Kad dzīvības dvēsmas izsīkums ir tik liels, ka sagādā mokas, ego iet «laupt». Tas ēd otra ego miesiskos veidojumus, dzer viņa

asins. Ar šādu rīcību tas «sagūsta» miesiskos audos un asins ķermenīšos atrodošās dzīvības dvēsmas daļiņas un pakļauj tās savai rīcībai. Šis ir izskaidrojums tam, kāpēc daimoni gūsta dvēseles barībai un cilvēciegie gardēži cenšas aprīt gaļu vēl tad, kad tā silta ar dzīvības siltumu. Kad miesas gabali un asiņus iekļūst mutē kā dzīvi, viņos vēl daudz dzīvības dvēsmas daļiņu, monādālo kompleksu, un visi tie pāriet tā ego rīcībā, kas viņus ierījis savā kuņģī. Bet kad gaļa jau atdalīta no ķermeņa un laiciņu pastāvējusi, monādu kompleksi ir paspējusi no tās iziet un atgriezties sava ego rīcībā, vai arī aizgājuši citur, ja viņu saimnieks tos nav pratis atsaukt. Tad gaļa, protams, ir tikai vielas pamatatomu masa un vampiriskiem nolūkiem neder.

Šeit arī meklējams izskaidrojums, kāpēc, ar garīgās attīstības celšanos, cilvēki sāk izvairīties no gaļas ēdieniem. Viņu ego sāk atkal atgūt kontaktu ar dievišķo dzīvības dvēsmi. Tad dzīvības enerģija viņiem pieplūst normālā ceļā un vampirizēšanas vajadzība atkrīt. Bet ar to nav vēl teikts, ka gaļas lietošana ir ļauna. Normālā veidā no dzīvniekiem ņemta gaļa ir ne tikai laba, bet pat nepieciešama. Ja arī cilvēks būtu svēts un dievišķās dzīvības enerģiju varētu saņemt malkiem tieši no paša Dieva, tomēr ir kultivējamā joslā stāvokļi, kuŗi gaļas lietošanu barībai padara par nepieciešamību. Par to turpmāk.

Bez cilvēcīgā ego *2, no Dieva dvēsmas rodas vēl citi pamatego veidi. Mūsu zemes apstākļos redzam pavisam četrus pamatego veidus. Viens no viņiem ir apzinīgs, pēc Dieva līdzības un trīs robotiski.

Apzinīgais ir tas pats *2 — cilvēcīgais ego. Robotiskie ir: *3 — dzīvnieku, *4 — stādu, un *5 — minerālu ego.

Trim pēdējiem ego arī dzīvības dvēsmas graudiņš ir uzbūvēts no monādu kompleksiem, bet šī dzīvība nav apzinīga. Šie ego ir burtiskā nozīmē roboti, kādus varam iedomāties pateicoties mums pazīstamiem tehniskiem robotiem. Viņi gan, tāpat kā ego *2, iet auras monādu čaulā, veido ap sevi monādu kompleksus * A, B, C, D, E u. t. t., bet ir tikai robotiski monādu kompleksi. Tie spēj darboties tikai noteikti ierobežotā vibrējumā, slēgtā aplokā. Viņi var veidot tikai jau iepriekš, kāda augstāka par tiem, apzinīga ego, nolentus monādu kompleksus, vielas pamatatomu audumus, audu būves un formas.

Dzīvnieku ego *3 uztver no dievišķās dvēsmas tikai tās vibrācijas, kuŗas vajadzīgas dzīvnieciskā ķermeņa veidošanai un kustību izdarīšanai.

Stādu ego — *4, ir stādu embrions. Viņam ir savs īpatnējs, robotisks monādu izveidojums, kā dvēselīgs kodols. Tas radioveidīgi uztver no dievišķās dvēsmas tikai to, kas vajadzīgs stādu audzināšanai, veidošanai un uzturēšanai.

Vielas ego-*5, ir apbūvējies ar attiecīgu robotisku mehānismu un atrodas tanī, kā čaulā. Tas ir līdzīgi cilvēku grupas vienībai zemūdenē, vai tankā. Tas uztver no dievišķās dvēsmas strāvām tikai to, kas vajadzīgs iezīmētā vielas veida būvēšanai, veidošanai. No savas čaulas tas raida uz apkārtni zināmas vibrācijas, kuras, ieejot monādu čaulā, izveido attiecīgus monādu kompleksus un iet tālāk pamatatomos. Tur, pēc ego norādījumiem, šie kompleksi kustina pamatatomus tā, lai tie kārtošos, blīvētos zināmas vielas veida formās.

Tādā kārtā veidojas viela, rodas mazas vielas vienības, kā masa lielākām vienībām. Šo veidojumu vibrēšana nonāk līdz lielākām vienībām un rodas, mūsu fizikai jau pazīstamie, elektroni, atomi un molēkulas. No tām izveidojas, jau fiziskai redzei pieejama, vielas masa — minerāli, metalli, šķidrumi, gāzes, starvielas u. t. t.

Debesis ir ierīces, līdzīgas mūsu fabrikām, laboratorijām un sevišķi televīzijas radioierīcēm. No tām tiek raidīti uz kosmosu dažādu veidojumu paraugattēli, pēc kuriem robotiskie ego veido vielu, stādus un dzīvniekus visā pasaulē. Šinīs, it kā televīzijas, radoraidstacijās, ir visas pasaules vielas veidu pamatparaugi. Tie bez mitēšanās vibrē savu dvēsmi uz visām pusēm. Kur vien debesu «inženieri» ievirza šo vibrāciju viļņus, tur robotiskie ego tos uztver un, vadoties no tiem, veido ap sevi monādālos kompleksus, pamatatomus un būvē

sev apkārt vielu, stādu un dzīvnieku ķermeņus. Tā arī mūsu zemes vielas, stādu un dzīvnieku robotiskie ego, saņem savai darbībai paraugattēlus no debesīm un veido mūsu zemi, metallus, akmeņus, ūdeni, stādus un dzīvniekus.

Pateicoties šai ierīcei, debesu inženieri katrā laikā var aizsegt kādu vielas paraugattēlu raidīšanu uz mūsu planēti un ar to doto vielas veidu pilnīgi likvidēt. Tie var arī dot gluži jaunus vielas veidu attēlus. Mūsu zemes sfairā atrodošies robotiskie ego to tūlīt iesāks būvēt.

Debesīm ir iespējams dot mūsu virzienā arī tādus raidviļņus, pēc kuriem visi robotiskie ego pārbūvējas par akmeņiem, smiltīm, ūdeni, tvaikiem, gāzēm u. t. t. līdz bezgalīgiem variējumiem.

Debesu sfairās, kur vielas uzbūve jau gatava, stabila, robotiskie ego viņiem raidītos attēlu paraugus, vibrācijas uztver pilnīgi un absolūti pareizi. Absolūti precīzi tie arī izveido viņiem diktēto vielas veidu. Kultivējamās sfairās ir citādi. Tur atrodošies robotiskie ego vispirms nepilnīgi uztver raidītās vibrācijas un tad tos aizkavē piepildīšanā kosmiskā chaosa pretestība. Tāmdēļ kultivējamā joslā vielas uzbūves un pastāvēšanas precizitāte ļoti svārstās. Viss būvējas nestabīli, nepilnīgi un tāpēc irst.

Pie visa tā, ego * 3, 4 un 5 ir pakļauti ego * 2 iespaidam. Tās vibrācijas, kuņas robotiskie ego saņem no debesu raidstacijām, pie saviem

attēlu izdvēsumiem pieliek vienmēr klāt vēl pavēli: katrā stāvoklī savā vibrēšanā paklausīt ego *2 gribai! Patiecoties tam, eņģeļi, cilvēki un arī daimoni var robotisko ego vibrēšanu grozīt pēc savas patikšanas.

Robotiskais ego klausā cilvēka prātam un uz viņa pavēli variē ar savu vibrāciju formām līdz bezgalībai. Šo noslēpumu cilvēki jau uztvēruši. Krustojot dzīvnieku un stādu sugas mākslīgā ceļā, viņi iegūst gluži jaunus eksemplārus. Apstrādājot vielu, viņi atrod gluži jaunus vielu veidus. Protams, cilvēks šeit dara ļoti daudz kļūdu un bieži ievirza robotiskos ego spēkus tādā darbībā, no kuŗas pats cieš, bet tas notiek aiz nezināšanas. Tiklīdz cilvēks, daudz maz vairāk par tagadējo mēru, attīrīs savu psihi garīgai uztverei, viņš atklās pārsteidzošus jaunumus visās zinātnēs. Arī teknikai nāks klāt tādi sasniegumi, kuŗi padarīs iespējamu starpplanētu satiksmi un radīs daudz atklājumu visā materiālās dzīves uzbūvē.

Debesu dzīvnieku, stādu un minerāļu attiecības ir absolūti saskaņotā harmonijā. Visi viņi mīļi, vēlīgi un bez mazākā traucējuma kalpo Dievam, eņģeļiem un paši sev savā starpā. Tie ar savu robotisko darbību eņģeļu vadībā rada visādas vērtības. Dievišķās dvēsmas iespaidoti, viņi kā Dieva dvasas graudiņi, iedarbina

visu kosmosu un piepilda evolūcijas uzdevumu. Debesu sfairu robežās šī darbība norit absolūti harmoniskā svētlaimībā, mīlestībā un saskaņā.

Kultivējamā joslā ir citādi. Šeit Dievs savas dzīvības dvēsmas dalījām ļauj darboties arī pretēji debesu kārtībai. Pateicoties tam, chaotiskās sfairās visu tipu ego attiecības ir lielākā vai mazākā mērā chaotiskas, disharmoniskas. Liela daļa dzīvnieku, stādu un minerālu ego ir apķepusi ar ļauno dvēsmju veidojumiem un dara viens otram ļaunu.

Ļauno dvēsmi rada tikai ego *2, jo vienīgi viņiem ir brīvas apziņas vara. Robotiskie ego var darīt tikai to, ko viņiem diktē debesu raidstacijas, bet apzinīgie visu, ko vēlas. Var arī teikt, ka robotiskiem ego debesu raidstacijas pavēl būt robotiskiem, ierobežotiem, neapzinīgiem, bet apzinīgajiem jābūt brīviem un jāpārvalda arī robotiskie ego. Tādā kārtā robotiskie ego, ja tos neiespaido cilvēcīgais ego, var pārraidīt tikai debesu harmonijas vibrācijas. Apzinīgais ego, turpretī, var šīs harmoniskās vibrācijas, kuŗas uztver no Dieva, sevī salaust, pārveidot par disharmoniskām un tālāk raidīt kā disharmoniskas, ļaunas. Tādā kārtā rodas disharmoniska, ļauna dvēsma. Tā kā viņa nāk no ego *2, robotiskiem ego tai jāpaklausā. Šai dvēsmai paklausot, padodoties, viņi kļūst ļauni.

Dzīvnieku ego, ietekmēti no kritušo ego *2 ļaunajām dvēsmām, izveidojas šausmī-

gu briesmoņu izskatā. Viņi plēš, vampirizē, ēd un iznīcina cits cita miesu. Tā plēsdamies un savā starpā kaudamies, viņi posta stādus un sajauc vielas veidojumus. Stādi aizklāj cits citam sauli, atņem zemi un piespiež iznīkt. Vielas veidojumi, ļaunās dvēsmas iespaidoti, bango, ārdas, grauj paši sevi un posta visu, kur vien tiek klāt.

Visā kultivējamā joslā ļaunie ego * 2, pateicoties savai «privilēģijai», veido no robotiskiem ego dažnedažādus šausmoņus un nezvērus. No tā visās kultivējamās joslas sfairās saradies neskaitāms daudzums visādu robotisku plēsoņu. Ir pat tādi, kuņi var aprīt veselas planētas. Jāņa parādīšanās grāmatā daži minētie nezvēri, pieder pie šo briesmoņu sugas. Tiklīdz kāds robotisks briesmonis radies, tūlīt viņa apkārtnē mītošie citi ņem no tā sev veidojuma attēla kopijas un auž tādu pašu ķermeni. Piem., čūska ir izveidojusies no galējām ļaunuma dvēsmju vibrācijām un satur sevī, ļaunuma žņaugos saķepušus, daudzus robotisku ego kompleksus. Tāmdēļ atsevišķie čūsku miesas gabaliņi tik sīksti un ilgi turas pie dzīvības. Čūskas tuvumā nokļuvušie, ļaunās ietekmēs ievirzītie, robotiskie ego tiecas viņas ķermenī un no tās miesas rezervēm būvē sev tādus pašus iemiesojumus. Rodas čūsku bērni. Gluži tāpat notiek arī ar visiem pārējiem robotiskiem ego — zvēriem un stādiem.

Robotisko ego veidojumi — dzīvnieki, stādi un minerāļi ir pilnīgi neapzinīgi saprāta nozīmē.

Tie ir bez brīvas gribas, patstāvīgas sajūtas un ar pilnīgi neapzinātu, automatisku kustību dabu. Viņi nesajūt sāpju, moku, necieš, kad tos lauž, dragā, posta un ārdā. Tie ir pilnīgi līdzīgi, mums zināmiem, zemes tehnikas taisītiem robotiem, mašīnām un aparātiem. Tas, ka viņi ārdīšanas brīdī svaidas, it kā mocas nāves agonijā, pielīdzināms kādai, darbā esošai mašīnai, kad to sāk ārdīt. Piem., automobilis, ja to laiž braukt bez vadītāja, skrien pa gravām, akmeņiem u. t. t. Tas svaidas, met kūleņus, rūc, taisa troksni un raustas, kamēr tanī, lūzumu dēļ, izbeidzas mēchaniskās darbības spējas. Nekas no šīs «agonijas» automobilim nesāp un nekādu moku tas necieš. Gluži tāpat tas ir ar robotisko ego veidojumiem — dzīvniekiem, stādiem un minerāļiem.

Zemes virsū un tāpat arī visā kultivējamā joslā, pateicoties daimonu un visu ļauno ego *2 neprātīgai rīcībai, robotisko ego veidojumu kalpība cilvēkiem, un viņiem pašiem savā starpā, ir ļoti neglīta, atbaidoša, riebīga. Debesīs tā nav. Tur pie katra robotiskā veidojuma izlietošanas eņģeļi rīkojas tā, ka, iemiesojumos esošie, ego iziet no tiem mierīgi, bez pretošanās un ar labvēlīgu noskaņu. Tas notiek līdzīgi tam, kā cilvēks izgērbjas no savām drēbēm, iziet no mājas, kuŗa tiks noārdīta, izkāpj no mašīnas, kuŗa atvedusi kravu, no kuŗa, kuŗš nolemts nogremdēšanai.

Debesīs pie dzīvnieku, stādu un minerāļu veidojumu izārdīšanas, viņos atrodošies ego, iz-

gājuši, no savu veidojumu čaulām, iekļūst labos, radošos, eņģeļu auras izstarojumos. Pateicoties tam, viņi ievirzas jaunas radošas darbības aktivitātē. Tie veido ap sevi atkal harmoniskas struktūras būves un kalpo ar tām visai kosmosa radošai darbībai.

Robotisko ego
veidojumu —
dzīvnieku,
stādu un vielas
iznantošana
cilvēku
vajadzībām.

Zemes virsū, pie dzīvnieku, stādu un minerāļu veidojumu ņemšanas, lietošanas un ārdīšanas, cilvēks izstaro disharmonisku, rupju un niknu auru. Šis apstāklis rada to, ka robotiskais ego, iziedams no sava izārdāmā ķermeņa, iekļūst niknu, nežēlīgu auras izstarojumu vibrācijās. Sakarā ar to, viņš ņem sava jaunā veidojuma ievirzi ļaunā ieskaņā un auž ap sevi ļauno veidojumu auriskās un vēlāk miesiskās formas. Tās izteicas kādā ķēmā, briesmonī, vai nezvērā. No sākuma tas ir tikai aurisks, fluidisks, vēlāk, kad dabū iespēju apausties ar fizisku miesu, tas kļūst reāli fizisks. Šis apstākļa dēļ, ieteicams, pie dzīvnieku, stādu un minerāļu enerģētisko veidojumu izmantošanas, būt labvēlīgā, harmoniskā noskaņojumā. Pretējā gadījumā, no ķermeņa čaulas atbrīvotais, robotiskais ego apaužas ar paša cilvēka ļaunajiem izstarojumiem un to vajā. Vajāšana izpaužas visādu dzīves neveiksmju, nelaimju un slimību veidā.

Tā tad ego veidi šķirojas apzinīgos un robotiskos. Katram veidam ir sava personīga, īpatnēja darbības līnija, bet to var arī grozīt. Apzinīgam, saprātīgam ego *2 pieder tā darbības un attīstības līnija, uz kuņas stāv eņģeļi, cil-

vēki un kritušie daimonu, veluu un larvu stāvoklī. Visi šie ego *2 brīvi var iet arī robotisko ego virziena vibrācijās. Tiem iespējams iemiesoties robotisko ego monādālo kompleksu čaulās, kurās, tālākos veidojumos, var kļūt par dzīvniekiem, stādiem un minerāliem. No otras puses, robotiskie ego var iemiesoties arī apzinīgo ego monādu kompleksu čaulās un kļūt par cilvēkiem. Kļūt par cilvēkiem, nebūs pareizi teikts, jo tie būs tomēr roboti cilvēku izskatā. Tāmdēļ teiksim: pieņemt tādu izskatu, kāds piemīt ego *2 iemiesojumam. Pirmā gadījumā rodas cilvēcis dzīvnieks, stāds, minerāls, otrā — robotisks, dzīvniecisks cilvēks. Starpība starp šiem stāvokļiem tikai tā, ka apzinīgais ego — *2, citu ego čaulās var iekļūt pats ar savu gribu un varu patstāvīgi. Robotiskie ego to var panākt tikai ar kāda enģeļa, cilvēka, vai daimona palīdzību.

Enģeļi šo iemiesošanas dzīvnieku, stādu un minerālu ego čaulās dara no brīvas gribas, dažādu lietderīgu iemeslu dēļ. Viņi apzinīgi, saprātīgi pieņem dzīvnieka, stāda vai minerāļa veidu — iemiesojumu un, atrazdamies tanī, veic vajadzīgos darbus. Cilvēki, daimoni, velni un larvi to var darīt arī no brīvas gribas, ja tikai prot un ir ieguvuši attiecīgās spējas, bet parasti viņi ir spiesti to darīt. Šī nepieciešamība rodas karmiski. Cilvēka, daimona, velna un larva ego bieži tā apgrēkojas, ka to ausriskie apķepumi padara viņus zvērīgus un au-

tomatiski ierauj dzīvnieku, stādu un minerālu darbības līnijā. Tur tie piespiedu kārtā tiek iemiesoti robotisko ego čaulās un pārvērsti par dzīvniekiem, stādiem un minerāliem. Tas nāk pār viņiem kā grēku rezultāts.

Šī piespiestā pārvēršanās par zemākiem radījumiem, protams, eksistē tikai pie grēcīgiem ego *2.

Ja dzīvniekā, stādā vai minerālā ego *2 ir iemiesots piespiedu kārtā, viņš no sava iemiesojuma čaulas bojāšanās cieš. Tāds dzīvnieks, stāds un akmens, kurā nav robotiskais ego, bet apzinīgais, cilvēcīgais, redz, jūt un bieži pat saprot savu stāvokli, tāpat kā cilvēks. Visi, viņam nodarītie, miesas bojājumi izjūkami kā mokas, gluži tāpat, kā cilvēkam. Viņam sāp, kad to ļauni aizskar. Viņš izjūt visas nāves mokas un šausmas, kad to kauj, vai šauj, ja tas ir dzīvnieks. Tam sāp, kad to cērt un lauž, ja tas ir koks. Viņš gaužām mocas, kad to plēš, plūc un min kājām, ja tas ir kāds augs, puķe, zāle. Viņš cieš mokas, ja to skalda, dauza, kā akmeni.

Zemes cilvēki bieži ar nojautu atrod, atmin šādus dzīvniekus un saka, ka tie saprotot visu un esot apzinīgi kā cilvēki. Tas taisnība. Zemes virsū šādu iemiesojumu ļoti daudz. Daudzi gadījumi, kur mājlopi, koki, akmeņi, pat dažādi darba rīki, izdvēš savādu piemilību, modina cilvēkos žēlumu un

līdzjūtību, pieskaitāmi šai parādībai. Viņos patiešām ir iemiesotas bijušo cilvēku dvēseles. Savas apgrēcības apķepumu dēļ viņas ir tā saistītas, ka nevar cilvēkiem sevi parādīt un nespēj runāt cilvēku valodā. Tikai viņu, mokās iežņaugtās, dvēseles, sāpošā smeldzē izstaro lūdzošu dvēsmi un tā, pa retam, var pienākt pie jūtīgu cilvēku apziņas. Tad šiem nelaimīgiem ir izdevība dot par sevi kādu ziņu, mēmā, sāpošās dvēsmas valodā. Bet ļoti maz šinī laikmetā ir tādu, kas tos spēj dzirdēt un iepazīst. Senāk gan tādi ir bijuši, bet par tiem runā tikai pasakās.

Mūsu planētas tā fiziskā daļa, kur saules stari savienojas ar zemes virsmu un rada fiziskās dzīvības — faunas un floras iespēju, ir tādā stāvoklī, kas līdzīga auglīgai, dzīvinošai oazei lielā svelmainā tuksnesī. Zemes planētas fiziskās virsmas tuvākās sfairas uz zemi un augšu grēcīgajiem ego ir īstu elles moku vietas. Cilvēcīgās dvēseles, kas apgrēkojušās un savu karmisko apķepumu dēļ tur ierautas, ir padotas neizsakāmām mocībām no visāda veida kosmiskiem iespaidiem. Dedzinošais karstums, stindzinošais aukstums un elpas ne-

Ego tleksme
pēc
iemlesošanās

iespejamība rada šīm dvēselēm tādas mokas, kādas ir parasti agonijā. Starpība tā, ka agonija viņas mocas dažus mirkļus, bet šeit nepārtraukti, visā atrašanās laikā, gadu simteņus un pat tūkstošus.

Šinīs sfairās atrodošās dvēseles, cita par citu, kā no kvēlošām krāsnīm, tiecas ar visiem spēkiem uz zemes virsmas sfairu. Tur viņas, bez kādām pārdomām, ar visiem spēkiem, tāpat cita par citu, spiežas iemiesoties cilvēkos, dzīvniekos, stādos un minerālos. Viņas cenšas ieķerties kaut smilšu graudiņu monādu čaulās, lai tikai kaut vai uz brīdi, atvieglotu savas ciešanas. Cik grūti tām arī nav atrasties zemes virsū trūdās, smiltīs, akmeņos, zālē, kokos, dažādos augos, dzīvniekos, pat tārpos un visādos rūpuļos, arī mikrobus, šeit tomēr vieglāk, nekā svelmainos tuksnešos.

Vēl jo grūtāk ir «viņpasaulē» tiem ego, kas ieslodzīti daimonu aizgaldās kā barokļi, kur tos neizsakāmi moca, ēdot dzīvus. Zemes akmeņos tos dauza, skalda; stādos, zālēs rausta, min, plūc; kokos cērt, lauž; dzīvniekos vajā, rauda, kauj, šauj, plosa un visādi moca, bet tomēr šīs mokas ir daudz mazākas, nekā ellē. Katra dvēsele, kas tur atrodas kā vaugiņiece, ar visiem spēkiem cenšas izrauties un nokļūt zemes virsū, zem saules. Tas lielā mērā izdodas, ja pakalpalicēji raيدا viņām auriskās palīdzības lādiņus ar reliģioziem aizlūgumiem. No aizlūguma aiziet pie viņām dievišķās žēlastības auras lādiņš, sarauj piekalumu važas,

saspārda, izārda viņu cietumus un atnes atbrīvoto dvēseli uz zemes virsmu. Šeit viņas steidzas izmantot šo laimes gadījumu un ķeras, kur tik vien spēj. Ja tās pagūst apaust ap sevi kādu vielu, kuŗu pievelk zemes virsma, karmiskie viesuļi viņas vairs nevar aizraut uz tuksnešiem. Tamdēļ šīs dvēseles cenšas iesteigties robotisko ego aurisko kompleksu čaulās. Viņas izdzen no šīm čaulām robotiskos ego, vai arī ierīkojas tiem blakus, ieņem viņu vietas un kļūst pašas, pēc darbības, par robotiskiem ego. Tas līdzīgi tam, kad cilvēks stājas zirga vietā ilksīs, vai kāda cita dzīvnieka uzdevumā.

Pateicoties šim apstāklim, zemes virsū ļoti daudzos dzīvniekos, stādos un minerāļos nav vis robotiskie ego, bet cilvēcīgie — *2. Tamdēļ ikvienam cilvēkam ieteicams ņemt stingrā vērā to, ka izmantojot zemākās radiācijas enerģiju, jārikojas augstākā mērā saudzīgi un uzmanīgi. Nevaram vienmēr zināt un apgalvot, vai kādā no, mums tuvākiem, dzīvniekiem nav iemiesota cilvēka dvēsele, kuŗa visu apzinās, cieš un mocas no ļaunas pieskāšanās. Sevišķi zemkopju mājiņos, kur dzīvniekiem apstākļi vislabākie, cenšas iemiesoties tie nelaimīgie, kuŗu grēku nasta tos izmetusi elles tuksnešos, vai atdevusi daimonu varā. Var gadīties, ka zirgā, govī, sunī, istabas puķē, sētas kokā, iemiesojas nesen nomirušā drauga vai piederīgā dvēsele.

Patreizcējā zemes dzīves laikmetā tas ļoti

iespejams. Visa cilvēku saprašana par dzīvi ir galīgā jucekli. Lielākā daļa tic, ka pēc nāves, t. i. fiziskās nomiršanas, viņi patiešām nomirst un iznīkst. Šī ticība ļauj brīvi grēkot un sakrāj cilvēkam šausmīgu karmu. Daudzi tic nepareizi un tas vēl sliktāk. Neskaitāmi mirst, apkrāvušies lielām grēku nastām, kā bezdievji, bez svētiem sakramentiem un grēku nožēlošanas. Bieži viņi tiek apbedīti bez lūgšanām un reliģioza ceremoniāla. Mirst viņi ne reti ar lanu un lāstu vārdiem uz lūpām. Nekur citur, kā daimonu nagos, vai svelnainos tuksnešos viņi nevar nokļūt. Labākā gadījumā, pakaļraidītie aizlūgumi aiznes tiem svētītās auras lādiņus, kuŗi nosper daimonus un atvelk nelaimīgās dvēseles atpakaļ uz zemes virsmu. Tās, bez šaubām, izmanto katru iespēju, lai ieķertos kaut sava drauga pagalma zālītē, vai savas bijušās istabas krēslā, lai tikai paglābtos no šausmīgajām elles mokām.

Uzmanība un saudzība, pie apiešanās ar dabu, varbūtējo cilvēcīgo iemiesojumu labad, būtu vienkārša izvairīšanās no nežēlīgas rīcības. Viss atkarājas no noskaņas tanī momentā, kad pieskaņamies pie dzīvnieka, stāda, vai minerāla. Ja tanī brīdī, kad kaujam dzīvnieku, šaujām mediķumu, cērtām koku, plūcam puķes, plaujam zāli, skaldām akmeni, izstarojām sarkanu, rūdu, melnu auru, kuŗa rodas no nežēlīgas egoistiskas noskaņas, e g o, kas atrodas aizskaramos iemiesojumos, ļoti cieš.

Kā jāapletns
ar dzīvnie-
kiem, stādiem
un vielas
veldojušiem,
lai neradītu
ļauumu.

Sarkanā, melnā un rūdā aura apņem iekalto dvēseli kā ar žņaudzošu mīklu, smacējošu gāzi, aizsprosto izeju no čaulas un piekaļ ego pie iemiesojuma ķermeņa audiem. Viss tas iemiesotai dvēselei sagādā neizsakāmas mokas. Turpretī, ja ņemot dzīvnieku, stādu, vai minerālvielu veidojumu iemiesojumus, izjūtam mīļu, harmonisku noskaņojumu, tad izstarojam zilu, rozu un balti violētu auru. No šīs auras pieskārsnās, iemiesotais ego tiek ietīts maigā, glāstošā un dzīvinošā gaismā. Šī auriskā gaisma, kā glāstoša, mīļa siltuma, atraisa dvēseles čaulas iekaluma važas. Tā atver iemiesojumā visas izejas un iznes dvēseli no mirstošā ķermeņa bez bailēm, šausmām, sāpēm un mokām.

Izgājusi no iemiesojuma ķermeņa un iekļuvusi zilās, rozās un violētās auras izstarojumos, dvēsele iegūst ar šo auru iespēju apauties. Pateicoties šim apstāklim, ego, tūlīt pēc izešanas no čaulas, ir aizsargāts pret varbūtējiem launuma uzbrukumiem. Piemēram, ja tam grēki vēl nav izciesti, tiklīdz zaudē iemiesojumu, karmiskie viesuļi to nes uz ellī un daimoni gūsta barībai. Ja tas ir apņemts ar pozitīvās auras fluidiem, nedz karmiskie viesuļi, nedz daimoni tam netiek klāt. Tādā stāvoklī viņš viegli var tūlīt atrast jaunu iemiesojuma čaulu, nokļūt labos apstākļos un ņemt labo, radošo darbības virzienu. Kad, iemiesojumu meklējošais, ego-*2 ir aptīts ar pozitīvo, harmonijas auru, viņu labprāt uzņem savās

čaulas, kā viesi un palīgdarbinieku, robotiskie ego. Turpretī, kad dvēselei apkārt ļaunās auras fluidi, visa radība to dzen no sevis prom. Lai iemiesotos kaut smilšu graudiņa čaulā, tam jāiztur cīņa ar robotisko ego, kuŗš viņu nelaiž. Tas var iekļūt tikai tad, ja to uzvar un izdzen no viņa iemiesojuma čaulas.

Paša cilvēka labā, ir nepieciešams pielikt visas pūles, labas, mīlīgas, harmoniskas, žēlīgas un vēlīgas noskaņas uzturēšanai visos dzīves apstākļos un it sevišķi tos gadījumos, kad jāpieskaņas zemākiem radījumiem ar nolūku izmantot viņu enerģiju un iemiesojuma ķermeņus. Kuŗ arī mēs nepieskārtos ar savām rokām, vienmēr vienu uzbūvi ārdam, otru ceļam. Katrā izārdāmā priekšmetā vienmēr ir kāds ego iemiesojums. Neteiksim, ka visur ir cilvēcīgais, apziņīgais ego *2. Cik un kā nelaimīgās, grēcīgās dvēseles, kas mocas elles sfairās, netiekotos iemiesoties robotisko ego vietā, visur un vienmēr to izdarīt nevar. Robotiskie ego ar labu prātu savās čaulās ielaiž tikai tos ego *2, kuŗiem apkārt jau labas auras «autiņi». Citiem viņi turās pretī. Tos ļoti grūti pieveikt. Labās auras ietinumi ir tikai tiem grēciniekiem, par kuŗiem aizlūdz pakalpalicēji un kuŗu iemiesojumu ķermeņus ir paņēmuši labi, mīlīgi, harmoniski noskaņoti cilvēki. Patreizējos zemes cilvēku dzīves apstākļos tādu nav daudz. Ateisms cilvēku vairumu padarījis par tādu, ka visu zemāko dabu tas uzskata ar

nicināšanu. Kauj lopus, šauj zvērus, rauj stādus, lauž kokus ar tādu brutalitāti un nežēlību, ka grūti noskatīties. Īstu sirsnīgu aizlūgumu par mirušiem tik maz, ka zemes aurā viņu iespaids nemaz nav manāms. Tamdēļ maz arī to grēcinieku ego, kuriem izdodas izsprukt no elles un ieķerties kādā fiziskā iemiesojumā.

Pielaidīsim, ka tikai retos gadījumos, mūsu lopos, stādos u. t. t. mums darīšana ar cilvēcīgas dvēseles iemiesojumu. Arī tad, ja darīšana ar robotisko ego, mums izdevīga ir saudzīga, žēlīga apiešanās ar dzīvniekiem un pārējo dzīvo un nedzīvo dabu. Ja arī robotiskais ego necieš no mūsu nežēlīgās pieskāšanās un šinī nozīmē nav jāžēlo, ļoti no svara tas apstāklis, ka no mūsu auras satura atkarājas viņa nākotne. Ja, atbrīvojuši no iemiesojuma, ego aptinam ar nelabu auru, viņš ņem savā tālākā darbībā ļauno virzienu. No mūsu brutālās, nežēlīgās un ļaunās ieskaņas, atbrīvotais ego apaužas ar ļaunu aurisku ķermeni, triecas kosmiskā telpā un producē ļaunumu visur, kur tik pieskaras. Pie mums paliek viņa saite supergumijas veidā. Iztrakoļies pasaulē, tas atgriežas un uzbrūk mums pašiem.

Gadās, ka niknumā nolaužam kociņu. No tā izlaistais, robotiskais ego zibeņātrumā ietinas niknuma mutulī un aizskrien pasaulē. Tur viņš, nesdaus mūsu rīcības iespaidus, salauž daudz ko un, atgriezies, netaupa mūs pašus, Nelaine, un pie tam drausmīga, nokrīt uz mū-

su galvas negaidīti, kā no gaisa. Vienmēr, agri vai vēlu, mūsu nīknās rīcības sekas atgriežas pie mums automātiski un uzbrūk mūsu dvēselei ar to pašu iespaidu, kādu tā no sevis izraidījusi, tikai daudzkārt pavairotāku. Atgriežas mūsu radītie lādiņi, uzbrūk, aiziet un atkal atgriežas tik ilgi, kamēr mēs tos nelikvidējam, neizlādējam. Izlādēties tie var tikai pie sava pirmradītāja ar viņa gudru, saprātīgu, īsti sirsniņu grēku nožēlošanu, vai ciešanām.

Mēs varam kaut lopus, medīt zvērus, putnus un ēst gaļu, jo tā nav nekas cits, kā vielas pamatatomu sakopojums, kuŗu savācis robotiskais ego, kā zināmas, viņam nolemtas, darbības rezultātu un dod to citu ego brīvā rīcībā, kā savu «kosmisko nodevu». Tāpat varam audzēt kokus un tos cirst, veidot no tiem vērtības. Varam audzēt stādus un ēst tos, varam plūkt puķes, mīt un plaut zāli. Visu to varam darīt pilnīgā mierā, zinādami, ka ar to nekā ļauna nedaram, negrēkojam. Visa zemākā daba ir no paša Dieva nolemta augstākās radības kalpībai. Visu, ko vien viņa mums dod, varam ņemt kā Dieva svētību, bet ļābi būs tikai tad, ja šo ņemšanu darīsim ar dibinātu, patiesu lietderības pamatojumu un cēlu, vēlīgu, har-

monisku, saudzīgu izjūtu un istas mīlestības noskaņu.

Launas palaidnības dēļ, bez patiesas lietderīgas vajadzības nokauti, nomedīti kustoņi, nolausti koki, norautas puķes un samīdīta zāle, rada neizsakāmu ļaunumu. Tas nes mums tikai nelaimi. Nelaime nāk ne tikai pie tiem, kas to darījuši, bet arī pie tiem, kas to pielaiduši darīt, varēdami ļauno darbu novērst ar savu iejaukšanos. Par ļauno darbu cieš ne tikai tie sliktie, kas to dara, bet arī tie labie, kas, labi būdami, atļauj savā tuvumā notikt ļaunumam. Brutālā noskaņā nolausts koks, norauta puķe, nomaitāts dzīvnieks rada auru, kuŗā, no čaulām izlaistie un no jauna iemiesojušies, robotiskie ego kļūst par larviem. Tie vispirms aptraipa, aptin ļaunā darba darītāju ar auriskām gļotām, piķi, dubļiem un aizsprosto domāšanas spējas. Tās dara cilvēku brutālu, idiotisku un ķēmīgu. To varam arī ar parastās redzes spējām apskatīt, novērojot dažādu izvirtuļu un dauzoņu sejas. Redzam, ka tās apvilktas ar savādu larvisku, zvērīgu apēnojumu. Tāpēc arī visi šie larviskā tipa cilvēki ir pazīstami no savas fiziskās ārienes.

Cēlā, bruņnieciskā, augstsirdīgā noskaņā un patiesi lietderīgā vajadzībā plūktas puķes, samīta zāle, nocirsti vai nolausti koki, nokauti un nomedīti kustoņi rada au-

Robotiskie ego var izdarīt neatvērta mums pakalpojuma, ja cilvēku mūļ vīpus pavelzī ledarblāt.

ru, kuŗā, atbrīvotais no iemiesojuma, ego ņem nakošo iemiesojumu labās, radošās darbības virzienā. Vispirms viņš pasteidzas aplaimot to, kas viņu tik viegli atbrīvojis no iemiesojuma un devis ievirzi labā darbā. Šis aplaimojums izpaužas bieži ar to, ka robotiskie ego ieaužas sava atbrīvotāja aurā kā auriski-mēchaniski palīgi un darbojas pie cilvēka, kalpodami tam, kā svētības veicinātāji, sargi un palīgi. Svētiem cilvēkiem un eņģeļiem tādi robotiskie ego bieži ir visapkārt, kā pavadoņi. Tie sakārtojas ap viņu lielas mirdzošas, vizuļojošas mantijas formā un pavada «savu kungu» visās vietās, to sargādami un kalpodami. Šie robotiskie ego spēj atdalīties, attālināties no sava apkalpojamā gara un, uz pēdējā pavēli, var izpildīt ļoti sarežģītus un komplicētus uzdevumus, iet lielos tālumos. Uz sava kunga pavēli, viņi var dziedināt slimniekus, sargāt no nelainēm citus cilvēkus, kuŗus kungs viņiem norāda, un dot tiem visāda veida svētību un palīdzību. Aurreģi bieži šos spīdošos robotiskos ego pie svētiem cilvēkiem redz un, nezinādami, notur tos par eņģeļu gariem — dzīvām apzinīgām būtnēm.

Vadoties no šīs atziņas, lai sākam jaunas dzīves gaitas! Nemsim vērā, ka mēs esam ego *2 un, pateicoties tam, mums ir iespējams tas pats, kas eņģeļiem, ja klūstam labi, patiesi, taisni un darbojamies saskaņā

ar dievišķās patiesības likumiem. Nožēlosim savus grēkus, atsacīsimies no ļauna, mācīsimies mīlēt isti, patiesi, būsim taisni, žēlīgi un vēlīgi pret mums kalpojošo zemāko radību! Centīsimies darboties ar visiem harmonijā, tad nāks pār mums Dieva svētība, pamodīsies sirdī miers, mīlestība un mūsu dzīve kļūst patiesi laimīga!

**Atpestīšanas
aktivitāte.**

Visas līdz šim izteiktās domas, materiālā modernismā iegrimušam cilvēkam, liksies kā fantastisks murgs. Viņš to pielīdzinās tumsai vai arī dzidrajai debesu velvei gaišā dienas laikā, kurā autors rāda un tēlo fantastiskas bildes, kādu tur nemaz nav. Ikvienam, kas noteikti paliks pie šādas pārlicības un nepūlēsies pats dziļāk ieskatīties, tā arī būs. Kosmiskā tumsa tam liksies pilnīgi tumša un tukša, bet skaidrais, gaišais zemes virsmas kupols gaiši tukšs, bez jeb kādām garīgām lietām. Tie viņa saprašanai būs tādi, kādus viņš tos tēlos patreizējā materiālistiskajā pasaules uzskata noskaņā, kurai patiesībā nav nekāda uzskata. Stāvoklis līdzināsies akli dzimušam, kas netic citu cilvēku nostāstiem par gaismu un neuzticas ārstam.

Bet kas teiks: «Es gan no visa tā nekā nesaprotu, nekā nezinu par auru un tās klišējām, egregoriem, Dievu, eņģeļiem, gariem, debesīm, daimoniem, velniem un larviem, bet skatīšos un lūkošu pārlicināties, kas ir šai pasaules tumsā, urbšos tanī ar prātu un meklēšu» — tam acis atvērsies, kļūs aurredzīgas un radīsies intuitīva jušanas spēja. Tas sāks reāli sajūst, redzēt un aptvert, ka izteiktais ir patiesība. Viņš atpestīsies no materiālistiskā akluma, no viņa maldiem, iegūs īsto patiesības at-

ziņu, uzzinās istās gudrības zinātni un sāks atbrīvoties.

Tagadējie racionālie pierādījumi par materialisma patiesību bazējas uz tās pašas psihiskās pieredzes spējas, uz kuŗas balstas vispārīgi pieredzes novērtēšana. Trūkst nevis pierādījumu garīgai pasaules esamībai, bet nav psīchei spēju pieredzes faktu uztveršanai un pareizai novērtēšanai. Cilvēks vienkārši neprot lasīt kosmiskā grāmatā. Mūsu laika racionālistiem nav pierādījumu, bet jēgas trūkums. Jēga radīsies, kad būs īsta griba meklēt patiesību.

Ja šo mācību uzņems ar domu: «Lai nāk tās auriskā plūsma un iedarbojas uz manu auru, attīra to no apķepumiem, izkausē manus domu staru apkalumus, atbrīvo tos no važām un padara atkal spējīgus redzēt īsto patiesību», tad tā arī notiks. Kosmosofijas mācības auriskā enerģija nāks, nekavējoši iesāks veidot psīchi uz garīgās uztveres spējām un darīs viņu aurredzīgu-aurjūtīgu. Viņa to darīs, bet piepildīsies tas tikai tad, ja cilvēks arī pats no patiesas sirds iespretī šai darbībai ar savu aktivitāti.

No liela svara zināt un ņemt vērā to, ka visi labie un ļaunie auriskie spēki var iedarboties tikai tad, ja ego ir kustīgs un aktīvs. Ja tas aktīvs uz slinkumu, bezdarbību, pasīvitāti, ap to mūrējas un un tinas slinkuma mīkla. Tāpat, ja viņš aktīvs muļķībās un stulbumā, ap to vijas idiotisma staipekļi un saista

viņa saprātu mulķībā līdz ģeniālai neprātībai. Šī neprātība var attīstīties tik tālu, ka beidzot kļūst par neprātības zinātni.

Ja cilvēks ir aktīvs spēka, enerģijas, modrības, gudrības un darbības klišeju uzņemšanā, tās nāk un darbojas. Gluži tāda pati ir Dieva palīdzības auriskā plūsma. Kad to lūdz, sauc pie sevis un aktīvi līdzī strādā, tā nāk un darbojas. Tiklīdz darītājs apstājas, apstājas arī dievišķās svētības auriskā darbība. Piem., jāpacel liels smagums, bet cēlājam nav ne desmitās daļas spēka. Viņš sauc palīgā Dieva spēku. Tas nāks un cels, bet to pacels tikai tad, ja tas būs ar Viņu pilnīgi tīrā sirds saskaņā un, pie tam, no savas puses pieliks absolūti visu savu enerģiju šī smaguma celšanai. Ja, pielikdams visus savus spēkus, cilvēks kaut kādā veidā gribēs noblēdīt kaut ko, slepenībā domādams: «Es pielieku savu iespējamo enerģiju, bet mazu drusciņu no tās es aiztaupīšu. Lai to pieliek manā vietā Svētais Gars, jo viņš ir visspēcīgš», — nekādu panākumu nebūs. Svēto Garu apmānīt nevar. Tā ir visā dzīvē un visos dzīves darbos.

Dieva auriskais spēks darbojas tikai tur, kur Viņa lūdzējs pats līdzī cenšas. Šī jautājuma skaidrību var padziļināt ar piemēriem. Balss ir par vāju, lai tā skanētu lielākā attālumā. Tāpēc ņem palīgā skaļruni. Ko un cik skaidri tiek runāts, skaļrunis pastiprina un iz-

runā. Lidz ko runātājs sev pasaka: «Šo vārdu pataupīšu, neizrunāšu, lai to izrunā skaļrunis», — tas nenotiek. Starpība tikai tā, ka skaļrunis neanulē pārējo runas daļu, bet Svētā Gara auriskais spēks, pamanijis, ka viņu krāpj, nojauc visus darba sasniegumus.

Piemērojot šo likumību kosmosofijas mācības klišeju auriskai plūsmai, jāsaprot, ka viņa, kā aurisks spēks, darbojas tādā pašā kārtā, kādā Svētais Gars. Ja kosmosofijas klišeja tiks uzņemta par vadošo dzīves mācību un pielikti absolūti visi spēki, tad dzīves grūtumu celšanā iztrūkstošo enerģiju dos šīs klišejas auriskā palīdzība. Tad varēs pacelt vislielākos smagumus, novelsies no ceļa visnepārvaramākie šķēršļi, izšķīdis visdziļākā tumsa un radīsies spožākā gaisma. Garīgā un fiziskā nozīmē tiks sasniegts viss tas, ko sola šīs mācības ideja. Bet ja iegribēsies izlikties par mazāku, nespēcīgāku un muļķīgāku, vai arī gudrāku nekā patiesībā ir, piesauktais kosmosofijas klišeju auriskais spēks radīs tikai nelaimes, neveiksmes un panākumu nebūs.

Mūsu dienu cilvēka nespēcīgajam garam šāda stingrība var izlikties pārāk smaga un neizpildāma, bet tā var tikai izlikties. Būt patiesam ir ļoti viegli, ja atsakas no augstprātības un neīstas kautrības. Sirsnīgi un patiesi pašam sev jāatzīstas, ka esi grēcīgs un apķēpis ar auras netīrumiem un jātic, ka var šķīstīties un atsvabināties no tiem. No sirds jānožēlo savi grēki un jāsaka: «Ēs gribu atgriezties no grēkiem un šķīstīties!» Ja šie vārdi izteikti, rodas iekšēja balss, kuŗa atbild: «Iesāc pārtraukt, izbeigt ļaunu un nešķīstu darbu darišanu!» Ja uz to cilvēcīgais vājums atbildēs: «Ēs gribu to darīt, bet nespēju,» — tā pati iekšējā balss pamācīs un dos stiprinājumu: «Ja nespēj pēkšņi pagriezties no ļauna uz labu, tad arī tas, ka tu iesāksi samazināt savu krišanu — ir jau sasniegums. Centies grēkot arvien mazāk un lūdz Dievu, lai Viņš tev dod spēku apstāties no grimšanas ļaunuma tumsā un pagriezties ar seju pret Dieva gaismu! Tad, ja arī vēl nevarēsi iet pretīm šai gaismai, viņas dievišķais spožums ieplūdinās tavā aurā spēkus, kuŗi padarīs tevi stipru!»

Nav stāvokļa, no kuŗa grēcinieks nevarētu iziet, ja to patiešām grib. Visvājākā griba, vērsta ar seju pret dievišķās auras gaismu un izteikta vārdos: «Dievs, palīdzi atgriezties!» — kļūst tik stipra un varena, ka izrauj dvēseli no elles

važam un kā uz spārniem iznes no pazušanas uz mūžīgo dzīvošanu. Tāpēc nevienam, kas vājš, bet grib patiešām atpestīties, nav jābaidas no savas karmas smaguma. Cik liels arī tas nebūtu, Dieva Svētā Gara celšanas spēks ir lielāks. Kas to piesauc, tas nepazudīs. Jābūt tikai aktīvam Viņa piesaukšanā.

Atklājums, ka auriskie spēki iedarbojas tikai tur, kur ir dvēseles aktivitāte, var radīt pārpratumu. Cilvēks sevi var gremdēt kūtrumā, teikdams: «Ja nu dvēsele ir pasīva, cilvēkam nav jābaidas ne no ļauna, ne no laba.» Būtībā tomēr tā nav. Dvēsele ir pati dzīvība un ka tāda viņa nekad nevar apstāties absolūtā nozīmē. Viņa vienmēr ir kustīga, darbīga un arī tās pasīvais stāvoklis patiesībā ir īpatnēja darbība. Šī darbība izpaužas ar to, ka dvēsele veido sev apkārt pasīvitates aurisko uzbuvi, kuŗa izteicas slinkumā. Ir tikai viena izeja: vai nu darboties tā, lai apkārt dvēselei austos radoša un augoša auriska kārtošanās, vai arī ārdoša un irstoša.

Tā tad, katrs, kas uzņem kosmosofiskās pasaules uzskatu, vai nu apskatīšanai, aplūkošanai un pārbaudīšanai, vai arī dzīves veidošanai, ir spiests

būt aktīvs radošā, labā nozīmē. Viņš var būt arī aktīvs pasīvā nozīmē, bet jāzina, ka pasīvitate tomēr ir aktivitāte. Kosmosofijas pasīvitate ir radoša. Tā drīkst izteikties tikai lietderīgā atpūtā, bet ne slinkā bezdarbībā.

Nekāda darbība nav iespējama bez sabiedrības ar citiem cilvēkiem. Tā tad otrā vietā nostājas egregoriskās apvienības noteikums. Panākumi būs tikai tad, ja tūlīn, pēc šīs mācības pieņemšanas, tiks nodibināta sadraudzība ar citiem domu biedriem. Nepieciešams savienoties, kopā mācīties, apspriesties, strādāt visā dzīves norisē, ražot vērtības un mainīties ar tām savā starpā. Jānoorganizējas ciešā, solidārā vienotnē un kopā jālūdz Dievs. Kosmosofijas idejiskais saturs jāpielieto visā dzīvē un no tā jāvadas visas kultūras celšanā. Kosmosofija ir pati dzīve. Tā izprasta un piepildīta, kosmosofijas mācība dos īsto garīgo attīstību, radīs psihē garīgās uztveres spējas — aurredzību un auruģiciju, atbrīvos no neziņas, darīs zinošus, ievēdīs dzīvē kārtību un nesīs īsto patieso atpestīšanu.

No atreferētāja.

Tiem, kas kosmosofiju atzinuši par pieņemamu, vēlas sekot tās idejiskai dvēsmi un nolēmji iesākt savas dzīves pārveidošanu uz šīs mācības ideoloģiskiem pamatiem, līdz trešā cikla iznākšanai, var norādīt, kā vadošos dažus, turpmāk pievestos pieturpunktus.

Izejot no prāta, jūtām un nojautām, no savas dvēseles patreizējās struktūras, noskaidrojiet sevī, vai varat piekrist šē paustiem ideāliem un vai jūsu sirdsapziņa tiem piebiedrojas. Ja tā, tad ieticiet. Tas nozīmē: apstipriniet sevī savu apņemšanos pievienoties kosmosofiskai domai, kāda tā izteikta šinī izdevumā. Ieticēt nozīmē: ja jūsu dvēseles kontrole, šē publicēto, domu klišeju vairumam labvēlīga, apslāpējiet savas šaubas sīkumos atlikušā, apšaubītā daļā. Jums trūkst vēl piedzīvojumu pārējo daļu pārskatam. Uzticieties šinī ziņā domu pirmavotam gluži tāpat, kā to dariet lasīdami kuŗu katru jūsu kontrolei nepieejamu, zinātnieka darbu. Ticiet, pierādījumi radīsies, tiklīdz tos meklēsiet. Un pazaudēt variet tikai laiku, kuŗu tagad bieži pavadiet nelietderīgi.

Šeit risinātās domas variet pieņemt arī daļēji, kā kaut ko interesantu, jaunu. Tad, protams, sasniegumi būs proporcionāli jūsu

lēmumam. Ziņkāres apmierināšanai, jūs bez grūtībām varēsiet sagaidīt 3. ciklu.

Turpmākais, šīnī daļā ietilpstošais, tāpēc attieksies vienīgi uz tiem, kuŗu psihiskā īpatnība liek nekavējoši aktīvi pieslieties šai klišejai.

Kad esiet pieņēmuši noteiktu lēmumu, pastipriniet to ar savu saprātu. Vāciet visas pierādošās domas no saviem piedzīvojumiem. Iedvēsiet sev spēku lēmuma atkārtotai ceļā. Bet, par visām lietām, griežaties ar istu lūgšanu pie Dabesu Tēva — svētīt jūsu apņemšanos.

Pēc tam nokārtojiet savas apkārtnes attiecības pret jums. Kā jau teikts, tiešās apkārtnes aura ir iztīrāma. Velti mazgāties, ja no vannas jākāpj dubļos pāri galvai. Mūsu apkārtnes netīro auru pašreiz 99% apmērā pieaicina cilvēki. Tā tad, jāšķiras no visiem, kas netīrāki par jums, ja viņi neļauj sevi tīrīt. Viņus tīrīt nozīmē, mēģināt pārliecināt visus cilvēkus, ar kuŗiem jums sirds, jūtu attiecības, pievērsties jūsu dzīves jaunajam virzienam. Ja tas atkārtoti neizdodas, nav pagaidām citas izejas, kā saraut saites jūsu attiecībās. Vēlāk pamestos varēsiet glābt un palīdzēt tiem. Jūsu laime ir, ja atrodiat auriski tīru cilvēku savā apkaimē, kuŗš jūsu nevairas. Jums aktīvi jāmeklē jauna sabiedrība — kosmoso-

fisko ideju piekritēji. Nodibiniet sev garīgu «kara stāvokli» pret jūsu domu pretiniekiem, svārstīgiem un liekulīgiem svētuļiem. Šīs trīs cilvēku kategorijas apdraud jūsu ausrisko attīstību, tiklīdz sevi instinktīvi nepretojaties katrai viņu domai, katram jūtu, tāpat kā fiziskam pieskārienam. Indijā pārijos ieskaita visus, kas nepilda savus pienākumus. Tur ir daļa principiālas patiesības.

Kļūstiet aktīvi, pozitīvi domās, vārdos un darbos! Visvieglāk izbēgt launus darbus, visgrūtāk domas. Neaizmirstiet, ka jūsu smadzenes ir raiduztverošs radio aparāts. Kādas domas izraidīsiet, tā būs noskaņots jūsu aparāts. Tāpēc tāda paša rakstura domas un auru, tikai daudz stiprāku, jums izredzes saņemt atpakaļ no izplatījuma un no tur esošām būtņēm. Nav aizliegts domāt arī par launām parādībām, tikai tam jānotiek bez launas pieskaņas sevī un bez tā, lai šis fakts, kaut mazākā mērā, ierosinātu jūsos mītošās, līdzīgās, negatīvās jūtas. Tikko tas notiks, daļa no šiem netīrumiem būs pielipusi. No sacītā noprotiet, iekams neesiet iemācījušies tīri stāigāt pa netīrumiem, no tiem jāizvairas visiem spēkiem. Tas nozīmē, ka jums ar visu savu iespaidu jāapkaro apkārtnes launās parādības un jāatbalsta pozitīvās. Jūsu līdzeklis šini nolūkā ir domas, vārdi, darbi, personīgais iespaids un lūgšanas. Tikai tad, ja visus spēkus esiet vērsuši pret

notiekušo ļaunumu, atkrīt jūsu līdzatbildība pie tā.

Pievērsiet savu uzmanību un visas domas arvien smalkākām savas dvēseles kustībām, arvien liegākām sajūtām. Sākumā dariet to klusumā, pēc norūdiet sevi dzīves troksnī. Dabai milzīga nozīme. Ķermeņa kopšanas, kā arī elpošanas mācības atrodamas latviešu valodā pat žurnālos. Vairaties, cenšaties izbēgt no kļūdām, bet nebīstieties no tām! Ja tās rodas darbā, tam daudz mazāks ļaunums, nekā bezdarbībā notikušām. Bezdarbība pati ir kļūda. Tā tad te ir jau kļūda kļūdā. Darbā kļūdas darīs jūs gudrākus.

Jā pirmā vietā būsiet cieši un stingri nostādījuši savu morālisko tīrību, kritiskā brīdī, psihisko spēku mošanās laikā, jūs būsiet kļuvuši pieejami savam sargeņģelim, un egregora sūtītam skolotājam — Svāmi. Briesmas gan draud, ja esat nolaidīgi pret šo nosacījumu.

Kosmosofijas klišeju realizēšanas darbību vada guru Inigaes Noimantagara. Viņš arī ir reālais šo klišeju priekšstāvis zemes virsū un kosmosofijas egregoriskais virsvadonis. Pie viņa turaties, kā pie tāda, caur cilvēkiem, kuriem tiešs sakars ar viņu, kas var šo mācību pasniegt un izskaidrot.

Kosmosofijas atdzimšanas ceļš dos cilvēcei dziļas idejiskas bagātības un materiālas vērtības. Tas pārvērtīs tās par tik pieeja-

mām, ka pie viņām zudīs vērtības jēdziens, kā tas tagad ir gaisa un ūdens vērtību jēdzienā. Līdz ar to, tas dos mieru prātā, laimi sirdī, istu mīlestību cilvēku starpā, drošsirdīgos, varoņus, vadoņus un apskaidrotos iz cilvēku vidus.

Kosmosofijas idejiskie pārgrozījumi dzīvē ievedīs jaunu izpratni cilvēku savstarpējās izpalīdzības attiecībās. Tagad savstarpējie pakalpojumi bieži gulstās kā žēlastības dāvanas uz viņu ņēmēju un to sāpīgi pazemo, jo vienā dzīvē cilvēki nespēj savā starpā nolīdzināties. Tas iespējams tikai bezgalīgajā dzīvē.

Apziņa, ka visi savstarpējie pakalpojumi, sevišķi lielie, smagie varoņu dzīvības upuri, kuŗi parasti jāpieņem kā neatlīdzināmi, galu galā izlīdzināsies un pievedīs pie harmoniska līdzsvara turpmākā dzīvē, dos cilvēku psihei lielāku pamudinājumu, dziļāku spēku, kā upurus nest, tā arī pieņemt. Cilvēkos radīsies lielāks dzīvības spēks un, līdz ar to, arī lielākas dzīves vērtības, jo visam tam tad būs loģisks pamatojums.

Iepazīšanās ar pazemi darīs galu absurdam domām: «Pēc nāves sliktāk nebūs!» It kā ļaunumam nebūtu iespēju bezgalībā! Tikai tad cilvēce sapratis, ka iespēja Dievu lūgt ir privilēģija, un neprāts prasīt, lai Dievs parādās atklātāk, nekā Viņš to darījis līdz šim.

Kosmosofijas klišejas veidos cilvēces dzīvi pēc debesu līdzības, kā cilvēks radīts pēc

Dieva līdzības. Dievs deva eņģeļiem brīvu gribu. Savu gribu piepildīdami, mēs iegrimām grēkos un ļaunuma pasaulē. Tagad mēs, kā kosmosofijas idejas piekritēji, nolēmām savu eģregorisko apvienību būvēt pēc debesu iekārtas parauga. Un to mēs darām.

Joga Inigaes Noimantagara «Kosmosofijas mācība» ir Dieva atbilde uz cilvēces instinktīvo, neskaidro savas istās būtnes nojautu par savu pirmātnējo dievišķību un tās īsto apnikumu šinī chaotiskā pasaulē. Te ir atbilde uz cilvēces apslēpto, bet īsto izsaucienu: «Kaut nāktu jel kāds spēcīgs gara gaismas stars, kas saārdītu šo neciešamo tumsu!»

Tavu bērnu pateicība Tev,
Tēvs!

Latvijas gars.

Kas gan dzen publicēt šo, tik nepabeigto, darbu? Uz to spiež briesmas, kas draud mūsu tēvzemei. Dažu daimonisko egregoru cīņa savā starpā sakaudzējusi tikdaudz melnas auras mūsu tuvumā, ka tā izskatas itkā tumšs valnis. Tas atklājas sensiblu cilvēku gara skatam. Šādi vilņi dažkārt tiek apzinīgi vadīti un bīdīti no ļaunā principa piekritējiem, un mazākos apmēros uzplūst biežāk. Šo netirumu izteikšanās fiziskā pasaulē gaidāma pie mums laikā, kas skaitāms dažiem mēnešiem.

Kā tieši izpaudīsies šī parādība: psihiskas depresijas, dabas katastrofas, politisko sarežģījumu veidā, vai citādi, — nav nosakāms. Vispār grūti izlobīt konkrētus datus no plašām parādībām. Meteoroloģiskais birojs nevar noteikt, vai līs kādā konkrētā saimniecībā, vai tur būs lietus, vai sniegs. Tāpat arī neviens nespētu noteikt, vai varbūtējā karā šī saimniecība tiks nopostīta, vai nē.

Sacītā pietiek, lai ikviens latvietis, kurš sevi uzskata par labā principa piekritēju, vērstos domām, vārdiem un darbiem pret draudošo. Ir vienādi nepatīkami, kādas arī nebūtu izsuktās nelaimes. Šī darba nolūks arī ir atgaiņāt negatīvo, garīgo spēku radīto aurisko veltni.

Tas nav viss. Redzējām, ka cilvēka dzi-

ves merķis ir attīstība, daļa no bezgalīgās evolūcijas. Pati evolūcija attīstas savā formā un norisē. Vai cilvēks spēj veikt savu šī uzdevuma daļu, savrūp esot? Cilvēks, viens būdams, pat ģērbu sev pagatavot nespēj. Mūsu apkārtne nosaka mūsu bērnību, mūsu bērnība — mūsu dzīvi. Mums jāceļ mūsu sabiedrība sev līdzi, lai balstītos uz tās. Mūsu mērķi aug līdz ar mums, un mēs augam līdz mūsu mērķiem. Radikālai drošībai, pilnīgai Latvijas garīgai dezinfekcijai mums jāveido jauna, neievainojama, garīga Latvija. Tā jārada tāda, kādu to alkst mūsu gars, mūsu dvēsele, mūsu īstais «ego». Un tas ir mūsu spēks! Diezgan kopēt! Vai esam ko labu, īsti labu guvuši ārzemēs? Vai esam saņēmuši kaut vienu ideju, kas savā turpinājumā pati sevi neiznīcinātu? — Paši esam, paši būsim Nākotnes bruņinieki, sev un citiem!

Tāpēc lūdzam Jūs, kā Latvijas patriotu, kā savas dzimtenes dēlu, meitu, lūdzam Jūsu atbalstu nevien mūsu ideāla izplatīšanā, bet lūdzam no Jums Jūsu domu mentālo spēku, un Jūsu kristīgās ticības spēku, Jūsu uzpurēties spēju par labu Jūsu Latvijai. Kas ir Latvija? Tā ir mūsu radu ķēde, mūsu draugu virkne! Atrokat visu labāko, visu kas viņoja Jūs Jūsu jaunībā, jaunības tīrībā un spēkā! Veidojat nākotnes Latviju! Sargājat viņu kā bērnu no visa netīra un savtīga, ļauna un pretīga. Jaunieši, Jums veltīti šie vārdi! Vadaties no Jūsu ticcošām

līnijām, tās Jūsu saites ar debesīm! Lasat! Uzņemiet! Šīs grāmatas auriskais spēks, lai palīdz Jums gribēt un spēt, varēt un veikt, mierā un klusumā, sapņos un jūtās, troksnī un cīņās!

Daugava vaid, Staburags raud, senču gari velu valstī kaujas ar spokiem, jo bargiem. Tāda ir Tagadne!

Baltā Latvija zeltītā rakstā, Zilā kalna zilgmē, kas mūsu sirdis sārtumu dedz un pilda mūsu dvēseli ar Visuma violēto zaigu! Tāda aust Nākotne!

Kad svētbijība un aktīvais miers būs ņēmis savā varā mūs, kad klusums skanēs visvarenā Harmonijā un prieks,svēts, svinīgs un nedzēšams, tad akmeņi jutīs un ziedi gavilēs, tad Dievs varēs apciemot Savu zemīti!

Zudīs sāpes un bailes, būs aizmirsti meli, negods un ļaunums.

Darbs pilnu jaudu, darbs, kur zudīs savtīgums, kur «mēs» kļūst katra «es» dabīgais saturs un «tu» nav vairs svešs, kur starp visiem veidojas augstākā saskaņa.

Darbs pilnā sparā, spēka himnā un sajūsmā.

Darbs, kur atkrīt kontrole, pātaga un iekāre.

Darbs, kuŗu noslēdz gavilēs, kuŗu beidz tikai aizejot mūžībā.

Valsts, tauta, kuŗas labākie, garā lielākie dēli ir arī tās mīļākie, tās dārgākie un cienī-

tākie. Pirmā tauta, kas mīlēs savus va-
doņus.

Tādai kļūt Latvijai!

Mūžīgi jauni darbi mākslā un zinātnē, sa-
sniegumi fiziskā pasaulē kā varenās Kosmiskā
Gara spēku straumes rezultāts, kuņu vada un
pludina Dievišķā Griba caur mūsu dēlu ap-
zinātu maģisku spēku.

Kalni un gravas, sēti ozolu svētbirzēm.

Un visam pāri Dieva klusuma templis
Zilā Imantas kalnā, kur mūsu labākie dēli,
visas pasaules cēlāko domu apdvēsti, ikdie-
nas neskarti, nenogurstoši nestu mums
un visiem, Latvijai un visai cilvēku cil-
tij skaidrību, mieru un pārredzi.

Tādai būt Latvijai!

Ik sirds tad atplauks un katrs prāts, šo
strāvu varā pavērsies. Un kritīs zvīņas,
bet varena stāvēs Patiesība visu acu
priekšā. Cilvēka dvēsele pildīsies ar laimi un
Visuma saprašanu, bet visvairāk gūs tie vis-
noskumušākie. Tad redzēs visi to, ko tagad
redz tikai nedaudzi. Katrs aptvers Visuma
uzbūvi un novērtēs toniecīgo, kas valdījis
līdz šim pār paša dvēseli. Plauks mūsu garī-
gie jutekļi, augs jauna balss mums un jaunas
acis, jauna dzirde, mēs jutīsim nejusto un zinā-
sim nezināmo. Mūsu laiku raža zels, kosmo-
psīchisko spēku iespaidota. Mūsu tauta varēs
nodoties dailei un domām, klusu gremdēties
bezvārda lūgšanu gaviļēs.

Vai nesaka nekā Jums tas? Un zinat, Jūsu spēkos ir piepildīt sacīto un daudz vēl vairāk!

*

*

*

Ko mūsu vadonis Kārlis Ulmanis māca, ko viņš saka, raksta un dara? Vai tā nav auras tīrīšana? Indijas jogi un mūsu ticīgie tīra savas apkārtnes auru, mūsu vadonis pūlas gar Latvijas tērpu. Vai tā nav topošās Latvijas idejas briedināšana? Mūsu goda pienākums šīs pūles atvieglot! Mūsu laime tās saprast un piepildīt. Jaunie! Jums nākas sabiezēt garīgās Latvijas ideju par mērķi, jo Jūs būs šī Latvija.

Darba process nav svešs. Dzimtenes brīvības iegūšana rāda ceļu Jums. Sākumā ilgas un cerības, kvēli sapņi un fantazijas. Tad vēlēšanās, griba un darbs. Uzvara pār sevi, lai cīnītos par visiem. Brīvās Latvijas sapnis savā laikā bija daudz neticamāks par garīgās Latvijas sapni tagadnē.

Reiz senos laikos jau darījām kļūdu. Būdami garīgi augstāki, nevēlējamies valdīt un nodevām varu pār sevi svešzemju ordeņiem. Mūs piekrāpa ar krusta zīmi. Dieva tiesa ir taisna. Ar to pašu emblēmu uzvarēsīm tagad. Ar Jēzus Kristus svētību piepildīsim misiju, ko gaida zemes lode no mums.

Cik senlatvieša dvēsele bija uzticīga citiem, pieticama krāpšanai, tik tagad esam sa-

stinguši neticībā. Mūsu neticība sniedzas tik-tāl, ka neticam vairs paši sev, savām spējām, veidot savu nākotni. Šī neticība draud kļūt mūsu otrreizējās verdzības un mocību cēlonis. Mūsu senči bij kristīgāki par viņu kristītājiem, bet mēs neticam. Un ja arī ticam, nepielietojam dzīvē šos mūsu garīgos spēkus. Tikmēr mūsu, nesamērīgi lielākais, dienvidus kaimiņš zin un apzinas. Viņš jau kaŗā pielietojis savas tautas mentālos spēkus un dara to arī tagad, bet tīri savtīgos nolūkos. Jēzus Kristus nestais Svētais Gars liedz sevi izmantot tumšiem nolūkiem un tas ir īstais iemesls jaunradīta Votana kultam, kam ar veco nav vairs nekā kopēja. Izpuvuša koka celmā tiek dēstīta pavisam sveša atvase.

Ja mūsu agresīvais kaimiņš slēdz nolīgumus ar nelabo un izmanto katru, no nezināšanas jūŗas atkaroto, pilīti, ja sveši burvji un domātāji ar savu mentālo spēku veļ virsū mūsu dzimtenei tumšus mākoņus, tad nav mums laika pirms «izpētīt» okultismu un tikai pēc tam pielietot. Visa tā, ko zinam, papildnam pietiek mūsu tagadējām vajadzībām. Jēzus Kristus tēls spīd visiem apdraudētiem, visiem nelaimīgiem. Sekosim ceļam, ko rāda Viņš Pats!

Pastāv veselās biedrības, kuŗu nolūks izmantot domu mentālo spēku. Ir veselās savienības, kas cenšas izlietot lūgšanu spēku pašpalīdzībai. Un mēs, latvieši, nedrīkstēsīm savu Tēvijū, savu dzimteni veidot un sargāt, kopt un dailot? Vai nevarēsīm lūgt Dievu

uzņemt to Savā paspārnē, kas sevi esam gatavi aizmirst?

Nav brīnums, ka vislielākā taisnība var tikt nomākta, ja neviens, vai arī tik viens no miljona tam pretojas. Tāpēc rakstam šo aicinājumu, šo pazemīgi miļo lūgumu, patiesības, labā principa vārdā — darat to, ko lūdzam no Jums. Lūdzat Dievu par mūsu miļo, sirdij tuvo, garīgi atdzimušo Latviju. Ar garīgo redzi apveltīti cilvēki redz Dieva dāvāto Latvijas gaišās nākotnes ideālu tēlu. Trūkst cilvēku, kas saņemtu, kas auklētu šo bērnu. Vēl tikai gaišs miglājs, bez konkrēta satura. Tas tomēr iekvēlo ikviena sirdī no mums. Tam mēs esam dzimuši!

Melnie mākoņi, kas mesti no organizētas demonu sabiedrības, gan aizsedz pa laikam, gan māc šo tēlu. Tā izskan kā neticība mūsos, neticība savai visdziļākai, visapslēptākai, visdārgākai balsij. Pretī stāv tik vieninieki, kas pagurst, kas ar šo sauc Jūs, Jūs ikvienu! Vai maz vēl esat cietuši, Jūs labās dvēseles? Vai vēlaties, lai vēlreiz veļas melnais vilnis pāri Jums? Līdz šim tik sāpēs un mokās dzimst idejas, vēlēšanās, griba un dziņa pēc laba. Vai neesat vēl pieauguši diezgan, lai apzinīgi grozītu savu nākotni, novērstu briesmas, veidotu laimi sev? Vai gribat būt bērni, vēl gadu desmitiem, kas jāaudzē sāpju, asiņu, asaru sūrajā skolā, — lai gribētu?

Nē! Darbā lai dun, dziesmās lai trīc un domās lai klusē mūsu Latvija! Visu virzienu

pagurušie labā principa cīnītāji! Dzīve nav apstājusies, tik Jūsu horiconts ir izsmelts. Kāpjat augstāk, raugaties tālāk, Jūs godīgie! Jūsu attālākie mērķi ir arī mūsējie. Cīnieties mūsu līdzekļiem par tiem. Mums līdzēs Dievs, lai to atceramies! Tik cilvēku ciltij atmirz saprāta apgaismota dievības sajūta, šis cilvēka visaugstākais sasniegums. Tik dzīvnieku ciltij tā trūkst, tiem dievības nojauta šķirta no saprāta.

K a s d a r ā m s ?

Darāms tik viens: mums jāgrib garīgās Latvijas tapšana Dieva tā Visaugstākā vārdā. Mūsu alkām jābūt kā slāpstošam pēc ūdens, kā slikstošam pēc gaisa, kā bērnam pēc mātes.

Ar Dieva palīdzību, tīrīsim sevi, savu auru, savu sirdi un prātu no sliktām domām, jūtām, vārdiem un darbiem. Tīrīsim savu apkārtni, cik vien mūsu spēkos. Darīsim to līdzekļiem un paņēmieniem, kādi šeit aprakstīti. Tā pārskatīsim savu domu uztveri un saņemsim tik pozitīvās auras plūsmas. Ne velti saka: kā sauc, tā atskan.

Piesliesimies kristīgam egregoram — spēka rezervju nodrošināšanai. Garīgā Latvija būs tikai kristīgs veidojums, jo nav visā kosmosā citas pozitīvā principa sadzīves

gaiša krusta zīme būs arī Jūsu visstiprākie ieroči pret dažādu, gara acīm redzamu, melnu un pelēku veidojumu un būtņu uzbrukumiem.

Izdevīgi tam ir lauku apstākļi. Tur trūkst domu no ārienes, tās nenomāc iekšieni un sargā no tagadnes rupjībām.

Izdevīgi ir pilsētas apstākļi. Tur redzama tagadne visneciešamākā veidā. Tas mudinās Jūs.

Lūgšanu stundas ir sekošas:

Plkst. 6. Šinī stundā visiedarbīgākas ir veselības klišejas. Veselībai tā arī iesvētīta. Tēvreizē uzsverami vārdi: «Atpestī mūs no visa ļauna».

Plkst. 7. Vislielāko uzvaru likt vārdiem: «Lai nāk pie mums Tava valstība. Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes».

Plkst. 9. Šis ir sparīgākais punkts mūsu darbā: «Lai nāk Tava valstība» un «Mūsu dienišķo maizi dodī mums šodien».

Plkst. 12. Gaismas spēku kulminācija. Vis-svarīgākā stunda. Uzsvērt Visuma harmoniju, mūsu sakaru ar Visaugstāko, ar tēvreizes pirmiem diviem teikumiem: «Mūsu Tēvs debesīs! Svētīts lai top Tavs vārds!»

Plkst. 15. Šī stunda veltīta mirušo dvēseļu glābšanai. «Piedodi mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam sa-

viem parādniekiem» un «Atpestī mūs no visa ļauna».

Plkst. 18. Lūgt, lai materiālās grūtības novērstos un labklājības klišejas stātos tagadējā chaosa vietā: «Pie-dodi mums mūsu grēku parādus» un «Mūsu dienišķo maizi dodi mums šodien».

Plkst. 19. Tas pats, kas plkst. 7.

Plkst. 21. Lūgšana par būtnēm, kuŗām uzbrūk ļauno kārdinājumi. «Neieved mūs kārdināšanā».

Plkst. 24. Lūgšana, lai daimonu plānotās plašās katastrofas un nelaimes nenotiktu. «Atpestī mūs no visa ļauna».

Katru mūsu tēvreizi, pēc vārda «Amen» noslēgsim ar teikumu: «Augstais Dievs! Svētī mūsu gribētās garīgās Latvijas ideāla piepildīšanās!»

Jo svarīgāk par mūsu un citu cīņām un ciešanām stāv garīgās sadzīves parauga radīšana un rādīšana visai pasaulei. Šāds piemērs glābs miljonus, bez atklātas parādīšanas tiem, ka mēs viņiem palīdzam. Tas viņus atbrīvos no pateicības mums.

No minētiem ikdienas savrupējās teurģijas laikiem vissekmīgākais plkst. 12, tad plkst. 7 vai 19, tālāk plkst. 24 un tad pārējie.

Mūsu pārējā dzīvē, kas veltīta labklājībai un attīstībai, uzklusīsim mūsu vadoni K. Ulmani un viņa vārdu dziļāko nozīmi. Viss pozitīvais uz zemes lodes ir Kristus mācības

sastāvdaļa. Domāsim līdzī mūsu labākiem gariem. Lolosim nākotnes Latviju savā sirdī ikdienas, domāsim, runāsim par to. Jo idejas briest, ceļas un piepildas tikai šādā kārtā! Bet darīsim to Jēzu Kristu pieminēdami, skatīsim to krusta zīmes gaismā.

Nedomājat sev kādu svešu nākošo Latviju. Dodat paši saturu šim ideālam. Iepildat viņā visu vissvētāko un visu visdziļāko, ko slēpj un satur Jūsu sirds. Piedalieties Nākotnes Latvijas izveidošanā! Sargat savu gaišumu no necienīgo izsmiekla! Un sargaties no savtīgām tieksmēm! Tās nesīs Jums tikai nelaimi. Tas nespēs sabojāt mūsu sirds kodolu, mūsu cēlāko iegribu. Pretsitiens būs Jums briesmīgs.

Un Jūs, kas protat tikai tiekties uz labu un mīlēt visu skaistu, Jūs, debesu bērni — atveriet savas domas tik vienam vienīgam vārdam: **Latvija!** Sirdsšķīstība tiek uzklautā vispirms.

Jūs, vīri! Daugava vaid visā Latvijā. Kas glābs, ja ne Jūs? Nevien mirt, dzīvot Latvijai! Dzīvot nav vienīgi strādāt. Jūs, meitas, palīdzat! Maza mūsu tauta un Jūsu ir puse.

Nemat palīgā simbolu spēku. Domājat par visu kristīgo emblēmu — krustu. Nostādat to savu gara acu priekšā balti zeltītu, spīdošu kā saule un sakat: palīdzī realizēties mūsu tautas ideālam! Domājat mūsu tautu tās ģeogrāfiskā izskatā, vai tautu meitas veidā, kas

kaldināta mūsu naudā, vai mātes tēlā, kas drīzi celsies Brīvības gatvē. Domājat par Latvijas saulīti-ģērboni, kas pavadīja mūsu atbrīvošanas cīņas. Dzīvojat latviskās skaņās, tēlojat latviskos tēlus. Izvēlaties, kas Jums vistuvāks.

Lūgšim Dievu, lai tīras mūsu sirdis un dvēsele. Lai vizmo mūsu aura debešķīgā balti-zeltīti-sārtā, zili-violēti krāsotā mirdzumā! Lūgšim to, lai virzītu šo pasaules varenāko spēku mūsu ideālu piepildīšanai!

* * *

*

Atkārtosim, kādi bij mūsu pienākumi mūsu dārgās dzimtenes labā.

1. I k d i e n a s, ja ne visos laikos, tad šīs trijos: plkst. 7, 12, 19 un, ja nevarat, kaut vienā no tām, parasto noskaņu. k o n c e n t r ē s i m m ū s u d o m a s, iztēlošim sev nākotnes Latviju, viņas emblēmas, un lūgšim Dievu ar vārdiem:

Mūsu Tēvs debesīs!

Svētīts lai top Tavs vārds.

Lai nāk pie mums Tava valstība.

Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs
zemes.

Mūsu dienišķo maizi dodi mums šodien.

Piedodi mums mūsu grēku parādus,

Kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem.

Neieved mūs kārdināšanā,

Bet atpestī mūs no visa ļauna,

Jo Tev pieder tā valstība,
Tas spēks un tas gods mūžīgi mūžos. Amen.

Augstais Dievs! Svētī mūsu gribētās garīgās Latvijas ideāla piepildīšanos!

Līdz ar to vērsīsim mūsu domu strāvu augšup — cik vien augstu varam sniegt, aizmirsīsim sevi, un iegrimsim debesu harmonijā, ar vēlēšanos pārnest to uz zemi. Pārējās teurgiskās stundās piedalīsimies pēc iespējas. Ja nolemtā stundā kādreiz esam aizņemti, pietiks ar augšup dvēstu iedomu: nav laika, lai piepildas, ko parasti šinī laikā mēdzu lūgt. Domu enerģijas strāvas jāsajūt savā ķermenī un ārpus tā.

2. Jo bieži iztēlosim savu acu priekšā ugunīgu, saules-gaišu krusta zīmi. Domāsim to izplētušos pāri visai Latvijai.

3. Dievnamā pieminēsim un lūgsim dievišķos spēkus, Svētā Gara spēku, realizēt mūsu sirds vēlēšanos. Darīsim to visdziļākā aizrautībā. Nekaunēsimies nedz asaru, nedz prieka pārplūsmju.

4. Sapņosim, fantazēsim, tēlosim sev savu Nākotnes Latviju, kad un kur vien varam. Redzēsim tās tēlu visur un vienmēr. Darīsim savu darbu tai.

5. Labosim sevi, izaugsim garīgi, nobriedīsim tikumīgi, atdarīsim savus garīgos juteklus.

6. Tīrīsim savu apkārtni un virzīsim uz labu visus pozitīvi noskaņotus cilvē-

kus. Dosim šīs domas alkstošām sirdīm un mūsu slāpstošiem draugiem.

7. Aizvien pārlabosim šeit izteiktās domas un meklēsim patiesību, kas slēpjas aiz tās vārdiem, jo vārdos ietilpināt patiesību neiespējami. Tāds darbs vienmēr būs bezgalības izteikšana ar skaitli. Vislabākais izteiksmes veids ir tas, kas rosina domas.

Tiem, kas attālinājušies no reliģijas, stipri palīdzēs elpošanas vingrinājumi. Hatha joga rada ticību rokām taustāmiem paņēmienu un pamazām. Pietiekoši labi vadošie paņēmieni iespiesti latviski pat nedēļas žurnālos. Nebīstaties briesmas no nepareizībām arī citas attīstības metodes pielietojot. Morāliski stingriem radīsies skolotājs-vadītājs, kuŗš glābs no kļūdām un briesmām. Tīrus mūs aizsniedz, mūsu, parasti neredzāmie, draugi. Uzklaušīsim savus sargarus — sākumā caur mūsu pašu klusām iekšējām balsīm.

Var teikt pat vēl vairāk. Pasaulē laists milzīgs vairums dažnedažādu mācību, skolu, metožu sistēmu sevis attīstībai, bet tas darīts no šīs attīstības pretniekiem, ļauniem elementiem. Nolūks — ierīkot katram individam vispievīlcīgāko slazdu un katram, no šī cilvēka jau sasniegtam, attīstības augstumam, no kuŗa vairs nogāzt nevar, savu bremzi. Mūsu pretinieku visaugstākais sasniegums ir, ja izdodas mūs sagūstīt un pārvērst par saviem kaŗotājiem. Šādas metodes izplatās

kaŗos pat fiziskā plānā, kur vien sastopami pietiekoŗi akli kaŗotāji. Ja ŗis augstākais nav sasniedzams, tad, novirzot mūs uz aprobeŗotiem mēŗķiem, apturē, vai vismaz palēnināt kustību uz augŗu.

Un tomēr, derīgs būs katrs ceļŗ, ja apmaldīŗanās ir neviltota, pat tas visvairāk melno aizŗautŗu apkrautais, ja ŗo ceļu iesim no visas sirds un izpildīsim vienu noteikumu. ŗis svarīgais noteikums ŗāds. Cilvēkam pirms ko darīt, jāuzstāda sev v i s a u g s t ā k a i s m ē r ķ i s, kādu vien viņŗ spēŗ nojaust, jāizmeklē uz ŗo mēŗķi vislietderīgākie ceļi, kādus viņŗ spēŗ saskatīt. Tad ar pilnu spēku jāiet pa ŗo ceļu, neizlaiŗot iz acīm, nekad neaizmirŗstot sprausto visaugstāko mēŗķi. Ja vienmēr un visur gribēŗat nokļūt Dieva paspārnē, tad atmetīŗat visus maldus savlaicīgi, jo neviens daimons visā pasaulē jums to nespēs dot. Gluŗi citāds stāvoklis, ja gribēŗat mazāk, piem., t i k a i s a k a t ī t a u r u, t i k a i r e d z ē t a s t r ā l o p a s a u l i u t m l. To jums varēs rādīt arī pekles spēki. Tas pats, ja krāpsiet sevi, jums būs, piem., neērti, nepatīkami sekot savai viscēlākai iekŗējai balsij, sirdsapziņai, un jūs «pārliecināŗat» sevi, ka esat darījuŗi diezgan, esat pietiekoŗi taisns. Vai pierakstīŗat Dievam īpaŗību, kādu Kristus pie viņa mums nav rādījis? Sirdsapziņa vienmēr pateiks, kas labs, kas nē un paklausību tai atalgos ar iekŗējo prieku un dziļu mieru.

Pieņemsim, nevarat piekrist mūsu domām, Jūs šaubaties. Labi. Bet padomājat, vai daudz zaudēsāt piebiedrojoties mūsu lūgšanām, vērstām uz Vistaisnāko? Vai mēs Jūs piekrāpsim, vai izdarīsiet ko sliktu, lūdzot Dievu par savu tautu? Nē, Jūs gan iegūsiet, Jūs personīgi! Dziļu mieru, pieaugošu neizbēgamu prieku jutīsiet jau trešā, ceturtnā dienā. Saņemsiet spēku, tikko būsiet gatavi veltīt to labam mērķim. Bet Jūsu sirdsapziņas miers, vai to lai aizmirstam? Apziņa, ka esat darījuši visu, pat to, kam nespējat ticēt, tik daudz esat darījuši Latvijas un labo cilvēku labā! Ja nedarīsiet to, padomājat, kādām acīm Jūs saņemsiet Garīgās Latvijas dāvanas, ja mums, saucējiem, būs taisnība bijusi. Tas, ka šī grāmata piekļuvusi Jums, tikai izskatas gadījums. Patiesībā tas ir aicinājums, neredzamu būtņu darīts. Jums atliek izšķirties, sekot vai nē. Darat, ko gribat, bet apzināties loģiskās sekas, savu prātu Jūs apšaubīt nevarat. Ik atziņa zemes dzīvē nes pienākumus pret tiem, kam šo atziņu trūkst. Dzīve ir kustība. Kustība ir maiņa. Tā ir arī uzskatu, arī dzīves veidu maiņa. Nebūsīm miruši, pāraudzēsīm sevi. Cilvēks cieš jau pirms nāves, ja neseko savam dzīlākam es. Izlasījuši šo grāmatu tiktāl, esat uzmanīgi. Interese pierāda dvēseļu radniecību, bet tā uzstāda prasības. Resns naudas vīrs nelasīs šādu grāmatu.

13. 5/34
Lai neviens nesauc sevi par latvieti, ko šinīs dienās sasniedz šis kļiedziens, un kas ļauj tam pāršalkt pāri galvai, kā nebijušam. Pat par labu cilvēku, labā principa piekritēju nedrīkst sevi turēt tas, kas nespēj atmesties rīta lūgšanai. Latvijas atmodas piemērs visdrīzākā laikā arī citās tautās inducēs strāvas, kas uzars visnezālainākās dvēseles. Tapēc, cittautieši, atbalstat mūs, kaut runājam mēs latviski. Pārāk labi apzināties cilvēces tuvību un brālību, visas kristīgās pasaules vienību, labā kopējo ritumu, lai kaut mirkli to piemirstu.

Izņēmumi, kam šī grāmata lieka, ir apzinīgi ļaunie, dievišķo fluidu paraziti. Viņiem tā nesis ļaunu — viņu izpratnē.

Ticīgie! Noskaidrojiet līdz galam Jūsu ticību un pārnesiet to no svētdienas arī uz darbdienu. Klausaties klusumā, vienatnē, dabā, saulē un mēnesī, ko runā Jūsu sirds. Sirds dod virzienu, prāts tik līdzekļus ceļa veikšanai. Darbs sevis attīstībai neatsvabina no darba sabiedrības un apkārtnes labā. Glābjiet sevi no elles, glābjiet arī citus! Vajadzīgi tie retie, kas īsti reliģiozi un īsti patrioti reizē. Daudz pasīvo ticīgo. «Dievs vērtīgāks par zeltu (lai piedoti šie vārdi)» — tā saka viņi. Ja zelts būs Jūsu tuvumā, vai arī to atcerēsieties vienīgi svētdienās?

Aprēķina ticīgie! Jūs cerat nodrošināt sevi ar nedaudz ticības pienākumiem. Bērniš-

ķīgi ir ellē sagaidīt taisnīgumu, domāt, ka mazgrēcīgos tur arī mazāk mocīs. Tikai visu ūdeni pārpendot nokļūst krastā. Slikt var tikpat labi vidū, kā tuvu malai.

Godīgie, kas Jūs nezinat kapēc īsti esat tādi un joprojām paliekat! Turpinat to tagad apzinīgi, zinot morāles likumu dimanta īpašības: mirdzumu un cietumu.

Bezcerību izmisuma pārņemtie! Bezbēdīgie aiz izmisuma! Mēģiniet mūsudzīves saturu!

«Dzīves baudītāji!» Jūs gan tā mēdz godāt, bet tiesības uz to Jums gluži tādas pat, kā ābecniekam uz profesora tituli. Mācieties reiz īstu baudu, pārejat uz pirmo laimes pakāpi.

Visu kalibru materiālisti un sociālisti! Atbildat sev uz pāris jautājumiem. Vai Jūsu Dabā nav Dievs, citā vārdā saukts? Kam dzimstat Jūs, kas mirstat? Ar ko Jūs atalgojat Jūsu kritušos cīnītājus? Kāpēc mācat nenokaut otru cilvēku? No kuņģienes Jūsu sirdsbalss, visas Jūsu domas? Kas elektrība, spēks, matērija? Līdz šim tā bij atoms, tagad elektrons, bet rītu?

Sirdsdziļumi, taisnības sajūta, iedzimtais godīguma mugurkauls, gara alkas, gaismas ilgas, laimes nojaudas — visi mūsu dabīgie sabiedrotie. Radniecīgās dvēseles, jaunieši, Jūs, kas mūs vislabāk sapratīsat! Daudz maldu ceļu Jūsu izvēlei sniedz tagadne, tehnikas

dievināšana. Vai cirvis, svīra un lāpsta, lai ir Jūsu dievi? Kapēc mazliet sarežģītākām ierīcēm dot šo nozīmi? Vai līdzekļus uzskatiet par mērķi? Dziņa pēc labklājības izsaukusi šādu stāvokli, bet īstais ceļš uz to ir cits.

Vara un bagātība. Vai sasnieguši to būsat apmierināti? Sports un sacensība? Vai garīgā dzīvē Jūs nejaužat daudzkārt lielāku spraigumu, plašumu? Ērtības? Vai gribat slinķis klūt? Ists cīnītājs nezina atpūtas, viņš cīnas visās sfairās, dienu un nakti.

Godkāre, slava, spēka apziņa? Ists spēks ir dāvana no augšas.

Zinātne? Grūti tai piedot tās veikalus, bet nedomāsim par to. Zinātne pašreiz stāv bezspēcīga savu aksiomu priekšā, jo tās risināt nav prāta varā. Jāattīsta citi cilvēka gara sākumi, bet zinātnieki mūsu dienās piemirst pat savu neapšaubamo pienākumu: faktu vākšanu. Tos slēpj, ignorē, tikko nespēj izskaidrot. Vēl nesen 10—15 Rīgas zinātnieku noklusēja 100% gaišredzības faktu. Telepatija, organismu izstarojumi tik pēc tam guvuši ievērību, kad tos izdevies mērot. Tā jau kļūst instrumentu elkdievība! Pastāv zivju seksuālo krāsojumu zinātne, ir pīpju, marku kolekcijas, bet okultā doma stāv nevākta. Vai maldu vēsturei nebūtu nozīme? Labāk atkārtot tos bez gala? Jeb varbūt tas respekts pret vārdu «okults»? Okults nozīmē «slepens».

Pie visa tā, zinātne nespēj labot dzīvi un cilvēces kļūdas.

Māksla, Jūs jūtat, ir tikai ceļš, tik līdzeklis uz kaut ko nezināmu, tālu, kuŗu Jūs īstenībā meklējiet. Reliģija pašreiz atrāvusies no fiziskās dzīves. Tā necel dzīvi, bet pati norobežojas no dzīves. Tur glābj s a v a s dvēseles. Jūs, gara bruņinieki, tā sašaurināties nespējat. Tāpat Jūs nespējat panest tādi radušos disharmoniju, vai pamest savus vājākos līdzcilvēkus. Tik v i s s dod harmoniju, bet daļa nav viss.

Bēdīga vilšanās visos virzienos draud novest Jūs, dabīgie pozitīvā principa cīnītāji, komūnisma mācības elastīgos tīklos. Tur, liekas, ir viss: nākotnes solījums, sava bezdievju reliģija, darba rosme, vispārēja taisnība. Ģeometriski vienkāršota pasaule, nesaprotamos imagināros lielumus vienkārši atmet, noliedz to esamību. Ģeniāli vienkārša izeja! Ērta izvairīšanās no savas garīgās attīstības pienākuma, cilvēces labošana bez cilvēku pārveidošanas. Māksla, kas apņemas salikt melnas bumbiņas tā, lai rastos balta kaudzīte!

Tā ir komūnisma teorija, mācības stiprā puse. Praksē — zināmās tautas vislielākā uzvara. Pāreja no kustamās mantas uz politisko. Melu, noziegumu vairošanās bez mēra. Pat Dieva aizsardzība laupīta: vai tas nav sātānistu ideāls? Sātānam vajadzīgas dvēseles, viena alga, kapitālistiskas, vai komūnistiskas. Auriski aiz mūsū austrumu robežas redzams biezs čuguna jumts. Tam drūpot, sekas nav

pārredzamas. Jo tā ir mūža būve... no koka materiāliem. Kopsaimniecība, bez kopības sajūtas. Egoisms, iejūgts altruisma ratos, kliezdoša pretruna. Varas līdzekļu neredzēta kultivēšana.

Beidzot, atvērts Jums baudas un nevēribas ceļš. Visbiežāk alkohols, strausa politika. Dzeļ aiz lielības, dzeļ aiz vājības, dzeļ aiz izmisuma, aiz tukšuma un slimības. Mākslo spēku un jautrību, krāpj sevi, ka izbauda dzīvi. Vīns bez pagīrām iespējams vienīgi apskaidrotā zemē. Tas saprotams burtiski. — Rupjās baudas ir islaicīgs kāpinājums ar nesamērīgu kritumu pēc tam. Jo sāpīgāka šī vilšanās, neizdzēšami dziļi sajūtot, ka kaut kur pastāv un kaut kādos apstākļos iespējama pilnīgi nedziestoša, visapņemoša svētlaieme.

Tā paliek mūsu zīmētie ceļi. Tie ir dabīgi. Bērni mums dzimst no kādas tīrākas pasaules. Tanī pasaulē, acīmredzams, nav melu, jo bērns ir nevarīgs pret tiem. Nav mūsu ierasto šķēršļu fantaziju realizēšanai — domai daudz lielāks iespaids uz materiju, jo bērnam pasakas saplūst ar mūsu fizisko īstenību. Nav rupjību, jo bērna dvēsele glezna, jūtīgāka. Ir arī uzticība, jo bērni uzticas. Saprātīsim šo principu pārākumu dzīvē, labā principa pārākumu. Filosofiski egoisms un altruisms vienas saknes, bet cik dažādi ir rezultāti! Mēģinat konstruēt sadzīvi sabiedrībā uz konsekvēnti izvesta negatīvā principa pamatiem. Dzīvē egoisms dod pārestību, altruisms saskaņu, sāpes un

laimi, pārraudzības un konkurences izšķērdību pret uzticību un lietderību. Egoisms, kā dzemulis neveselīgs, altruisms — dabīgs, priecīgs un rosinošs. Dzimumu attiecībās tie rada: viens vaislas dziļu, otrs harmonisku mīlu.

Kā viss cits, arī tagadnes altruisms sagan-dēts, padarīts neskaidrs. Bez dvēseles nemir-stības apziņas neviens godīgs cilvēks nevar pieņemt tādus citu cilvēku pakalpojumus, ku-rus, liekas, viņš nespēs atlīdzināt. No otras puses, tieksme pēc pateicības, t. i. otra pozi-tīvās auras, var izsaukt pārspilējumus, tā tad negatīvu parādību. «Mīli savu tuvāko, kā sevi pašu» pavisam nenozīmē samazināt mī-lestību uz sevi pašu. Kas nemīl sevi, tiem re-tiem arī šī mīlestība jāaudzina, lai lielāka spētu kļūt viņu mīlestība uz saviem tuvākiem. Kas baidas, ka tomēr vairāk saņēmis, vai ot-rādi, lai paļaujas Visaugstākam, kas ir pati Taisnība. Lūgšanā izteiksim savu pateicību un sajūsmas arī tad, ja tās citu cilvēku izsauk-tas. Lūgšanās domāsim savas vajadzības. Tās sasniegs lielos Gaismas Garus vadošos centros. Viņi gādās par parādu nolīdzināšanu. Tā nepavedināsim neviena uz mūsu pateici-bas starojumu iekārošanu.

Viss sacītais prasa sintezēt egoismu un altruismu kādā augstākās kāpes veidojumā, un tā, lai neviens no abiem neciestu. Ar to ra-dīsies jauna, organiska, aristokratiska dvēseles harmonija, kas tālāk starojot, nekavējoši iz-veidos dvēseļu harmoniju. Visa apkārtne ie-

kļausies «ego» auriskā saturā, kā pašā «ego» harmonisks piederums, tikpat «savs», kā piem., cilvēkam viņa ķermenis, īpašumi, svaigs gaiss, patikams ūdens. Tikpat neaizkarami svēts, kā viss cits, īsti savs. Cik ļoti tagadējais cilvēks sargā savu fizisko galvu, tikpat garīgi apziņīgs cilvēks sargās visu to ietverošo, kurā viņš dzīvo. Tas tikai rupjš tuvinājums topošai īstenībai, jo neesam illūstrējuši, kā atbalsosies mūsos mūsu, tāpat garīgi cēlušos, līdzcilvēku kāpinātie starojumi.

Ne kopība, nedz «es» nav augstāks vai zemāks viens par otru. Tie ir lielumi katrs savā vietā. Prātošana par to, kuram pārsvērt, rodas no mūsu nesaskaņotās dzīves. No tās dzīves, kur dažās nozarēs uzsver vai vienīgi egoismu tagadējā nozīmē (piem., par privātsaimniecību, politiku šo atziņu varat lasīt katrā avīzē burtiski izteiktu), citās tikai altruismu, kā to tagad mēdz saprast, piem., reliģijā, vai mūsu prasībās pret valstsvīriem u. t. t.

Jaunais jēgums, ko saucam vēl neskaidrā vārdā: harmonija, šis jaunais, kas dzims, tikko gribēsīm, būs visaugstākais egoisms ar visām vislielākā altruisma īpašībām. Ir acīmredzams, ne mūsu cilvēciskie spēki nonesīs to no debesīm un reālizēs, bet gan dievišķais spēks, tā dzirkstele, kurā kvēlo mūsos, lai briesmās un vajadzībās mēs viņu aizdegtu tik gaišu, ka tā sasniedz Dievību, un mēs gūstam spēku no Viņa. Šis mūsu stariņš, šis antenas galiņš, kas nav vēl nomākts, lai atmirdz

mūsu lūgšanu svētbrīžos, jo mērķis ir pūļu vērts un mērķis ir, garīgā Latvija visu vākā nākotnē.

Godīgs cilvēks spēj laimīgs būt vienīgi tad, ja visapkārt viz laime. Kopēja vajadzība prasa kopēju lūgšanu. Lūgšanas spēku nosaka auras, t. i. jūtu, domu izkopšanas pakāpe un mērķa iztēle, fantazija. Tās sekmē viena otru. Fantaziju nicinām, tai it kā nav robežu, tā nav reāla. Patiesība ir gluži pretēja. Mums trūkst fantazijas spējas. Iztēlojat savā priekšā zeltīti-baltu spīdošu krustu, vai trīsstūri ar stūri uz augšu. Bet tikai minētā stāvoklī, jo citādā trīsstūris kļūst par daimonisku emblēmu. Ja mēģināsi to, tad drīzi ieraudzīsiet savas iztēles robežas. Būs tas pats, ja ar iedomātu gaišu, degošu lentu, stabu, vadu mēģināsi sniegties debesu augstumos, tieksaties ar šo lentu uz bezgalību, Dieva valstību. Tā tad šī fantazijas nevarība jānovērš, šī iztēle mums jāizkopj. Un to sasniegsim tāpat, kā visu pārējo savā garīgā attīstībā. Ar to pierakstīta šī grāmata. Vai fantazijas nicinātāji zinās citu iemeslu tam, ka mūsu tehniskie līdzekļi, mūsu auto un lidmašīnas un viss cits attīstās tikai pakāpeniski, kā vien to pašu fantazijas nabadzību. Mašīnu «markas» uzlabo ikgadus. Vai ar to noniecinātā fantazija neiegūst jau tirgus vērtību, to, ko uzskatam par vislielāko reālītāti?

Nelīdzēs mums tomēr ne attīstītie pārnormālie garīgie spēki, ne aurredzība, ne iztēles

spēja, ne citas, bez pilnas ticības spēka. Mēdzam teikt: «Ja zināšu — redzēšu, tad ticēšu.» Bet ticība ir pirmatnīgāka gara spēja par prātu. Pašas zināšanas bērībā ieguvām tik pēc tam, kad ieticējām mūsu grāmatām, mūsu skolotājiem, vai saviem vecākiem. Kā ceļa gājēji, mēs soļojam tik pēc tam, kad ticam, ka ceļš mūs novedīs pie mērķa. Mērķi ir dziļāki par saprātu, jo tos mums dod jūtas. Bet labā vai ļaunā virziens vēl dziļāks. Tas iedzimts, to lemjam pirms dzimšanas. Un tas veido jūtas. Esam brīvi savu ceļu izvēlē, bet to skaits mūsu priekšā ierobežots. Viss fatalais, liktenis, ir kādreizējās brīvās izvēles sekas. Mūsu ieteiktais ceļš pašreiz vienīgais neietais, kuŗam jau tāpēc vien mūs vajag vest pareizi. Maldu ceļus esam izklejojuši visus un atgriezušies. Tādu esam jau ļoti daudz.

Domas attīstību no bezformīga kodola, no tikko jaušamas sajūtas, līdz fiziskai reālizācijai pazīstam no mūsu ikdienas, ja vien vērojam. Latvijas ideāls jau tāļu pāri jausmām un nojaudām. Lūgšanas spēks nav mēģināts tautas apmērā. Pasaules kaŗā abas puses bij vienādi netīras. Neviena nemeklēja sevī morālisku skaidrību, vai cēlus mērķus, bet gan sava tuvākā nelaimi un iznīcību. Vai Dievs, palikdams Dievs, varēja piepildīt šādas lūgšanas? Mēs lūdzam mieru, lūdzam par to, lai neaizskaram savus kaimiņus, jo gribam tikai plaukt kā tauta un augt kā cilvēki. Lūgšanas

piepildas, ja tās īstas un nerunā pretī Dieva būtībai.

Bet ticība mūsu personīgai attīstībai, vai tā ir bezcerību lieta? Jogi spēj daudz. To pasaule zin. Kā viņi to sasniedz? Dievs neliedz saviem bērniem spēku. Vai neesam cilvēki, vai negribam kļūt Viņa bērni? Dieva žēlastība ir tēva žēlastība, to saņemt nav kauns.

Ticība un gaisma, nepieciešama ikvienam, kas kustas tumsā. Saprāts ir tikai kājas, ar kurām virzamies.

Varbūt, mūsu pārāk maz? Turēsim acu priekšā Sengrieķijas lielo piemēru. Niponu (Japanu) nodibināja 30 samuraji. Sodomas glābšanai vajadzēja 10 ticīgo. Neaizmirstat, ka mūsu spēks vajadzīgs saņemt šana i. Pārējo veiks Dieva labvēlība Viņa zemītei.

Visu Amerikas kultūru pasāka kuģīša «Mayflower» pasažieri... Ja uzdevums būtu mums liels, neticams, nepārskatams, iekustināt planētu Gea citā virzienā, arī tad šis uzdevums tikko aizpildītu mūsu patreizējo dvēseles tukšumu mūsu tagadējā dzīvē.

* * *

Bieži skan vārdi: mūsu tautas misija, gan kultūras, gan vēstures. Dosim saturu tiem un mūsu cienīgu. Kāpēc Latvijai nebūt vietai, caur kuŗu uz zemi dvēstu Dieva elpa? Varbūt mēs, latvieši, esam vienīgie ar gara uzbuvi, radītu debesu valsts formu parādīšanai

cilvēcei? Iemeslu tā domāt mums netrūkst. kaut vai mūsu tautas, nekad nepabeigtā, virzītāja loma krievu tautas egregorā, vēstures un aizvēstures laikos. Vismaz mums nav tiesību atbildēt nē. Mūsu teikās pats Dieviņš mūs pārstaigā. Spēks mums dots, ceļu mēs redzam, mums jāstrādā! Daudz kā nezīnam, aicinām uzzināt. Ja citi kļūs priekšā, priecāsimies, jo vedēja lomas mēs neskaužam. Bet ja citi kavējas aklumā, tad gan dzīsim sevi, ne viņus. Ļausim taisnību cilvēkiem, kas saka: «Latvju tauta ir baltās rāsas eggora kroņa sefirota.» Un tas nozīmē: mūsu noskaņa var nogrūst visu planētu tumsā un iznīcībā, t. i. mūsu bezdarbība aizkavēs atpestīšanu, pārvilks mīglu visai zemei un mākoņus. Bet tas arī nozīmē: ja pievilksim Kristus klišejas, mūs pārņems pozitīva, radoša aktivitāte. Un darbs tik rāda mums, ka mūsu tēvi strādāt teica dzīvot! Cauri mums un mūsu zemei plūdis tad dzīvinoša auriska strāva, kas nesīs Kristus kultūras tupinājumu cilvēcei. Nāks Dieva svētība visai planētai, miers, labklājība, satiecība, mīlestība. Cilvēki kļūs pārcilvēki. Mierīga būs tūkstots gadu miera valsts. Cīņa būs vērsta pret ļauno, par labo, īsteno. Mūsu planēta mirs fiziski un ieslīgs astrālā.

Kas par to, ka kristīgas sadzīves nav vēl pie cilvēces? Arī naudas reiz nebija. Jo kaimiņš atpaliek, jo ātrāk jāiet mums. Tik sasnieguši radīsim iespēju sasniegt. Auras plūsma ķers arī tizlos un aklos. Un ja mēs uz

laiciņu nošķirti, cilvēcīgā salīpa mežonu jūrā,
vai vairīties? Viens rāda ceļu baram. Un ma-
zai ir jābūt vadošai tautai. Kas baudījusi ver-
dzību, nekāro varas nekad. Spēsim uzņemt
šīs domas kaut nākotnē — kļūsim Ziemeļu
Hellada.

* * *

Pontius Pilatus ar tiesāšanu slavens kļu-
vis. Tagad garā vājo patiesi tik daudz, ka vis-
vieglāk nesaprotamo noraidīt kā vājprāta
murgu. Šo domu uzrakstītāji tomēr ir pie
pilna prāta un saprāta. Vispopulārāko žur-
nālu 1/3 daļa tiek veltīta okultiem jautājumiem
un aprakstiem. Bet tikdaudz gara slimo, bū-
sim pateicīgi Dievam, mūsu zemē vēl nav. Un
mūsu tautas tikumus mēs rādam daudz bālāk
par tautas Vadoni K. Ulmani. Bālāk par viņa
atdarinātājiem — vairumā godīgiem. Jo laiks
ir runāt, laika gars to diktē, zīmes to rāda un
domas karājas gaisā.

Lai neskumstam par nesaprotošiem, jo pie-
tikš ar saprotošiem!

Varavīksne lai ir mūsu karogs,
mēs dzīvosim vispusīgu dzīvi!
Krusts mūsu ģērbonis, jo Dievs
mūs sargās!

Lai līgo lepnā dziesma!

Šī zeme ir mūsu, šīs pilsētas mūsu!

Mirdzi, kā zvaigzne,

Mūs' dārgā Tēvija!

Tā izskan Latvijas Gars.

Pēcvārds.

Jau iepriekš sajūtams un paredzams, ka liela cilvēces daļa, tiklīdz pieskārsies pie kosmosofijas, pārpildīsies pret šo mācību ar naidu. Šis naidis būs viņiem pašiem neizprotams un, pa lielākai daļai, neapzinīgs. Tas būs tāds pats, kāds tagad daudziem pret Biblii. Viņi Bībelē nemaz nav ieskatījušies, nekā nezina no tās, kas tur rakstīts, bet tiklīdz ierauga, vai dzird par to runājam, iekarst negantās dusmās.

Dusmoties, nopelt mācību, kuŗu it nemaz nepazīst, aplam. To, attiecībā uz citām lietām, atzīst arī paši Bībeles nīdēji, jo lielākā daļa starp viņiem ir, samērā, izglītoti un mācīti cilvēki. Tikai šeit vietās un lietās, kas saistītas ar svētumu, viņi dara, pašiem sev acimredzamu, aplamību. Ar ko tas izskaidrojams?

Cilvēka ego, kad tas pazaudējis radiatoraidzveres sakarus ar Dievu, nevarētu ne mirkli vairs dzīvot, ja viņš nesapemtu dievišķās dvēsmas enerģiju no kādiem citiem avotiem.

Dievišķās dvēsmas dzīvības enerģija cilvēkam nepieciešama dzīvības uzturēšanai tāpat, kā radiouztvērējam raidstacijas strāva. Kā radiouztvērējs bez tās nevar darboties, tā arī ego bez dievišķās dvēsmas enerģijas nevar būt dzīvs.

Kā radiouztvērējs, pazaudējis sakarus ar vienu raidstaciju, var ieslēgties otrā, tā arī cil-

vēka ego, pēc sakaru pārtraukšanas ar Dievu, var dzīvības dvēsmu dabūt no citiem avotiem. Šeit starpība tikai tā, ka radiouztvērējam, mainot raidstaciju, nerodas nekāds ļaunums, bet cilvēkam gan. Radiouztvērējs atdarina tikai skaņas, bet cilvēks arī kustības, kas saistītas ar lielu darbību un, līdz ar to, arī ar paša cilvēka likteni. Viss, kas nav no Dieva, ir no elles. Tā tad no elles arī nāk tā dzīvības enerģija, kuŗa uztur ego pie dzīvības, kad tas atkritis no Dieva.

Enģeļi, pēc krišanas, kādu laiku var dzīvot ar dievišķās dvēsmas krājumiem, kuŗi pie tiem atrodas kā enerģijas rezerves. Kad tās izsīkst, viņi sāk vampirizēt. Tāpat dara arī cilvēks, kuŗš atkrit no Dieva. Viņa ego automātiski pārslēdzas no Dieva raidošiem avotiem uz ellišķīgiem daimonu centriem. No turienes viņš saņem «gudrību», ka pagaidām jādzīvo ar savām uzkrātām rezervēm, bet tūlīt arī jā-mācas un jāpierod «laupīt», t. i. ar varu ņemt, vampirizēt dzīvības spēku no citiem ego. At-rasdamies tādu cilvēku vidū, kuŗi vēl, kaut pa daļai, Dievu atzīst un, pateicoties tam, saņem no Viņa arī dzīvības dvēsmas enerģiju, atkri-tušie ego viegli no tiem «barojas». Pēdējie daudz nekā nenomana, jo nevar tiem ienākt prātā, ka dažādas «mazas kaites», kā piem., nejaušs spēku izsīkums, piepēšs smags pagu-rums, sirds vājums, mazi ģīboņi, galvas reib-šana, pēc tam sirds, nervu slimības, mazasi-nība un tamlīdzīgas, var rasties no kāda

«mīļa», «laba», «nekaitīga» tuva cilvēka, kurš nekā ļauna nedara, bet tikai neatzīst Dievu.

Šādā veidā iegūtā dzīvības enerģija un uztvertās dzīvinošās dvēsmas vibrācijas ir gluži pretējas dievišķai dvēsmi. Mīlestības vibrācijas šeit pārvēršas ļaunā ienaidā, gudrības — negudrībā un ģekībā, spēka strāvas — glēvumā, slinkumā un kūtrumā. Šis apstāklis rada to, ka ego, pēc pieslēgšanās šīm izkēmotām dievišķās dvēsmas strāvām, tūlīt nokļūst daimonisko eģegoru dvēsmas iespaidā, un sāk apausties ar viņu auras formu. Šī forma, kā jau zināms, savā auriskā saturā ir rūda, melna, sarkana, gļotaina un tārpaina.

Bībelē ir iemiesoti augstākās, tīrākās, dievišķās dvēsmas auriskie lādiņi. Tie automātiski vibrē ar saviem auras izstarojumiem uz visām pusēm. Šie izstarojumi spiežas ikkatrā priekšmetā, kas vien pie viņiem pieskaras. Izrunāts Bībeles vārds uz tās pašas vietas automātiski rada dievišķās dvēsmas izstarojumu uzliesmojumus. Tiklīdz šādi izstarojumi saskaras ar pretējās, ļaunās, daimoniskās dvēsmas izstarojumiem, un ļauno — melno, rūdo, sarkano auru, tūlīt to ārdā, dedzina un iznīcina.

Visiem, kas Dievu noliedz, Viņu neieredz un lamā, apkārt ir šī melnā, rūdā un sarkanā aura. Bieži viņa ir ap cilvēku apaudusies kā liela, netīra, gļotaina vilna, kurā mudžēt mudž dažādas larviskas būtnes, visādu kukaiņu, tārpu un rāpuļu veidā. Tiklīdz pie šiem elišķīgiem

robotiem pieskaras dievišķās dvēsmas auras stari un tos sāk dedzināt, viņi sacel cilvēka auriskā ķermenī šausmīgu traci. Tie slēpjas no šiem stariem, lien dziļāk aurā un visiem spēkiem cenšas izsaukt cilvēkā dusmas. Viņi cilvēkam auriski kož. Kodienu iespaidi izteicas neizprotamā, dzelīgā bailu sajūtā un sāpīgi uztraucošā nemierā. Tas rada, vai nu paniskas bailes, vai dusmas. Ja tās ir bailes, cilvēks vienkārši vairas un bēg no tās vietas, kur šie izstarojumi darbojas. Turpretim, ja tās ir dusmas, cilvēka auras organisms izsviež, izverd no sevis savādu sarkanu, eļļainu liesmu. Pēdējā, līdzīgi sarkan-melnam eļļainam tvaiķam, apklāj ķermeņa auru un aizsedz to pret nevēlamo staru iespaidu. Pateicoties tam, auras vilnā atrodošies rāpuļi tiek paglābti no sadedzināšanas.

Šis izskaidrojums noder arī jautājumam, koņu bieži dzird no reliģijas pretiniekiem: «Es joka dēļ iegāju baznīcā un mani pārņēma tāds šausmīgs nemiers, riebjums, sāka reibt galva, uznāca jūras slimība, ka es metos pa galvu, pa kaklu ārā. Man likās, ka tur mājo pats nelabais. Ko tas nozīmē, ja patiešām Dievs ir un baznīca svēta?»

Bieži tāds pats iespaids neticīgo pārņem kāda dziļi reliģioza cilvēka tuvumā. Arī šeit viņš brīnas un jautā: «Ja tas ir labs cilvēks, kāpēc tad no viņa nāk tāds noskaņojums?»

Tāda pati rūda, melna, sarkani-zaļa, gļotaina un tārpaina aura ir arī liekulīgiem, nepatiesiem

dievticīgiem. Pie viņiem tā ir vēl riebīgāka, nejēdzīgāka, jo meli, lišķība un nodevība ir sliktāki par atklāto ļaunumu. Tā kā viņiem ārēji jāizliekas dievbijīgiem, bieži jālieto Dieva, Kristus, Bībeles un citi svēti vārdi, kuŗi, izrunāti, izsauc dievišķās auras atspīdumus, tad viņu auras ķermenis, virs gļotainās vilnas, ir pārvilkts ar kaut ko līdzīgu pēlēki-balti-zalam uzvalkam. Šis uzvalks cilvēku apņem kā liels, nejēdzīgs maiss un, tāpat kā sarkanā tvaika eļļainā plēve, aizsedz un aizsargā zem viņa atrodošos tārpu mudžekli pret tiem svētuma aurisiem uzliesmojumiem, kas rodas no svētu vārdu izrunāšanas un pieskāŗšanās pie svētiem priekšmetiem.

Šī, otrā ļaunā, tipa cilvēki pie visiem, līdz šim esošiem, svēto vārdu un simbolu istarojumu pieskāŗieniem ir «pieraduši». Viņu uzvalki savos auriskos audumos ir izaudušies par tādām, ka Dieva, Kristus, Bībeles un parasto svēto vārdu uzliesmojumu strāvas viņiem cauri netiek. Uzvalki plīst, ja tiem pieskaras tādas strāvas, kuŗas viņiem vēl it kā «jaunas», pret kuŗām nav izaustas «pretsienas». Ar laiku, protams, katra «jauna» strāva arī kļūst «veca».

Ļaunā cilvēka auriskā āda, kuŗš šinī virzienā «trenējas», «pierod» pie šīm jaunajām strāvām, apaug ar tik stīprām «pretbruņām», ka tās pilnīgi aizsedz viņa tārpaino iekšieni. Tāda ārējās dievbijības sega labi pasargā viņu tārpus no dievišķās gaismas auras lādiņu izstarojumu iespaidiem. Šo ādu-maisu, kas li-

dzīgs arī pūslim, var pārplēst tikai sevišķi stipras svētuma auras strāvas. Tikai izcilus garīgi tīru cilvēku vidū šie, vilki jēru ādās, nespēj maskoties. Tur viņus pārņem neizprotāmas bailes, pat panika. Tos moca nemiers, reibst galva un viņi kļūst slimi. Parastos, cilvēcīgā svētuma, apstākļos tie laipo ļoti veikli. Uz īsu brīdi tos gan sabaida kāda, vēl jauna veida, pozitīvas auras strāva. Tās piešķāršanās viņus satracina, «izsit no sliedēm» un tie sacel kaŗu, brēku pret jauno domu, bet tad a p r o d, m e t a s t a i k l ā t u n s ā k p i e l ā g o t i e s.

Kosmosofijas klišejas un joga Inigaes Noimantagara vārdi no sākuma arī būs «jauni» minētā nozīmē. Viņiem nevarēs pielāgoties uz reizes tie pseudo garīgie, kuŗi, parasti, viegli laipo pa tagadējās garīgās darbības strāvām, netraucēti «sprediķo» un «māca», kā īsti ticīgie, godīgie, svētie, tīrie un šķīstie. Celsies lielas vētras, visāda veida izsmieklī un ļauna kritika zem dažādām maskām. Tas radīs šīs mācības piekritējiem daudz kārdinājumu, grūtību, nepatīkšanu un šaubu. Visvairāk uzbruks ar kliegzieniem: «Pierādiet!»

Esiet stipri, pacietīgi, varonīgi un iegau-mējiet, ka tikai tad būsiet laba cienīgi, kad ļauno uzvarēsiet. Tikai tad Jūsu auras stari būs pietiekoši stipri, ja tie izturēs arī ļauno kritiku. Nav nekāda nopelna uzvarēt to, kas nepretojas. Tādas uzvaras rezultāti izput tūlīt, tiklīdz uz tiem uzpūš mazākais pretestības vē-

jiņš. Uz pierādījumu pieprasījumiem atbildiet ar sekošiem paskaidrojumiem.

Nekas nav pierādams otram. Var pierādīt tikai sev. Otram var tikai palīdzēt pierādīt un, pie tam, tikai to, ko viņš grib. Ko negrib, to pierādīt nevar. Katrs cilvēks pierāda sev vēlamo patiesību p a t s.

Viss, kas mūsu pasaulē eksistē kā «pie-rā-dī-t-s», ir tāds tikai tiem, kas to vēlas. Tiklīdz cilvēkam kļūst neizdevīgi ticēt kādai patiesībai, viņš tūdaļ meklē pierādījumus, ka tās nav.

Visām Dieva un, vispārīgi, garīgām mācībām, reliģijām, filozofijām, kādas vien pasaulē eksistē, ir tik pat daudz pierādījumu p a r, c i k p r e t.

Guru joga Inigaes Noimantagara misija ir šo mācību parādīt, izteikt un ievadīt viņas iedarbi to cilvēku dzīvē, kas to labprāt vēlas. Viņa skolnieku un visu kosmosofijas piekritēju uzdevums ir darīt šo mācību zināmu visai cilvēcei, bet ne pierādīt. Par pierādīšanu lai gādā katrs sev, paši ieinteresētie un dzīve, kuŗa izveidosies no šīs mācības auriskā un idejiskā spēka. Tikai dzīves reālitate, kas radīta no šo ideju pielietošanas praktikā, var to pierādīt, bet ne teorētiska plāpāšana.

Katram sava patiesība sev jāpierāda. Polemiska spriedelēšana strīdus nolūkos ir pieskaitāma ļaunām parādībām.

Guru Inigaes Noimantagara nevienu ne pašlaik eksistējošām, reliģiozām, garīgām, okultām, filozofiskām u. t. l. mācībām nenoliedz. Visas klišejas, kuŗas šīs mācības pauž, patiesi eksistē. Jautājums par viņu pieņemšanu savai dzīvei ir pilnīgi katra cilvēka brīva uzskata lieta.

Jāpierāda sev nevis tas, vai tāda patiesība, kādu dotā mācība sludina, patiesi ir, bet gan tas, vai viņas realizēšana dzīvē dod vēlamu rezultātu. Nav tādas idejas, kuŗu nebūtu iespējams realizēt. Viss atkarājas no laika, telpas un tā, vai cilvēks to grib.

Bez tam, garīgās mācībās neko nepierāda, neko nenozīmē vārdi un nosaukumi bez reālas parādīšanas, ko pravietis zem šiem vārdiem saprot. Izrunāt var skaistākos, mīlākos, labākos un dievišķīgākos vārdus, var sakombinēt no tiem dievišķīgu paradīzes mācību, bet tai ir vērtība tikai tad, ja cilvēks var aplūkot šos vārdus, kad tie pārvērsti reālās dzīves izteiksmē.

Aizbīdināšanās, ka mācības reālā rezultāta parādīšana jāgaida līdz tam laikam, kamēr tā pārņems lielāku cilvēces vairumu, ne ar ko nav attaisnojama un ne uz kāda garīga likuma nav pamatota.

Ikkatrs cilvēks savā vienskaitlī-personā var būt dotās mācības visuma paraugs un liecība par viņas patieso saturu. Kāds būs cilvēka tips vienskaitlī, tāds arī daudzskaitlī.

Patiesības īstenības pazīmes jāuzskata tos apstākļos, kur mācība reizē ar izteikšanos reālā dzīvē, rāda arī savu augļu garšu — rūgtu vai saldu.

Lai pierādītu vēlamās idejas lietderību, dotās mācības iespaids jāpārbauda reālā dzīvē. Reālā dzīve esam mēs paši ar savu personīgo iedzīvi un tās apkārtni.

P i r m ā svarīguma vietā ir personīgs dvēseles spēks, kuŗu cilvēkam dod pieņemtā mācība. Jāvēro, vai dotās idejas-domas iespaids uz psihi dara cilvēku stiprāku, izturīgāku, gudrāku, dzīves cīņā spējīgāku, vai šī doma dod dvēseles mieru un mīlestības attaisnojumu.

O t r ā svarīguma vietā ir tuvākā dzīvā apkārtnē. P i r m k ā r t, jāizpēta, vai dotās idejas domu strāva, ielaista tuvākā cilvēka psihē, rada to pašu, ko tevī. O t r k ā r t, vai tavā tuvākā attiecības ar tevi kļūs nopietnākas, sirsnīgākas un uzticamākas. Apskati viņu visos dzīves stāvokļos no vēlamās idejas iespaida viedokļa. Vēro, kāds būs tavš tuvākais, kā laulāts draugs, tēvs, māte, māsa, brālis, bērns, darba biedrs, darba ņēmējs, devējs u. t. t.

Apskati visas cilvēku attiecību iespējamības un izpēti, par cik šīs mācības iespaids cilvēkus savā starpā padarīs godīgākus, taisnākus, uzticamākus, spējīgākus pildīt savus pienākumus un, galvenais, cik izturīgus pārvarēt grūtumus sava pienākuma vārdā.

Apskati un izpēti, vai tie varēs īsti patiesi mīlēt, būt varoņi un nest vis-

smagākos upurus, jo dzīve kultivējamā joslā, un sevišķi uz mūsu zemes, bez tiem neiespējama.

Tikai pēc šādas, īsti reālas, aptveramas apskates uz vietas, katra cilvēka tuvumā un dzīvē, ir vērtējamas visas mācības. Pēc šādas pārbaudes ir uzzināma augļa istā garša, redzams koks, uz kuŗa viņš audzis un atklājams dārznieks, kas šo koku stādījis. (Tā jāsaprot arī Matteus evaņģ. 7. nod. 15.—18. p. un Lūkasa evaņģ. 6. nod. 43.—45. p.)

Šāda apskate un pārbaude nav izdarama teorētiski. Tā iespējama tikai praktiski reālajā dzīvē. Tāda dzīves praktika var būt tikai reālā, nopietnā sadarbībā un sadraudzībā, dotās idejas-mācības vārdā, ar šīs idejas domu biedriem.

Šis apstāklis izvirza nepieciešamību tūlīt šo mācību pielietot pie saviem tiešiem tuvākiem — savā ģimenē. Jāuzstāda jautājums: «Kāds kļūs mans laulātais draugs, mani vecāki, bērni, brāļi un māsas, ja tie uzzinās par kosmosofijas idejām, sāks no tām vadīties savā dzīvē un attiecībās ar mani? Kāds kļūs mans darba biedrs, darba devējs un ņēmējs, kungs, kalps u. t. t., ja tie uzzinās par kosmosofiju un sāks vadīties no tās idejiskā iespaida savā dzīvē, darbā un attiecībās ar mani? Kādi kļūs mūsu dzīves vadītāji, valsts aparāta pārvaldītāji un dzīves kārtības regulētāji, ja tie iepa-

zīslas ar kosmosofiju?» Lai uz šiem jautājumiem dabūtu atbildi, ir tikai viens līdzeklis. Tas ir: gādāt, lai minētās personas ar šo mācību iepazīstas!

Protams, pie rezultātu novērtēšanas, jāņem vērā daudzi svarīgi apstākļi. Vispirms, jāredz, kādu nastu cilvēks nes un kādu pretestību pārvar ar, no šīs mācības, iegūto spēku. Var būt, ka no ārējā, paviršā skata, nesējs, vai cīnītājs tikko ar mokām kustas. Vieglprātīgs, paviršs spriedējs teiks, ka viņā esošais spēks nekur neder un ar to nodos par mācību iznīcinošu liecību. Tas būs gaužām aplam. Ir smagumi, kuņus zilonis elsdams, pūsdams un klupdams ar mokām nes. Ir nastas, kuņas pašas nes savus «nesējus». Muša uz vērša rāgiem var «vilkt» lielu, smagu vezumu...

Kosmosofijas mācībā ir teikts, ka sadraudzība, sabiedrošanās, kopīgā domu izmaiņā ar idejas biedriem, radīs savstarpēju auras tīrīšanu un garīgo spēju attīstību automātiski. Sadraudzības kopībā būs vienota auriska izplūsmā, egregorisko spēku saites starp apvienības locekļiem. Viss tas sekmēs kosmosofijas klišējās paredzēto vērtību piepildīšanos dzīvē. Arī šinī ziņā tūlīt nepieciešama reāla, praktiska pārbaude.

Visiem, kas vēlas šīs idejas aurisko spēku pārbaudīt un izpētīt minētā nozīmē, nekavējoši jārada attiecīgas reālas idejisko domu biedru sadraudzēšanās izteiksmes iespēja.

Mūsu patreizējos dzīves apstākļos šādu

iespēju var rast attiecīgas biedrības nodibināšanā. Līdz šim, kamēr kosmosofija vēl nebija iespiesta, jau šim nolūkam, ir nodibinājušās divas biedrības. Viena no tām, kā pirmā, ir «Latvijas gara zinātņu biedrība», otra — «Kosmosofijas zinātņu veicināšanas biedrība Latvijā».

Pirmajā — L.G.Z.B. kosmosofijas klišeju izpausma tiek virzīta tieši latviskā garā un tērpta latviskā kultūrā, otrā — K.Z.V.B. tā paužas, piemērojoties krievu un vācu gara kultūrām. Abas biedrības atrodas Rīgā. Tur arī var griezties ar attiecīgiem jautājumiem, pēc tuvākiem paskaidrojumiem, sakarā ar interesi par šo mācību.

* * *

*

Ļoti «grūta zeme» pašlaik ir Dieva vārda sēklai mūsu pasaules daļā. Tomēr, lai ir zināms, ka drausmīgs būs to liktenis, kas kosmosofijas klišeju sēklu vienkārši «apēdis», kā putni ceļmalā kādreiz Kristus līdzības sēklas. Lai žēlīgs viņiem ir Visuvarenais Dievs! Lūdziet par viņiem! Nav labāks arī to liktenis, kas būs kā ērkšķi un dadži šai sēklai, un centīsies to nospīest, nomākt un «izkonkurēt». Tiem variet līdzēt ar pretcīņu. Neļaujiet launda-

riem grēkot arī viņu pašu labā! Katrs novērsts ļauns darbs glābj no pazudināšanas arī pašu ļaundari. Tām sirdīm, kuŗas vēl akmeņainas, bez derīgas zemes augšanai, kuŗāskatru iestādījumu izpūš vējš, kas vienu brīdi ienes «par», otru «pret», tām palīdzēt iegūt prāta līdzsvaru un nopietnību. Nostādiet tās uz tādiem pamatiem, kuŗi nešķobas. Uz jums, šīs mācības piekritējiem, kam sirdis jau kā «uzņēmīga auglīga zeme», ir zīmēti šie vārdi! Pateicieties Dievam, ka jūsu ausis dzird, acis redz! Esiet cienīgi Viņa vīna kalna darbinieki! Lai Visuvarenais Dieva Spēks Jūspavada, dara šķīstas, tīras Jūsu sirdis, gaišu prātu, nelokamu, nesatricinamu Jūsu labo gribu! Lai dod Visuvarēnais spēks jums drosmi iet pāri visiem bezdibēņiem! Lai Jūsu kājas samīn visus «skarpījumus» un «odzes», lai satriec Jūsu roka visus elles nezvērus! Dieva Tēva gudrības gaišums, Dieva Dēla mīlestības un Svētā Gara spēks, lai Jūs piepilda un pavada kosmosofijas mācības vārdā!

Satura rādītājs.

Lpp.

Priekšvārds	7
1. Aura	15
2. Auras klišejas	45
3. Ēgregori	71
4. Kosmoss	113
5. Dievs, engeli, cilvēki un daimoni . .	135
6. Kosmiskā evolūcija	153
7. Elle	187
8. Karma	223
9. Inkarnācijas	243
10. Aurredzība	255
11. Atpestīšana	275
12. Reliģija	323
13. Kristus	357
14. Ego	369
15. Atpestīšanas aktivitāte	399
16. No atreferētāja	409
17. Latvijas gars	417
Pēcvārds	449

haotiski atomi spēlējās, pēc tūn
apvērto, sadalīti kārtīgi, tāpat ir ar cilvēkiem.
Kuri ir bez radības, ut haotiski bez dzīvības
airas plūsmas, ilgt rīks otram pret strādīgi
jābūt gaišiem pa sevi, tumšiem atsevišķi
tad būs kārtība. Pēc dzīvības gribas, apvērto atomi
un dzīvības kopā kārtīgi pa sevi